DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

LACİVERT

SAFiR

T.Y. MAZER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LACİVERT: SAFİR

Yazarı: T.Y. Mazer

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın
Çizimler: Bâlâ Erfidan
Sayfa Tasarım: Adem Şenel
Kapak Tasarım: Merve Polat

Basım yılı: 2018
ISBN: 978-605-2064-83-2
Yayınevi Sertifika No: 40169

© 2018, T. Y. Mazer
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LACİVERT

SAFiR

T.Y. MAZER

EPHESUS®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Deirdre & Naoise

En eski Kelt trajedilerinden biri olan Acıların Deirdre'si (Deirdre of Sorrows), James'in Beren'i benzettiği efsanevi güzeldir.

Kraliyet şairi, kral adına bir müzik festivali düzenlediği gece, şairin karısı bir kız çocuğu dünyaya getirir; Deirdre.

Kızı gören Kelt rahibi, bebeğin büyüyünce dünyanın en güzel kızı olacağını ve onun için savaşlar çıkıp kan dökületeceğini rivayet eder. Bunu duyan savaşçılar bebeğin öldürülmesini ister. Ancak kral buna karşı çıkar. Deirdre'nin yalnız büyümesi ve ileride onun karısı olması emrini verir.

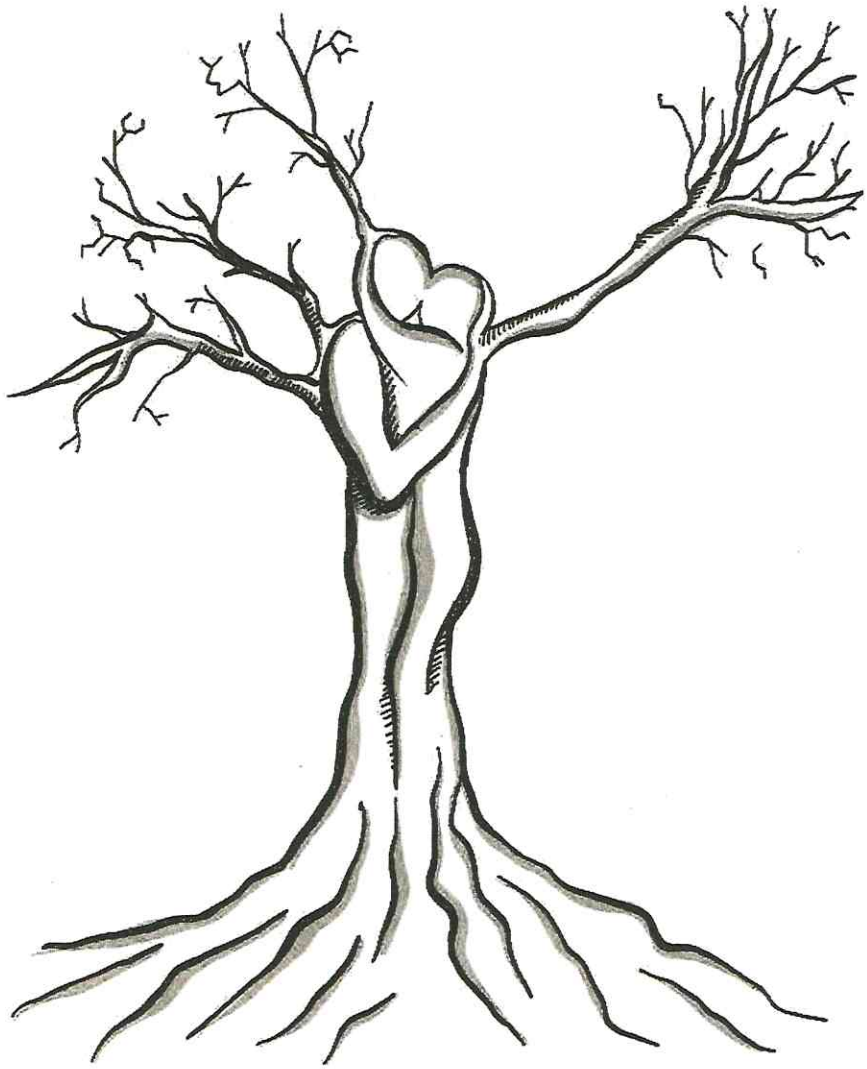
Bunun üzerine uzak bir yerde, hemşiresi ve öğretmeniyle büyütülen Deirdre, bir gece rüyasında kuzgun saçlı, kan kadar kırmızı dudaklara sahip bir savaşçı görür ve ona âşık olur.

Sonrasında böyle bir savaşçının gerçekten var olduğunu ve adının Naoise olduğunu eğitmeninden öğrenen Deirdre, Naoise ile karşılaşır ve onu kaçırmasını ister. Deirdre'ye ilk görüşte âşık olan Naoise, bu kaçışın sonu olacaklarını bildiği için başta reddeder. Kardeşleri Allen ve Arden de bu duruma itiraz ederler. Ancak Deirdre'yi bırakamaz ve kardeşlerini de alarak İskoçya'ya kaçarlar.

Bunu öğrenen kral, savaşçılarını onları bulması için görevlendirir. Deirdre ve Naoise'i bulan savaşçılar, Naoise'in kardeşlerini ikna ederek, krallığa dönerlerse bağışlanacaklarına inandırırlar. Bu vaade güvenerek hepsi İrlanda'ya geri döner. Ancak kral, sözünü tutmaz. Ülke topraklarına adım attıkları an, Deirdre'nin gözü önünde önce kardeşleri katleder, ardından da Naoise'i öldürür. Kederinden daha fazla yaşayamayan Deirdre, kralın eline geçmeden kaçar ve kendini öldürür. Ölümü sonrası Naoise ile yan yana gömülür. Her ikisinin mezarları başında bir ağaç yeşerir. Zamanla bu ağaçların dalları birbirine geçer, ölümün bile onların sonsuz aşkına son veremediğini gösterir.

James, Beren'i Deirdre'ye benzeterek, aşklarının acıdan başka bir şey getirmeyeceğini sıkça dile getirir. Ancak Beren, o ağaçta sonsuzluğa gömülmekten korkmamaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Naoise & Deirdre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Bağırmamı engelleyen kumaş parçasıyla beraber iğrenç bir sona yaklaştığımın bilincindeydim. Çaresizliğin tüm hücrelerime yayılan etkisini, beynimin patlayacak kadar hızlı çalışmasından hissedebiliyordum. Gözlerimi sıkıca yumup zihnimi o ana kapatmak istedim. Ancak yapamadım. Neredeyse imkânsız bir teknolojiye sahip, hayal edilemeyecek kadar yetenekli bir adamın beni hâlâ bulamamış olması ironisine gülmek istedim ancak dehşetten gerilen yüzüm buna da izin vermedi. Göz bebeklerim istem dışı karşımda duran figürü inceliyordu.

Onur, eserine bakar gibi, bedenimden biraz uzaklaşıp bacak hizama geldikten sonra zevkle gözlerini kırpıştırdı. Korkumu göğüs kafesime hapsetmiş, nefessiz bir şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana yapacaklarını izliyor, acımasızca bir hiçliğe, yokluğa, kimliksizliğe sürükleniyordum.

Çirkin gülüşü yüzüne yayılırken yeniden yaklaştı. Elimde olmadan, zihnimin her mimiğini kaydetmesine seyirci kalıyordum.

Sonra hafifçe kaşlarını çattığını fark ettim. Ardından yüzünde anlık bir afallama oluştu. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi. Büyüyen göz bebeklerini bana sabitlemişti ancak ani bir şok dalgasından sonra yüzü acıyla kasıldı.

Ağzından kan boşalmaya ve çıplak bacaklarıma püskürmeye başladığında kısa bir an donsam da, tenime değen sıcak sıvıyı hissedince, dişlerimin arasında sıktığım mendilin el verdiği ölçüde çığlık atmaya başladım. Cansız bedeni ağır çekimde yüzüstü üzerime yığıldığında, metal masadaki tüm aletlerin sırtına saplanmış olduğunu gördüm. Yirmiye yakın cerrahi alet sırtında harita gibi sıralanmıştı. Bacaklarımı huzursuzca çırparak üzerime yığılan dehşetten kurtulmaya çalışırken ağırlık hızla kayboldu ve Onur'un donuk gözleri görüş açımdan çıktı.

Derin bir nefes alıp kafamı kaldırdım ve kurtarıcımı görmeye çalıştım ama kim olduğunu zaten biliyordum. Lacivertin en can alıcı yansımalarına sahip, âşık olduğum gözler tam karşımda durmuş, ölümün en karanlık tonlarını büyük bir asaletle taşıyordu.

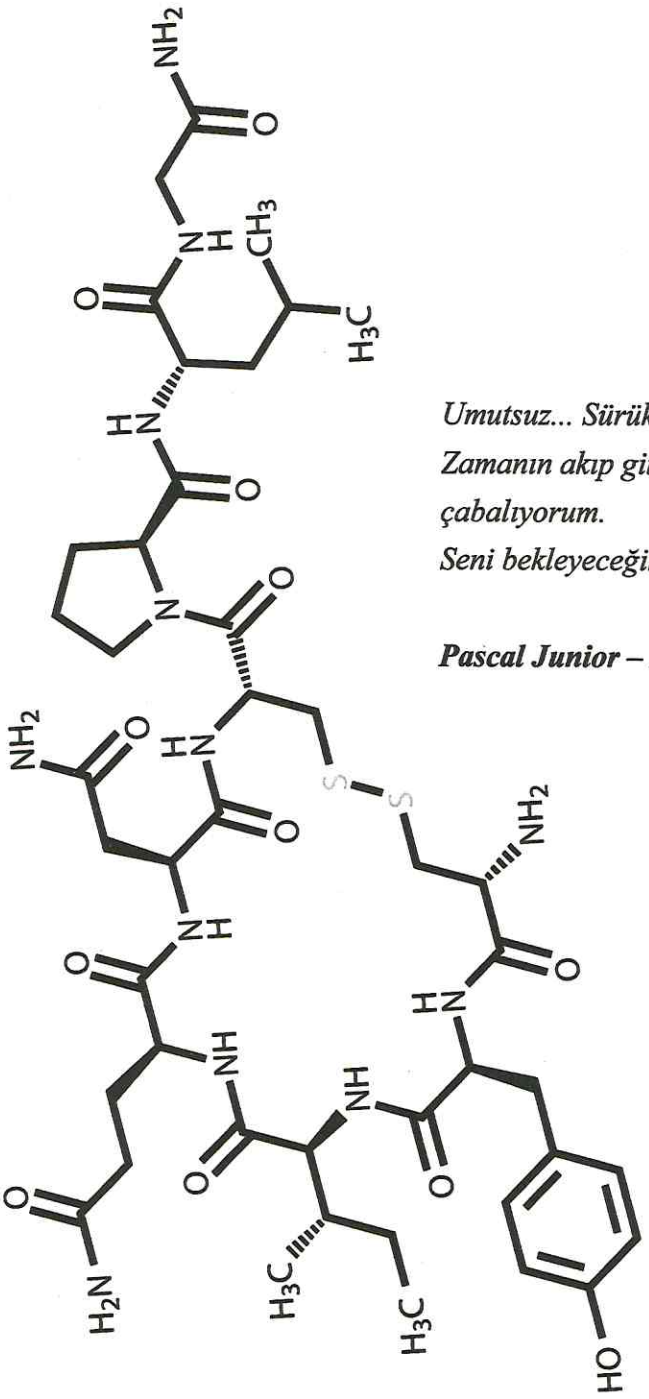
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÜYÜ

BİRİNCİ BÖLÜM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umutsuz... Sürüklenmiş...
Zamanın akıp gitmesi için
çabalıyorum.
Seni bekleyeceğim.

Pascal Junior – Holdin On

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hissettiğim duygu karmaşası içinde en kolay seçileni rahatlama ve güvendi. Lacivertin güvenli tonuna sığınarak derin bir nefes aldım. Oysa sonsuz bir acının karanlık odalarına hapsolmama çok az kalmıştı.

Hâlâ akmaya devam eden gözyaşlarıma aldırmadan, özlemini çektiğim renklere biraz daha baktım. O ise dehşetin gölgesini kendi üzerine almış gibi korkutucuydu. Onu bilmesem, tanımasam, korkardım belki...

Karanlığın ardına saklanmış da olsa, dehşetin kendisi de olsa, bir noktada o benim Edepsiz Lacivert'imdi.

Gözlerini bir süre üzerimde gezdirdikten sonra, ne yaptığının yeni farkına varmış gibi hızlı adımlarla yanıma geldi. Yüzündeki yeni ifadeleri seçebiliyordum. Korku, endişe, acı... Daha önce aynı anda rastlamadığım birçok duyguyu şimdi görebiliyordum.

Hepsini kusursuz bir şekilde harmanlamış ve incecik bir maskeyle yüzüne sabitlemişti. Ancak yanıma yaklaştıkça, zaten ince olan maskesi daha da saydamlaşıyordu. Suratı acıyla geriliyor, hayran olduğum ifadesizliği bile ona yardımcı olamıyordu.

"Beren..." dedi can çekişir gibi. Gösterdiğinden çok daha fazla acı çektiğini hissedebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevap vermek yerine sadece yüzüne baktım. Panik yapmıyordu ama sanki paniklememek için ekstra çaba sarf ediyordu. *İlk defa!*

"Buradayım, Deirdre'm. Artık güvendesin," diyerek yanıma oturduğunda, gözlerimi sıkıca kapatarak devam etmeye meyilli gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. Daha fazla ağlamak istemiyordum ancak *'Deirdre'm'* diye seslenişi bu durumda bile içime işlemek için yeterliydi.

Kontrollü ve hızlı bir şekilde vücudumu saran kemerleri çözmeye başladı. Tenime değmemeye gayret ediyordu. Bunu hassas olduğumu düşünerek yaptığını biliyordum ama yine de onun dokunuşundan, şefkatinden mahrum kalmak o kadar canımı yakmıştı ki, az önce geri gönderdiğim yaşlar hevesli bir şekilde yanağımdan süzülmeye başladı.

"Şştt! Beren, ağlama lütfen. Söz veriyorum bir daha kimse seni incitemeyecek." Sesi fısıltı halindeydi. Beni sakinleştirmek istercesine, Lacivert'in sınırlarını aşan şefkatle yüklenmiş bir teselliydi bu. Ardından avuçlarıyla yüzümü kavradı ve gözlerimin içine bakarak tekrarladı. "Bir daha kimse seni incitemeyecek!" Birkaç saniye bekleyip "Anladın mı, güzel Deirdre?" diye sorduğunda, sesine bulaşan acı kendini fütursuzca belli ediyordu.

Başımı salladım ancak hâlâ şoktaydım.

Bacağımı sıkan son kemeri de çözdükten sonra, sırtımdan kavrayarak bana destek oldu ve doğrulmamı sağladı.

Kesik bir nefes verip yaşların ıslattığı gözlerime baktı. Ardından bakışlarının saçımdaki pembe peruğa kaydığını gördüm. Sol elini kaldırıp başımdaki yapay saç yığınına uzanmıştı ki, birden elini yumruk yaparak geri çekildi. Yumruğu havada asılı kaldı. Yüzü kasılmıştı. Kendiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kavga halinde olduğu açıkça belli oluyordu. Lacivert gözleri yine o andan uzaklaşmıştı. Ancak nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde toparlanarak avucunu açtı ve tek hamlede saçımdaki peruğu çıkardı. Hızlı olmasına rağmen nazikti. Ensemde küçük bir topuzla toplanan saçımı yine aynı hafif hareketlerle çözerek sarı tutamlarımın omuzlarıma düşmesine izin verdi.

Bana her dokunuşu içimdeki depremi daha fazla güçlendiriyor, ağlama isteğimi arttırıyordu. İncitmekten korkar gibi yavaş davranıyor, bu etkiyi en aza indirmeye çalışıyordu. Ancak tüm bunlar, içimde kopan fırtınaların göğsümü daraltmasına ve nefesimi kesmesine engel değildi.

Yaşadığım acı içimi yakıp kavururken tükenmiş hissettim. Daha fazla dayanamayarak yorgun bedenimi öne attım ve Lacivert'in yapamadığını yaparak kollarımı boynuna doladım.

Temasımızla gerilen kolları, ne olduğunu çabucak kavrayarak beni özlemle karşıladı. Kırgın bedenimi göğsüne daha çok bastırarak sıcaklığını hissetmemi, boyun girintisinde nefeslenmemi, ona has burun yakan kokusunu içime çekmemi sağladı.

Huzur esintileri tenime yerleşmeye başlarken, içimde süregelen savaş hâlâ devam ediyor ve kokusuyla yumuşamaya başlayan duygularıma sivri uçlu mızraklarıyla saldırıyordu.

Lacivert'le tanıştıktan sonra, zaten yeterince sıkıntılı geçen hayatımda birçok ağır olay yaşamıştım ama bu en kötü tecrübem olmaya adaydı. Bu, kâbuslarımda beni rahat bırakmayacak, karşımda duran o cesetten kopyamı zihnimden silmeyecek, Onur'un hastalıklı kahkahasının göğüs kafesimde açtığı yaranın kolay kolay temizlenmesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

izin vermeyecek bir esaretti. Ve o an Lacivert'in güvenli kollarında oluşum bile, bu gerçeğin düşüncelerimi acımasızca bölmesine engel değildi.

Ona kıyamayan, onu suçlayamayan, onu anlamaya çalışan yanım bir anda ışıklarını kapatarak hiç bilmediğim bir kuyuya çekildi. Ancak bir kenarda hazır bekleyen öfkem tüm hücrelerimi ele geçirmiş gibi hareketlerimi yönlendirmeye istekliydi. Sert bir hamleyle, huzur verici bir rüyadan uyanmış gibi kollarının arasından çıktım.

Lacivert şaşırmadı. Aksine düşünceli bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam etti. Âşık olduğum gözlerinin o anı bölmesine izin vermeden, tüm öfkemi sağ elime alarak, şiddetli bir tokatla yüzünde patlattım.

Vuruşumun etkisiyle başı yana döndü. Tepkisizliği yine gün gibi ortadaydı ancak gözlerinin kızardığına yemin edebilirdim. O halini, sessiz kabullenişini görmemle, yaptığım şeye lanet ettim. Çünkü içimdeki öfke de, kapanmayan derin yara da, beni bırakmaktan çok öte bir yerdeydi ve bu tokat daha fazla kanamasına neden olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Yavaş hareketlerle yüzünü bana doğru çevirdiğinde, güzel teninde parmaklarımın izi seçiliyordu. Onu bir şekilde, isteyerek yaralamış olmak bile beni tekrar yakmaya yeterdi.

Dudaklarım aralandı ancak söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Kuru kuru yutkunarak gözlerimi tekrar yanağına çevirdim. Ama buna izin vermeyerek, seri bir hamleyle beni kucağına alıp bir bebek gibi dizlerine oturttu. Daha önce hissetmediğim kadar yoğun bir şekilde tüm bedenimi sarmaladı. Kolları sırtımı sararken bir yandan da şükreder gibi saçlarımı kokluyordu. Az önceki tereddüdünden eser

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu. Bana neyin iyi geleceğini, asıl çaremin o olduğunu anlamış gibi koca bedeniyle beni koruma altına almıştı.

Ardından boynumdan bir nefes çekti ve "Ben bu tokadı çoktan hak ettim," diye fısıldadı.

O an tüm acılarım gün yüzüne çıkmış gibi gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

Onun kollarındaydım, o yanımdayken artık bana bir şey olmayacağını biliyordum ancak günlerdir yaşadıklarım o kadar gerçek, o kadar can yakıcıydı ki, aldığım nefeslerde hissettiğim zift tadı hâlâ dilimin ucundaydı. Bu his, Lacivert'in etkisini bile zehriyle siliyordu.

Kendimi kontrol edemeyip sesli bir şekilde ağlamaya başladığımda beni daha sıkı sardı. Ağzımdaki lanet tat yerinde dururken hıçkırarak konuşmaya çalıştım.

"O... O ba-na dokun-du, James! Beni yıkadı, be-ni giydir-di! O lanet neşterini tenimde gezdirdi!"

Son sözlerim hıçkırıklarımın esaretinden kurtularak çıkmıştı ama bunları söylerken yüzüne bakamamıştım. Belki bana cinsel anlamda zarar vermemişti ancak günlerdir yüzünde gördüğüm hastalıklı bakışlar ve her uyandığımda kendimi bulduğum durum, pis dokunuşlarını yakından hissetmemin en büyük sebebiydi.

Lacivert derin bir iç çekti ve yavaşça beni kucağından ayırarak yanına oturttu. Kocaman bir boşluk hissi her yanımı sarmalarken ufak hıçkırıklarım eşliğinde onu izliyordum.

Beni kucağından indirmiş olsa da ellerimi bırakmayarak sedyeden sarkan bacaklarımın önünde diz çöktü ve başını kaldırarak yüzüme odaklandı.

Alnına düşen saçlarını geriye atma gereği duymadan uzunca bir süre bana baktı. Gözlerinin kırmızı oluşunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanı sıra gözaltları morarmış, saçları dağılmıştı. Bedenini saran siyah tişörtü günlerdir değiştirmediği, üzerine sinen yoğun kokusundan belliydi.

"Sana dokunduğunu unut!" dedi gözleri acıyla kısılarak. "Sana baktığını, seni düşündüğünü unut!" Cümleleri ünlem dolu olsa da, sesi kısık ve işkence çeker gibi çıkıyordu.

Sonra başını dizlerime düşürerek yorgun bir nefes aldı ve diz kapaklarımı öptü. Bu öyle bir öpüştü ki, sanki dudaklarıyla şifa vermek istiyor, acılarımı, kötü anılarımı sıcak nefesiyle silmeye çalışıyordu.

Parmaklarını kemerlerin yaktığı yerlerde dolaştırarak, yaralarımı önce sevdi, ardından tek tek öpmeye başladı. Bacaklarımdaki berelerle ilgilendikten sonra, ellerimi açarak avuç içlerimi öptü.

İçim yeni bir ağlama isteğiyle büzülürken gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmeye ve büyüsüne odaklanmaya çalıştım. Sıra kollarıma geldiğinde, istem dışı gözlerimi açtım. Gözleri iyice kızarmıştı. Onu tanımasam ağlayacak derdim ama ağlamayacağını biliyordum. Benim aksime o, zehrini içine akıtıyordu.

Kollarımı şefkatle sararak, köprücük kemiğime kadar izlediği yolda beni içine çekerek şifa vermeye çalıştı. Dudaklarını her kıpırdattığı an içim titriyordu. Şehvetten uzak, iyileştirici dokunuşları acılarımızı birleştiriyor ve dayanma gücü veriyor gibiydi.

En son durağı yüzümdü. Önce gözyaşlarımı öptü, sonra gözlerimi. Çenemi kavrayan ellerinin titrediğini fark edince, birleştirdiğimiz acılar bir an fazla geldi. Yeni bir ağlama krizinin eşiğine gelmişken, ne hissettiğimi anlamış gibi yanağım boyunca dudaklarını oynattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şştt!" dedi. "Artık ağlamak yok."

Son dokunuşunu alnıma sıkıca bastırdığı dudaklarıyla yaptı. Tüm fırtınalarını, karanlığını, gölgelerinin içinde sakladığı küçük çocuğu kucağıma teslim eder gibi öptü alnımdan. Sen benimsin der gibi... Ve son kez kulağıma fısıldadı.

"Sana ben bile dokunamadım, Deirdre. Hele Onur hiç dokunmadı. Hepsi bir kâbustu. Hepsi."

Kulaklarımı okşayan tatlı sesini içime çekerek, zihnimde süregelen savaşı durdurmaya çalıştım. Beni tekrar kucağına alıp sıkıca sarıldığında, kollarımı boynuna dolayarak yüzümü göğsünde sakladım ve tanıdık kokusunu içime çektim.

Seri ve yumuşak hareketlerle yıkıntı binadan çıkmamızı sağladı. Bu esnada etrafa bakmak yerine, göğsündeki yerimi koruyarak sıcak limanına sığınmayı tercih ettim. O yere ait herhangi bir şey hatırlamak istemiyordum.

Ormanlık alana park ettiği arabaya ulaştığımızda, arka kapıyı açarak beni koltuğa yatırdı. Deri kaplama kokusu normalde hoşuma gitmese de, günlerdir soluduğum kokudan sonra derin nefes alma ihtiyacı uyandırıyordu.

Bacaklarımı kendime doğru çekerek cenin pozisyonu aldım. İki saniye sonra tekrar kapıda belirdi ve yün bir battaniyeyi üzerime örtüp, emniyet kemerini düşmemi engelleyecek şekilde bacaklarımın altından geçirerek bağladı.

Battaniyeye sarılarak minnetle yüzüne baktım. Saçlarımı yüzümden çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdı ve son bir defa başımdan öperek sürücü koltuğuna yöneldi.

Yıkıntı binadan hızla uzaklaşırken, ne kadar uğraşsam da gözlerimi o görüntüden alamadım. Çirkin yapı görüş açımda küçülmeye başladığı anda, Lacivert kolundaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saate dokundu ve bina büyük bir patlamayla alev topları ve kapkara dumanın etkisi altında kaldı. Bir süre sonra tek gördüğüm parlak gökyüzüne karışan siyah, uğursuz dumandı.

Arabayı her zamanki gibi kontrollü kullanıyordu. Ormanlık alanda olduğumuz için usta şoförlüğüne rağmen araba hafif de olsa sarsılıyor, bu da beni günlerdir hasret kaldığım huzurlu uykunun kollarına çağırıyordu. Artık güvende olduğumun bilinciyle gözlerimi kapadım.

Gıdıklayıcı kokusu burnuma dolarken, sıcaklığını hissetmemle kucağında olduğumu anladım.

Uyandığımı anında fark ederek gözlerini yüzüme düşürdü. "İyi misin?" Lacivert gözleri dingindi. Büyük bir fırtınanın kalıntılarını gösteren siyah noktalar hâlâ harelerindeydi ama çoğunlukla en sevdiğim tonuyla çevrelenmişti. Gökyüzü laciverdi.

Başımı salladım ve bakışlarımı etrafa çevirdim. Siyah odanın kapısından yeni girmiştik. Kalp atışlarım hızlanırken istemsiz bir şekilde etrafı kontrol ettim. Ortamda bizden başka kimse yoktu. Lacivert'in yatağına gözüm kaydığında, beni saran kollarının gerildiğini hissettim ama bu uzun sürmedi.

Odanın merkezinde bulunan siyah koltuğun önüne geldiğimizde beni zarif bir şekilde oturttu. Tekrar dizlerimin önüne çökerek ellerimi tuttu.

"İyi olacaksın. Jenny sana yardımcı olacak."

Jenny'den bahsedince mekanik bir şekilde gülümsedim. Bir robotu özlediğime inanamıyordum. Lacivert'in büyüleyici gözlerine bakarak, "Yaralarım ciddi değil James, tedaviye ihtiyacım yok," dedim yorgun bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kararlı bir duruşla beni incelemeye devam ediyordu. İfadesine oturan anlık soğukluk ürpermeme neden olsa da, bakışlarımı onunkilerden çekmedim.

"Gördüğün anda içini acıtacak hiçbir iz kalsın istemiyorum," dedi düz bir tonla.

"Jenny, Beren için tedavi protokolünü başlat."

Jenny'nin mekanik ama tatlı sesini duyunca içim ısındı.

"Bayan Soydan için tedavi protokolü başlatıldı." Gözlerim parlak ışıklarla kamaşmaya başladığı anda Jenny'nin sesi tekrar duyuldu. "Hoş geldiniz, Bayan Soydan. Dilerseniz tedavi sonrası size çay ikram edebilirim."

Günler sonra dudaklarım ilk defa kıvrılırken, Lacivert'in gergin yüzü gevşemiş, havalanan kaşlarıyla gülümsememe karşılık vermişti.

"Jenny için bu bir ilk. Bana bile böyle bir teklifte bulunmamıştı," deyince gülümsemem daha da genişledi.

Işık huzmeleri etrafımda sıralanırken, hasar kontrolü için yukarıdan aşağıya bir tarama yaptı. James hâlâ elimi tutuyordu. Işıklar onu eleyerek benim üzerimde yoğunlaşmaya başladı. Ilık esintinin önce başımdaki kesiğe odaklandığını hissettim. Sonra yavaşça boynuma doğru indi ve ardından tüm vücudumda ilerledi.

Lacivert, işlem boyunca gözlerini benden ayırmadan ellerimi tutmaya devam etti. Tenimde dolanan ışıklar hafiflemeye başlayarak uzaklaştılar. İtiraz etmeme fırsat vermeden beni tekrar kucakladığında, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Öyle ki çaresizlik zincirleri bedenimi terk etmişti ve göğüs kafesimdeki yerini hatırlayan kalbim yine en vurucu tekmelerini kullanmaya başlamıştı.

Sık nefeslerle kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım. Yatağa doğru ilerlerken bedenim geriliyor, o yatakla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilgili son anılarımı zihnime misafir ederek yaşadığım rahatlamanın buharlaşmasına neden oluyordu.

Ancak Lacivert beni şaşırtarak ayna şeklinde olan banyo kapısını açtı ve içeri girmemizi sağladı. Banyoya girdiğimiz anda hissettiğim rahatlatıcı koku anında gevşememe neden oldu. Ortama loş bir ışık hâkimdi. Duvar diplerine dizilen mumlar bu ışığa daha mistik bir hava katıyordu. Sıcak buhar ve nem güzel bir aromayla karışmıştı.

Ağzına kadar köpükle dolu olan küvete yaklaştığımızda, bu kokunun köpük jelinden kaynaklı olduğunu düşünsem de daha farklı bir şey vardı. Banyoya girdiğimden beri zihnim uyuşmuş, sadece bu ana odaklanmış gibiydim.

Lacivert beni kollarından yavaşça indirdi ve küvetin kenarına oturttu. Belimden kavramaya devam ediyordu. Oturduğum hizada eğilerek gözlerimin içine baktı.

"Bana güveniyor musun, Beren?"

Sıcak ama resmî bir tonda sormuştu. Sanki yasal bir izin alacaktı. Zaten sıcak ve resmînin buluşabildiği tek nokta Lacivert olabilirdi.

"Her zaman," dedim kırık sesimle.

Dudağının kenarı minnet eder gibi kıvrıldı ve eğilip alnımdan öptü.

"Pekâlâ, şimdi üzerindeki elbiseyi çıkaracağım." Sakin bir şekilde söylese de, anında taş kesen bedenimi hissetmişti. "Rahat yıkanabilmen için," diye ekledi ellerimi avuçlarıyla kaplayarak.

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmek için kendime zaman tanıdım. O Lacivert'ti, bana zarar vermeyeceğinden adım kadar emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam," diye cevap verdim yenilmiş gibi. "Bu elbisenin bir saniye daha üzerimde kalmasını istemiyorum," dediğimde, nereden aldığını fark edemediğim bir makası eteğin ucundan itibaren sürüyerek elbisenin ön kısmının tamamen ortadan kalkmasını sağladı.

Çıplak tenim ortaya çıktığında, fiziksel olarak üşümüyor fakat içten içe titriyordum. Makas elbiseye değer değmez aklıma en son yaşadığımız elbise krizi gelmiş ve yanaklarım kızarmaya başlamıştı bile.

Başımı çevirip ona bakmayarak utancımı gizlemeye çalıştım.

Dikkatli bir şekilde suyun sıcaklığını kontrol ederken, beni utandırmamak için ekstra kontrollü olduğunu görebiliyordum. Üzerimde hâlâ siyah iç çamaşırlarımın olduğunu görünce rahatladım. Onur pisliği en azından bu kadarına cesaret edememişti.

Lacivert yüzümü buruşturan düşüncelerimi böldü ve beni bir bebek gibi kollarımın altından kavrayarak küvetin içine girmemi sağladı. Sıcak suyun tenimi okşaması gerçekten iyi gelmişti ancak yine de suyun içinde hareket etmiyor, sabit bir şekilde duruyordum.

Lacivert'in kokusunu yakınımda hissedince, istem dışı kapadığım gözlerimi açıp ona çevirdim. Tişörtünü çıkarmış, gövdesini serbest bırakmıştı. Gözlerimi kocaman açmış ne yaptığını anlamaya çalışırken pantolonundan da kurtuldu. Anında bakışlarımı ellerimle sabitledim ve ona bakmamaya çalıştım.

Ancak yine de ne yapacağını merak ediyordum. Normal şartlarda çoktan bağırıp çağırıp banyodan çıkmasını isterdim ama ne şartlar normaldi ne de ben.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lacivert düştüğüm duruma dudağının kenarıyla gülümseyerek hızlı bir şekilde küvete girdi ve gözlerini bana sabitledi.

"Rahatla... Sadece seni yıkamaya geldim."

Başımı kaldırıp yüzüne baksam da utandığımı anlamıştı.

"Şimdi arkanı dön ve bana güven, tamam mı Deirdre?" dedi tatlı bir şekilde.

Kafamı eğmem ve itiraz etmemem ona yeterli cevabı vermiş olacak ki, sırtımı ona dönmemi sağlayacak şekilde çevirdi beni ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı.

Dokunuşu inanılmazdı, büyülüydü... İyileştirici etkisini hissetmek, o an için yaşadığım tüm acıları unutturmuş gibiydi. Başımı yana yatırarak tenime değen parmaklarının beni gevşetmesine izin verdim. Uzun bacakları iki tarafımdaydı. Küvete sığmayacağı için dizlerini hafifçe kaldırarak oturmuştu ve diz kapakları köpüklerin üzerinden görünüyordu. Ona dokunmak istesem de az önce serbest bıraktığım ellerimi birbirine kenetleyerek kendime engel oldum.

Şifalı masajına devam ederken uykumun geldiğini hissettim.

"İstersen uyuyabilirsin," diye kulağıma doğru fısıldadı. Tatlı ses tonu beni iyice kendimden geçmeye davet ediyordu. Ancak o anı kaçırmak istemiyordum. Olumsuz anlamda kafamı salladım.

Aramızda belirli bir mesafe tutarak rahat olmamı sağlamaya çalışıyordu. Ellerini omuzlarımdan çekerek birkaç saniye bekledi. Ardından ılık lifi sırtımda ve kollarımda nazik bir şekilde gezdirmeye başladı. Life döktüğü jel, küveti dolduran köpükle aynı aromadaydı. Sanki vanilya esansının içinde baharat da vardı ve ikisinin ahengi baş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

döndürüyordu. Belki de bu kokuya karışan ve aromayı farklı kılan Lacivert'in karabiberimsi kokusuydu.

Düşünmeyi bırakıp muhteşem kokuyu içime çektim. Giderek gevşiyordum. Lacivert nazik ve dikkatli dokunuşlarına devam ederek suyu açtı. Omuzlarımla saçlarımı ıslatmaya başladı. Her hareketini büyük bir zarafetle yapıyordu. Bu adamın böylesine yetenekli oluşu, onu bu halde bile kıskanmama neden oluyordu. Saçlarıma soğuk şampuanı yedirirken önce ürperdim ancak sonra bahşettiği saç masajıyla bu sefer uykuya teslim olmaya başladım.

Yavaşça beni kendine çekerek göğsüne yatmamı sağladı.

"Uyu Deirdre, ben buradayım."

Başım göğsüne değdiğinde, gözlerim sanki bu anı bekliyormuş gibi mekanik bir şekilde kapandı. Birkaç dakikalığına Lacivert'in göğsünde dinlenmenin bir zararı olmaz diye düşünerek kendime engel olmadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda tenimde hissettiğim tatlı bir hisle gülümsedim. Lacivert işaret parmağıyla omzumun üzerinde daireler çiziyordu. Ortamın rahatlatıcı atmosferinden memnun olarak derin bir nefes aldım.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir saati biraz geçti."

Söylediğine inanamayarak hızla ondan uzaklaşırken paniğime engel olamamıştım.

Keyifli bir şekilde bana güldü. "Sakin ol. Su soğudu zaten. Hadi saçını durulayıp çıkaralım seni."

Oysa daldığım uyku bir saat değil, beş dakika gibi gelmişti. Uysal bir şekilde söylediğini yaparak sıcak suyla saçlarımı yıkamasına izin verdim. Lacivert küçük hareketlerle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçlarımı durularken aklıma gelen soruyu içimde tutamayarak sordum.

"James..."

"Dinliyorum," dedi tatlı sesiyle.

"Bende hiçbir izin kalmasına izin vermiyorsun ama senin vücudun izlerle dolu. Neden Jenny'nin onları iyileştirmesine izin vermedin?"

Sorduğum soru saçımda dolanan parmaklarının bir anlığına durmasına neden olsa da, hemen yaptığı işleme geri döndü. Sabırla vereceği cevabı beklerken yine ellerimle oynamaya başlamıştım.

"Çünkü..." dedi yine resmiyete yaklaşan sesiyle. "Ben senin gibi masum değilim ve yaptıklarımın izlerinin öylece silinmesine izin veremem."

İfadesi kalbimi parçalasa da, yeni bir soru sormama fırsat vermeden ayağa kalktı ve vücudundan suların firar etmesine aldırmadan küvetten çıktı. Karşıda duran dolaptan büyük bir havlu alarak tekrar yanıma geldi.

"Hadi artık, üşüdün, gel bakalım."

Ses tonu aniden değişmiş, yine şefkatli bir tınıya bürünmüştü. İtiraz etmeden ayağa kalktım ve havluyla beni sarmasını izledim.

"Sen üşümeyecek misin?" diye sorduğumda gülümsedi ancak cevap vermedi. Zihnimden gelen cevap benimle alay eder gibiydi. *Çünkü o soğuğa bile eğitimli.*

Küvetten çıkmamı sağladıktan sonra, "Hemen geliyorum," diyerek gözden kayboldu. Saniyeler içinde geri döndüğünde elindeki birkaç kıyafeti dolabın rafına koydu. "Giyinmene yardım etmemi ister misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tamamen samimiyetle sorduğuna emin olduğum bu soru karşısında bir an afallasam da başımı salladım. "Ben hallederim, James. Her şey için teşekkür ederim."

Yanıma yaklaşıp, "Hiçbir şey için teşekkür etme," dedikten sonra banyodan çıktı.

Yavaş hareketlerle dolaba yöneldim. Bej rengi iç çamaşır takımını görünce siyah olmadığına şükrederek hızlıca giydim. Ardından gri eşofman altını ve beyaz tişörtü de üzerime geçirerek aynadaki yansımama baktım. Hissettiğimin aksine iyi görünüyordum.

Islak saçlarımı havluyla kurulayarak omzuma düşen su tanelerinden kurtulmaya çalıştım.

O sırada James banyonun kapısını açtı ancak içeri girmedi.

"Giyindin mi?"

"Giyindim, girebilirsin," dedim alçak sesimle.

Adımları kararlı olsa da duruşundaki tereddüdü hissediyordum. Gözlerimiz buluştuğu anda ifadesi yumuşadı.

"Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Saçların ıslak kalmış."

Sorun değil der gibi omuz silktim.

"Yaz aylarında ıslak tuttuğunu biliyorum ama bu havada böyle kalmasın," dedi çok ciddi bir şeyden bahseder gibi.

Anında yanıma gelerek nazikçe kolumu kavradı ve birkaç adım gerilememi sağladı. Şimdi ikimiz de aynaya bakar durumdaydık ama gözlerimiz birbirimizdeydi.

"Jenny hızlı kurutmayı başlatır mısın?" diye seslendi gözlerini benden ayırmadan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Başlatılıyor, Bay Hunter."

Ardından ıslak saçlarıma dokunarak hepsini ensemde topladı.

Sıcak bir esinti başımın etrafını sardığında iliklerime kadar ısındığımı hissettim. Saç kurutma makinesine oranla çok daha yumuşak ve hafif bir etkisinin olmasına rağmen, saç tellerimin hızla kurumaya başladığını hissedebiliyordum.

Ben şaşkın gözlerle yirmi saniyede kuruyan ve hiç elektriklenmeyen saçlarımı incelerken, Lacivert her zamanki ifadesizliğini koruyor, duvara yaslanmış bir şekilde hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu.

Şaşkınlığım geçtikten sonra bir hışımla ona döndüm.

"James, bunca zaman böyle bir kolaylığa sahiptim ama saçlarımı kurutmakla uğraşmama izin verdin, öyle mi?" dedim parmağımı ona doğru uzatarak.

Bu tepkime keyiflenmiş gibiydi. Gülümsemese de surat ifadesi değişmişti. "Mahzende her şey için bir kolaylık var ama ben çoğunu kullanmıyorum," dedi omuz silkerek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten çok ilginçsin, James."

İnanmayan gözlerle ona bakmayı sürdürdüm. Bu kez gülümsedi ve yaslandığı yerden doğruldu.

"Hadi gel, sana bir şeyler hazırlayalım. Aç olduğunu biliyorum."

Belimden tutarak beni yönlendirmesine izin verdim. Lacivert'i tanıdığımdan beri ilk defa bana bu kadar dokunarak iletişim kuruyordu. Bu hisse kolayca alışabileceğimi düşünerek iç çektim.

Siyah odaya girdikten sonra yatağı hızla geçerek kanepeye yöneldim. Herhangi bir yorumda bulunmayarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanepeye oturmamı bekledi ve ardından omuzlarıma ince bir battaniye örttü. O mutfağa geçerken ben de yanağımı koltuk başına yaslayarak huzurla onu izledim. Mahzeni özlemiştim.

Aslında asıl özlediğim karşımdaki gerçeküstü insandı. Tüm hücrelerim ve duyularımla onun yanında olmak, onu hissetmek, koklamak, solumak ve ona dokunmak istiyordum.

Altında lacivert bir eşofman, üzerinde de benimki gibi beyaz bir tişört vardı. Normalde koyu renk üstlerle görmeye alışık olduğum Lacivert, her renge büyüsünü katıyordu. Ciddi ifadesini koruyarak, önündeki kesme tahtasında usta hareketlerle sebzeleri doğramaya başladı. Arada alnına düşen saçları elinin üstüyle geriye ittiriyor, seri hareketler ve ufak dokunuşlarla küçük küçük doğradığı sebzeleri önünde kaynayan tencereye atıyordu.

O sırada fırından gelen sesle, yaptığı işe ara vererek ada mutfağın önünde eğildi ve fırını açtı. Hareketini takip ederek başımı kaldırdım ve ne yaptığını görmeye çalıştım. O an babasını yemek yaparken izleyen küçük bir kız çocuğuna benzediğime emindim.

Kapağı açtığı anda ortaya çıkan sıcak buhar ve yoğun kurabiye kokusu ile karnımdan isyankâr bir gurultu yükseldi. Utançla olduğum yerde büzülerek bu sesi duymamasını diledim. Fırın tepsisini tezgâhın üzerine koyarak kurabiyelerin altını kontrol etti ve ellerine bulaşan kurabiye artıklarını küçük bir çocuk gibi parmaklarını emerek gidermeye çalıştı. Bu hali içimi sıcacık yapmıştı.

Gülümseyerek onu izlemeye devam ettim ancak bir dejavunun içinde gibiydim. Aylar önce Lacivert'in ilk defa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurabiye yaptığı anı hatırlamam bir ürpertinin hislerime eşlik etmesine neden oldu.

Kurabiye pişirebilen bir katil! diye hatırlattı zihnim. Lacivert için adamakıllı ilk düşüncem buydu. Ama şimdi, saatler önce gözlerimin önünde birini öldürmesi bile onu gözümde katil yapamıyordu.

Onur aklıma geldiği anda midem bulanmaya başladı. Acı çekerek, oturduğum yerde daha fazla büzüştüm.

Bana bakmadığı halde durumumu fark eden Lacivert, kurabiyeleri bırakıp hızla yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu dizleri üzerinde önümde eğilerek.

"Biraz midem bulanıyor sadece," dedim kısık bir sesle.

"Çorban şimdi hazır," dedi yarı gülümseyerek. Kafamı salladım. Ne düşündüğümü çoktan anlamış gibi bir süre daha yüzüme baktı ama üstelemek istemediği belliydi.

İki dakika sonra elinde bir tepsiyle yanıma oturdu. Tepsinin içinde, koca bir kâsede nefis kokan sıcak bir çorba, iki dilim ekmek, su ve peçete bulunuyordu. Peçetenin üstünde küçük mavi bir hap vardı. Tepsiyi önüme koyarak beklentili bir şekilde bana baktı.

"James, bu çok fazla," dedim koca kâseye bakarak.

"Hepsini içmeni istiyorum," dedi ciddi bir tavırla. "Miden kaldırmaz diye başka bir şey pişirmedim. Çorban bitince ilacı içersin. Çabuk toparlanmanı sağlayacaktır."

Başımı sallayarak tepsiyi kucağıma yerleştirdim. Lacivert'in bu ciddi tavırlarıyla baş etmek bazen gerçekten yorucu oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çorbadan bir kaşık aldım ve ağzıma götürmeden önce göz ucuyla inceledim. İçinde sayamadığım kadar çok sebze olan karışımın kokusu muhteşemdi.

"James, muhteşem kokuyor. Sebze çorbası mı?" diye sorarak kaşığı ağzıma götürdüm. Damağımın algıladığı ilk tat, taze domatesti. Sonra fesleğen ve diğer sebzelerin aromasını tatmaya başladım. Sebzeler fazla pişirilmemişti ancak bu daha lezzetli olmasını sağlamıştı. İçinde mercimek, fasulye ve nohut gibi bakliyatların da olduğunu görüce iyice şaşırdım.

"James, bu çok güzel!" dedim mest olmuş bir şekilde.

Bana doğru eğilip kafasını salladı. Gözlerinde muzip ışıklar parlamaya başlamıştı. Bu sevdiğim görüntü karşısında yemeye bir süre ara verip gözlerimi ona diktim.

"Ben daha tadına bakmadım," dedi ilginç bir şeyden bahseder gibi. Biraz daha eğilip kafasını bana doğru uzattığında kaşlarımı çattım. "Bir kaşık bile vermeyecek misin?" dediğinde yine şaşkın bir Beren portresi çiziyordum.

Aralanan dudaklarımı kapatarak telaşla konuştum. "Ah pardon, elbette," diye saçmalamaya başlayıp, çorbadan bir kaşık daha aldım ve ona uzattım. Bu halimden gayet keyif alıyordu ve bu durum sinirimi bozsa da ona dair her şeyi özlemiştim.

Gözlerime bakmaya devam ederek ağzını açtı ve ona uzattığım kaşıktaki çorbayı içtikten sonra dilini dudağının üzerinde gezdirdi.

"Fena olmamış," dedi gözlerini kısarak.

Hayran hayran onu izleme faslına son vererek kendime geldim.

"Saçmalama, James! Hayatımda içtiğim en güzel çorba bu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Abartıyorsun," dedi gülümseyerek.

Yanaklarımı şişirdim ve ona cevap vermek yerine lezzetli çorbayı içmeye devam ettim. Tahminimin aksine kâsenin dibi çabuk gelmişti. Çorbayı bitirir bitirmez mavi hapı ağzıma atarak tepsideki suya uzandım. Lacivert keyifle beni izliyordu.

Ancak huzurumu kendi ellerimle bozmaya kararlı gibiydim.

"James," dedim duraksayarak. "Kaç gün oldu?"

Lacivert doğrulduğunda tüm vücudu gerilmişti.

"Bu konuyu şimdi konuşmak istediğine emin misin?" dedi düşünceli bir şekilde.

"Evet," dedim. Bir an önce konuşup her şeyi öğrenmek istiyordum. Çünkü yanında yaşadığım huzur zihnimin arka planında süregelen savaşla baltalanıp duruyordu.

"İki gün," diye yanıtladı gergin bir şekilde. Sıkıntılı bir nefes vererek bana döndü. "Eğer Onur'u öldürdüğüm için beni suçluyorsan, bundan pişman değilim. Ama inan bana, bunun için yeterince sabrettim."

"Suçlamıyorum," dedim ruhsuz bir tınıyla. "Ama olayların boyutunu anlamakta güçlük çekiyorum," diye itiraf ettim.

Tüm vücudu kaskatı kesilmiş bir şekilde ayağa kalktı. İnce parmaklarını saçlarında gezdirerek tavana baktı ancak bu sefer ifadesiz değildi. Canının sıkkın olduğunu ilk defa bu kadar açık ifade ediyordu.

"Onu öldürmemek için ailesini uyardım," dedi sonunda anlatmaya karar vererek. Yeniden yanıma oturdu ve ellerimi tuttu. "Onur çok küçük yaştan beri hastaymış, Beren. OCD*, yani Türkçesiyle Obsesif Kompulsif Bozukluk. Normalde bu hastalar takıntılarını tekrar eden, daha

* *Obsessive Compulsive Disorder*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok kendine zarar veren hastalardır." Derin bir nefes alıp devam etti. "Kız çocuklarına karşı sapıkça bir zaafı varmış. Çok küçük yaştan beri oyuncak bebekleri parçalayıp, tekrar tekrar monte ediyormuş. Onun farklı olduğunu anlayan çevresinden ayrışması uzun sürmemiş ancak ailesi nüfuzlarını kullanarak garipliklerini örtmüş."

Midem bulanmıştı.

"Onur yıllar boyunca süren tedavilere cevap vermediği gibi, aksine hastalığını saklamayı öğrenmiş. Ancak tek derdi, tıp fakültesine girerek oyuncak bebekleri gerçekleriyle değiştirmekmiş. Ve tabii organ biriktirmek gibi sapık zevklere merak sarmış."

Söyledikleri karşısında avuçlarının içinde kaybolan parmaklarımın buz kestiğini hissettim.

Ellerimi daha sıkı kavradı ve gözlerimin içine bakarak tane tane konuştu.

"Yılbaşı gecesinden sonra, bir avukat aracılığıyla Onur'un ailesiyle görüştüm. Onur'u buradan uzaklaştırmalarını ya da bir kliniğe yatırmalarını söyledim. Aksi takdirde olacaklar konusunda onları uyardım."

Bir anlığına duraksadığında, gözlerim âdem elmasının ahenkli hareketini takip etti.

"O gece onu öldürmek istesem de kendimi tuttum, Beren," diye devam etti öfkeli bir şekilde.

"Ama..." dedim. "Nasıl normal görünüyordu?"

Tatsız bir şekilde güldü. "Her obsesif hastalığının farkında olmayabilir ancak Onur farkındaydı ve takıntı ritüellerini gözlerden uzak bir şekilde gerçekleştirerek normal görünmeyi başarabiliyordu. Onur'un takıntısı basit değildi. Mikrop bulaşmasından korkmak ya da simetri takıntısını gizlemek zor olabilir. Ancak sapıkça bir takıntıyı kilitli kapılar ardına gizlemek daha kolay olmuş. En

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azından onun için!" dedi katı bir sesle. "Ertesi gün ailesi Onur'u yurt dışına yolladı. Sömestr boyunca orada kaldı ama okulun açıldığı gün gizlice kaçarak geri dönmüş. Hakkındaki tüm kayıtlara ulaştığım halde, topladığı organları sakladığı lokasyona bir türlü ulaşamadım. Günlerce takip etmeme rağmen seni bulduğum lanet laboratuvara bir gün bile uğramadı."

Söylediklerinin kanımı dondurması gerekirken, tepkisiz bir şekilde dinliyordum. Acıya ve dehşete bağışıklık kazanmış gibiydim. Kendi soğukkanlılığıma şaşırırken, gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

"Devam et," dedim sakince.

"O gün okula seni almaya gelmiştim ancak arabandaki takip cihazı bir garaja çekildiğini gösteriyordu. Ters bir şeyler olduğunu anlayıp, telefonundaki ve saatindeki takip cihazlarını denedim ama onlardan da sinyal alamadım. O cihazların kırılmayla bozulması imkânsız. Kimyasal bir çözeltinin içine atarak erimelerini sağlamış. Laboratuvarın çevresinde, lokasyonunu belirleyebileceğim tek bir kamera yoktu. Bu konuda Jenny'ye bile güvenemezdim, çünkü günün sonunda merkez onu da takibe alabilirdi. *Birlik*te geçirdiğim bunca zaman boyunca kendimi çaresiz hissettiğim tek andı," dedi derin bir nefes vererek.

"Peki, beni nasıl buldun?"

"Jenny'den yardım alamadığım için tek başımaydım. En başta Onur'dan şüphelenmeyip, seni farklı yerlerde aradığımı itiraf etmeliyim. Kampüsten başlayarak, havalimanları, otogarlar ve İstanbul sınırına yakın tüm şehirlerin mobese kameralarını incelemek durumundaydım. Sonunda bindiğin taksiyi yakaladım."

"James..." dedim küçük bir şokla. "O kayıtları incelemek aylar sürebilirdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Normal biri için," dedi sakin bir sesle. "Bir de Mike vardı tabii... Konunun detaylarını sonradan öğrense de, kaybolduğunu biliyordu ve ikimiz yokken ortamı idare etme görevi ondaydı."

Ardından alnını alnıma yasladı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Onur'u hafife aldığım için üzgünüm. Yanında olamadığım için üzgünüm, Beren."

Ağlamamak için kendime söz vermiştim ancak acı dolu sesi sızlamaya devam eden yarama dokunmuş, göğsümü sıkıştıran fitili ateşlemişti.

İki küçük damla gözlerimden süzüldüğü anda, hemen fark ederek başparmaklarıyla sildi ve nazik bir hareketle gözkapaklarımın üzerini kapatarak fısıldadı.

"Ağlama. Daha fazla ağladığını görmek istemiyorum, Deirdre." Gözlerimin bir süre daha kapalı kalmasını sağladıktan sonra bana sıkıca sarıldı. "Hadi artık eve gidelim. Rahatça uyumanı istiyorum."

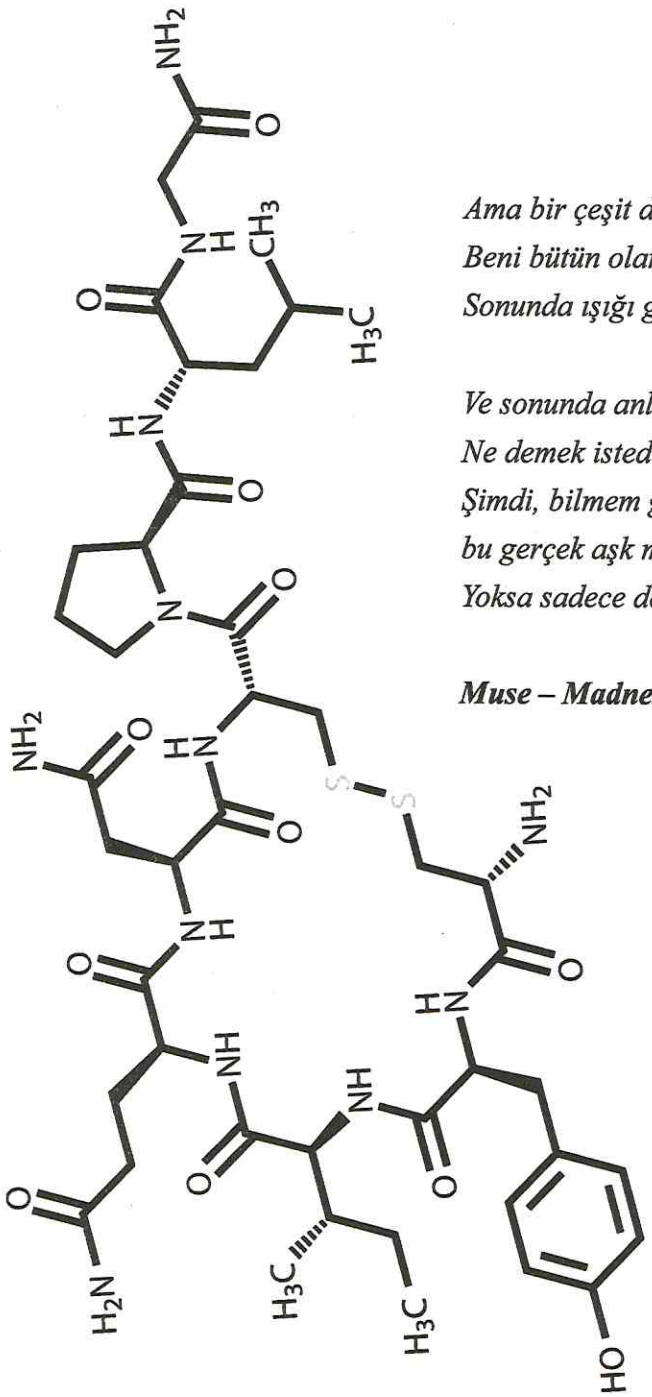
Teklifini onaylamak için başımı salladım. Ev fikri huzuru çağrıştırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama bir çeşit delilik,
Beni bütün olarak yutuyor, evet.
Sonunda ışığı gördüm.

Ve sonunda anladım.
Ne demek istediğini...
Şimdi, bilmem gerekiyor
bu gerçek aşk mı,
Yoksa sadece delilik mi?

Muse – Madness

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir saat sonra evdeydik. Yol boyunca konuşmamıştık, aramızda sessiz bir ateşkes hâkim gibiydi. Ancak karanlık köşelerinde sakladığı, bana ait olduğunu bildiğim endişeyi hâlâ görebiliyordum.

Arabayı durdurduktan sonra, güven verici bir şekilde yüzüme baktı ve aşağıya indi. Yavaş hareketlerle onu izledim. Kendimi hem daha iyi, hem de eve geldiğim için huzurlu hissediyordum.

Lacivert koluna girmemi sağlayarak beni yönlendirdi ve beraber giriş kapısına doğru ilerledik. Evin tanıdık kokusu beni karşılarken içime dolan sıcaklığın tadını çıkarmaya çalıştım. Ancak yorgunluk hissi ve uyku özlemi de kendini göstermeye başlamıştı.

Odama çıkmak istediğimi söylemek için ona döndüğümde, yüz hatlarının sertleştiğini fark ettim. Bir sorun olup olmadığını soracaktım ki, dudaklarımı araladığım an salondan bize doğru koşarak gelen kişiyi gördüm. Birden her yanım buz kesmişti.

"Beren!" dedi Sofia yanıma ulaştığında. "Seni çok merak ettik. Tanrı'ya şükür iyisin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Soran gözlerle Lacivert'e döndüğümde, sıkıntıyla alnını sıvazladığını gördüm. Onu daha önce böyle görmemiştim ancak o an bu değişikliğe kafa yoracak durumda değildim.

Başıma saplanan ağrıyla bakışlarımı Lacivert'ten çekerek gözlerimi kapadım ve kafamı geriye atıp bu durumla baş etmek için sabır dilendim.

"İyiyim, Sofia," dedim isteksiz bir şekilde. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. İzninizle biraz uyuyacağım."

Sofia anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Hepimiz senin için çok endişelendik. İyi olmana çok sevindim," dedi yine istemeyerek de olsa samimi bulduğum bir tonla.

"Sağ ol," dedim ve Lacivert'le tekrar göz göze gelmeden, odama çıkan merdivenlere yöneldim.

Odamın kapısını arkamdan kapattığımda Deirdre'yle bakışmaya başladım. Ona has hüzünlü bakışlarını, acıyı resmeden yüz ifadesini özlemiştim. Deirdre bana çaresizliğimde sıkıca sarılıyor gibiydi. Lacivert'in bana en büyük armağanı ve sessiz dert ortağımdı.

Yorganı açarak yatağa oturdum ve bağdaş kurdum. Sırtımı yatak başlığına dayayıp yorganı da boynuma kadar çektim. Ağlamaktan sızlayan göz pınarlarım Deirdre'nin kristal gözyaşlarına bakarken can buluyor, somut damlalara dönüşmese de, yoğun hissiyle yüzümü tırmalıyordu.

Yorganı sıkıca saran ellerim, uyguladığım kuvvetin etkisiyle bembeyaz olmuştu. Uyumak istiyordum, yorgundum, kırgındım, hatta dehşet içindeydim ama kan bağlamış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerimi bir an bile kırpmadan Deirdre'ye bakıyor, aramızdaki boyut atlamış iletişimi bozmak istemiyordum.

Kokusu odaya dolduğunda donuk gözlerim hâlâ Deirdre'nin üzerindeydi. Hiçbir tepki göstermeyerek, tabloyla bakışmaya devam ettim. Odada takılı kalan sessizliği bozmaya çalışmadı. Onun yerine kapıyı yavaşça kapattı ve ardından duvara yaslandı.

Hipnoz olmuş gibi Deirdre'ye bakarken, Lacivert'in bana zaman tanıdığının farkındaydım. Beni tanıyordu ve içimde biriken fırtınaları tutuşturmam için zaman veriyordu. Sessizliğimiz her geçen dakika can alıcı bir çıkmaza dönüşürken, göğsümü saran sarsıntılara daha fazla engel olamadım.

"Belki de..." dedim duraksayarak. "Bu tablo yanlış kişinin odasındadır." Kafamı yana yatırarak Deirdre'yi süzmeye devam ettim. "Belki de ben bu hikâyeye uymuyorumdur ve başkasının rolünü çalmışımdır."

Lacivert neden bahsettiğimi biliyordu.

"Deirdre bir hikâyeden veya rolden çok daha öte, çok daha özel," dedi bana bakarak.

Bakışlarını takip etmesem de, tenimi arşınlayan soğuk ürperti ve karıncalanma hissi, gözlerinin bende olduğunu anlamama yetiyordu.

"Ve tam da olması gerektiği yerde," dediğinde sesindeki tehlikeli tını tenimde gezinen ürpertiye savaş açmış, derimin altına yerleşen buz tabakasını ateşiyle eritmeye başlamıştı.

Aniden ona dönüp, donuk gözlerime sakladığım fırtınaları serbest bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki, ben şu anki hikâyenin neresindeyim, James?" diye sordum yükselen sesime engel olamayarak. Sofia hâlâ burada mıydı bilmiyordum ama umurumda değildi. Zihnimden kovup ertelediğim tüm kavgalar yine dilimin ucuna gelmiş, zehrini dudaklarıma sürüyordu. "Neden sana her sarıldığımda, her Allah'ın cezası savunmasızlığımda başka bir engelle karşılaşıyorum?" İfadesizliğimi sakladığım siyah pelerini üzerimden atıp, ayaklarımın altında ezmeye başladım. "Beni önce iyileştiriyorsun, sonra da alay eder gibi, yeni temizlediğin yaraların üzerine asit döküyorsun!"

Söz konusu asidin Sofia olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Hatta beni o kadar iyi tanıyordu ki, sözümü kesmeden bir süre daha zehrimi akıtmama izin verdi. Bakışları yine acının esiri olmuş harelerini açıkta bırakıyordu. Kararsızdı. Ayaklarımın altında ezilmekte olan ifadesizlik pelerinini üzerine geçirip soğukluğunu tattırmak ya da iyileştiricim olmaya devam etmek konusunda kararsızdı.

"Sofia'ya ben söylemedim," dedi sesini düz tutarak.

"Ama beni çok iyi tanıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlayıp buraya gelmiş."

Derin bir nefes çekti. Yine, beni de bu nefesle çekmesini diledim içten içe. Odada dağılan kokusu zaten karışık olan aklıma iyi gelmiyordu.

"Sofia bu hikâyenin neresinde peki?" diye bekletmeden sorduğumda kaşları çatıldı.

"Sofia benim geçmişim, Beren. Tek ailem. Seni yüzüstü bırakamayacağım gibi onu da bırakamam. Her şeyden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce bu ekibin bir parçası ve sırf lider olduğum için bile onunla ilgilenmek zorundayım."

Gözlerimin dolduğunu görünce, yaslandığı kapıdan doğrularak bana doğru ilerlemeye başladı ve zarif bir hareketle yatağın kenarına oturdu.

Sofia konusunda bencilliğimden bir türlü kurtulamıyordum. Bana karşı art niyetli ya da samimiyetsiz tek bir davranışına rastlamasam da, Lacivert'in hayatındaki hâkimiyeti tüm önyargılarımı bariyer gibi gözlerim önüne diziyor, görüş açımı engelliyordu. Dudaklarıma değen tuz tadı, yine gardımı gözyaşlarına teslim ettiğimi gösteriyordu. Sakinleşmek için gözlerimi kapattım.

Kadife teni soğuk elime değdiğinde ortaya çıkan akım, aklımın oyunlarından biri olabilirdi.

"Burada olmasını ben istemedim, Deirdre. Bu hikâyede herkesin rolü belli ve Sofia'nın rolünü öylece karalayamam."

Bu sözleri içtenlikle, beni kırmamaya çalışan bir tonla söylemişti.

Gözlerimi kapalı tutarak derin bir nefes aldım. Haklı olduğunu biliyordum. Bir çocuk gibi davranıyor ve sırf kıskançlığım yüzünden Sofia'yı görmek istemiyordum. Bu gerçeği bile bile, kabullenmemekte de diretiyordum.

Gözlerimi açtığımda odanın loş ışığında parlayan hareleriyle buluştum. Kızıl yansımaları içine almış, tutkulu bir ateş gibi beni yakmaya hazır görünüyorlardı.

Himayesinde olmayan diğer elimi kaldırarak, parmak uçlarımdaki sızlamalara yuva sıcaklığını yaşatmak üzere yüzüne yönelttim. Günlerdir kesmediği anlaşılan kirli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sakalına değen parmaklarım daha fazlası için acılı bir şekilde sızlarken, benim pek acelem yoktu.

Kokusunu, ruhundan kopan parçaları içime çekerek parmaklarımı yanağında kaydırdım. Gözleri bana kitlenmişti ama kendini kaybetmemek için gerildiğini hissediyordum.

Bir süre daha kaskatı kesildikten sonra, muhteşem renklerinin üzerini uzun kumral kirpikleriyle örttü ve yüzüne düşen karanlık gölgenin büyüsüne şahit olmama izin verdi.

Elimin altındaki çehresi, kapanan gözleriyle beraber ani bir rahatlama yaşarken, çok kısa bir süreliğine de olsa ruhunu bana teslim ettiğini düşündüm.

Kalbimden bir pamuk hafifliğinde kopan hisler havada uçuşup nefesimize karıştı.

"Canım yanıyor, James..." dedim yanağını severken. "Canım o kadar çok yanıyor ki, senden başka kimseyi etrafımda istemiyorum. Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum."

Bu aslında itirafımın bir kısmıydı. Seni deli gibi kıskanıyorum ve Sofia ile arandaki bağ beni çaresiz bırakıyor diyemedim.

Lacivert, itirafımdaki eksikleri anlamış gibi, dudağının kenarıyla küçücük bir gülümseme bahşetti. Ardından yüzü tekrar kasılırken gözlerini açtı ve yüzünde dinlenen elimi tutup, avucumun içine bir nefes bıraktı. Sıcak nefesiyle kavrulan tenim, aynı sıcaklıktaki dudaklarını hissedince, bedenimi saran dinlendirici dalgaya teslim oldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Deirdre," dedi ciddiyetle. "Ben ne olursa olsun yanındayım." İyice yaklaşarak beni kendine çekti. "Şimdi uyu. Yarın uzun bir gün bizi bekliyor."

Yorgunluğa yenilerek, verdiği kısa süreli teselliyle ona daha çok sokuldum. Bu hareketim karşısında dudakları kıvrıldı ve bir kedi gibi mırlamamı sağlayacak kadar şefkatli bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı.

Gözlerimi uykunun teslimiyetine bırakmadan önce kalan enerjimle mırıldandım.

"James..."

"Şştt! Kapat gözlerini, bir yere gitmiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Sanırım Naoise olmanı istemiyorum," dedim uykulu sesimle mırıldanarak. "Edepsiz Lacivert'im olarak kalmanı istiyorum."

Son sözlerimle kendi kendimi rahatlatmıştım. Sanki atomu parçalamayı başaran benmişim gibi zaferle gülümsedim.

"Evet evet... Edepsiz Lacivert!" dediğimde, dudaklarının ardında parlayan dişlerini gördüm. Sessiz de olsa benim gibi gülüyordu. Güldüğünde o sert halinden eser kalmıyor, küçük bir çocuğa ait muazzam ve masum ana şahitlik ettiriyordu.

Gülümsemesini görmenin verdiği tatlı huzurla uykuya daldım.

Uyandığımda hissettiğim kokunun tesiri ile ruhumu saran tarifsiz hissi tanımlamak güçtü. Bütün gece babasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kucağına sığınmış küçük bir kız gibi, Lacivert'in bacağını yastık yaparak uyumuştum.

Uzun bacaklarını yatak boyunca uzatmış, güzel başını başlığa dayayarak oturur pozisyonda uyuyakalmıştı. Bir eli saçlarımın bir kısmını kavramış, omzumda duruyordu. Diğer eli ise her an tetikte olduğunu gösterircesine yumruk şeklinde, karnının üzerinde konumlanmıştı. Kafamı hafifçe çevirerek yüzünü tamamen görmeye çalıştım.

Vişne rengi dudaklarının arasında ince bir çizgi kadar boşluk vardı. Saçlarının bir kısmı alnına düşmüş, kirli sakallarıyla bütünleşip serseri bir görüntü sunuyordu. Lacivert ve serseri sıfatını bir arada düşününce istemsizce gülümsedim.

Güneşin yüzünü aydınlatmasıyla kumraldan sarıya dönen kirpikleri altın pırıltıları taşıyor, güzelliğini kıskanmama yol açıyordu. Sert görüntüsünün aksine yumuşak kavislere sahip olan çenesi, gülünce ortaya çıkardığı mucizenin habercisi gibiydi. Onu tekrar tekrar keşfedebilme şansına sevinerek seyrime devam ettim.

Boynundan yayılan baharatlı koku, aromasını hafif bir şekilde havaya karıştırdığında derin bir iç çektim. Lacivert'e daha önce bu açıdan bakmadığım için, hem yeni bir şey keşfetmenin hem de ona bu kadar yakın olmanın kalp çarpıntısını birlikte yaşıyordum. Belki çoktan uyanmıştı ve benim bir şey dememi bekliyordu. Ya da ilk defa beni utandırmamak adına gözlerini kapamayı tercih etmişti. Hatta ikinci seçenekten neredeyse emindim.

O an yapmak istediğim şeyi ikinci kez düşünmeme fırsat bırakmadan, boynumu uzattım ve çenesine ufacık bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öpücük kondurdum. Sonra da yerime dönüp aynı manzarayı izlemeye devam ettim.

Dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye döndüğünde hâlâ ona bakıyordum.

Gözlerini yavaşça açarak bakışlarımızı buluşturdu ve tek kaşı imayla havaya kalktı. Kusursuz lacivertleri uykunun etkisiyle durgun bir deniz kadar sakin görünüyordu.

Saçlarımda gezinti halinde olan parmaklarını çekmeden, diğer eliyle alnına düşen saçlarını geriye itip saatine baktı. Bir yandan da boynunu esnetiyordu. Bütün gece böyle oturur pozisyonda yanımda kaldığına göre pek de rahat bir uyku geçirdiği söylenemezdi.

Başımı nazik bir hareketle yastığa bıraktıktan sonra yataktan kalktı.

"Sen biraz daha uyu. Benim halletmem gereken birkaç şey var," dedi ve kapıya yöneldi.

Aslında uykumu almıştım ama bedenime hâkim olan kırıklık hissi bir türlü geçmek bilmiyordu.

Cevap vermek yerine uslu bir kız gibi beni yatırdığı yastığa daha çok gömüldüm ve gözlerimi kapatarak, odadan ayrılan muhteşem yaratığın bu hareketime gülümsediğini hayal ettim.

Kulağımı tırmalayan yabancı sese tepki olarak gözlerimi açtım. Komodinimin üzerindeki telefon titreşim eşliğinde yanıp sönüyordu. Sesin rahatsız edici özelliği, alarm sesi olmasından kaynaklıydı.

Alarmı kapamak için cihazı elime aldığımda eski telefonumun aynısı olduğunu fark ettim. Sıkıntılı bir iç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekerek kötü anılarımı zihnimden adeta kovdum. Güne yenik başlamak istemiyordum. Tuş kilidini açtığımda tüm uygulamalarımın, mail ve rehberimin yüklü olduğunu gördüm. "Hiç özelim kalmamış!" diye homurdanarak rehberime girdim.

Onun numarasını ararken 'Edepsiz Lacivert' isimli kaydı görünce gözlerim ışıldadı. Dün geceden sonra, bu sıfatı kabul ettiğinin kanıtıydı bu belki de. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle rehberin alt kısımlarına indim. 'O' harfindeki boşluk göğsümü hedefleyen büyük bir darbe gibi nefesimi kesti.

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Çünkü günün sonunda, bir insanın öldüğü gerçeği, yaşadıklarımla yarışıp büyük bir paradoksa neden oluyor ve ne hissedeceğimin, nasıl hissedeceğimin, düşünme şeklimin bile aynı çıkmazın kurbanı olmasına yol açıyordu.

Hissettiğim rahatsızlıkla birlikte aniden yataktan kalkarak, çıplak ayaklarımla balkona kadar ilerledim. Hızla balkon kapısını açarak soğuk havadan yardım dilendim. Sık nefeslerim taze çam kokusuyla ruhumun en dip noktalarına dokunan bir ferahlık yaşamamı sağlıyordu. Her şeyi elimin tersiyle bir kenara itmek, sadece kendime odaklanmak istiyordum.

Oysa tüm odağım Lacivert'teydi. Ama benim bir hayatım vardı ve bundan sonrası benim savaşım olmalıydı. Başıma gelen bu dehşet dolu olayda imdadıma yetişmiş olsa da, onun her zaman yanımda olamayacağını biliyordum. Onsuz olma düşüncesi içimi daha fazla sızlatırken yine kendi nefesimi daraltmaya başlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzüm buz gibi olup hissizleşene kadar soğuk havanın beni ısırmasına izin verdim.

İçeri girip balkon kapısını kapattıktan sonra, ellerimi ovuşturarak kıyafet dolabına yöneldim. Aldığım kararı desteklercesine renkli bir kazak ve açık renk bir kot çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Bugün hava soğuk ama güneşliydi ve ben, pembenin hayalperest sığınağında biraz dinlenmek istiyordum.

Banyodaki işlerimi hallettikten sonra, çıkardığım kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı toplayıp yüzümü renklendirdim. Son olarak bileğimde biten topuklu bir bot giyip merdivenleri inmeye başladım.

Daha kapıyı açar açmaz burnuma dolan koku kaşlarımın havalanmasına neden oldu. Bu, pankek olamazdı, değil mi?

Basamakları indikçe kendini gösteren kokuyu takip ettim. Lacivert siyah bir mutfak önlüğü takmış, üzerindeki bej rengi gömleğin altından belli olan gergin vücudunu estetik bir şekilde kullanarak tavadaki pankekleri çeviriyordu. Elindeki spatulayı her zaman yaptığı bir şeymiş gibi profesyonelce tutuyor, pişenleri de aynı beceriyle tabağa bırakıyordu.

Yemek yaparken takındığı o ciddi ifade, kesinlikle ifadesiz haline benzemiyordu. Bu ona özeldi.

Ve bana...

Birden onun yemek yaptığına başkasının şahit olduğu düşüncesi zehirli bir yılan gibi zihnimde sürünmeye başladı. Kıskançlıkla kabaran duygularım yüzünden sakar bir

adım atıp sağ tarafımda duran sandalyeye çarpınca, dudaklarının alayla kıvrıldığını gördüm.

Her zamanki gibi onu izlediğimin farkındaydı.

"Hâlâ dikkatsizsin," dedi muzip bir şekilde bana dönerek.

Yapay bir gülümsemeyle ona baktım ve konuyu değiştirmek için ilk hamlemi yaptım.

"Başka ne yeteneklerin var diye merak ediyorum?"

Alayla kıvrılan dudakları düz bir çizgi halini aldı. Sanki hiçbir yeteneği ona yeterli gelmiyordu. Ne kadar muhteşem bir yaratık olduğunun farkında değildi.

"Abartılacak şeyler değil," diye yanıtladı son pankeki de tabağa alırken. "Hepsi eğitimin getirileri," dedikten sonra kokusuyla beni kendine çeken tabağı bahçede hazırladığı küçük masaya götürdü.

Tüm bu inanılmazlığının farkında olmayan tavırları beni ona daha çok çekiyor, gözlerine bakarak, kalbine dokunarak, onun bendeki yerini gösterme isteğimi tetikliyordu.

Kaşlarım havada bir şekilde onu takip ederek bahçede hazırladığı küçük ziyafete ulaştım. Masanın ortasında duran minik vazodaki iki adet sarı şakayığı görünce dayanamadım ve birini elime alıp burnuma götürdüm.

Kışla baharın arasında kalmış, iki mevsimin de kokusunu taşıyan çiçeği avucumun içinde tutarak özenle kokladım. Bir pamuk kadar hafif dokunuşuyla elimin içini okşadı. İnce ve hassas yaprakları dik duruşunu engelliyordu ama bu, zarafetinden hiçbir şey kaybettirmediği gibi, ona has bir narinlik katıyordu.

Lacivert'e dönüp tek kaşımı kaldırdım.

"Bu çiçeği sevdiğimi nereden biliyorsun?" dedim imayla. Sonra yaptığım hatayı fark ederek, "Neyi bilmiyorsun diye sormalıydım aslında," dedim ve pankekin ucundan koparıp ağzıma attım. İçindeki vanilya aromasını hissettiğim gibi gözlerim parladı. Bu adamın kötü yaptığı hiçbir şey yoktu.

O ise çoktan sandalyesine oturmuş ilgiyle beni izliyordu. İkinci pankeki yemeye başladığımda hâlâ ayaktaydım. Yüzünde şekillenen gülmeye yakın ifade daha çok sinirimi bozmuştu.

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Oturmaya ne dersin?" dedi ve kibar bir şekilde yanında dikildiğim sandalyeyi gösterdi.

"Bu arada, bilmiyordum," dedi ciddi bir şekilde. "Ama bana seni anımsattı," diye ekledi.

Elimdeki pankeke bakarak yutkundum ve yavaşça oturdum. Kendimi rezil etmekte üstüme yoktu.

Tabağıma biraz kahvaltılık ekledim ve yüzyıllık klişeyi tekrar ederek zeytinlerle oynamaya başladım. Amacım yanaklarımın kızarıklığından kurtulmaktı.

Bakışlarıyla yine bana dokunuyor, tenimi gıdıklıyordu. Verdiği sabırsız nefesle, başımı kaldırıp ona bakmaya yeltendiğimde, aniden gözlerime iki el kapandı. Görüşümü engelleyen eller tanıdık olsa da kalbimi ısıtan sıcaklığa sahip olmadığı aşikârdı.

Elleri yüzümdeyken güldüm.

"Mike!"

Mike her zamanki aydınlık yüzüyle karşımda belirdi ve kollarını açarak ona sarılmamı bekledi.

Ayağa kalktım ve buruk bir şekilde gülümseyerek kollarının arasına girdim. "İyi misin?" diye kulağıma fısıldayınca başımı sallayarak cevap verdim.

Bir süre daha sarıldıktan sonra beni bıraktı ve yüzüme bakarak iyi olduğumu doğrulamaya çalıştı.

"Bize katılsana, aç mısın?" diye sorduğumda sırıttı.

"Her zaman, fıstık!" diyerek ellerini ovuştururken tekrar gülümsedim. Mike ve bulaşıcı enerjisi yine sahnedeydi.

Sandalyeme oturduğum an Lacivert'le göz göze geldik. Günün aydınlığında bir kristal gibi parlaması gereken lacivert gözleri, kızıl alevlerin esiri olmuştu.

Yüzüne yerleşen kaskatı ifadeye şaşkınlıkla baktım ve kaşlarımı çatarak *Ne oldu?* dercesine bakışlarımı üzerinde tuttum.

Derin bir nefes alarak yüzünü düzeltti ve peçeteyle zarifçe dudağını silerek ayağa kalktı.

"Ben okula geçiyorum. Mike sana eşlik edecek. Ne de olsa kuzensiniz, bu durum dikkat çekmeyecektir," dedi mekanik bir şekilde ve ben daha cevap veremeden otoparka giden yolu yarıladı.

Hâlâ şaşkın bir şekilde arkasından bakıyordum. Mike hiçbir şey olmamış gibi pankeklere gömülmüştü bile. Lacivert'in arkasından bakmayı kesip masaya döndüğümde hem yemek yiyor hem sırıtıyordu.

"Durum düşündüğümden de kötü," dedi ağzı dolu bir şekilde.

"Anlamadım," diye cevap verdim.

"Bu kadar öfkeli olması," dedi ağzına bir zeytin atıp. "James'in tarzı değil. İfadesizliğiyle nam salmış bir adamdan bahsediyoruz ama sana sarıldığımda bir an beni öldürecek zannettim."

Göğüs kafesimdeki küçük kuşu uyandırmaya yeten bu cümle karşısında, gülümsemek yerine kaşlarımı çatabilmek için ekstra çaba sarf ederek ona baktım.

"Saçmalama, Mike! Sadece korumacı davranıyor," dedim masadan kalkarken. "Hadi geç kalmadan gidelim, zaten iki gündür yokum. Donaldson'ın dikkatini çekmek istemiyorum."

"Donaldson'a hasta olduğunu belirten bir e-posta attım senin hesabından."

Şimdi de çayını yudumluyordu. Hiç kalkmaya niyeti yoktu anlaşılan.

"Verdiği cevap da oldukça ilgiliydi," dedi nihayet kahvaltısını bitirerek bana döndüğünde. Suratında daha ciddi bir ifade vardı. "Donaldson sana karşı fazla ilgili, Beren. Bu durumu ben fark ettiysem, James çoktan fark etmiştir. Garip ama ilk defa bir görevin James'in öfkesi yüzünden tehlikeye gireceğinden korkuyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim yüzümü buruşturarak.

Mike sinsice gülümsedi.

"Kısacası diyorum ki, Donaldson'la aranda belirli bir mesafe tut."

Söylediği şey karşısında kaşlarım aniden çatıldı ve bağırmaya başladım.

"Sen beni ne sanıyorsun, Mike? Görev için psikopat bir katile yakınlaşacağımı mı sandın?"

Mike ani tepkim karşısında toparlanarak ayağa kalktı. Şaşırmış görünüyordu.

"Saçmalama, Beren! Ben onu demek istemedim. Sadece sen kaybolduğunda James'in ilk şüphelendiği kişi Donaldson oldu ve inan bana James'i tutmak kolay olmadı. Tüm görevi tehlikeye atmayı umursamadan onu sorgulamaya kalktı. Çıldırmış gibiydi."

Mike'ın yüzündeki endişeli ifade, ona bu kadar sert çıktığım için pişmanlık duymama neden olmuştu. Ses tonumu düşürerek sakin bir şekilde sordum.

"Kaybolduğumu başka kim biliyordu?"

Mike kafasını kaşıdı.

"James sadece bana söyledi ama Sofia ters giden bir şeyler olduğunu anlamış ve buraya geldiğinde durumu öğrenmiş oldu." Bir an duraksadıktan sonra, sırıtarak devam etti. "Sen yokken mahzendekileri ve Sinem'i idare ettim. Sinem acilen ailenin yanına gittiğini ve telefonunun arızalandığını sanıyor. Merak etme, sorun yok."

Derin bir nefes aldım. Aklıma gelen fikirle sinsice gülümsedim. Parmağımı Mike'a doğru uzatarak konuştum.

"Sen masayı toparlıyorsun, ben de bu güzel havanın keyfini çıkarıp bir çay daha içiyorum. Sonra gidebiliriz," dedim ve cevabını beklemeden topuklarım üzerinde dönerek çardağa yöneldim.

Arkamdan "Uuu kuzen, çok sertsin!" diye zevzekçe bağıran Mike'ı duymazlıktan geldim.

Mike uysal bir şekilde masayı toplamaya başladı. Ben de kötü bakışlarla onu izleyerek çayımı yudumlamaya devam ettim. Bir süre mutfakta oyalandıktan sonra, hazır olduğunu söyleyip beni çağırdı.

Çantamı ve ders kitaplarımı alarak evden ayrıldık. Arabasına binip, vakit kaybetmeden yola koyulduk.

Son derece keyifli bir şekilde ıslık çalan sözde kuzenime döndüm.

"Sinem'le aranız nasıl?"

Yüzündeki sırıtış iyice yayıldı. "Mükemmel," dedi

"Üzmüyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Üzmüyorum," dedi yüzü hızlıca ciddi bir ifadeye bürünürken.

Anında beni tekrar ederek şaşırmamı sağlasa da, aynı ses tonuyla tehditkâr bir şekilde sormaya devam ettim.

"Kırmıyorsun?"

"Kırmıyorum," dedi yemin eder gibi.

Tatmin olmuş bir şekilde önüme döndüm. Mike hızı seven bir sürücü olduğundan, kısa sürede okula gelmiştik.

Beni tam kapının önünde bırakarak, arabayı park etmek üzere ilerledi. Fakülte binasından içeriye girdiğim anda, Onur'a dair tüm anılarım yoğun bir şekilde üzerime çöküp nefesimi daraltmaya başladı. Hızlı nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Gözlerim çoktan Lacivert'i aramaya başlamıştı. Onu görmek ve güvende hissetmek istiyordum.

Etrafta ona dair bir ize rastlamayınca yürümeye devam ettim.

Dikkatimi dağıtmadan Donaldson'ın odasına gitmek için acele etmeye başladım. Güçlü olmalıydım. Özellikle de Sinem'e açıklama yapmak, daha doğrusu yalan söylemek istemediğim için acele ediyordum.

Donaldson'ın kapısına geldiğimde kalbim çoktan teklemeye başlamıştı. Bunun tek nedeni ondan korkuyor oluşum değildi. Lacivert'in yan odada olduğu düşüncesi heyecanımı tetikliyor, korku ve heyecan karışımı bir karmaşanın pençesine düşmeme neden oluyordu.

Kapıyı tıklattıktan sonra kendimi sakinleştirerek odaya girdim. Beni gören Donaldson anında ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Merhaba, Bay Donaldson," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Endişeli bir şekilde bana bakıyordu ama selam vermemle beraber tek kaşını kaldırarak gülümsedi.

"Tobias," diye düzeltti kibarca. Benden tepki gelmeyince konuşmaya devam etti. "O gece, bana ilk ismimle hitap edeceğin konusunda anlaştığımızı düşünüyordum," dedi gülümseyerek.

O geceden bahsedince yüzüm istem dışı bir şekilde asıldı.

Donaldson bana daha fazla yaklaşarak kafasını eğdi. Bu haliyle etkileyici görünüyordu. Ama ben hâlâ içini görebiliyordum.

"Yine seni üzecek bir durum mu oldu?" dedi ilgiyle. "O yüzden mi iki gündür okula gelmiyorsun?"

Panik olmuştum. Kalbimin ritmi aniden hızlanırken, sakinleşmek için kendimi ikna etmeye çalıştım.

"Hayır Tobias, herhangi bir sorun yok. Sadece biraz rahatsızdım," dedim normal ses tonumu korumaya çalışarak.

"Peki," dedi gülümseyerek. "Bugün seni çok yormayacağım ama yarın söz verdiğim gibi laboratuvarıma gidebiliriz."

Yeni ipuçlarına ulaşacak olmanın dürtüsüyle hevesli görünmeye çalıştım.

"Çok sevinirim," dedim dudaklarımı kıvırarak.

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Sonra da hızlı bir şekilde kol saatini kontrol ederek saçlarını geriye attı.

"Şimdi derse gitmem lazım, Beren. Bugün bir daha uğramana gerek yok. Öğleden sonra okulda olmayacağım ama yarın kaldığımız yerden devam edelim."

"Elbette," dedim yapmacık bir şekilde.

Beraber odasından çıktık ve ona iyi dersler dileyip koridorda ilerlemeye başladım.

Kalp çarpıntımın yoğun bir şekilde göğsüme baskı yaptığı an, Lacivert'in odasının önünden geçiyordum.

Aynı anda titreyen telefonumu hızlıca çantamdan çıkarıp mesajlara girdim.

"Odamda bekliyorum."

Mesaj ondan gelmişti.

Heyecanım iki katına çıkarken, bu fütursuz halim yüzünden kendime çoktan kızmaya başlamıştım. Bu adamı bir saat önce görmüştüm, hatta gece kucağında uyumuştum.

Kendime durumun normalliğini hatırlatarak kapısını tıklattım ve etrafta kimsenin olmadığını teyit ettikten sonra odaya girdim.

Koltuğuna yaslanmış, gözlerini pencerenin arkasında kalan manzaraya dikmişti.

Profilden tam olarak göremediğim gözlerine yakın olabilmek için müthiş bir arzu duydum. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Sol koluna taktığı, artık onun bir parçası olan simsiyah saati tek aksesuarıydı.

Saçlarını geriye taradığı için, güzel yüzü her hattıyla ortadaydı. Sakallarını kesmişti. Sabahki serseri görünümünü hatırlayınca her halini ayrı sevdiğimi düşündüm.

Sandalyesini yavaşça bana çevirerek tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

Yüz hatlarım nasıl tepki göstereceğini şaşırmış bir şekilde gevşemişti. Odaya girdiğim anda bu tepkiyi beklemiyordum.

Bir şeyler oluyordu!

Zarifçe ayağa kalkarken, sanki özellikle yavaş hareket ediyordu.

Aynı ritimle bana doğru yürüdü ve tam karşımda durarak imayla yutkundu. Âdem elması yavaşça hareket ettiğinde bir an hipnozunun etkisinde olduğumu düşündüm. Sanki odaya girdiğimden beri beni etkisi altına almıştı.

Daha fazla yaklaştığında korku ve heyecan karışımım geri dönmüş tenimi ısırıyordu.

"James?" dedim neredeyse kekeleyerek.

"Şştt!" diye uyardı ve nefesini boynuma üfledi. "Şimdi değil."

Fısıltıyla yaptığı uyarı karşısında kalakalmış, cevap verememiştim.

Atkuyruğu yaptığım saçıma uzanarak dikkatli bir şekilde tokamı çıkardı ve saçlarımın omuzlarımda dağılmasını sağladı. Harelerindeki karanlık dansı takip etmeye çalışsam da, bu daha önce pek karşılaşmadığım bir tondu.

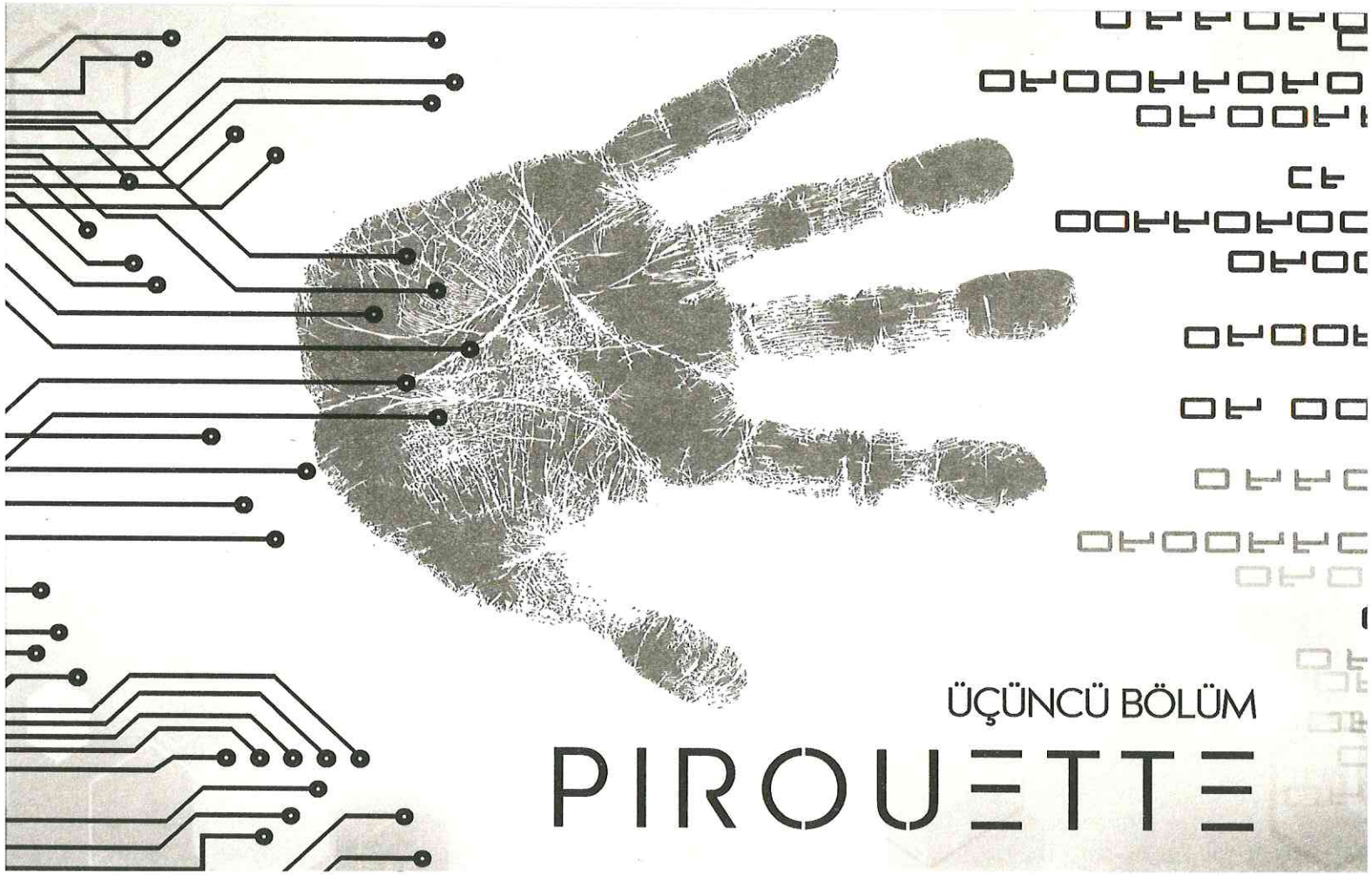
Tehlikeli bir ton!

Dağıttığı saçlarımdan bir tutam alarak beni mest edecek şekilde parmaklarına doladı. Bir yandan kokusu burnuma vuruyor, hücrelerimin onunla dolup taşmasına neden oluyordu.

Kulağıma eğilip sıcak nefesiyle tekrar fısıldadığında tüm gardımın domino taşları gibi düşmeye başladığını hissettim.

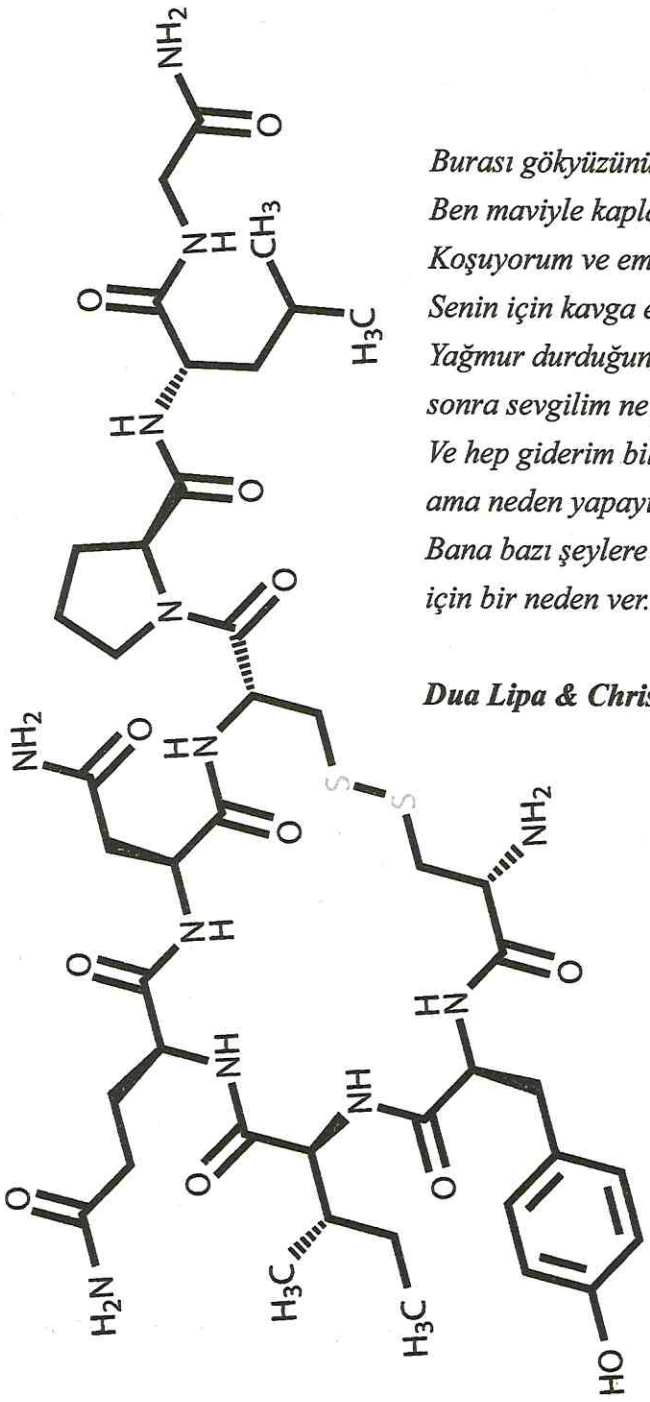
"Şimdi," dedi fısıltıyla ve bir nefes daha verdi. Kulaklarımda başlayan ateş çoktan göğüs kafesimde söndürülmesi imkânsız bir yangını körüklemişti.

"O lanet gece ne oldu, bana anlatacak mısın?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PIROUETTE

Burası gökyüzünün düştüğü yer
Ben maviyle kaplandım
Koşuyorum ve emekliyorum
Senin için kavga ediyorum
Yağmur durduğunda,
sonra sevgilim ne yapacağım?
Ve hep giderim biliyorum
ama neden yapayım?
Bana bazı şeylere inanmam
için bir neden ver.

Dua Lipa & Chris Martin – Homesick

Lacivert, alev içinde kavrulan tehlikeli tonlarıyla tenimi delip geçerken, göğüs kafesimde büyüyen korkunun çoktan gözlerime ulaştığına emindim.

Geri adım atmak istesem de, ne kaçacak ne de saklanacak bir yerim vardı. Başımın üstüne yasladığı dirseği ve belimi saran eliyle, beni çoktan yürek yakıcı kafesine hapsetmişti.

Kulağıma bir sıcak nefes daha üfledikten sonra gözlerindeki seyir değişti. Koyu gölgelerini üzerime saldığını hisseder gibiydim. Sesli bir şekilde yutkundum. Hislerimi saklayacak enerjim kalmamıştı.

"James," dedim çatallaşan sesimle. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. O geceye dair tek suçum kendimi güçsüz hissetmem ve Donaldson'ın arabasına binmemdi. Gerisi benim kontrolüm dışında gelişmişti.

Sessiz geçen her saniye ortama kopkoyu bir sis yayıyordu. Beklentiyle beni süzen gözleri alacağı cevap için sabırsızlanıyordu. Gücümü toplamak istercesine tekrar yutkundum ve tek seferde söyledim.

"O gece Donaldson'ın evine gittim."

Hareleri lacivertten siyaha dönerken nefesimi tutarak vereceği tepkiyi bekledim.

Kaskatı kesilen çenesini esnetir gibi dudaklarını araladı ve dişlerini birbirine çarptı. Dipsiz çukurları andıran koyu gözleri hâlâ üzerimdeydi ve bu beni çıplak hissettiriyordu. Dişlerinin arasından ilkel bir nefes bırakarak öfkesini hücrelerime doldurdu. Yüzündeki tüm kaslar seğiriyordu sanki. Üzerindeki gömlek sertleşen kıvrımlarına dar geliyor, isyan edercesine esniyordu.

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi ve gözlerini ağır ama öfkeyi pençesine almış tehlikeli bir yırtıcı gibi kapattı.

Belimdeki eli artık canımı yakmaya başlamıştı ama korku beni öylesine ele geçirmişti ki, nefesimi bile sustırarak dipsiz sessizliğe bir taş da ben attım.

"Şu an..." dedi nefes almaya çalışır gibi. "Ders verdiği sınıfa gidip, Donaldson'ın boynunu öğrencileri önünde kırmamam için tek bir neden söyle!" Sesindeki ölümcül tını, gözleri kapalı olarak sunduğu sakinliğe kanmamam için beni uyarıyordu.

Parmakları belimi daha çok kavramış, canımı daha fazla yakar duruma gelmişti ama dişlerimi sıkarak ondan gelen acının yarattığı çarpık zevke teslim oldum.

Kokusundan derin bir nefes çektim ve dudaklarımı araladım. "Çünkü sen bir cani değilsin, James," dedim sesimi kontrollü tutmaya çalışarak.

Sözlerimi bitirdiğim anda gözlerini açtı ve bakışlarını yine üzerime kilitledi. Gözünü bürüyen kan ve öfke harelerine yansımış, intikamın kızıllığını kullanarak önüne geçilmez bir kasırgaya yol açmıştı.

Yalan, buruk bir gülümsemeyle bana baktı ve hayran olunası çehresini iyice yüzüme yaklaştırarak konuştu.

"Bunu bilmen olanaksız. Daha beni tanımıyorsun bile," dedi gözlerindeki tehlikeyi somut bir şekilde sunarcasına.

Bu sefer aynı yapaylıkta gülen ben oldum.

Parmağımı, gömleğime zor anlar yaşatan göğsüne getirerek, "Sakın bana seni tanımadığımı söyleme!" diye fısıldadım ama sesim tehditkâr çıkmıştı.

Lacivert'in gözlerinden geçen küçük parıltı çok kısa bir an umudumu yeşertse de, bana iyice sokularak bozulan dengemi tekrar yerinden oynattı.

"Hâlâ soruma cevap vermedin," dedi fısıltıyla.

Sıkıntılı bir iç çekip gözlerine baktım. Bakışlarımda öfke yoktu. Duygusuzca zehrimi dışarıya bıraktım.

"Bana zarar vermedi. Aksine yaralarımı temizledi," diye yanıtladım düz bir sesle.

Karanlık bakışları duyduğu sözleri sindirmeye çalışır gibi bir anlığına dondu. Kafasını geriye atıp tavana bakmaya başladı. Şiddetle seğiren çenesini ince parmaklarıyla düzeltme gereği duydu.

Tekrar gözlerime baktığında gördüğüm gölgeler benim de canımı yakmaya başlamıştı. Koyunun en zehirli tonlarını taşıyan lacivertlerinde keder ve hayal kırıklığının cam kesikleri vardı.

"Yaralarını?" diye sordu gözleri siyahın bile sınırlarını zorlarken.

Derin bir nefes alıp, varlığının zihnimde yarattığı karışıklıktan sıyrılmaya çalıştım. O kadar büyülü, o kadar etkiliydi ki...

"Yılbaşı gecesi," dedim kesik bir nefes vererek. "Onur yine peşimden geldi. Ondan kaçarken ayaklarımı yaraladım ve Donaldson beni o halde bulunca yardım etmek istedi."

Tekrar dişlerini sıkmaya başlamıştı ki konuşmaya devam ettim.

"Evine götürüp ayaklarıma pansuman yaptı. Sonra orada uyuyakalmışım."

Sözlerimi bitirmiştim ki aklıma gelen şeyi heyecanla ekledim.

"Uyandığımda da bana evdeki laboratuvarını gösterdi!"

Lacivert dudaklarını bir süreliğine yukarı doğru kıvırınca, laboratuvarını görmüş olduğum gerçeğinin hoşuna gittiğini düşündüm. Ama gözlerinden akan zehrini saçmaya devam ederek aniden elini belimden çekti ve kapının kirişine sert bir yumruk geçirip, korkuyla diğer tarafa savrulmama neden oldu.

Hırsını alamayarak sıkıca tuttuğu kirişi avucunun içinde ezerken, ahşaptan çıkan çıtırtıları ve eline batan kıymıkların delici sesini duyabiliyordum.

"Laboratuvarının canı cehenneme!" diye tısladı kısık bir tonda.

Gözlerinde aynı anda beliren pişmanlığı yakaladım.

"O gece seni yalnız bırakmamalıydım," dediğinde, yanağıma değdirdiği yaralı elinden gelen kan kokusunu duyabiliyordum. Koku keskin olmasına rağmen, ona has kokuyu bastıramamıştı.

"Bırakmamalıydın," diye onayladım kısık sesimle. Dudaklarım aralanmıştı.

"Bir daha asla," dedi yanağımdaki elini enseme götürürken. Vücudumda başlayan karıncalanma hissi şimdi her bir zerremi yokluyor, ona dokunmam için emir veriyordu. "O canavarla yalnız kalmayacaksın."

Anın etkisinden kısa bir süreliğine kurtulup kaşlarımı çattım.

"Nasıl?" diye sorduğumda alayla güldü.

İnce parmaklarını yavaşça hareket ettirip ensemden kulağıma doğru yol aldı. Kulak mememe götürdüğü parmak uçları kulağımdaki küpeyi okşadı.

"Böyle."

Küpemi işaret ediyordu.

Gözlerim büyürken şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktım. "Sen bizi mi dinliyordun? Bizi bırak, beni de dinliyorsun!" dedim hayretle.

Tehlikeli bir şekilde güldü.

"Güvenliğin için."

Kaşlarım kızgınlıkla çatılırken ters bakışlarımı âşık olduğum büyülü çehresine yönelttim.

"Her anımı dinleyemezsin, James!" diye tısladım.

"Dinlerim," dedi alayla. "Hatta her anını öyle bir işgal ederim ki, benden habersiz kimseye gülümseyemezsin bile."

Söyledikleri kaynayan kanımın fokurtularını kulağıma taşısa da, kendimi kaybetmemeye çalıştım.

"Beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç!" diye kararlı bir şekilde bağırdığımda, dudaklarını yüzüme iyice yaklaştırarak sıcak bir nefes verdi.

"Seni kontrol etmiyorum, koruyorum," dedi tatlı bir sesle.

Harelerindeki öfke biraz olsun yumuşamış, sevdiğim lacivert tonu gösterir gibi olmuştu.

Dakikalardır duvarla onun kıskacı arasındaydım ve kalbimi dizginlesem de, bedenimin onun varlığına karşı verdiği tepkiye engel olamıyordum. Duvara yaslayarak ondan uzaklaştırdığım ellerim inatla ona dokunmak istiyor,

nefesinin sıcaklığını hissettiğim her an kollarına girme dürtüm daha da artıyordu.

Toparlanmak adına yine kesik, yetersiz bir nefes aldım ve dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım.

Adını söylemek için dilimden kopan ilk hece havada asılı kaldı ve konuşmaya devam edebilme yetimi kaybettiren sıcak nefesinin, dudaklarımın üzerinde gezindiğini, bana çok yakın olduğunu hissettim.

Hareleri yine tehlikeli ve cezbedici tona bürünmüştü. Gözlerini kısıp dudaklarını benimkilere sürttüğünde, ortaya çıkan kıvılcımın ikimizi de içine alıp yok edeceğini hissettim. İçim titriyor, bedenim ise daha fazla yakınlaşması için can atıyordu.

Nefes alış verişlerim sıklaşıp göğsümü şiddetle dövmeye başladığında, dizlerimin çözülen bağı da artık daha fazla dayanamayacağımın haberini veriyordu.

Eli tekrar enseme kaydığında, tenimde yeniden hükmünü sürdüren karıncalanma iliğime kadar teslim olmamı sağladı. Gözlerimi kapadım ve kendimi ona bıraktım. Ancak aramızda kalan o kısacık mesafeyi kapatamadan kapısı çalmaya başladı.

Lacivert belki kapıdaki kişinin ayak sesini bile duymuş, geldiğini çoktan fark etmişti ama benden uzaklaşmak yerine hareketsiz bir şekilde aramızdaki yakınlığı korudu.

Birbirimizi soluyorduk.

Göğsümdeki tekmelere bir de korku eklenmişti ancak kollarından çıkmak da istemiyordum.

Ondan uzaklaşmak için hamle yaptığım anda dudaklarıma doğru "Şştt!" demesiyle bu çabamdan vazgeçtim ama kapı tıklanmaya devam ediyordu. Her kimse çok ısrarcıydı.

Kapının susmayacağını anlayan Lacivert, burnundan sinirli bir nefes vererek beni serbest bıraktı. Onun koruması olmadan yalnız hissettiğimden bahsediyordum ama asıl kollarından ayrılmak yalnızlığın en laciverdine hapsolmaktı.

Cayır cayır yanan tenimi saklamak ister gibi kenara çekilerek panikle ona baktım. O ise elindeki sıyrıkları çoktan bir mendille örtmüş, kapıyı açmak üzere ilerlemişti. Gözlerim kocaman açıldı. Sakinliğine bir kez daha hayret ettim.

Kapı kulpunu çevirip kapıyı yavaşça araladı ama tamamen açmadı. Muhteşem aksanıyla İngilizce konuşmaya başladığında, bir köşede dibim düşmüş etkisiz eleman gibi kalmıştım.

Adının Şebnem olduğunu duyduğum kapı eşiğinde duran kız, sırf ona asılmak adına saçma sapan sorular soruyor, kendini içeri davet ettirmeye çalışıyordu. Lacivert düz bir üslupla şu an ofis saati olmadığını belirtmiş, dersle alakalı sorular için takvimine bakıp gelmelerini rica etmişti. Ama ben, Şebnem denilen kızın asıl takıldığı noktanın anatomiye giriş değil, Lacivert'in anatomisi olduğundan adım kadar emindim.

Şebnem sulu bir veda ettikten sonra Lacivert kapıyı kapattı ve sinirden dudaklarını kemiren bana döndü.

Yüzüne geçirdiği maske o kadar düz, o kadar gerçek görünüyordu ki, bir an için az önce yaşadığımız her şeyin hayal ürünü olduğunu düşündüm.

"Derse gitmem gerekiyor," dedi maskesinden ödün vermeyerek.

Kasılan çenemi hiçe sayarak dudaklarımı araladım ama bir şey söylemeden, şaşkınlığımı, öfkemi ve kıskançlığımı

adımlarıma yükleyerek hızla odasından çıkmak için hamle yaptım.

Az önceki sahneyi kesinlikle ben uydurmuştum.

Lacivert hareketsiz bir şekilde gidişimi izliyordu.

Elim kapı kulpuna değdiği anda dirseğimden yakaladı ve beni kendine çekti.

Yine nefesi kulağımı yalarken gülümsedi.

"Küpeyi sakın çıkarma."

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda hâlâ gülümsüyordu. Kafamı karıştırmaktan gayet keyif alıyordu.

Aynı cüretle kulağına yaklaşıp önce bir nefes verdim, sonra da fısıldadım.

"Çıkarmam."

Kolundan kurtulup kapıyı tekrar yakaladığım an son kez göz göze geldik.

Lacivertleri yine alev içindeydi.

Benim alevimin içinde.

Koridora çıktığım anda öyle bir nefes bıraktım ki, görenler astım krizine filan girdiğimi düşünebilirlerdi. İçeride ne ölçüde soluğumu tuttuğumu ben de bilmiyordum.

Yanaklarımı yoklayarak ateşimi kontrol ettim. Avuçlarımın içinde hissettiğim aşırı sıcaklık rotamı tuvalete çevirdi. Hızlı adımlarla tuvalete girdiğimde, ortalıkta kimsenin olmadığını görünce rahatlayarak lavaboya yanaştım ve soğuk suyu açtım. Makyajımı bozup zombi imajı çizmemeye gayret ederek yüzümü ıslattım ve kızaran yanaklarımın ten rengime dönmesini beklemeye başladım.

Girdiğim tuvalet fakülte binasının en fazla kabine sahip olanıydı ve uzaktan gelen sifon sesini duymamla yalnız olmadığımı anlamış oldum. Yaklaşan adım gürültülerine

cırtlak bir ses eşlik ediyordu. Bu sesi tanıyor muyum diye hafızamı yoklasam da, paranoya yaptığımı düşünerek tekrar aynaya döndüm.

Birkaç saniye sonra sesin sahibi görüş açıma girdi. Tepeden sıkı bir atkuyruğu yaptığı alev kızılı saçları, vamp makyajı ve boyunu iki katına çıkaran platform topuklarıyla, aynadaki yansımama tamamen tezat bir görüntü çizen kız, ağzını yayarak telefonda konuşuyordu.

İstemeden kulak misafiri olduğum konuşmaya yüz buruşturmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Hayır canım, dediğim gibi tam bir soğuk nevale. Ağır tavırlar filan... Ben bunun gibileri bilirim. Her şey yatağa girene kadar. Sonra söner havası."

Yüzümdeki ifadeyi görmesin diye aynanın önünden uzaklaştım. Bu tarz kızlarla aynı okulda okuduğumuza inanamıyordum.

"Yani etkileyici tabii ki," dedikten sonra karşısındaki her ne söylediyse kaşlarını kaldırdı.

Bir süre konuştuğu kişiyi dinledikten sonra sıkılmış olacak ki, tanışıyormuşuz gibi bana döndü.

"Erkek muhabbetleri, anlarsın ya." Cıvık bir şekilde göz kırptıktan sonra telefonu tekrar kulağına yaklaştırıp cevap verdi.

Hayır, anlamazdım. Bu sefer yüzümü buruşturdum, kendime engel olmadım.

"Tamam tamam. Daha dikkatli olurum."

Telefonu kapatacağını düşündüğüm sırada, ilgisini çeken bir şey duymuş gibi gözleri kocaman oldu.

"Aaa, evet! Ben bunu neden düşünemedim? Savunmasız ve benim gibi güzel bir kadına kim yardım etmez ki?"

Buluşu karşısında aynadaki aksine gülümseyerek kendini süzdü ve birkaç şey daha geveledikten sonra telefonu kapadı.

Telefonu dar kotunun cebine sıkıştırıp, çantasından rujunu çıkardı. Dudaklarını uzatarak sesi gibi cırtlak renkte olan rujunu yaklaşık iki dakika kadar sürdükten sonra aynı edayla tuvaletten çıktı.

Boş gözlerle arkasından bakmayı bırakıp aynaya döndüm. Son defa ne halde olduğumu kontrol edip dışarı çıktım.

İlk dersi çoktan kaçırmıştım. Gelecek derse daha yirmi dakika olduğunu görünce girişteki kafelerden birine doğru yol aldım. Alışkanlığımın aksine, kremasız koyu bir kahve söyleyip bir masaya oturdum ve çantamın bir köşesinde kaybolan telefonu aramaya koyuldum.

Telefonu bulduğum gibi üst üste gelen titreşimlerle kaşlarımı çatarak ekrana baktım.

Sinem'den gelen beş adet mesaj vardı.

"Telefonun düzelmiş! Aşk olsun, niye aramıyorsun?" ☹

"Huhu, Beren! Neredesin? Ders başlayacak." 😏

"Kızım, hasta etmesene insanı! Kayboldun yine!" 😠

Diğer iki mesajın içeriği de benzer şekildeydi.

Sıkıntılı bir *of* çektim ve kısaca cevap yazdım.

"Girişteki kafedeyim. Kahve içiyorum, canım. Bu sabah ayılamadım da."

Anında cevap geldi.

"Bensiz?"

Hiç halim olmamasına rağmen gülümsedim.

"Git tribini Mert'e yap!"

Yine aynı hızla cevap verdi.

"Sen ilk aşkımsın. Mert, yedek."

Mesajının sonuna koyduğu dil emojisini görünce bugün kaçıncı kez olduğunu saymadığım şekilde yüzümü buruşturdum.

"Öghh, Sinem! Mert ile takılmak sana yaramamış. Bir dahaki derse kadar görüşmeyelim lütfen."

Mesajı yazıp yolladıktan sonra telefonu çantama attım ve kahvemi yudumlamaya devam ettim.

Kahvemin sonuna geldiğimde saati kontrol ederek kalkmak için hazırlandım ama her seferinde etkisi altında kaybolduğum kokuyu hissettiğim anda mıhlanmış gibi sandalyemden kalkamadım.

Lacivert seri adımlarla masamın yanından geçip, benimki gibi koyu bir kahve sipariş etti.

Anlaşılan ikimizin de ayılmaya ihtiyacı vardı.

Onu görmemiş gibi yaparak önüme döndüm ve fincanın dibini kazımaya başladım.

Kahvesini yudumlayarak yanımdan geçerken dudakları kıvrılmıştı. Sessizce mırıldandı.

"Bitmiş kahveyi içmeye çalışmak yerine, benimkinden tadabilirsin."

Cevabımı beklemeden ilerlemeye devam etti.

Kafenin ortasında domates rengini alırken, bu durumun utançtan mı yoksa heyecandan mı olduğuna karar verecek zamanım bile olmadı. Beni böylesine tanıyor oluşu hem canımı sıkıyor, hem de tarifi güç bir haz veriyordu.

Homurdanarak masadan kalktım ve sınıfa yöneldim.

Sinem'le karşılaştığımızda sıcak kucaklaşmalarımızdan birini gerçekleştirdik. Öğretmenin sınıfa girmesiyle

sıkıcı dersi dinlemeye başladım. Haliyle Lacivert'e ait olmayan her ders sıkıcı geliyordu artık.

Sinem öğle yemeğinde bolca Mike ile olan ilişkilerinden bahsettiği için beni sıkıştıracak fırsatı olmamıştı. Yemekten sonra vaktimiz kalınca kampüste yürüyüş yapmaya karar verdik. Hava soğuk olsa bile güneş sıcak ışıklarını esirgemiyordu ve ben de üzerimdeki açık renk kıyafetlerle mutlu hissediyordum.

Yol boyunca duvardaki bale gösterisi afişleri gözüme takılmıştı. Okulun büyük bir etkinlik düzenlediğini ve elemeler için öğrenci başvurularını beklediklerini yazıyordu.

Sinem'in hiç ilgisini çekmeyen afişlere o kadar odaklanmıştım ki, ne anlattığını bile dinlemiyordum.

Sonunda sözünü keserek araya girdim.

"Sinem, bileğin ne durumda?"

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Nasıl yani?"

"Bileğin yaralandığı için baleyi bıraktığından bahsettin ya," dedim dikkatli bir şekilde.

"İyi," diye omuz silkti. Bir anda neşesi kaçmış gibiydi. "Doktorum tekrar bale yapabileceğimi söyledi ama hiç denemedim," diye devam etti düz bir sesle.

Gülümseyerek ona döndüm.

"E neden denemiyorsun peki?"

Gözlerinden derin bir hüzün geçti ve parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Bilmem. Ruhum çekilmiş gibi. Değişik hissediyorum. Başlamaya cesaretim yok sanırım," dedi omuzlarını düşürerek.

"Sinem, böyle bir yeteneğin var ve nasıl kullanmazsın?" Önünden geçtiğimiz afişi işaret ettim. "Bak, okul bir etkinlik düzenliyor. Bence seni de kaydettirelim. Hem Mert de bir süre ilgilendi baleyle (!) sana eşlik bile edebilir. Ne dersin, müthiş olmaz mı?"

Sinem tereddütte kalsa da gözlerinin parladığını seçebilmiştim, o yüzden ısrarcı biri olmamama rağmen üzerine gitmeye devam ettim. Sonunda pes etti ve beraber spor salonunun yolunu tuttuk. Heyecanını yüzünden okuyor olsam da, cesaretini kırmamak adına herhangi bir yorumda bulunmadım.

Girişteki danışmadan Sinem'in ismini listeye yazdırdık ve çalışma programını ayarlayacak olan bale eğitmeni ile tanışmak için beklemeye koyulduk. Önce bir elemeden geçmesi gerekebilirdi.

Bale salonu beklediğimiz alanın tam karşısında ancak biraz daha yükseğinde kalıyor, kapısının önünde uzanan beş basamaklı merdiven bu sorunu çözüyordu. Eğitmenin derste olduğu söylendiği için gözümüz salon kapısında, ders bitimini bekliyorduk. Bir yandan da gelecek dersimize geç kalmamak için saati kontrol ediyorduk.

Sinem'e dönüp "Bale eğitmenini tanıyor musun?" diye sordum.

"Yaklaşık üç yıldır bale yapmıyorum. O yüzden şahsen tanışmadım ama yetenekli bir kadın diye duydum."

"Hımmm..." diyerek kaşlarımı havalandırdım.

Kısa bir süre sonra salonun kapısı açılınca, Sinem'le bakışlarımızı oraya yönelttik.

Oldukça uzun boylu ve neredeyse Lacivert kadar zarif diyebileceğim esmer, genç bir adam, estetik hareketlerle basamakları indiğinde, hayretle yaklaşan figürü izledim.

Üzerinde koyu renk streç bir eşofman takımı vardı. Arkasından çıkan kişilerin yaşça ondan çok daha küçük olduğunu görünce eğitmenin bu genç adam olduğunu anlamış oldum.

O da zaten bizi fark etmiş, ela ile yeşil rengi arasında kalan gözlerini üzerimize odaklamıştı.

Daha doğrusu Sinem'e...

Kaşlarımı çatıp olası bakışmayı takip ettiğimde, Sinem'in yüzünün kasıldığını ve okunması zor bir ifadeye büründüğünü gördüm.

Eğitmen etkili bir şekilde gülümseyerek yanımıza ulaştığında elini Sinem'e uzattı.

"Sinem, seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi ancak bu karşılaşmadan ötürü gayet mutlu görünüyordu.

Sinem donmuş bakışlarını düzelterek elini uzattı.

"Kenan..." Bir an duraksayıp kısaca öksürdü ve "Kenan Bey, burada eğitmenliğe başladığınızdan haberim yoktu," dedi sıkılgan bir şekilde. Sinem'in, Kenan'ın eline değen parmaklarını aniden geri çekişi, kendini korumak ve aynı zamanda güçlü olduğunu göstermek adına aniden sırtını dikleştirmesi, gözlerindeki hafif hüzün ağır çekimde hikâyesini bana anlatır gibiydi.

Bembeyaz olan suratına bakarken, bu fikrin artık kulağa hoş gelmediğini düşündüm. Hızla koluna girip, "Derse geç kalıyoruz, Sinem. Hadi gidelim," diyerek onu çıkışa doğru çekiştirdim.

Başıyla onaylayarak onu sürüklememe izin verdi.

Sessizliğe bürünen Sinem'i kenara alarak Kenan'a döndüm ve sahte bir gülümsemeyle hoşça kal dileklerimi ilettim.

Tek kaşı kalkan Kenan'ın bize cevap vermesine fırsat kalmadan, danışmadaki kız yanına gidip Sinem'i gösterdi ve elemeler için aday olduğunu söyledi.

Sinem'in bedeni bariz bir şekilde gerilirken, oradan koşarak kaçmak istiyor gibi kıvrandı. Kızı duymamazlıktan gelerek hızlı adımlarla çıkışa yöneldik ancak Kenan, Sinem'e seslenmekte gecikmedi.

"Yoksa artık benimle çalışmaktan çekiniyor musun, Sinem?"

Sinem aniden arkasına döndü ve öfkeden kasılan yüzünü yumuşatmaya çalışarak cevap verdi.

"Elbette hayır, Kenan Bey. Sadece bir süre ara verdiğim için tereddütte kaldım," dedi hızlı bir şekilde.

Onun kendini toparlayıp cevap verebilmesine sevinirken, bir yandan da ortama hâkim olan gergin elektrik canımı sıkmaya başlamıştı. Sinem'in kulağına eğildim. "Sakın kendini güçsüz hissetme. Artık yanında Mert var. Yapabilirsin."

Sinem dudaklarını yukarı doğru kıvırdı ve hâlâ tek kaşı kalkık bir şekilde onu izleyen Kenan'a doğru yürüdü.

"O zaman çalışma programımı hazırlayın, derslere başlayalım," dedi tek nefesle.

Kenan parlayan gözlerle memnun bir şekilde gülümsedi. "Seni nasıl çalıştıracağımı benden iyi kimse bilemez," dedi kendinden emin bir şekilde.

Sinem tekrar gerilirken, bu sefer daha çabuk toparlanarak kibarca gülümsedi ve "Bizim artık gitmemiz gerekiyor," diye belirtti.

Kenan sahte bir hayal kırıklığıyla ikimize baktıktan sonra, aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı.

"Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Beren," dedi Sinem beni göstererek. Daha çok onu başından savmak ister gibiydi. "Fakülteden arkadaşım."

"Memnun oldum, Beren," diyerek elini uzattığında, ben de isteksizce benimkini uzattım.

Hızlıca tokalaştıktan sonra hiçbir şey söylemeden elimi geri çektim.

Aramızda geçen tuhaf bakışma sonucu çıkışa yöneldiğimizde, Sinem'in yaşadığı stresin bir kısmı da benim üzerimdeydi.

"En doğrusunu yaptın," dedim cesaretinden etkilendiğim arkadaşıma dönerek. "Bu senin için bir tutku ve kimsenin engel olmasına izin verme."

Sinem buruk bir şekilde gülümseyerek iç çekti. "Aslında kaybettiğim bir savaşın canlanması gibi bir şey bu."

Daha fazlasını öğrenmek istediğimi gösteren bir ifade takındım.

"Bileğimi Kenan yüzünden yaraladım," dedi boş gözlerle.

Sanki söyledikleri onun için bir anlam ifade etmiyordu. Sessiz kalarak sözlerine devam etmesini bekledim.

"Bana özel ders verdiği bir gün, en yakın arkadaşım Defne de beni izlemeye gelmişti. Özel bir gösteri için hazırlanıyordum. Daha on sekiz yaşındaydım ve Kenan'a hem çok âşık, hem de çok hayrandım. Beraber eğlenceli ve güzel vakit geçiriyorduk ama benim çekingen tavırlarımın onu bazen sıktığını düşünüyordum."

Tekrar iç çekti.

"Provam esnasında gözlerimi kapatmıştım. Bale yaparken hep gözlerimi kapar, müziğin ritmine bırakırım

kendimi. Gösteri bitene kadar da açmam. Ama o gün, içimden geçen bir his garip bir şekilde gözlerimi açmama neden oldu."

Gözlerini kapadı ve devamını hatırlamak istemiyormuş gibi yüzünü ekşitti.

"Kendini kötü hissediyorsan anlatmak zorunda değilsin, canım," dedim anlayışlı bir şekilde.

Hayır der gibi kafasını salladı.

"Tam *pirouette*'e, yani kendi etrafımda gerçekleştirdiğim hızlı dönüşe başlamıştım. Dördüncü dönüşümü yaptım ve beşinciye geçecekken, gözümü açmamla onları gördüm. Salonun köşesinde, bedenleri birbirlerine dolamış şekilde öpüşüyorlardı."

Bu anıyı hemen uzaklaştırmak ister gibi kafasını salladı.

Şok olmuş bir şekilde anlattıklarını dinliyor fakat ne tepki vereceğimi kestiremiyordum. Anlatıp kurtulmak ister gibi sözlerine devam ettiğinde, sessizliğimi korudum.

"Hiç izledin mi bilmiyorum ama *pirouette* denge ile şekillenen ve kafanı sabit tutmak zorunda olduğun bir dönüştür. Doğru mu görüyorum diye kafamı onlara doğru çevirdiğimde, başımı oynatmamla tüm dengem bozuldu ve bileğimden gelen çıtırdamanın sesi kulağıma kadar geldi," dedi gözlerini tekrar yumarak.

Elini tutarak ona destek olmaya çalıştım. Gözlerini açtığında göz pınarları dolu doluydu. Kendini toparlamak adına gülümseyerek, akan birkaç damla yaşı kazağının koluyla sildi.

"Neyse... Sonrasını biliyorsun zaten. Tedavi olup dans etmeyi bıraktım ve bale tutkuma elveda diyerek, diğer tercihim olan tıp fakültesine yerleştim. Hem seninle tanıştım, fena mı oldu?" dedi bu sefer gerçekten gülerek.

Kolunu sıkarak ben de güldüm.

"Bence en iyisini yaptın. Senin değerini bilmeyen bir zampara için bu tutkundan vazgeçecek olman saçmalık," dedim zaten cesarete ihtiyacı olmayan arkadaşıma.

Güldü ama bir yandan da dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Ne olduğunu sorduğumda sıkıntılı bir of çekti.

"Kenan artık umurumda değil de, Mert'e bu durumu nasıl açıklayacağım? Şahsen ben, eski sevgilisi ile aynı ortamda bulunacağını bilsem rahatsız olurdum. Ona haksızlık etmek istemiyorum," dedi.

Canı az öncekinden çok daha fazla sıkılmış gibiydi ama söz ettiği gerçek benim düşüncelerimi de daraltmış, Sofia'nın zihnimde yankılanmasına neden olmuştu.

"Merak etme, Mert sana güveniyor. Sorun çıkarmayacaktır," diye güvence verdim ama Mike'ın bu duruma ne tepki vereceği konusunda tek bir fikrim yoktu.

Fakülte binasına vardığımızda saatimi kontrol ettim ve öğleden sonraki ilk dersi de kaçırdığımızı gördüm. Bugün firari bir gün olmuştu. Sonraki ders Lacivert'in dersiydi ve bu düşünce bile hücrelerimde hızlı bir göç başlatmaya yeterli oldu.

Fakültedeki kafelerden birinde oturup ders saatinin gelmesini beklemeye karar verdik.

Bu dönem Lacivert'le ilk dersim olduğu için ayrıca heyecanlıydım. Geçen dönemki dersimden aldığım BA notu canımı çokça sıkmış, sömestr tatilinde onu göremediğim için de hesabını soramamıştım. Ancak bu dönem daha fazla çalışmayı aklıma not etmiş, kusursuz Lacivert'ten kusursuz bir not almayı ana hedefim haline getirmiştim.

İçimdeki kıpırtıları serbest bırakarak, sınıfa giden merdivenleri çıktım. Sinem arkamdan geliyor, yürürken sınıftan birileriyle konuşuyordu.

Dersliğe girip en öndeki sıraya oturarak saçlarımı düzelttim ve kapıda belirmesini beklemeye başladım.

Nihayet bana zor anlar yaşatan bej rengi gömleği ile içeri girdiğinde, her zamanki dümdüz ifadesini taşıyordu. Sınıfa selam verdikten sonra, deri çantasını masanın üzerine bıraktı. Ardından zarifçe gömleğinin kollarını kıvırmaya başlayınca arsız bir dejavunun ritmine kapıldığımı hissettim.

Elindeki kırmızı kalemle tahtaya birkaç not yazdıktan sonra, ona ait masanın yanına giderek çantasından ders kitaplarını çıkarmaya başladı. Sınıftan çıt çıkmıyor, herkes pürdikkat ağzından dökülecek tek bir kelimeyi bekliyordu. Bu kadar insanın üzerindeki etkisi kıskançlık hissimi tetiklerken, gözleriyle karşılaşabilmek için sabırsız bir bekleyiş içine girdim.

Ortamdaki tek ses, kitaplarını masaya bıraktığı esnada çıkan tok tınıydı. İnce parmaklarıyla kitabın kapağını açtığı anda, dışarıdan yükselen çığlık sesiyle, ben de dâhil tüm sınıf pencereye döndük.

Lacivert, panikten uzak hareketler ve kararlı adımlarla pencereye ilerledi.

Tüm sınıf yerinde oturmuş ne olduğunu anlamaya çalışırken, onun peşinden pencereye doğru yürümek üzere ayağa kalkan ilk öğrenci ben olmuştum. Arkasından gelenin kim olduğunu bildiğinden emindim, o yüzden dönüp bana bakmadı.

Pencereye iyice yaklaştığımızda çığlıklar sıklaşmıştı. Sınıfın geri kalanı da pencereye doğru ayaklanırken bakışları iyice ciddileşti.

Pencereyi açıp kafasını dışarı uzattığında, sabırsız bir şekilde dudaklarımı kemirmeye başladım.

Havanın keskin soğuğu içeri dolarken, diğer pencereye yığılan öğrencilerin arasından sıyrıldım ve camı açıp bağırışların nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Bulunduğumuz sınıf yedinci katta olduğu için oldukça yüksekte sayılırdık. Bir kat üstte de terasa bağlı bir kafe bulunuyordu.

Önce aşağıyı kontrol ettim ama bahçede pek bir hareketlilik yoktu. Binadaki tüm pencereler açılmış, herkes hayretle yukarı bakıyordu. Kafamı kaldırıp onlara katıldığımda, çok da yabancı olmayan platform topukların havada asılı olduğunu gördüm.

Tuvalette gördüğüm kızıl saçlı kız, aşağı düşmekten terasın korkuluklarına tutunarak kurtulmuştu. Çığlık çığlığa bağırıyor, yardım dileniyordu.

Lacivert tüm bedenini camdan dışarı çıkarıp kıza seslendiğinde, zamanın kısa bir süreliğine durduğunu düşündüm.

"Şebnem! Sakin ol ve kıpırdama," diyordu.

Söylediklerini Türkçeye çeviren zihnimin hata yaptığını düşünmek istesem de, bir yanlışlık olmadığını biliyordum. Sınıftaki herkes gibi korkuyla gözlerimi Şebnem'e diktiğimde, diğerlerinden çok daha farklı bir dehşetin izlerini taşıyordum.

Gözlerim gördüğü manzarayı yanlış yorumlayamayacağına göre, zihnimden geçen düşüncelerde bir yanlışlık olmasını diledim. Şebnem denilen bu kız, sırf Lacivert'in

ilgisini çekebilmek için böyle bir tehlikeyi göze almış olamazdı.

Bu çılgınlıktı!

Lacivert temkinli bir şekilde pencere pervazına çıktı. Esnek vücudu bu tarz hareketleri kolaylıkla yapabilse bile, dikkat çekmemek adına yavaş hareket ediyordu. Normal bir profesörün bu sahne karşısında korkmuş olması gerekirdi. Elbette o, böyle bir ifadeye bürünemezdi. Onun yerine ağır davranıyor, tereddütte olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Aslında kızı kolaylıkla kurtarabileceğinin farkındaydım. Bunu gözlerinde görebiliyordum ama bu kadar kişinin önünde yeteneklerini gösterme riskini göze alamazdı. Etraftan yükselen panik nidaları yoğunlaştıkça, kafamın içinde dönen düşünceler de işkenceye başlamış, iğnelerini kafatasıma çarpıyorlardı.

Aradan seçebildiğim "İtfaiyeyi arayalım!" çığlığına yoğunlaşarak, sakinliğimi korumaya çalıştım ve 110'u tuşladım.

Lacivert'in bir gözünün bende olduğunu hissetsem de, dikkatinin çoğu tırabzanlardan sarkan sahtekâr kızın üzerindeydi.

Uzaktan sirenler yükselince kalabalıktan rahatlama sesleri geldi. Ama aynı anda Şebnem'in çığlığı duyuldu.

Lacivert'e sesleniyordu!

Ona yardım etmesi için yalvarıyor, daha fazla dayanamayacağını söyleyerek ağlıyordu.

Bir insanın numaradan bu hale nasıl gelebileceğini sorguladım ama herhangi bir cevap bulamadım. Belki de ben yanlış anlamıştım. Hiç kimse bu duruma gelecek kadar aklını kaçırmış olamazdı.

Lacivert temkinle pervazın ucuna kadar ilerledi. Şebnem ile aralarında bir metreden biraz daha fazla bir mesafe vardı. Yeteneklerini kullanamadığı için sıkışmış gibi hissettiğini tahmin ediyordum. Aklından neler geçtiğini deli gibi merak etsem de, endişeyle ona bakmayı sürdürdüm.

Bahçe iyice kalabalıklaşmaya başlamıştı. Fakülte binasındaki tüm pencereler meraklı ve endişeli gözlerle dolmuştu. Herkes nefesini tutmuş gelecek yardımı bekliyordu.

Şebnem'in yardım çığlıkları iyice işkenceye dönüşmüşken, Lacivert'in gerilen bedeni daha fazla etkisiz kalamayacağını haykırır gibiydi.

Tırabzanların önünde biriken insanlar Şebnem'e uzanıp yardım etmeye çalışıyorlardı ama herkes panik halindeydi ve hata yapmaktan korktukları yüzlerine yerleşmiş dehşetten anlaşılıyordu.

Lacivert ani olduğunu anladığım bir kararla tekrar içeri girdi. Normal sıralara oranla daha uzun olan, neredeyse iki sıra uzunluğundaki masaları çekerek, Şebnem'in sarktığı pencereye yanaştırdı. Normalde bu işlemi kolaylıkla yapabilecek olmasına rağmen, sınıftaki erkek öğrencileri çağırmıştı. Sınıf arkadaşlarım kafaları karışmış bir şekilde ona yardım etmeye başladılar. İki sırayı pencereye boylamasına iyice yanaştırdıktan sonra, birinin ayaklarından tutarak kaldırdı ve açık olan pencerenin dışına itmeye başladı. Sıranın ayak boyu pencerenin yüksekliğiyle hemen hemen eşit olduğu için içeride kalan kısmının ayakları hâlâ zemindeydi. İkinci sıraya da aynı işlemi uygulamak üzerine hareket ettiğinde diğer öğrenciler de hemen yardımına gitti ve işlemi daha hızlı bir şekilde sonlandırdılar.

Şimdi pencerenin dışında üç kişinin rahat sığabileceği bir platform oluşmuştu. Lacivert ona yardım eden

öğrencilere işaret ederek, sıraların içeride kalan kısmına oturmalarını ve platforma çıktığında sebep olacağı ağırlığı dengelemelerini istedi. Sınıf arkadaşlarım ağzı açık bir şekilde hocalarına bakarken, bulduğu bu pratik çözüme hayranlık duymadan edememiştim.

Gözleri bir anlığına beni bulunca böyle hissettiğimi anlamış gibi anlık bir ifade değişimi gösterdi ve bunun bana özel olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Ayaklanmış tüm duygularım onu çağırırken, platforma çıkmasıyla endişe tohumları da ruhumu daraltmaya başlamıştı.

Bu onun için çok basit bir kurtarma operasyonuydu belki ama yine de onu koruma, onun için korkma içgüdüme hâkim olamıyordum. Temkinli adımlarını platformda ilerletip Şebnem'e seslenerek sakin olmasını ve onu yakalayacağını belirtti.

Bir yanım bu dehşet verici anların son bulacağına sevinirken, şüpheci yanım bunun bir oyun olabileceğini fısıldayarak huzurumu kaçırıyordu.

Nefesler bir kez daha tutulup önümüzdeki sahneye kilitlendiğinde, ben de bu topluluğa katılarak, Lacivert'in kararmış gözleri ve daha önce görev başında gördüğüm konsantrasyonuyla platformun ortasına ilerleyişini izledim.

Öğrencilerden bazıları gözlerini kapatmış, bu sahneyi görmek istemiyordu. Ama benim tüm dikkatim kusursuz bedeniyle havada konumlanan kahramanın üzerindeydi.

Uygun yere ulaştıktan sonra, sakin bir sesle tekrar Şebnem'e seslendi ve söylediğinde yavaşça tırabzanı bırakması komutunu verdi.

Konumundan emin olduktan sonra kollarını dengeli bir şekilde açarak, çoğu kişiden korkulu bir haykırış çıkmasını sağlayan sözleri sarf etti.

"Şimdi!"

Saniyeler içinde dehşetle çıkan seslerin yerini rahatlama nidaları almıştı.

Şebnem yumuşak bir şekilde Lacivert tarafından yakalanmış ve diğer öğrencilerin de yardımıyla içeri taşınmıştı. Dışarıdan ve içeriden deli gibi alkış sesleri ve tezahüratlar yükselirken, Lacivert ifadesini bozmadan o güzelim bedenine ahtapot gibi dolanan Şebnem'in güvenliğini sağlamaya çalışıyordu.

Herkesin korkuyla izlediği anları ben büyük bir soğukkanlılıkla takip etmiştim. Bu duruma şu an önümde canlanan sahnenin etkisi büyük olabilirdi.

Şebnem yılan gibi Lacivert'i sarmış, korkudan titriyor ve onu bırakmıyordu. Kıskançlık duygusunun acıma hissinden çok daha baskın olduğunu o an anlamış oldum.

Bu kıza acımıyor, aksine şüpheci yanımın beni ele geçirmesine izin veriyordum. Lacivert düz bir sesle Şebnem'i sakinleştirmeye çalışıyordu ama kollarından çıkmak için ekstra bir çaba sarf etmeyişi, zaten körüklenmek için fırsat kollayan öfkemi daha da kabartıyordu.

Bir an, çok kısa bir an, Şebnem'in korkuyla titrettiği gözlerinde gördüğüm düzenbaz alev, tüm şüphelerimde haklı olduğumu göstermişti. Gözlerimi kırpıştırarak, aynı anda yine kurban kimliğine bürünen Şebnem'e odaklandım ve yanına gidip sahtekârlığını haykırmamak adına, yumruklarımı sıkarak sınıftan çıktım.

Kampüste taksi bulmak zor olduğundan, en kısa yoldan kampüs dışına çıkarak yol kenarından taksi çevirdim. Yolculuk boyunca zihnimi dinlendirmek için yola odaklanmaya çalışsam da gerginliğim geçmiyordu.

Sıkıntıyla kulağımla oynamaya başladığımda parmağımın ucunda hissettiğim küpeyle gözlerim ışıldadı. Lacivert tüm konuşmaları duymuş ve haliyle bu tiyatroyu anlamış olmalıydı!

Hevesle parıldayan gözlerim, kısa bir süre sonra ışıklarını karanlığa bıraktı. Eğer bu oyundan haberi varsa, neden onu kurtarmıştı? Elbette herkesin önünde ölüme terk etmesini beklemiyordum ama en azından itfaiyenin gelmesini bekleyebilir, o kızı kendine bu kadar yaklaştırmayabilirdi.

Öfkem yeni boyutlara geçerken, koyu düşüncelerle kararan zihnim eve geldiğimi haber verdi. Odama çıkıp duş aldıktan sonra üstüme rahat bir tayt ve tişört giydim. Ardından mutfağa inip rahatlamak adına bir kahve yaptım.

Sıcak kahveyi avucumun içine almama rağmen durmak bilmiyor, sabırsızca odayı adımlıyordum. Lacivert'in bir an önce gelmesini dilerken, aklımda yaşanan bu olaya dair tonlarca farklı senaryo dönüyordu.

Nihayet kokusu, avucumdan burnuma uzanan kahve kokusunu bastırdığında, kafamı yavaşça çevirerek ona döndüm.

İfademi nasıl ayarlayacağımı bilmiyordum. Bakışlarımı yakışıklı yüzünde düz bir şekilde sabitleyerek tepkisini ölçmeye çalıştım. Ama her zamanki gibi benden çok daha başarılı olduğu için, ifadesizliğini koruyarak bana yaklaştı.

Onunla beraber yaklaşan kokusu da düşüncelerimi bulandırmaya başlamıştı. Öfkeme tutunarak, bu kokuyu Şebnem'in de uzun bir süre yakından hissettiğini düşünüp dişlerimi sıktım ve adeta tısladım.

"Şebnem gitmene nasıl izin verdi?"

Kaşları alayla havalanırken anlamamış gibi bir süre bana baktı. Lacivert'in algısı zehir gibiydi. O an tek derdi benimle oyun oynamaktı.

"Anlamadım," dedi sabit bir şekilde.

Bir adım daha yaklaşarak kahve fincanımı mutfak tezgâhına bıraktım.

"Öyle mi?" diyerek küpemi işaret ettim. "Her konuşmamı dinleyen sen, Şebnem'le olan konuşmamı dinlemedin mi?"

Resmen Lacivert'i sorguluyordum.

"Şebnem'le tanışıyor musun ki?" dedi ama şaşırmadığını biliyordum.

Onu iyice süzerek hâlâ oyununa devam edip etmediğini ölçtüm.

"Tanışmıyorum. Sadece bir konuşmasına kulak misafiri oldum ve senin de bana kulak misafiri olduğunu düşünüyorum," dedim sert bir tonla.

"Aslında," dedi ve gözlerini bana kilitledi.

O an birbirimize çok yakındık ve patates bile dese etkilenecek konumdaydım. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak enfes bakışlarının etkisinden kurtulmayı denedim.

Parmağını zarafetle kaldırarak küpenin olduğu kulak mememi okşadı. İçimde öfkeyle kavrulan tüm hisler mayışmış, ona sarılmam için yalvarıyordu.

"Tam olarak böyle çalışmıyor."

Kaşlarımı ciddi anlamda çatarak ona baktım. Büyüsü hâlâ etkisini sürdürse de, yapacağı açıklamayı merak ediyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorunca küçük bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı.

"Her anını dinlemediğimden bahsediyorum. Cihaz konuşmalarını belirli filtrelerden geçirerek, sadece tehlike arz eden konuşmaları süzüyor ve Jenny'ye rapor ediyor. Bu tehlikenin başında da Donaldson geliyor."

Ders anlatır gibi anlattığı şeyler karşısında ağzım açık ona bakıyordum. Kelimelerimi toparlayarak, şaşkın ifademden kurtulmaya çalıştım.

"Yani bugün Sinem'le ya da Mike'la konuştuklarımı da dinlemedin?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı ama dudağının tekrar kıvrıldığına yemin edebilirdim.

İyice ona sokularak yüzüne yaklaştım.

"Sadece Donaldson'ı dinledin yani?"

Yüz hatları sertleşse de, dudağında takılı kalan alayı silmedi.

"Belki..." dedi o da bana daha çok yaklaşarak. "Mike ile olan konuşmanın bir kısmını dinlemiş olabilirim."

"Neden?" diye sorduğumda nefeslerimiz bir düelloya tutuşmuştu.

"Çünkü Mike patavatsızın teki ve seni üzecek bir şey yapmasını istemiyorum."

"Nedeni bu mu gerçekten?" diye sorduğumda nefesim dudaklarını yalıyordu.

Gözlerine tanıdık alevler yerleşirken gülümseyip, dişlerinin bir kısmını gösterdi.

"Şebnem olayına..." dedi konuyu alenen değiştirerek. "Neden bu kadar takıldın? Ben onu kurtarırken herkesten daha soğukkanlı görünüyordun," dediğinde tüylerim ürperdi.

O sahne tekrar gözümün önünde canlanırken, hem kıskançlık hem de dehşetle ondan uzaklaştım. Bu tavrım karşısında kollarını birleştirerek göğsünde topladı ve delici bakışlarını üzerimde sabitledi.

"Onun bir şeyler karıştırdığını düşünüyorum," dedim sinirli bir ifadeyle.

Kaşlarını havalandırarak omuz silkti. "Sadece benimle yatmak istiyor," dedi umursamaz bir şekilde.

Gözlerim yuvalarını terk edip ona odaklandı. Kollarını çözmüş, buzdolabını açmıştı. Hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.

"Bana o kazanın gerçek olduğuna inandığını söyleme sakın!" dedim. "Mağdur durumuna düşerek sana yakınlaşmaya çalışıyordu, görmüyor musun?"

Dolabın kapağını kapatarak yavaşça bana döndü ve yaklaşarak karşıma geçti.

"Deirdre..." dedi sıcak bir nefes vererek.

Kanım yüzüme yaydığı ısıyla fokurdarken ona yakın olmayı, onu solumayı ne kadar sevdiğimi bir kez daha kendime itiraf ettim.

"Mağdur biri olmakla, ölü biri olmak arasında fark var. Bugünkü kaza ölümüyle sonuçlanabilirdi." Bir adım yaklaştı. "O sadece öğretmenlerle aşk fantezisi olan, yaramaz bir kız."

Normal bir şeyden bahsediyor gibi söylediği şeylere karşı yüzümü buruşturdum ama bir yandan kıskançlıkla büzüşen damarlarımı hissedebiliyordum.

"Sen de ahtapot gibi sana sarılmasına izin vererek işini kolaylaştırıyorsun, bravo!"

Gözlerinde yer değiştiren ışıklar, bu durum karşısında eğlendiğini açıkça gösteriyordu.

"Sadece ölmesine izin vermedim," dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

Muzip gözleri hâlâ üzerimde, tepkimi ölçer gibi beni takip ediyordu. Bu tavrına kanmadığımı belirtmek ister gibi çenemi dikleştirerek ona baktım.

"İyi."

Sabır dilenir gibi kafasını sallayarak, havaya kaldırdığım çenemi kavradı. Kalbimin ritmi tırmanırken, yüzümü yana çevirerek nefes almaya çalıştım.

"İyi mi?" dedi kaşlarını havalandırarak.

"İyi, tamam. Her neyse..." diye geveledim.

Yüzüne bakmıyordum ama başım hâlâ dikti. Parmak ucuyla kavradığı çeneme dudaklarını değdirdiği anda kaskatı kesildim. Dik tuttuğum çeneme bir öpücük bırakıp, ışıldayan gözlerle geri çekildi. Kalbimin etrafında ince ince işlediği motifi hissediyor, bir tüy kadar hafif ama beni delicesine sarsacak kadar etkisi olan bu öpücüğe verecek mantıklı bir tepki bulamıyordum.

"Şimdi tamam," dedi ve beni yine cennetten kovulmuş bir vaziyette mutfağın ortasında bırakarak koridorda kayboldu.

Yaklaşık yarım saat sonra, okulda giydiği resmî kıyafetlerden kurtulmuş ve saçları dağınık bir şekilde odadan çıktığında nefesimi tuttum. Dar bir kot ve koyu renk bir kazak giymişti. Gergin vücudunu ortaya seren kıyafetlerini görünce yutkunmadan edemedim.

Alnına dökülen saçlarını her zamanki ihtişamıyla geriye ittirdiğinde, bu adamın benim sınavım olduğunu düşündüm.

O gelmeden önce, elimdeki kumandayla kanepenin karşısına tünemiş ve diz battaniyemi keyfime eşlik ettirerek boş gözlerle TV izliyordum. Onu görünce panikle değiştirdiğim kanallardan gelen ses, Lacivert'in beni süzmesine neden olmuştu. Sanki bu şapşal tavırlarım daha çok hoşuna gidiyordu.

Salonun kirişine kolunu yaslayarak bana baktı.

"Mahzene gidiyorum," dedi sakin bir sesle, sanki sindirmemi ister gibi.

Yüzümü buruşturmak istesem de ifadesiz durmaya çalışarak ona bakmaya devam ettim.

"Sen de gelmek ister misin?" dediğinde şiddetle kafamı salladım.

"Dinlenmek istiyorum," dedim tatsız bir şekilde.

Ne hissettiğimi zaten bildiği için tamam der gibi başını eğdi ve bir saniye içinde evden çıktı.

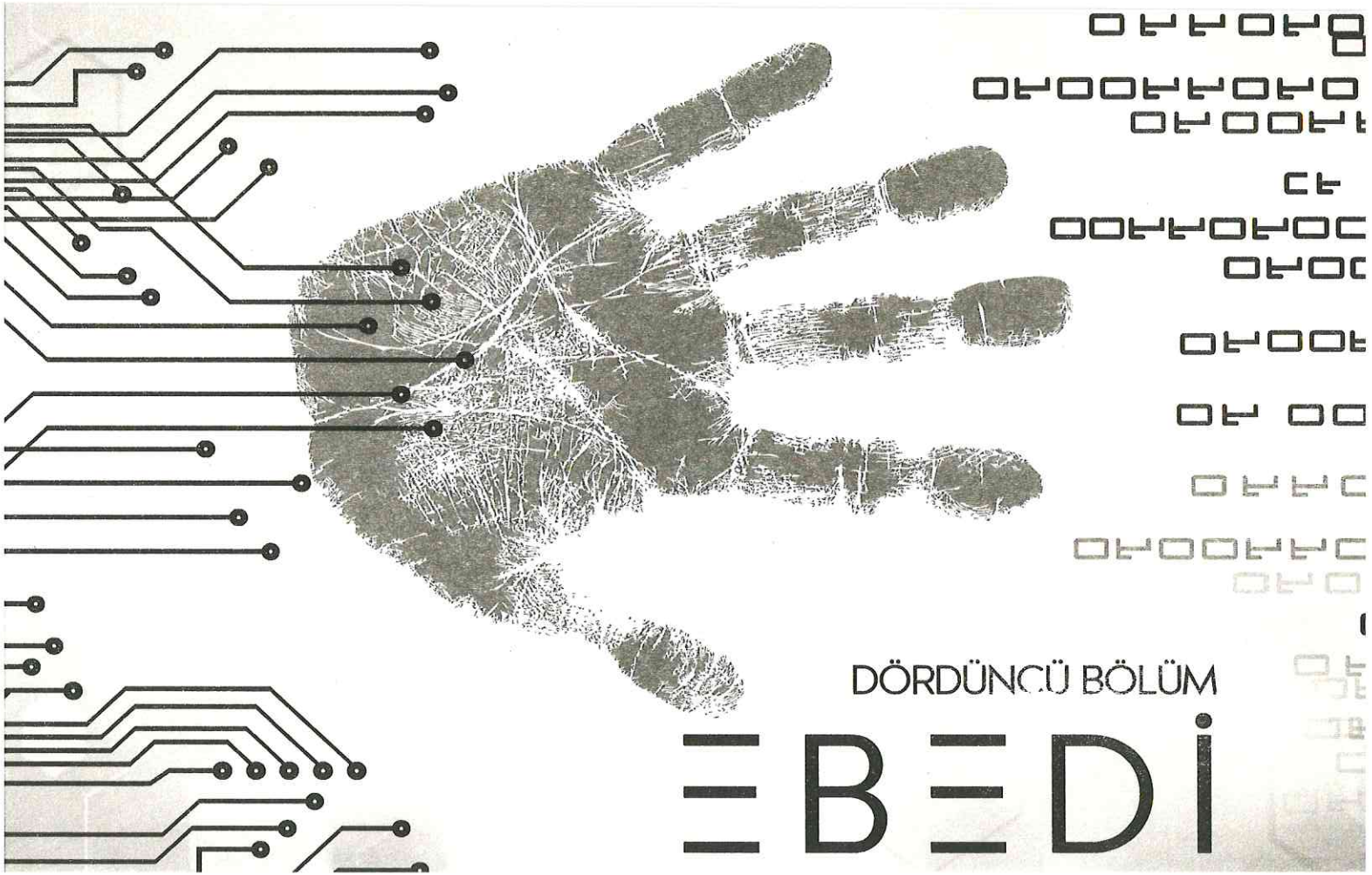
Sofia'yı ve diğer her şeyi kenara atarak iyileşmeye odaklandım. Kıskanacak ya da üzerine düşüneceğim o kadar insan vardı ki, yorgun zihnimi artık onlarla daha da zorlamak istemiyordum.

Kafamı dağıtmak adına Mike'ın bıraktığı ders kitaplarını inceleyerek kendime bir çalışma takvimi çıkardım. Gece yarısına kadar kitap kurcalamış, internette genetik bilimi hakkında araştırma yapmıştım.

Donaldson ertesi gün beni kampüsteki laboratuvarına götürecekti ve tamamen hazırlıksız olmak istemiyordum.

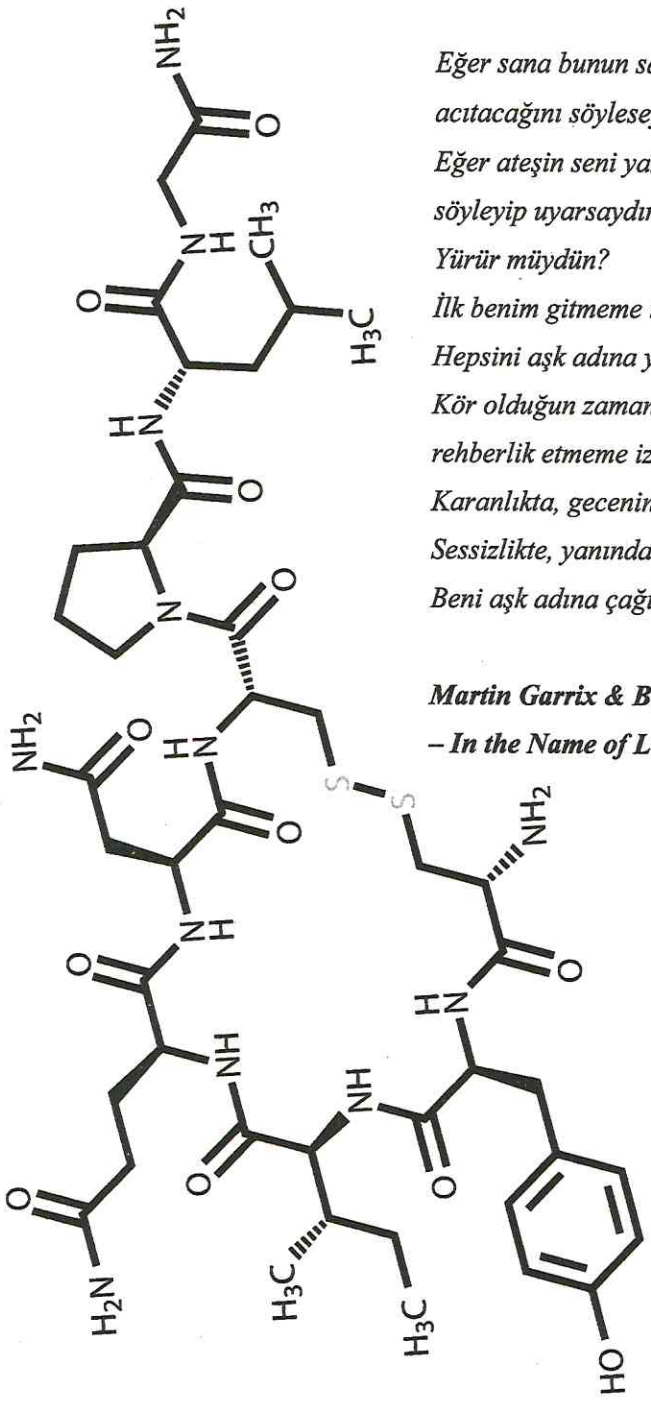
Saatler sonra yorgun düşen bedenim ve dizlerimde açık kalan laptopa aldırmadan uykunun kollarına teslim oldum.

Rüyamda ise güzel kokusunu içime çekmiş, nazik kollarıyla yatağa taşınmıştım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EBEDİ

Eğer sana bunun sadece
acıtacağını söyleseydim,
Eğer ateşin seni yakacağını
söyleyip uyarsaydım,
Yürür müydün?
İlk benim gitmeme izin verir miydin?
Hepsini aşk adına yap
Kör olduğun zaman bile sana
rehberlik etmeme izin verir miydin?
Karanlıkta, gecenin köründe
Sessizlikte, yanında kimse olmadığı zaman
Beni aşk adına çağırır mıydın?

Martin Garrix & Bebe Rexha
– In the Name of Love

Gözlerimi açıp güneş ışığı dolan odayı gördüğümde, esneyerek yatakta gerindim. Kendimi hâlâ yorgun hissetmeme rağmen bir an önce yataktan kalkmak istiyordum.

Kararsız bir şekilde tavana bakmaya başladığımda kadife sesini duydum.

"Nasıl hissediyorsun?"

İrkilmeme engel olamayarak yatakta doğruldum ve ona döndüm. Kapı pervazına yaslanmış, sabit bir şekilde beni izliyordu. Üzerinde muhteşem bir takım elbise vardı ve geriye taranmış saçlarıyla oldukça ulaşılmaz görünüyordu. Kuru bir şekilde yutkunarak sorusuna cevap vermek yerine aptalca suratına bakmaya devam ettim.

Sonunda boğazımı temizlediğimde tek sorabildiğim "Bir yere mi gidiyorsun?" oldu.

Başıyla onayladı. Ardından adımlarını yatağıma yönlendirdi. Kokusu anında odayı doldururken derin bir nefes ihtiyacı hissettim.

"Hâlâ yorgun olduğunu biliyorum ancak yanımda sen olmazsan, bana Sofia'nın eşlik etmesi gerekecek."

Dudaklarımı araladım ama uyku sersemliğinden yeni kurtulmuş zihnim söylediklerine bir anlam yükleyemedi. Şaşkın bakışım karşısında hafifçe gülümsedi ve yatağımın kenarına oturdu.

"Eğer iyi hissediyorsan, yanımda gelmeni istiyorum."

İçim kocaman bir rahatlamayla dolarken düzgün bir nefes aldım.

"Ben de," dedim kuru sesimle. "Yani yanında gelmek istiyorum. Ama bugün Donaldson'ın laboratuvarını göreceğim."

Bakışları sertleşse de ses tonu sakindi. "O kısmı halledip erteleyebiliriz."

Başımla sessizce onay verdiğimde açıklamasına kaldığı yerden devam etti.

"Bu görev diğerlerinden biraz farklı."

"Nasıl?" diye sorduğumda ayağa kalktı.

"Mahzene gidelim ve Jenny hazırlanmana yardımcı olsun. Uçakta detayları konuşuruz."

Odadan çıkan Lacivert'in arkasından bakarken donakaldım. İşin içine uçak girince mideme tekme yiyordum.

Jenny'nin benim için hazırladığı kıyafetleri giydikten sonra tek kaşım havalandı. Bu zamana kadar göreve giderken giydiğim en usturuplu elbise bu olmalıydı. Yerlere kadar uzanan uçuş uçuş zümrüt yeşili bir elbise seçilmişti benim için. Kolları bileklerime kadar uzun ve yakası tamamen kapalıydı. Elbisenin yanında ayrıca aynı renkte bir şal vardı. Yüzümdeki makyaj yok denecek kadar azdı ve saçlarım ensemde naif bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Lacivert arkamda belirince şaşkın ifademi koruyarak ona döndüm.

"Suudi Arabistan'a filan mı gidiyoruz?"

Başıyla onaylayınca gözlerim büyüdü. İlk defa doğru bir tahminde bulunmanın yanı sıra, orada ne işimiz olduğunu oldukça merak ediyordum.

"Hadi," dedi. "Gecikmeden uçakta olmamız gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Sen kullanmayacak mısın?"

Durgun ifadesi bu durumdan hoşnut olmadığının göstergesiydi.

"Uzun bir uçuş bizi bekliyor. T.J. Allen kimliğimle orada olacağım için, özel jetimle gidiyor olmamız daha inandırıcı."

Lacivert açıklamasına gerçekten uçakta devam etti. Piste vardığımızda etrafımızı saran güvenlik görevlileri ve uçağa taşınan onlarca bavula hayretle baktım. Lacivert ifademi görünce avucunun içinde olan elimi yavaşça sıktı.

"Riyad'ın en zengin şeyhlerinden birine elin boş gidemezsin."

"Ah!" dedim anladığımı belirterek.

Uçağa binip koltuğumuza yerleştiğimizde elbisenin eteklerini çekiştirdim. Lacivert'in gözleri üzerimdeydi ama sabahtan beri aramıza koyduğu mesafe aklımı karıştırıyordu. Belki de sadece profesyonel davranıyordu. Düşüncelerimi dağıtmak adına görevle ilgili detayları sormaya karar verdim.

"Görev neyle ilgili?"

Lacivert sorum karşısında gözlerini kıstı. Ardından son kontrolleri yapan hostesin yanımızdan ayrılmasını bekleyerek duraksadı. Dinlenmediğimizden emin olduğunda sakince konuştu.

"Donaldson'ın tek başına çalışmadığını biliyorduk," dedi ve bana daha dikkatli bakmaya başladı. Tepkimi

ölçer gibiydi. İlgiyle dinlemeye devam ettim. "Ancak ortakları düşündüğümüzden çok daha güçlü olabilir. Bana kalırsa Donaldson bu oyunda sadece bir piyon. Bilim hırsı uğruna hayatını mahveden bir canavardan fazlası değil."

"Ona kimin yardım ettiğini düşünüyorsunuz?" dedim tereddütle.

"Orta Doğu'da güçlü bir ittifakı olduğundan şüpheleniyoruz. T.J. Allen'ın dünyanın her yerinde birçok tanıdığı var, bizi bu büyük ittifaka ulaştıracağını düşünüyoruz."

Ben daha fazla soru soramadan kalkış anonsu yapıldı. Uçak havalanırken kendimi tutamayarak başımı yanımda oturan Lacivert'in omzuna yasladım. Beklenmedik temasım karşısında gerilse de, bedenini bir süre sonra serbest bıraktı.

"Bu iyi," dedi kısık sesle. "Nişanlı olarak gideceğimiz için bana yakın olman en iyisi."

Başımı bir anda kaldırıp şaşkınca ona baktığımda gülümsedi.

Görev icabı da olsa onun nişanlısı olma fikri çok hoşuma gitmişti. Kalbim hızla çarpmaya başlarken gözlerinde muzip pırıltılar seçtim.

"Uyumak istersen arkada yatak var."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Tekrar omzuna yaslanmadan önce gözlerini bana dikti ve burnumun ucuna küçücük, belli belirsiz bir öpücük kondurduktan sonra pozisyon almama izin verdi.

İçim sıcacık olmuştu.

Lacivert'in kollarında o kadar huzurluydum ki, yolculuk pek de uzun gelmemişti. Yüz ifadesinden bir şey okunmasa da, kontrolü elinde tutmaya alışık olan Lacivert'in sıkıldığını hissedebiliyordum.

Özel uçağın basamaklarından inerken, pistte Türkiye'dekinden çok daha abartılı bir telaş olduğunu görünce ilgiyle izlemeye koyuldum. Araplar, kendilerine özgü beyaz kıyafet ve başlarına taktıkları sarığa benzer şeylerle ortalıkta dolanıyor, uçaktan çıkan valizleri pistin hemen dışında bekleyen limuzine yerleştiriyorlardı.

Tenimi delip geçen ateşle yüzümü buruşturdum. Çölün ortasında bir imparatorluğa gelmiştik ve hava sıcaklığı elli derece filan olmalıydı. Lacivert basamakları bitirmeme izin vermeden omzumdaki şalı saçlarıma örterek yanıma ulaştı.

"Seni siyah giydirmeyerek yeterince risk aldık. Yolumuza bir Mutavva'nın çıkıp görevi tehlikeye atmasını istemeyiz."

Anlamadığımı görünce ekledi.

"Mutavva, din polisi demek. Arabistan sokaklarında sıkça rastlamak mümkün. Buradaki kurallar yerli yabancı fark etmeksizin uygulanıyor. Normalde turistlerin ülkeye girmesine izin yok. Biz de özel davetle gelmiş bulunuyoruz."

"Nasıl kurallar?" dedim fısıltıyla.

"Katı," diyerek karşılık verdi.

Saçlarımın gözükmediğinden emin olduktan sonra benimle beraber ilerlemeye başladı. Oldukça tedirgin bir şekilde onu izlemeye koyuldum. Lacivert'in yanında başıma bir şey gelmeyeceğinden emindim ancak Suudi Arabistan'da olmak ve bir şeyh ile karşılaşma fikri gerilmeme neden oluyordu.

Limuzine bindikten sonra tek yapabildiğim Riyad'ın ihtişamlı sokaklarını izlemek olmuştu. Araç bir süre sonra

durduğunda nereye geldiğimizi anlamak için camdan baktım. Nutkum tutulmuştu.

Bir saraya mı konuk olacaktık?!

Lacivert şaşkınlığımı görünce hafifçe gülümsedi.

"Şeyh Raşid El Suud'un sarayına hoş geldin. Burası herhangi bir otelde kalmaktan çok daha güvenli. Ayrıca hedefe ulaşmamız açısından en verimli kaynak olabilir."

Gerildiğimi görünce sıcak nefesini yaklaştırdı.

"Rahatla, Beren. Raşid buradakilere göre daha modern-dir. Hem başarılı bir iş adamı, hem de dürüst bir şeyh."

"Onu kullanmış olmuyor muyuz bu durumda?"

"Onu zorda bırakacak bir konuma sokmayacağız," dedi sabit bir sesle. "Bu işte rolü olduğunu sanmıyorum."

Daha fazla konuşmadan arabadan indik ve her adımda sarayın ihtişamı altında ezildiğimi hissettim. Lacivert aramızda belirli bir mesafe tutsa da, her an tetikte olduğunu biliyordum.

Geniş avludan geçerken altın işlemeli sütunlara hayretle bakındım. Tüm bu zenginliği gözler önüne koyan süslemeler bir şekilde göz yormuyor, aksine hayranlık uyandırıyordu.

James fısıltıyla konuştu.

"Çoğu sarayın aksine, Raşid'in sarayının mimarisi daha mütevazıdır."

Kaşlarım havalandı. Mütevazı anlayışları buysa...

Büyük altın kapılar açılıp, onlarca hizmetlinin ortasında ufak tefek, biraz daha şatafatlı kıyafetlerle donatılmış bir adam görünce bir an ne yapacağımı bilemeyerek donakaldım.

Lacivert belimden hafifçe ittirerek bana destek verdi.

Önüme geçip, Raşid olduğunu tahmin ettiğim adamla sarıldıklarında daha ne kadar şaşırabileceğimi düşünüyordum. Anlaşılan T.J. Allen, Lacivert'in aksine oldukça *sıcakkanlıydı.*

Lacivert ve Raşid birbirlerine gülümsedikten sonra Arapça konuşmaya başladılar. Daha önce mevlitlerde birçok kez Arapça dinlemiş, hatta bildiğim dua ve sureleri sayarsak Arapça kelimeleri fazlasıyla da tekrarlamıştım ancak bu başkaydı. Lacivert'in dudaklarından akıcı ve can alıcı bir tınıyla çıkan Arapça sözcükler beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Neyse ki bitmeyen şaşkınlığımı fark edip gülümsedi ve İngilizceye dönerek beni Raşid ile tanıştırdı.

"Raşid, lütfen nişanlım Beren ile tanış. Onu herkesten gizliyorum ancak eski dostumla tanıştırmadan edemedim."

Kibar bir şekilde gülümsemeye çalışırken Raşid de aynı şekilde karşılık verdi.

"Onur duydum, Allen. Sonunda dünyaevine gireceğini duymak çok güzel." Ardından "Lütfen," dedi. "Yemeğe geçelim, buyurun."

İki farklı salona açılan noktaya geldiğimizde gözlerim kocaman oldu. Ayrı ayrı yiyecektik. James *sorun yok* der gibi gözlerimin içine baksa da, paniklemeye başlamıştım.

Raşid tereddüdümü anlayarak başıyla işaret verdi ve arkamda siyahlara bürünmüş peçeli bir kadın belirdi.

"Karım Elfida size yemekte eşlik edecek, lütfen rahat olun."

"Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra, Lacivert ile Raşid'in daha büyük salona geçmesini izledim.

Elfida bana dönerek İngilizce konuşmaya başladığında bir an şaşırdım. "Hoş geldin," dedikten sonra kendini tanıttı ve beni masaya çağırdı.

Rahatsız bir şekilde sandalyeye yerleşip önümüzdeki yemeklere baktım. Masa tamamen donatılmış olmasına karşın canım hiçbir şey yemek istemiyordu.

Sofrada en hafif görünen salata ve pilavdan tabağıma biraz aldıktan sonra, sessiz bir şekilde yan salonda konuşulanlara odaklandım. Tahminimce bu iki salon tek bir odaydı ancak haremlik selamlık olması için ince bir duvarla ayrılmıştı. Yan odadaki sesleri bu kadar kolay duyabilmemizin başka açıklaması olamazdı.

James sohbete İngilizce devam ettiğinde anlık bir rahatlama yaşadım. Ne konuştuklarını duymamı istiyordu.

"Uzun zaman oldu, Allen. Geleceğini duyunca çok sevindim," dedi Raşid.

Lacivert bir süre cevap vermedi. Sonra "Orta Doğu'da yeni bir proje düşünüyorum," dedi dikkatli bir tonla. "Önce senin fikrini almak istedim."

"Dinliyorum," dedi Raşid.

"Jawahir Grup Şirketleri yeni bir otel zinciri projesi için ortak arıyormuş," dediğinde Raşid durumu hemen anladı.

"Onlara bulaşmak istediğine emin misin?"

O sırada bardakları doldurmak için gelen hizmetlinin dikkatimi dağıtması sinirimi bozdu.

"Kârlı bir ortaklık olacağı aşikâr," dedi Lacivert. "Ancak arada güçlü bir bağlantımın olması her zaman işime yarar."

Raşid güldü. "Hep ne istediğini bilirsin, Allen."

James ne kadar zamandır bu işi yapıyordu ki, başkaları bu kimliğini böylesine kabullenmişti? Onu tamamen tanımıyor olmanın verdiği rahatsızlıkla yerimde kıpırdanıp, bir süreliğine gözlerimi karşımda hiçbir şey duymuyor gibi yemek yemeye devam eden Elfida'ya çevirdim.

Raşid "Evleneceğin hiç aklıma gelmezdi," diye devam edince ağzıma attığım salata boğazıma takıldı ancak bir yudum su içerek konuşmayı kaçırmamaya çalıştım.

"Hem de bir Türk kızıyla... Sanıyorum Müslüman," diye devam etti Raşid.

Allah'ım, her yanımı ateş basmıştı!

Lacivert'in sadece kafasıyla bu durumu onayladığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Akademik kariyerimden haberin var," dedi Lacivert sakince. "Beren'le ders verdiğim okulda tanıştım. Öğrencim," dedi keskin bir tonla. "Bu yüzden şimdilik herkesten gizliyorum. Eğitim hayatında sorun yaşasın istemiyorum. Bu süreçte evlensek bile, okulu bitene kadar evliliğimizi de saklamak durumunda kalabiliriz."

"Anlıyorum," dedi Raşid. Sesindeki memnuniyeti seçebiliyordum.

Lacivert'in neden benim gerçek kimliğimden bahsettiğini bilmiyordum ama hesaba kattığı bir şeyler olmalıydı.

Bir süre daha sohbet ettiler ancak konu görev ya da benimle ilgili değil, dünya borsası Arap yatırımları ve son dönemlerdeki sosyoekonomik gelişmelerle ilgiliydi. Lacivert hâlâ İngilizce konuşuyor ve beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Nihayet yemek bittiğinde, odalarımıza çekileceğimiz anın geldiğini düşünerek sevinip ayaklanmıştım. Salonun

girişince Lacivert'i tüm yakışıklılığıyla gördüğümde kalbim tekledi.

Raşid ona gülümsedikten sonra Elfida'yı yanına çağırdı ve Arapça bir şeyler söyledi. Konuşmayı elbette anlamamıştım ancak Lacivert'in yüz ifadesinin değiştiğini görünce aynı ölçüde korkmaya başladım.

Elfida'nın ve Raşid'in yanına ikişer hizmetli geçince iyice gerildim.

"Allen, karım Beren'e odasına kadar eşlik ederken, ben de sana eşlik edebilirim."

Dostane tavrına karşı, Lacivert bundan etkilenmemiş gibi kaşlarını çattı.

"Karına olan hassasiyetin yüzünden yemeği ayrı yememizi anlıyorum, Raşid," dedi sakin ama tehlikeli bir tonla. "Ancak Beren'le ayrı odalarda kalmayacağız."

Gözlerim olağanca açılmış, Lacivert'in alenen gösterdiği tepkiyi izliyordum. Rol mü yapıyordu, yoksa gerçekten böyle mi söylemek istemişti, anlamamıştım.

Raşid gülümsedi ve sakin bir ses tonuyla konuştu.

"O zaman bir sorun var demektir, Allen. Çünkü benim sınırlarımda böyle bir şeye izin vermem mümkün değil. Şeyh unvanımın sadece varlığımdan gelmediğini biliyorsun."

James'in çenesi kasıldı.

"Ancak," diye söze devam etti Raşid. "Hiçbir şeyin tesadüf olamayacağı gibi, buraya gelişinizin de tesadüf olmadığını düşünüyorum."

Vücudumu ani bir panik dalgası kapladı.

"Allen, belki de tüm bunlar sizin nikâhınızı benim kıyma şerefine erişmem için bir işarettir. Ne dersin, eski dostum?"

Hayır...

Hayır...

Koca bir hayır!

Lacivert'in ifadesi değişmemişti ancak ben dehşete düşmüştüm.

"Elbette, buna minnettar oluruz," diye cevap veren Lacivert olamazdı.

Olamazdı!

Gözlerimin karardığını hissettim ve tüm kuralları yok sayarak büyük adımlarla Lacivert'in yanına ulaştım.

Türkçe konuşmayı umursamadan sessizce bağırdım.

"James, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sakin ol," dedi sabit bir sesle. "Yakında evleneceğimizi düşünüyor, reddedersem şüphelenir. Böyle bir karar aldığımda geri dönmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyor beni."

Gözlerimi bir anlığına tahammülsüzlükle kapatıp "Anlamıyorsun," diye tısladım. "Bahsettiğiniz dini evlilik sana göre sahte olabilir ancak benim tüm hayatımı etkileyecek bir durum. Bunu istemiyorum, James. Görev de olsa sahte bir evlilik yapamam."

"Sahte olmayacak," dedi sakin bir tonla.

Ne saçmalıyorsun? der gibi bakışlarımı yüzüne sabitledim.

"Gerçek olabilir."

Bunu o kadar duygusuz bir şekilde söylemişti ki, hayal görüyorum sandım.

"Beren," dedi. Sesi küçük bir çocuğa hikâye anlatır gibiydi. "Beni tanıdığını sanıyorsun ancak gördüklerinin ötesi var. Günün sonunda sana verecek bir şeyim yok." Sesine karışmış acı kalbimi sızlattı. "Senden beklediğim bir şey de," diye devam edince hayal kırıklığı ile dolan ifademi toparlamam kısa sürdü, çünkü sonrasında söyledikleri her şeye bedeldi.

"Ancak bu bağ bir şekilde seninle aile olmamı sağlayacaksa istiyorum."

Gözlerimi kıstım. Boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu.

"Anladığını sanmıyorum, James," dedim kısık sesle. "Ayrıca sen Hristiyan değil misin? Nasıl olacak anlamıyorum."

"Değilim."

Şaşırdım. "Allah'a inanıyor musun?"

"Kısmen," dedi sıkılgan bir şekilde.

Ofladım. "Peki ya peygamberler?"

İnce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"T.J. Allen yeni ortaya atılmış bir kimlik değil," diye fısıldadı. "Bu kimlikle büyüdüm, tanındım, birçok okuldan mezun oldum. Burası dâhil dünyanın her yerinde eğitim aldım. Raşid bir dönem profesörlerimden biriydi. Dostluğumuz eskiye dayanır. İslam felsefesini ondan öğrendim," dediğinde şaşkınca baktım.

"Yani?" dedim kuşkuyla.

"Yani İslam ve peygamberiniz hakkında çoğu Müslüman'dan daha çok şey biliyorum."

"Ama inanmıyorsun," dedim fısıltıyla.

"İnanmak için bir nedenim var artık," dediğinde kalbim tekledi. "Ayrıca Hz. Muhammed'in hayatını hep merakla okumuşumdur. Mantık ve tasavvufun eşsiz bir örneği."

Düşünceli bir şekilde iç çektim.

"Beren," dedi keskin bir tonla. "Bu işe bir son vermeliyiz."

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Böyle bir şeyi görev uğruna yapmak..."

Tereddüdümü gizlemiyordum. Lacivert bulunduğumuz ortama aldırmayarak ellerimi kavradı.

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Sana tüm benliğimle güveniyorum ancak burada sonsuzluktan bahsediyoruz."

"Bu bağı istediğimiz zaman bozabileceğimizi biliyorsun," dedi fısıltıyla.

Sorun da buydu. Bu bağı James ile kuracağımı hayal dahi edemezken, bozmak isteyecek miydim? İstemeyeceğimi biliyordum. Lacivert'in omzunun üzerinden Raşid'in düşünceli halini görünce tereddütlerimin görevi tehlikeye attığını fark ettim.

Hiç tanımadığım bir ülkede, sözde ailemden uzak böylesine bir işe kalkışacağıma inanamıyordum. Ailemin yokluğu midemde büyük bir kasılmaya yol açsa da, onların artık hiç var olmadıklarını düşünerek rahatlamaya çalıştım. Bu bağı isteyerek de sağlıyor olsak, onların varlığının önemi olmayacaktı. Benden çok daha önce vazgeçmişlerdi.

Lacivert, Raşid'e dönüp gülümsediğinde, ailem yanımda olmadığı için beni ikna etmenin zor olduğunu söyleyerek durumu açıkladı. Her zamanki gibi bir şekilde

düşüncelerime sızan Lacivert, bu sözlerinden sonra incinip incinmediğimi görmek için dikkatle yüzüme baktı.

Omuz silkerek iyi olduğumu anlatmaya çalıştım. Güçlü durmak istiyordum.

Dakikalar içinde hazırlıklar yapılmış, Lacivert ile yan yana Raşid'in karşısına oturmuştuk. Konuşulan Arapça kelimeler, okunan dualar ve kabuller eşliğinde her şey o kadar hızlı geçmişti ki, kendimi gerçekten olağan dışı bir rüyanın içinde hissettim.

Raşid'in ve eşinin bizi tebrik ettiğini, Elfida'nın bana sarıldığını hayal meyal hatırlıyordum.

Odamıza gelip kapı arkamızdan kapandığında, mahzendeki siyah odayı bile ikiye katlayacak kadar devasa süite baktım. Buraya oda demek olmazdı.

Oldukça büyük perdeli bir yatak ve ona uygun lüks mobilyalardan oluşan yere göz ucuyla baktıktan sonra, başımdaki şalı çıkarıp koltuklardan birinin üzerine attım.

Lacivert hareketsiz bir şekilde bana bakıyordu.

Kafam o kadar karışıktı ki, ne düşünmem gerektiği konusunda tek bir ipucum yoktu. Benden bir şeyler beklemediği gerçeğine o an sevinsem mi, üzülsem mi, bilemiyordum.

Derin bir nefes aldığımda, Lacivert'in dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı.

"Rahatla," dedi. "Gerçek olmasından bahsederken bundan söz etmiyordum."

Vücudumu koca bir ateş topu sararken, ellerimle yüzümü kapamamak için savaştım.

"Onu düşünmüyordum," dedim bariz yalan söyleyerek. Lacivert elbette ne düşündüğümü biliyordu. "Sadece her şey çok garip."

Kendimi tam bir salak gibi hissediyorum diyememiştim.

"Gel buraya," dedi nazik bir şekilde.

Ona doğru ürkek birkaç adım attım. Zarif elini hafifçe yanağıma sürttükten sonra ince parmaklarıyla saçımdaki topuzu açtı. Ensemdeki yük hafiflerken neredeyse bir kedi gibi mırlayacaktım. Dokunuşları iyileştiriciydi.

Parmak uçları ensemden kayıp elbisemin sırtına ulaştığında kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Titretici bir gerginlik tüm bedenime yayılmıştı. Lacivert kulağıma eğilip gülümsedi.

"Elbisenin altında kombinezon olduğunu biliyorum."

Yeni bir rahatlama yaşamama rağmen, kalbimin atış hızında bir azalma yoktu.

Elbisenin fermuarını açtıktan sonra kollarımdan düşmesini sağladı. O sırada ayakkabılarımı da çıkarmış, dizlerimin üzerinde kalan askılı geceliğimle, yanaklarım kıpkırmızı bir şekilde çıplak ayaklarıma bakıyordum.

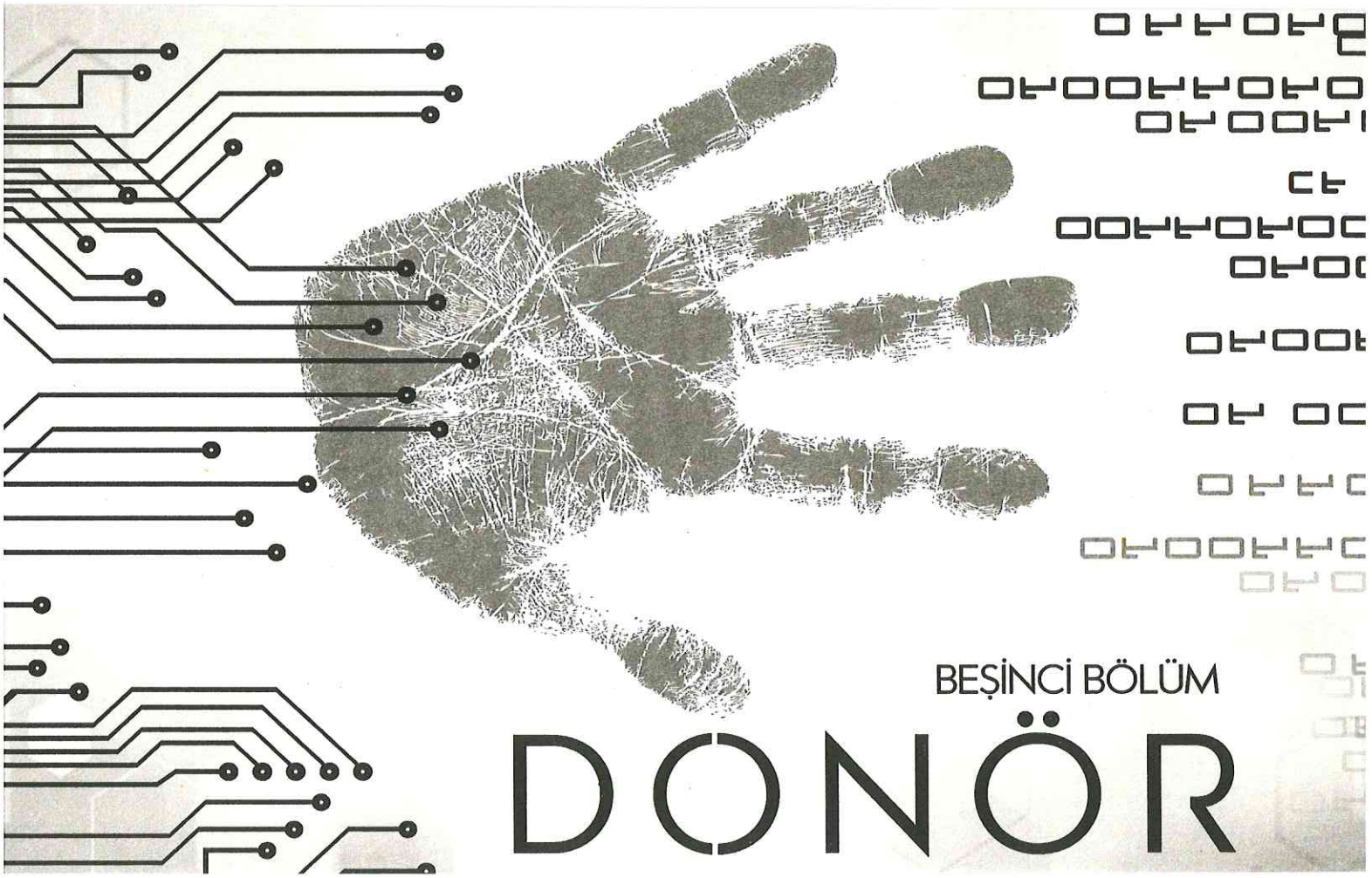
Lacivert hızla takım elbisesinden kurtulup ellerimden tuttu. Başımı kaldırıp yakıcı gövdesine bakmak istemiyordum. Ne beklemem ne söylemem gerektiğini bilmemek beni çıldırtıyordu.

Yatağın örtüsünü açıp oturdu ve beni de yanına çekti. Çıplak kolları ve göğsü tüm vücudumu sararken gülümsediğini hissedebiliyordum. Hâlâ tetikte olduğumu anlamış olacak ki, saçıma bir öpücük kondurdu.

"Uyu, Deirdre'm. Ben hep buradayım."

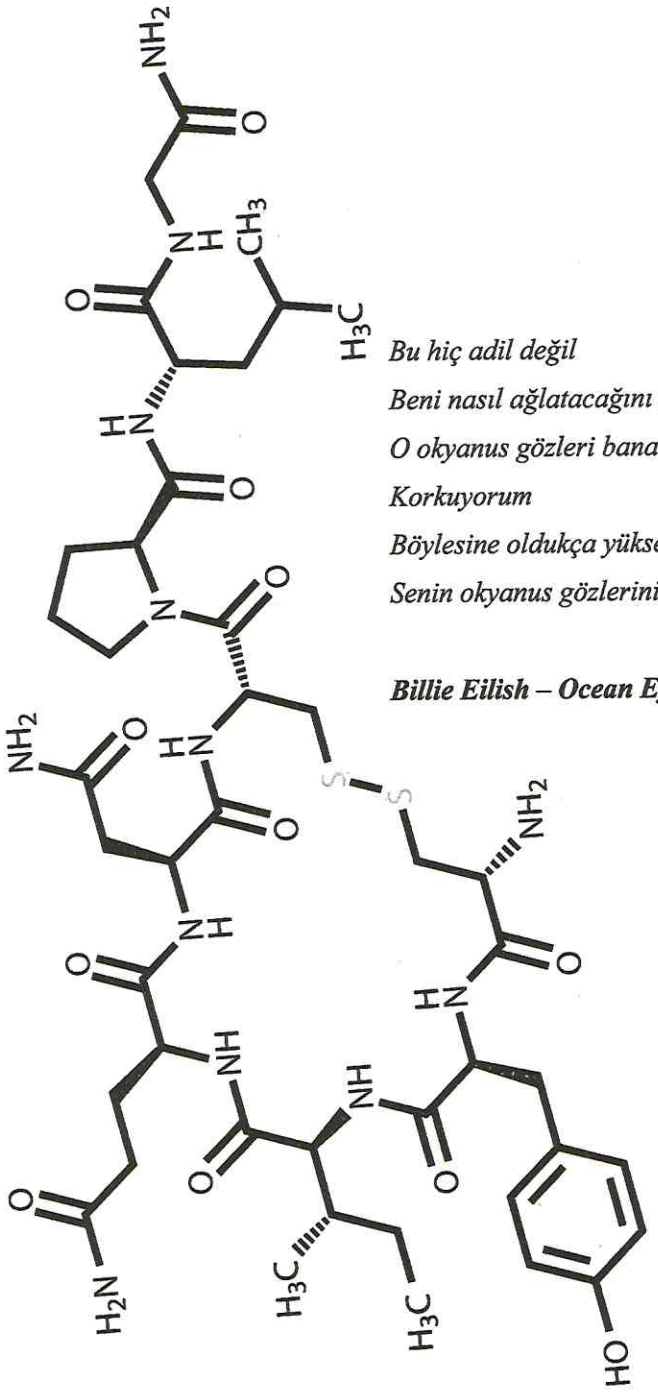
Olmuştu... Lacivert, Naoise olmuştu.

İçim huzurla dolarken, bir parça korku ince bir kesik gibi zihnime süzülüverdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DONÖR

Bu hiç adil değil

Beni nasıl ağlatacağını gerçekten biliyorsun

O okyanus gözleri bana verdiğinde

Korkuyorum

Böylesine oldukça yüksekten hiç düşmemiştim

Senin okyanus gözlerinin içine düşüyorum

Billie Eilish – Ocean Eyes

Saçlarım arasında dolanan nefesi hissederek gözlerimi açtığımda bir an için nerede olduğumu sorguladım. Dünden kalma anılar puslu bir hava gibi zihnimi gölgelemişti. Usulca bir nefesi ciğerlerime çektiğimde etrafımı çevreleyen tanıdık koku, güvenle soluğumu bırakmamı sağladı. Önceki akşam yaşananlar tek tek hafızamda canlanınca yanaklarım ısınmaya başladı ancak içimden kahkaha atmak geliyordu.

Bu olanlara inanamıyordum. O kadar hayalin ötesinde bir şeydi ki. *Her şeyim olan adam, gerçek anlamda her şeyim olmuştu.* Bu mantık dışı olayları düşündükçe ne hissetmem gerektiği sonucuna varmakta zorlanıyordum.

James, benim Lacivert'im, artık benliğime katılmıştı.

Bu akıl almazdı.

"Zihninden neler geçiyor?"

Kadife ve derin sesi kulaklarıma dolduğunda, ateşim daha çok yükselmeye başladı. Burnunu saçlarıma gömdüğü için sesi mırıltı halinde çıkmıştı. Bedenimi saran ve karnımda kilit halinde duran sıcak elleri vücudumu ona hapsediyordu.

Hafifçe kıpırdandım ancak tenimi öyle bir ateş sarmıştı ki, cevap adına aklıma bir şey gelmiyordu.

Sessiz kalacağımı anladığında, başımın tepesine bir öpücük bırakarak, ona bakacak şekilde dönmemi sağladı.

Şimdi gece laciverdi gözleri üzerimdeydi. Bakışları hafifçe kısıldığında ne düşündüğümü tahmin etmeye çalıştığını fark ettim.

O sırada aklımdan birçok şey geçiyordu. Bunlardan birisi de neden sorusuydu. Lacivert, Suudi Arabistan hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, dün olanları da öngörmeliydi.

Bu hazırlıksız yakalanış hiç Lacivert'e göre değildi.

Birden aklıma gelen düşünceyle kollarından sıyrılarak yatakta geriye doğru kaçtım. Lacivert sakin bir şekilde beni izliyordu. Ah! Her zamanki gibi acelesi olmayan mağdur bir edası vardı.

Parmaklarının ucu çıplak kalan dizime değdiğinde elektrik çarpmışa döndüm. Başını hafifçe eğdiğinde artık konuşmamı istediğini biliyordum.

"Dün..." diye başladım söze. "Seninle gelmeseydim, buraya Sofia ile gelecektin?"

Sorum karşısında bir an bile afallamadı.

"Evet," dediğinde kalbimin çatırdadığını hissettim.

"Evet mi?" dedim fısıltıyla.

Diz kapağıma değen parmaklarını yavaşça derime sürterek başıyla onayladı.

"Evet, onunla gelecektim ancak nişanlım olarak değil, iş ortağım diye tanıtacaktım."

Gözlerimi kısarak beni böylesine can çekiştirdiği için ona düşmanca bir bakış attım.

"Beni neden o şekilde tanıştırmadın?"

Bakışlarını benimkine kitledi ve cevap vermek konusunda bir süre düşündü.

"Seninle ayrı olma olasılığını göze alamazdım," dedi keskin bir sesle. "Sofia başının çaresine bakabilir."

Söyledikleri karşısında rahatlamalı mıydım bilemiyordum.

"Neden sadece evli olduğumuzu söylemedin?"

"Çünkü T.J. Allen evlenmiş olsaydı, tüm dünyadan gizlese bile, Raşid'in mutlaka bundan haberi olurdu."

Tereddüdüme rağmen devamını sormaktan kendimi alamadım. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Raşid'in önerdiği şeyi tahmin ediyor muydun?"

"Öngördüm," dedi sabit bir sesle.

Doğru tahmin etmiştim. Lacivert her şeyi baştan planlamıştı. Tüm bu olanlara hâlâ inanamıyordum. Ömrü boyunca bana bağlılık yemini etmişti. Aramızda konuşulan hiçbir şey olmamasına karşılık. Bu hem çok fazla, hem de damarlarımdaki kanın akışını değiştirecek kadar heyecan vericiydi.

"Neden?" diye sordum fısıltıyla.

"Nedenini söyledim zaten, Deirdre," dedi ve dizimi son defa okşayarak ayağa kalktı.

Şaşkın bakışlarıma aldırmadan boxer'ı ile bir kilometre uzak gibi görünen banyoya ilerledi.

Aniden durup bana dönünce hazırlıksız yakalandım.

"Banyoya giriyorum, seni de yanıma çağırmalı mıyım?" dedi çok olağan bir şeyden bahsedermiş gibi.

Cevap olarak gözlerimin delicesine açıldığını görünce gülümsedi.

"Rahatla, sadece şaka yapıyorum."

Bir an ikimiz de donup kaldık.

Lacivert şaka yapmazdı.

Kaşları hafifçe çatıldı, ifadesizliğinden kurtuldu ve sırtını bana dönerek seri adımlarla gözden kayboldu.

Lacivert şaka yapmıştı!

Lacivert'ten sonra banyoyu kullanarak bir süre duşun altında kaldım. Banyodan çok mini bir müzeye benzeyen ortam inanılır gibi değildi. Tüm evyelerin ve muslukların altından yapıldığından şüpheleniyordum.

Eski tarzda bir tokmağa benzeyen duş musluğunu çevirerek suyu kapattım. Banyoda devasa bir küvet yer alsa da, buzlu camlara sahip olan duşu kullanmayı tercih etmiştim. Yumuşacık bornoza iyice sarındıktan sonra yavaş adımlarla banyodan çıktım.

Lacivert dünkü takımından farklı olarak gri ile mavi arasında kalan klas bir takım elbise giymişti. Kravat takmamıştı ve yakasında bir iki düğme açıktı. İlahi görüntüsünden gözlerimi alamıyordum ancak kendimle savaşarak havluya sardığım saçlarımı serbest bıraktım. Valizlerin nerede olduğunu düşünürken, giyeceğim her şeyin altın varaklı bir elbise askısına asılı olduğunu fark ettim. Dün giydiğim elbiseye göre daha iddialı parçalar olduğunu görünce şaşırdım.

Askıda Lacivert'in takımının birkaç ton açığı, üzerime oturan bir elbise ve makul bir topuklu ayakkabı kombini vardı.

Lacivert'in dikkatle beni izlediğini biliyordum ancak ikimiz de bir yorumda bulunmadık. Beni seyretmeye devam ettiğini görünce sesli bir nefes bıraktım.

"Giyineceğim, James!" dedim ancak odadan çıkmayacağını tahmin ettiğim için banyoya yöneldim.

"Giyinebilirsin," dedi ama tavrında rahatlıktan eser yok gibiydi. Her zamanki sabit ses tonunu duymayı beklediğimi itiraf etmeliydim.

Tek kaşımı kaldırıp ona imayla bakınca başını salladı ve dışarı çıktı.

Arkasından uzunca bir süre baktıktan sonra giyinmeye başladım. Makyaj malzemeleri, saç şekillendiriciler ve gerekli diğer ayrıntılar ben banyodayken ayarlanmış ve kullanıma hazır hale bırakılmış gibiydi. Hayretle etrafıma bakarken kapı tıklandı. James olduğunu düşünmüştüm ancak kapı aralığından bakan peçeli bir yüz görünce kaşlarımı kaldırarak odaya girmesini işaret ettim.

Hizmetli olduğunu tahmin ettiğim genç kız, peçesini açarak gülümsedi. Sanırım beni hazırlamaya gelmişti.

Çok geçmeden hazır olduğumda aynaya baktım. Düne kıyasla biraz daha feminen ancak aynı oranda şık ve asil bir görüntüm vardı. Üzerimdeki elbisenin kaliteli kumaşı dizlerimin altına kadar dar iniyordu. Kolları dirseklerime kadar uzundu ve yakasında derin sayılmayacak hafif bir dekoltesi vardı. Saçlarım dümdüz hale getirilerek sıkı bir atkuyruğu yapılmıştı.

Kapıdan çıkmadan önce siyah, ince, şifon bir pardösüyü işaret eden genç kıza gülümseyerek, zarif kıyafeti kollarımdan geçirdim. Pelerine benzeyen pardösünün bir de örtü gibi omuzlarıma düşen bir şapkası mevcuttu. Bu ek kıyafeti Suudi Arabistan halkının hassasiyetine istinaden giydiğimi biliyordum.

Merdivenlerden inerken gözlerim Lacivert'i arıyordu. Nihayet büyük salona ulaştığımda, Raşid ile oturmuş kahve içtiklerini gördüm. Akıcı bir şekilde Arapça konuşuyorlardı. Bir kez daha Lacivert'in dudaklarından kopan

kelimelerin tınısı beni tesiri altına aldı. Büyülenmiş gibi ona bakıyordum.

İzlendiğinin farkına varıp bana doğru dönünce yüzü aydınlandı. Ya da nişanlı, hatta evli rolünü beceriyle yürüttüğü için böyle olmuştu, bilmiyordum. İçimi tuhaf bir karamsarlık kapladı.

Ayağa kalkıp yanıma ulaştığında gülümsedi.

"Biz kahvaltımızı yapıp kahveye geçtik, Elfida ile kahvaltınızı yaptıktan sonra çıkabiliriz."

Başımı olumlu anlamda salladım ve dün oturduğum salona yöneldim. Elfida ona katılmamı beklerken gülümsedi ve gülüşündeki imayı hissettiğim an yanaklarım ısındı. Ah, tabii ya! Yeni evlilerin ilk gecesi...

Kendimi bir yerden atmak istiyordum.

Sofradaki zenginliği görünce şaşkınlığa uğradım. Kahvaltıdaki bu çeşitliliği beklemiyordum. Dün gece neredeyse aç yattığım için midem isyanlardaydı. Hemen oturarak bir parça ekmek kopardım ve tabağıma kahvaltılıklardan eklemeye başladım. Elfida yine imayla güldü. Ah, bu çok sinir bozucuydu.

Hızla karnımı doyurduktan sonra arkama yaslandım. Her nereye gideceksek artık kendimi daha enerjik hissediyordum.

Raşid'le vedalaşmamız neyse ki kısa sürmüştü. Valizler limuzine yüklenirken, gelirken getirdiklerimizin yerlerini yenilerinin aldığını fark ettim. Özel piste varmamız beklediğim kadar uzun sürmedi. Yol boyunca Lacivert hiçbir şekilde konuşmamış olsa da, ilgisi üzerimdeydi. Bu sessizliğinin nedeni her zamanki hali miydi, yoksa konuşacak bir şey bulamadığı gerçeği mi kestiremiyordum

Nihayet ortamdaki havayı bozmak adına merakıma sarıldım.

"Şimdi buraya neden gelmiş olduk?"

Sorumun cevabı zaten belli gibiydi. Bir an utandığımı hissetsem de toparlamaya çalıştım.

"Yani gece gizli odalara sızıp bilgi filan toplayacağımızı düşünmüştüm."

Lacivert parlayan gözlerini yoldan ayırarak bana döndü. Bunu yaparken zarif bir şekilde kol düğmesini kontrol etti. Her zamanki gibi ulaşılmaz görünüyordu.

"Dubai'ye gidiyoruz," dedi sabit ama sıcak bir sesle. "Buraya gelerek birazdan katılacağımız kokteyl için davetiye bulmuş olduk. Ayrıca Raşid'in desteğini aldık. Bahsettiğim ihalede birilerinin arkamızda olması çok önemli."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim. Genler ve üst düzey teknolojiyi kavramak, ihaleler ve bu işlerin içine karışan politik oyunları çözmekten daha kolaydı.

Uçağa binip havalandığımızda aklım hâlâ karışıktı. Havada süzülürken kendimi içinde bulunduğumuz araçtan pek de farklı hissetmiyordum. Düşüncelerim bulutlara karışıyor gibiydi.

Lacivert'in her zamanki analiz dolu bakışları etrafta dolanırken, çoktan göreve başladığımızı fark ettim.

Oysa ben küçük bir çocuk gibi kollarımı ona dolamak ve zihnimdeki sorulara bir süreliğine son vermek istiyordum.

Dikkatini sonunda bana verdiğinde bu anı bekliyormuş gibi sordum.

"Bahsettiğin konferans Dubai'deki ünlü otelde mi? Şu yedi yıldızlı olan?"

Hafifçe gülümsedi. İçimin sıcacık olduğunu hissettim.

"Hayır. Burj Al Arab'a gitmiyoruz ancak merak ediyorsan seni oraya daha sonra götürebilirim. Bu arada oteller en fazla beş yıldız olabiliyor, yedi yıldız sadece oradaki lüksü anlatmak için kullanılan bir tabir."

Ah! Kesinlikle görevdeki James geri gelmişti. Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Oteli sormamın tek nedeni, Dubai hakkında başka bir detay bilmiyor oluşumdu.

Uçağa girdiğimiz anda çıkardığım siyah pelerini göstererek, "Dubai'de giyinme konusunda bir zorunluluk yok sanırım?" diye sordum.

"Hayır, yok. Ancak yine de belirli ve keskin kuralları var. Sokakta romantizme ya da istediğin her plajda denize girmene sıcak bakılmıyor. Bunlar için lüks mekânlar zaten ayarlanmış, oralardan yararlanıp para harcaman bekleniyor."

"İyi de," dedim kafam karışmış bir şekilde. "Bu iki yüzlülük değil mi?"

Alaylı bir şekilde güldü. "Yıllardır para, lüks ve ihtirasla gelen gücün insanlara neler yaptırdığına şahit oluyorum. Aracının tamamını elmasla süsleten ya da evcil hayvan olarak bir kaplan besleyen Arapları duymamış olamazsın."

Yüzümü buruşturdum. "Bu bahsettiklerinle dünyanın bir kısmı açlıktan kurtulabilir."

Beni onaylar gibi derin bir nefes aldı.

Yaklaşık iki saat süren yolculuktan sonra, tahminlerimin ötesinde bir lüksün içine düşmüştük. Önümüzde uzanan incecik gökyüzüne ulaşan kuleye bakınca yutkundum.

"Dünyanın en yüksek binası. Burj Al Khalifa Otel."

Elimi tuttu. Bunu gerginliğimi almak adına yaptığını düşünerek rahatlamaya çalıştım. Ellerinin sıcaklığı zihnime sızarken kendimi güvende hissetmeye başladım.

"Sadece gülümse ve kendin ol. Nişanlım olarak katılacağını biliyorlar. Kimse sana ismini ya da neden orada olduğunu sormayacak. Sadece seni inceleyecekler. Ne kadar doğal görünürsen, o kadar inandırıcı olursun."

"Pekâlâ," dedim.

Avuç içlerim terlemişti ve elimi elbiseme sürme dürtümü engellemeye çalışıyordum. Lacivert bunu tahmin ederek elimi kaldırdı ve nazik bir hareketle avucumun içini öptü. Ardından elimi kendi takım elbisesine sürttü.

Neredeyse aklımı okuyordu. Bu durumun beni rahatsız hissettirmesi gerekirken tüm ruhumu ona vermiş gibiydim. Benim için dönüşü yoktu. Ruhum ve kalbim onundu. Onlarla ne yapacağını bilmiyordum ancak bir şekilde artık endişelenmekten vazgeçmiştim.

Arabamızın iki yandan kapıları açıldı ve Lacivert görevlilere izin vermeyerek arabadan beni kendi indirdi. Bu defa dirseğinden destek alıyordum. Otelin giriş kapısına ulaştığımızda adımlarımız sakindi. O kadar gergindim ki, arkamızdaki muhteşem manzarayı gözüm görmüyordu.

Görevliler adeta eğitimli gibi hiçbir soru sormadan bizi kokteyl salonuna yönlendirdiler.

Lacivert, dirseğinde duran elimin üzerine boşta kalan elini kapatarak bana küçük bir güvence verdi. Yine de bu dünyalara bedeldi.

Davet salonuna girdiğimiz anda etrafı kolaçan etmeye başladım. Arap Emirliklerinin farklı bölgelerinden gelen iş adamları, onların bir kısmı peçeli bir kısmı modern giyimli

eşleri ve onlardan ayrışan takım elbiseli diğer iş adamları salonu doldurmuştu.

Bakışlarım bir köşede iştahlı bir şekilde yemek yiyen Araplara kaydı. Önümde uzanan görüntü karşısında önce gözlerim büyüdü. Sonra ifademi düzeltmeye çalıştım ancak dudaklarım ve yanaklarım benden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu. Acilen toparlanmam lazımdı. *Acilen!*

Ne yaptığımın oldukça farkında olan Lacivert uyarıcı bakışlarını yüzüme sabitledi ancak kendime hâkim olamıyordum.

"Bana bir saniye izin ver," dedim sıktığım yanaklarımın arasından.

Aman Allah'ım! Bu sahneye gülmemek çok zordu.

Mike, tam karşımızdaki sedirlerle döşenmiş köşede, yanındaki Araplardan hiç farkı olmayan bir kıyafet ve tavırla, önlerindeki büyük tepsideki yemekleri parmaklarıyla avuçlayarak ağzına götürüyordu. Arada yağlı parmak uçlarını başındaki kırmızı beyaz örtüye sürüyor, yüzyıllardır orada yaşıyormuş görüntüsü çiziyordu. Ara sıra çıkardığı Arapça homurtuları bile duyabiliyordum. Kahkahamı bastırmak için adeta karnımı sıkıyordum ancak kendimi tutamayacak gibiydim.

Lacivert en alımlı ifadelerinden birine dönerek bana doğru eğildi ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"Yapma. Aşkım."

Dudaklarından kulağıma ulaşan kelimeler öyle büyülüydü ki, bir süre zihnimde konumlandıracak yer bulamadım. Tek yapabildiğim donup kalmak ve duyduklarımın doğruluğunu tartmak oldu. Lacivert az önce bana ne demişti? Tüm gülme hissim saniyeler içinde kaybolurken yanaklarımı alev bastı.

Bu adamın tek bir kelimesi bile beni ne hale getiriyordu!

Lacivert belimi kavrayarak beni kadınların bulunduğu bir köşeye çekti.

"Benim birkaç görüşme yapmam gerekiyor. Buradaki kadınlar İngilizce biliyor, sohbetlerine karşılık verebilirsin. Konuşmak istemiyorsan gülümsemen yeterli."

Kulağıma neredeyse fısıltı halinde söylediklerine odaklanmam biraz güç olmuştu ancak yine de hafifçe kafamı salladım.

Siyah kıyafetli, örtülü kadınların bir tanesinin gözünde güneş gözlüğü vardı. Ortamdaki insanların garipliklerini düşünülünce bu durum bana tuhaf gelmedi ancak bahsettiğim kadın gözlüğünü hafifçe indirdiğinde yeni bir şok yaşadım.

Sofia'nın başında yüzünün etrafını tamamen çevreleyen siyah bir örtü ve yine siyah, tüm vücudunu kapatan bir elbise vardı. Gözlerini görmemiş olsam onu asla tanımazdım. Bana hafiften gülümsediğinde istem dışı ben de gülümsedim. Göz ucuyla hâlâ parmaklarını yalayan Mike'ı işaret etti. Ah, sanırım Mike'ın eşi rolündeydi. Göreve Lacivert ile katıldığıma bir kez daha minnet ettim.

Güvenli olup olmadığını bilmediğimden, Sofia'ya fazla yaklaşmadan ortada durdum. Rahat duruşumu korumaya ve başımı dik tutmaya çalışıyordum. Önümden geçen garsonun elinden bir tane meyve kokteyli kaparak içecekle oyalanmayı umdum.

Gözlerim bir yandan Lacivert'i arıyordu. Bu toplantının amacını bilmiyordum ancak network* yapmak için oldukça garip bir yöntemdi. James'i ortamdakilere nazaran daha ciddi adamların yanında görünce derin bir nefes

* *İş ağını genişletmek.*

aldım. Arapça konuştuğunu tahmin ediyordum. O kadar etkiliydi ki, karşısındakiler pürdikkat onu dinliyorlardı.

Konuşmaları ne kadar sürmüştü ya da Lacivert'in mimiklerini, yüz ifadesini, ince parmaklarıyla saçlarını alnından çekişini ne kadar süre izlemiştim bilmiyordum.

Omzumdan yükselen sesle arkamı dönmek zorunda kaldım.

"An extraordinary woman in love."*

Karşımda Arap olduğu belli olmasına rağmen, diğerlerinin aksine takım elbise giymiş, yanık tenli bir adam bulunuyordu. Saçları uzundu ancak arkaya doğru taranmıştı. Simsiyah kaşları ve onlarla uyumlu koyu renk gözleri vardı. Yakışıklı denemezdi ama güçlü duruşu etkileyiciydi.

Yorumuna hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. Ardından yine İngilizce devam ederek sordu.

"Eşiniz?"

Cevabı geciktirmeden tek kelimeyle verdim.

"Nişanlım."

"Ah," dedi o da gülümseyerek. "İşte bu her şeyi açıklıyor."

Tüm ilgimi adama vererek yüzümü ona doğru çevirdim. O ana kadar Lacivert'ten gözlerimi çekmemekte ısrar etmiştim.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum savunmaya geçmediğimden emin olarak. Normal bir soru gibiydi.

"Evliliğin tekdüzeliğiyle henüz karşılaşmadınız demek istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı.

---

* *Olağanüstü âşık bir kadın.*

"Kaç eşiniz var?" dedim imayla. "İki, üç?"

"Dört," diye yanıtladı. Gözlerinde eğlendiğini gösteren pırıltılar dolaşıyordu.

Midemin bulandığını hissettim ancak belli etmedim.

"Dört kişi fikrinizi değiştirmeye yetmediyse, belki de bahsettiğiniz sorun tam olarak sizdedir," dedim olumlu bir şeyden bahseder gibi.

Kaşları hafifçe çatıldı fakat cevap vermesine fırsat bırakmadan yanından ayrılmak üzere hareketlendim.

Adımlarımı Lacivert'in olduğu tarafa yönlendirdiğimde, ilk önce içinde bulunduğu kalabalığın bakışları bana döndü. Ardından Lacivert'in bakışları beni buldu. Belki de yanına giderek yanlış bir şey yapıyordum ama onun yanında olmaya ihtiyacım vardı.

Lacivert davetkâr bir şekilde gülümseyerek beni belimden kavradı. Arapça konuşmaya devam etti ve ahenkli sözlerinin arasından beni tanıttı. Ne dediğini anlamamıştım ancak ismimi söylemediğine emindim.

Herkes memnuniyetle başını sallarken gülümsedim. Arapça konuşmalarını dinlerken kendimi daha güvende hissediyordum. Lacivert kolunu belimden ayırmayarak kaldığı yerden devam etti.

Elimde taşıdığım kokteyli artık içmek istemediğime karar verdiğimde boş bardakları toplayan garsonu aramaya başladım. Lacivert bu hareketimi sezerek kulağıma eğildi.

"İçeceğini yavaşça içmeye devam et, bardağını bırakma."

Bunu neden yapacağımı anlamasam da itaatkâr bir şekilde minik bir yudum aldım. İçecekte bir şey mi vardı? Sıvı neredeyse boğazımda takılı kalmıştı. Ama sonra saçmaladığımı düşündüm. İçinde bir şey olsa Lacivert içmeme

izin vermez, ondan kurtulmam için bir şey yapardı. Bir yudum daha içtim.

Görüşme sona erip kısa vedalar edildiğinde bardak hâlâ elimdeydi. Lacivert hiç acele etmeden beni çıkışa yönlendirdikten sonra, kalabalığın içinde gözlerim son bir defa Mike ve Sofia'yı aradı. Onları göremeyince önüme dönerek Lacivert'e ayak uydurdum. Bardağı hayatımdaki en önemli şeymiş gibi sıkıca tutuyordum.

Kokteyl salonundan çıktığımız anda beni bir köşeye çektiğinde kalp atışlarım deli gibi hızlandı. Elimde kalan sıvıyı hızla dudaklarına götürdü ve bir yudumda içti. Ardından ince kadehi ceketinin iç cebine koyarak, elimi tekrar kavradı. Lobiden çıkıp çıkışa yöneldik.

Kapıda gelirken bindiğimiz lüks araçtan farklı bir araba görünce, hareket etmek için Lacivert'i bekledim. Ultra lüks, ışıl ışıl parlayan arabanın ön yolcu kapısını açtıktan sonra binmeme yardımcı oldu ve ardından sürücü koltuğuna geçti. Aslında bu araca araba demek haksızlık olurdu. Başka bir evrenden geldiğini düşünüyordum. İç dizaynını dikkatle incelediğimde Bugatti marka olduğunu gördüm.

Otelin girişinden ayrılıp anayola geçtiğimiz anda, ön camın üzerinde saydam ekranlar belirdi. Gözlerim bir anlığına büyüse de, Jenny'nin sesini duyunca rahatladım. Hatta neredeyse kendimi tutamayıp ellerimi çırpacaktım.

"Hoş geldiniz, Bay Hunter. Görev kodu 03Delta46Lima. Onaylıyor musunuz?"

"Onaylıyorum," dedi Lacivert sabit bir sesle. Görev esnasında takındığı ifadesizlik neden bu kadar hoşuma gidiyordu bilmiyordum.

"İmha protokolünü başlat!" dediğinde bir an korkuyla olduğum yerde kıpırdandım. Etrafta birkaç bina havaya

uçurmamızı beklerken ayaklarımın ucunda küçük bir panel açıldı.

Lacivert, ceketinin cebinden çıkardığı bardağı çevik bir hareketle bacaklarımın üzerinden doladığı eliyle panele yolladı.

"Bu ne içindi?" diye sordum hayretle.

Cevap vermedi. Ah, yanıtsız kaldığım anlara çabuk dönmüştük. Oysa ben konuşkan halini daha çok seviyordum. Ya da her halini. Yutkundum.

Aracın ön camında sıralanan görüntüleri parmak hareketleriyle değiştirerek, göz ucuyla taramaya devam etti. Oldukça konsantre görünüyordu ve bir şey aradığını tahmin edebiliyordum.

Görüntüler saydam çizimlerden ibaretti ancak yine de bir mekâna ait oldukları seçiliyordu.

"Kamera saptandı mı?" diye sorduğunda hâlâ Jenny ile konuştuğunu fark ederek araya girmedim.

"Sadece yasal lokasyonlarda, Bay Hunter."

"Şu an otelde kalan herhangi öne çıkan bir isim var mı?"

"Rusya Savunma Bakanı."

Lacivert'in direksiyonu tutan elleri kasıldı.

"Ne zaman çıkış yapacak?"

"Akşam saati dört itibariyle."

Merakla konuşmalarını dinlerken neredeyse nefes almıyordum. Lacivert ekranlarda bir oda görüntüsü yakaladı ve dikkatle incelemeye koyuldu. Bir yandan görüntüyü yaklaştırırken, bir yandan da dikkatle aracı sürmeye devam ediyordu.

"Mike ve Sofia ile bağlantı kur. Bakan çıktıktan sonra odanın tamamını görmek istiyorum."

"Anlaşıldı, Bay Hunter. Temas sağlanıyor."

Halihazırda yapılan ancak pek bir şey çıkaramadığım plana o kadar odaklanmıştım ki, hızla geçtiğimiz Dubai'nin lüks caddelerine bakamıyordum bile.

Lacivert bana döndü ve elimi kavradı.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim duraksamadan. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Bugün katıldığımız kokteyl sonrasında, ihaleye dâhil edileceğimizden emin oldum. Raşid'in beni desteklediğini biliyorlar. İhaleye katılan şirket sahiplerini büyük bir otelde ağırlayacaklar. Yarın da ihale toplantısı olacak."

"Ve bu otel de bakanın kaldığı otel," diye tamamladım. Ancak hâlâ eksik bir şeyler vardı. Bakan zaten bu akşam ayrılacaktı.

"Otelin başka bir özelliği daha var," dedi ifadesiz bir şekilde. "Oraya varınca her şey netlik kazanacak."

Başımı salladım. Adrenalin ve korkunun aynı anda damarlarımda salınmasına izin verdim.

Devasa büyüklükte ve aynı oranda lükse sahip olan Jawahir Otel'e vardığımızda aracın saati 03:35'i gösteriyordu.

Seri adımlarla yürüyen Lacivert'e ayak uydurmaya çalışarak ilerledim. Saniyeler sonra otele giriş yaptık. Lacivert'in T.J. Allen ismini kullanması yeterliydi. Kayıt için herhangi bir kimlik vermedik. Sanki oradaydım ancak hiçbir şekilde varlığım somut değil gibiydi. Bu durum bir avantaj gibi görünse de rahatsızlık hissetmeye başlamıştım.

Lacivert arabadan ayrılmadan önce, Jenny'nin artık aktif olmamasını sağladı. Para çantasına benzeyen, dikdörtgen şeklinde parlak siyah bir çantayı da yanına almayı

ihmal etmedi. İçinde paradan başka her şey olabileceğini tahmin ediyordum.

Odanın bulunduğu kata çıktığımızda hızla ilerlemeye devam ettik. Zamanla yarıştığımızın farkındaydım.

Lacivert, göz bebeklerine davetkâr bir bakış sabitleyerek kulağıma uzandığında, tüm bunların görev gereği olduğunu bilmeme rağmen heyecanlandım. Kalp atışlarımın göreve kulak astığı yoktu. Odamıza yaklaştıkça beni kendine daha çok çekmeye devam etti.

Odaya vardığımızda kartı okutup sırtını kapıya dayadı ve beni kendine yaklaştırarak gözlerinde peyda olan kızıl ateşle beraber odadan içeri çekti. Koridordaki kameralara sunduğumuz bu tutku gösterisi sayesinde, kapıyı dirseğiyle, parmakları değmeden açmış olması oldukça doğal görünmüştü.

Odanın girişinde durduğumuz an kendimi tutamayarak yüzüne baktım. Vaktimiz olmadığını biliyordum ancak o saniyeye ihtiyacım vardı. Duraksadığımı hissedince o da bana döndü. Gözlerindeki kızıl yansımamın hâlâ devam ettiğini görünce kuru kuru yutkundum.

Parmakları hızla çenemi kavradı. Neredeyse nefes nefese konuşacaktı.

"Şimdi," dedi sıkıntılı bir iç çekerek. "Dikkatimi dağıtma, Deirdre. Aklıma ihtiyacım var."

Bir bıçak kadar keskin ancak bir o kadar da derin cümlesi karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

"Tamam," diyebildim sadece.

Parmak uçları çenemi terk ederken üşümüş hissettim.

Oldukça büyük odanın ortasına geçerek elindeki çantayı açtı.

Dikkatle yanına yanaştım.

"Ayakkabılarını çıkarma, hiçbir yere dokunma.

Gerginliğim katlanırken heyecanla onu izlemeye başladım. Çantadan çıkardığı küçük bir küpü zemine yerleştirdi ve tepesinde parmağını dolaştırdı. Küp hızla eriyerek zeminde bir su birikintisi gibi büyüdü ve kocaman bir kare şeklinde saydam bir zar oluşturdu.

Küp görevini tamamladığı anda Lacivert ceketini çıkararak az önce oluşan bölgenin üzerine attı. Güvenli bir alan oluşturduğunu o zaman anladım. Dizleri üzerinde çökerek çantadaki aletleri çıkarmaya devam etti.

"Buraya gel," dedi sıcak bir sesle. "Dilersen ayakkabılarını çıkarabilirsin."

Sanki çok özel bir halıya ayakkabılarımla basmamam gerekiyormuş gibi hissederek onlardan kurtuldum. Çıplak ayaklarımla saydam zarın üzerinde yürüyor olmak oldukça garip hissettirmişti. Ona yaklaştığım anda Lacivert çantanın içindeki bir şeye işaret etti. Parmak izi alan cihazların el izi alan versiyonu gibiydi.

"Ellerini buraya yerleştir," dedi sabit bir sesle.

Ona olan güvenim hiçbir şeyi sorgulamama fırsat vermiyordu. Sahi kaç defa hayatımı kurtarmıştı?

Zemini kaplayan saydam zar bu defa parmak uçlarımda ve avuç içlerimde dolandı. Daha ince bir tabaka tenime yerleşirken kaşlarımı hayretle kaldırdım.

"Parmak izi bırakmamamız şüphe çekecektir," dedi.

Kendi de aynı işlemi tekrarladıktan sonra ayağa kalktı ve daha önce görmüş olduğum incecik bir tabletin ekran görüntüsünün duvarda yansımasını sağladı.

Odadan ayrılmaya hazırlanan bir adam ve ardından valizlerini taşıyan yardımcıları ekrandaydı. Bu Rus bakan olmalıydı, tam zamanında yetişmiştik.

Birkaç dakika boyunca odada son kontrolleri yapmalarını ve bakana ait tüm eşyaları toplamalarını izledik. Onlar odayı terk ettiği anda, beş kişiden oluşan bir temizlik ekibi, temizlik malzemeleriyle odayı doldurdu. İlk önce gözüme kalabalık gelseler de, dakikalar içinde tüm tablo netlik kazandı.

Odayı süpürmek ya da toz almak yerine, balistik inceleme aletleri çıkarıldı. Kullanılan bardaklar, çarşaflar, havlular ve battaniye dâhil her şey çelik çantalara doldurulurken, profesyonel bir şekilde çalışan sözde temizlik ekibine hayretle baktım. Önümüzdeki ekranın bir köşesinde banyonun görüntüsü de vardı. Çöp kutusu boşaltılarak güvene alındı. Ardından klozete büyük bir borusu olan bir cihaz yerleştirildi. Yüzümü buruşturdum.

"Ne yapıyorlar?"

"Dışkısını çekiyorlar," dedi Lacivert hiç etkilenmemiş gibi.

Midem yerinden oynarken, gözlerimi tekrar ana odaya çevirdim. Şimdi her yerden parmak izi ile tahminimce saç ve doku örnekleri toplanıyordu. Titiz çalışmaları toplamda on beş dakika sürdü. Tüm çelik çantaları toplayıp, bakana ait her türlü iğrenç artıkla odadan ayrıldıkları anda, iki kişilik gerçek bir temizlik ekibi odaya girdi.

Lacivert'e döndüm.

"Bu akşam yemek yiyebilir miyim bilmiyorum. Tüm bunlar ne için?"

Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Genetik kopya için malzeme topluyorlar," dedi katı bir tonla. "Gerektiğinde kullanmak için. Siyasi ve ekonomik açıdan önde gelen isimler en önemli donörler elbette."

Yaptığı açıklamayla birlikte tüm taşlar yavaşça yerine oturdu. Yüzümde canlanan ifade tamamen dehşet doluydu.

"Ama bu..." dedim duraksayarak. "Bu delilik."

Derin bir nefes aldı.

"Donaldson düşündüğümüz gibi sadece bir piyon. Bu işin arkasındakiler çok daha güçlü, çok daha tehlikeli. Donaldson'ın bu bağlantıyı tek başına kurduğunu düşünmüyorum. Bu kapasitede değil," dedi düşünceli bir şekilde.

Olan biteni anlamış olsam da aklım hâlâ karışıktı. "İhalede başka kimler var?" diye sordum.

"Çoğunlukla Arap şirketleri. İki İngiliz, bir de Amerikan şirketi var. İngilizlerden biri benim şirketim," dedi düz bir sesle. "Burası dünyanın en prestijli, en güvenilir otellerinden biri. Arap Yarımadası'na ayak basanlar bir çeşit gövde gösterisi olarak burada konaklar. Bu düzen çok uzun zaman önce kuruldu. Belki de en başından beri plan buydu. Elimizde o kadar eskiye dayanan bulgu yok ancak Birlik de tamamen farklı hedefler için benzer bir yapı inşa etmişti, çok şaşırtıcı değil," diye açıkladı.

Az önce zihnim karışmıştı ama şimdi allak bullak olmuştum. "Birlik de mi böyle şeyler yapıyor?" diye sordum kızgın bir tonla.

"Hayır," dedi. "En azından bu şekilde değil. Orada sistem daha farklı. Yakında senin için uygun kimliği seçtiğimde orayı ziyaret edeceğiz ve ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Benim için uygun bir kimlik mi?" diye sordum ilgiyle.

Başını salladı. "Şu an kimsenin nişanlım olman dışında kimliğinle ilgili bilgisi yok. İhale normal şartlarda haftaya yapılacaktı ve hazırlanmak için vaktimiz olacaktı. Ancak Raşid'in belirttiği üzere, güvenlik nedenlerinden dolayı erkene alındı ve spontane hareket etmek zorunda kaldık."

"Tüm bunlar çok karışık," dedim omuzlarımı düşürerek.

İkimiz de güvenli alandaydık ancak aramızda mesafe vardı.

"Biliyorum," dedi kısık sesle. Ardından elini uzattı. "Gel buraya."

Sıcacık bir güven duygusuyla kollarının arasına yerleştim. Artık o kadar tanıdıktı ki, kokusu, beni sarışı, sahiplenişi... Bunun bana verdiği hazzı hiçbir yerde bulamayacağımı biliyordum.

Olduğumuz yere otururak bir süre daha kamera görüntülerini izledik.

Lacivert başımın tepesini öperek mırıldandı.

"Acıktın mı?"

"Biraz," dedim mayışmış bir şekilde.

Zeminde oturuyorduk. Yumuşacık yatak az ileride dururken bu halde oturmak sırtımın istemsizce ağrımasına neden olsa da, kollarında olmak paha biçilemezdi. Yavaşça beni kendinden ayırarak çantaya uzandı. İki sandviç çıkardığında gülümsedim.

"Bunları sen mi yaptın?"

"Hayır," dedi. "Acil durum yiyecekleri. Tadından şüpheliyim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim elinden bir tanesini alarak.

Belli belirsiz gülümsedi ve ayağa kalktı. Mini barı açıp içinden birkaç içecek çıkarınca kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?"

"Sahte parmak izlerimizi bırakıyorum. Bir de seni susuz bırakmıyorum."

Gülümsedim ve uzattığı portakal suyunu aldım. Ancak kapağını açmama izin vermeden yüzüme uzandı. Elinde ruja benzer bir tüp duruyordu.

Dudaklarımı aralayıp, dikkatli bir şekilde ağzımın etrafında saydam sıvıyı gezdirdi. Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Dudaklarımdaki şeyin hızla kuruduğunu hissettim.

"Şimdi şişeyi dudaklarına değdir ama içme," dedi.

Dediğini yaptım. Ardından şişeyi elimden alarak içindekini plastik bir bardağa boşalttı.

"Bu, doku örneğini almamaları içindi," dedi nazikçe.

Kafamı salladım. Her detaya böylesine dikkat etmek yorucu olmalıydı.

Onun içeceğine de dudaklarımı değdirdikten sonra güldüm. "Her şeyi benim içtiğimi sanacaklar."

Yorumum karşısında dudakları kıvrıldı ve dişleri ortaya çıktı. Allah'ım, bu görüntüyü o kadar özlemiştim ki...

"Bu kadar şey dönüyor ve sen obur damgası yemekten mi korkuyorsun?" dedi gülüşü devam ederken.

Omuz silktim. Belki de içimden geçen her şeyi söylememeliydim.

Sandviçlerimiz bittikten sonra tekrar bana sarıldı. Anavatanıma kavuşmuş gibi huzurla dolarken saçlarıma ulaşan nefesini hissedebiliyordum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Tok ve mayışık," dedim gülerek.

"Uyu, Deirdre," dedi ve ekledi. "Yarına kadar bu odadan ayrılma şansımız yok. İz üstünde olmaya devam etmemiz lazım."

Söylediklerini ikiletmeden, ona daha çok sokularak uykuya daldım.

Bütün vücuduma yayılan ağrı ile gözlerimi araladım. Acıyla yüzüm kasılırken, güneş ışığı gözlerimi almıştı. Kafam karışmış bir şekilde etrafıma baktığımda Lacivert'in yeni bir takım elbiseyle karşımda olduğunu gördüm. Üzerimi dün giydiği ceketle örmüştü ve hâlâ zeminde yatıyordum. Ah, kaç saat uyumuştum? On iki, on beş?

Uyandığımı görünce sert ifadesi gevşedi ve yanıma gelip diz çöktü. "Ne kadar kötü?" diye sorduğunda somurttum.

"On üzerinden on."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Üzgünüm, geceyi senin için kolaylaştırmaya çalıştım fakat deliksiz bir uyku dışında verebileceğim pek bir şey yoktu."

Gözlerimi kıstım. "Şimdi başımın neden bu kadar ağrıdığı anlaşılıyor. Sinem'e yaptığın gibi," dedim suçunu itiraf ettirmek istercesine.

Çizgi halindeki dudakları hafifçe kıvrıldı ve avucunu açtı.

"İlacı iç, bardakları sonra imha edeceğiz. Ben ihale toplantısındayken burada kalmak zorundasın."

Güvenli alanı işaret ediyordu. Hayal kırıklığı ile doldum.

"Biliyorum, senin için zor ancak gece oda her ihtimale karşı dezenfekte edildi. Bir saç telini bile arkamızda bırakmayı göze alamam."

Derin bir nefes aldım ve başımla onayladım. Ciddi bir iş yapıyorduk ve sırf bedenim tutuldu diye planı berbat edecek değildim. Aslında mızmızlanmam bile yanlıştı ama bir *isolater* gibi düşünememek de benim suçum değildi.

Lacivert dudaklarını kısaca alnıma değdirmeden önce, ilacımı içmemi bekledi ve birçok keskin direktif verdi. Her birini dikkatle dinleyerek bir hataya meydan bırakmamaya çalıştım.

Odadaki sıcaklığı kaybolduğunda, yaptığı işte her zaman iyi olduğunu bilmeme rağmen, orada bulunuşumun dikkatini dağıtmamasını diliyordum.

O andan itibaren geçmeyen dakikalar başlamış oldu. Yatmaktan bunaldığım için, bir süre hâlâ önümde açık olan görüntüleri inceledim. Odalarda kamera olmadığı için Jenny geriye kalan kameralara bağlanmıştı. Ekranda kaç tane olduğunu saymadığım kadar kutucuk vardı. Her birinde farklı alanın görüntüleri seçiliyor, insanlar gelip gidiyordu. Bir süre sonra görüntülere bakmak acı verici olmaya başladı. Bu defa da odayı incelemeye, böyle bir odayı dekore etmek kaça mal olmuştur diye saçma sapan sorularla uğraşmaya başladım. Ancak bu çabamın oldukça faydasız olduğunu düşünerek vazgeçtim.

Aklıma görev ve bundan sonra olacaklar geldikçe midemin amansızca burkulduğunu hissediyordum. Biz daha Donaldson konusunda yeterince ilerleyememişken, resme çok daha fazla kötü adam dâhil olmuştu. Kötü adam benzetmesi zihnimde iki kere tekrarlanınca bir kahkaha

patlattım. İyi ki bu düşünceyi sesli bir şekilde James'in yanında dile getirmemiştim.

Dakikalar saatleri kovalamakta oldukça yavaş olsa da, bir saati daha neredeyse kıpırdamayarak geçirmiştim. Çok geçmeden midemdeki kasılmalar soyutluktan somutluğa ulaştı ve bedenimin önce titremeye, sonra karıncalanmaya başladığını hissettim. Dişlerimin birbirine çarpmasıyla dizlerimin üzerinde duran ceketle örtünmeye çalıştım. Kokusu her bir yanımı sarsa da, sıtma nöbetinin ortasındayken teselli vermekten uzaktı. Tüm vücudumun alev alev yanmaya başlaması çok uzun sürmedi. Olabildiğince sakin ve ayık kalmaya çalıştım. Ancak sabrımın ve direncimin sonlarına yaklaştığımı hissedebiliyordum. Derin bir uyku beni hem pençesine çekiyor, hem de bedenimi bir enkaz gibi ağırlaştırıyordu. Bu şekilde titreyerek ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum. Nihayet kapıdan gelen kilit sesini duyduğumda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Lacivert etkileyici bedeniyle odayı doldurduğunda rahatlama hissim de beraberinde geldi.

"Bitti mi?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Evet," dedi ve çantasını güvenli zemine bırakarak yanıma oturdu. Ancak ters giden bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmedi. Güvenli bölgenin içinde cenin pozisyonunda kendimi ısıtmaya çalışıyordum.

Kaşları çatılırken elleriyle yüzümü ve boynumu kontrol etti. Üzerimdeki ceketi hızla kenara attığında dişlerim tekrar birbirine çarpmaya başladı.

"Beren," dedi kontrollü bir sesle. Sanki bir kelime daha etse, öfkesi ve telaşı açığa çıkacaktı. Bakışlarındaki tedirginliği hissedebiliyordum. "Ne zamandır bu haldesin?"

"Bilmiyorum," dedim güçlükle çıkan sesimle. "Belki birkaç saat."

Derin ve tahammülsüz bir nefes aldı.

"Seni burada bırakmamalıydım," dedi kendini suçlarcasına.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Zayıf olmam senin suçun değil."

Alaydan uzak bir şekilde güldü. "Kendini zayıf mı sanıyorsun?"

Cevap vermek yerine gücümü toplamayı tercih ettim.

Lacivert hızla çantaları ve eşyaları topladıktan sonra, boşta kalan eliyle ağırlığımın tümünü alarak ayakta durmam için yardımcı oldu. Yavaş adımlarla kapıya yönelirken, zeminde yer alan saydam tabakanın bizi takip ederek kalan izlerimizi de örtmesini hayretle seyrettim.

Tamamen işine odaklanmış görünse de gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez etrafı kontrol etti ve yakıcı bakışlarını bana çevirdi.

"Bana yaslan ve dik durmaya çalış. Dikkat çekmemek adına buradan yürüyerek çıkmana ihtiyacım var."

Komut verir gibi sarf ettiği sözlerden sonra, ses tonunun yumuşadığına şahit oldum.

"Az kaldı," dedi fısıltıyla. "Seni çok yorduğumun farkındayım. Biraz daha dayan."

Sessizce kafamı salladım ancak o kadar uyuşuk hissediyordum ki, dudaklarının alnımda bıraktığı sıcak izi ya da saçlarımın arasında dolanan ferah nefesini zar zor hatırlıyordum. Lobiye çıktığımızda –daha önce tüm işlemleri halletmiş olacak ki– hiç duraksamadan, hızla Jenny'nin

kontrolünde olan Bugatti'ye yöneldik. Lacivert beni güvenle yolcu koltuğuna bindirdikten sonra sürücü tarafına geçti ve aracı çalıştırdı.

Araba hareket etmeye başladığı anda Jenny aktif olarak bizi karşıladı. Düz taranmış saçlarımın enseme ve alnıma yapıştığını hissedebiliyordum. Ter damlaları tenimin her yerinde rahatsız edici bir şekilde dolanıyordu ve aynı oranda üşüyordum.

"Jenny, özel pist için en hızlı rotayı belirle."

Aracın ön camında bir harita belirirken Lacivert direksiyonu sola kırarak hamle yaptı.

Sağ eliyle alnıma dokunduğunda, vücut sıcaklığıma oranla soğuk kalan temasıyla ürperdim.

"Jenny, Beren için kan testi prosedürüne başla. Kanındaki tüm toksin ve olası hastalık belirtilerini kontrol etmeni istiyorum. Özellikle Parazitoloji taraması, Malarya'ya öncelik ver."

Malarya, yani sıtma virüsünün kuluçka süresi bir hafta olduğundan, belirtilerinin ortaya çıkması için en az yedi gün gerekirdi. Fakat burada normal hayattaki kuralların geçmediğini bildiğimden yorum yapmadım.

İkimizin arasında kalan bölme açılıp küçük bir tabla ortaya çıktığında sık nefesler almakla meşguldüm.

Lacivert nazik bir hareketle sol yüzük parmağımı kavradı ve tablada sabit bir şekilde duran iğrenin üzerine getirdi. Özür dilercesine bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinin etrafında dolaşan endişe öylesine içime işledi ki, bir anlığına hasta olduğum gerçeğini unuttum. Ne yapmaya çalıştığını anladığım için ondan önce davranarak parmağımı iğneye batırdım ve bunu yaparken yüzümü buruşturmamaya gayret ettim. Parmak ucumdan kurtulan kan

damlasını lam ve lamel olduğunu tahmin ettiğim cam parçalarının arasına bıraktığım anda, kan örneğimin alınarak bölmenin kapanmasını izledim.

Lacivert rahat görünmeye çalışsa da, direksiyonu ne kadar sıktığını ve alnında beliren damarı seçebiliyordum. Parmaklarının sıkça alnını ve yanaklarını kontrol etmesi de buna işaretti.

Sabit bir sesle "Jenny, sonuçlar?" dediğinde, ses tonunun yüksekliğiyle irkildim.

"Septisemi* saptanmadı. Plasmodium Vivax** saptanmadı."

Lacivert'in derin bir nefes bıraktığını hissettim. Parmaklarını kolumda gezdirirken hafifçe gülümsedi.

Güzel ifadesine aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Ardından aramızdaki bölmeden küçük bir tüp çıkardı. İçinde mavi bir sıvı vardı. Daha önce bu renkte bir serumla tedavi olduğumu hatırlayınca anılar zihnimi acımasızca işgal etti. İnce bir sızı eşliğinde, Çetin'in beni nasıl hırpaladığını düşününce kaşlarımı çattım.

Lacivert elimi kendi elinin içine yerleştirerek tüpü avucuma bıraktı ve açık kalan parmak uçlarımı öptü.

"Düşünme."

Bakışlarımı ona çevirerek yutkundum. Lacivertlerinin beni nasıl bir güvenle sardığını tasvir etmek imkânsızdı.

"Gece soğuk almış olmalısın," dedi şefkatli bir sesle. "Bu karışım iyileşme sürecini hızlandıracak ve huzurlu bir uçuş geçirmeni sağlayacak."

Başımı sallayarak dediklerini onayladım ve tüpün tıpasını kaldırdım. Sıvının tadı keskindi ancak ferahlatıcı etkisi

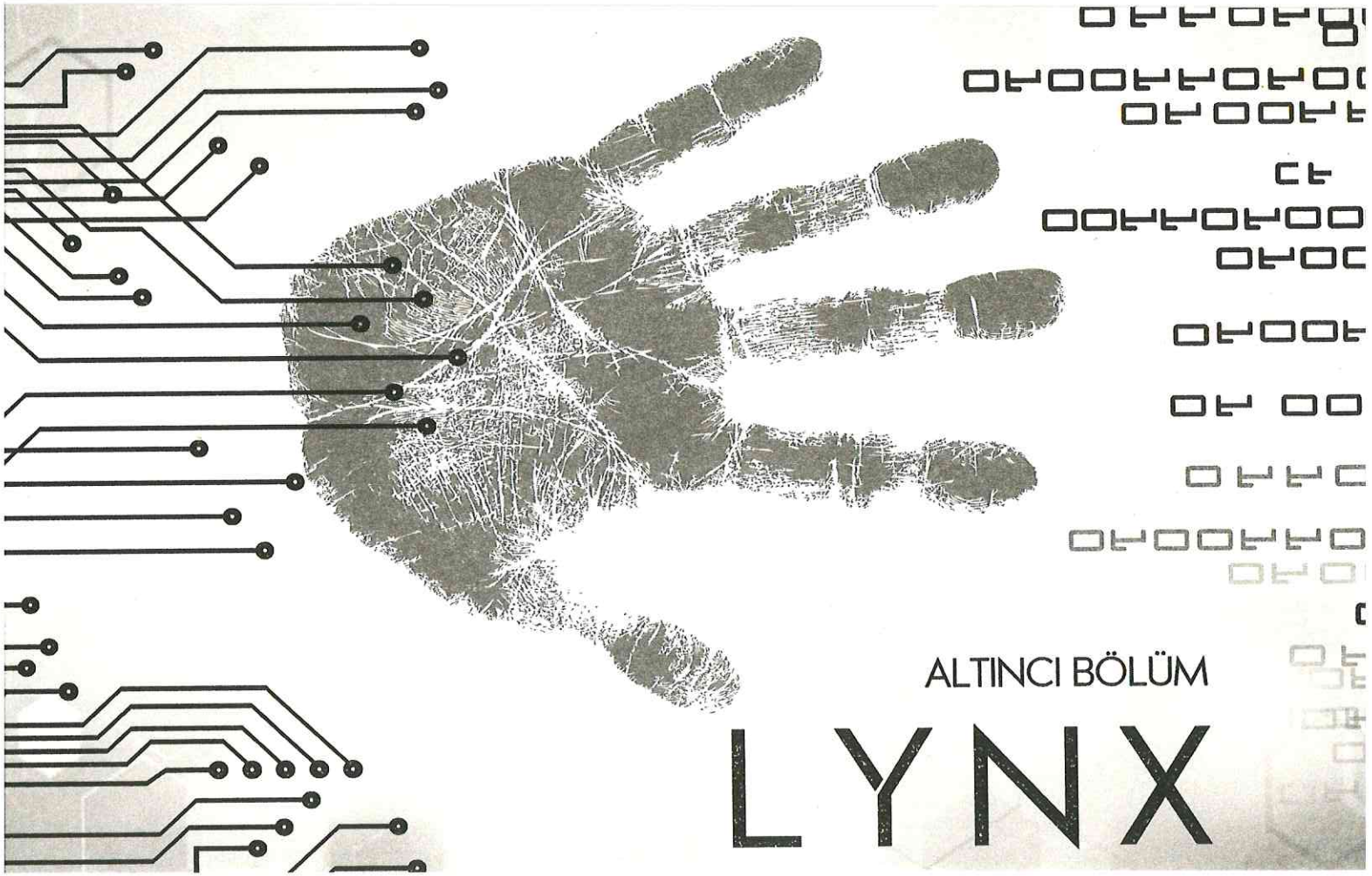
---

* *Kan zehirlenmesi.*

** *Sıtmaya neden olan parazit.*

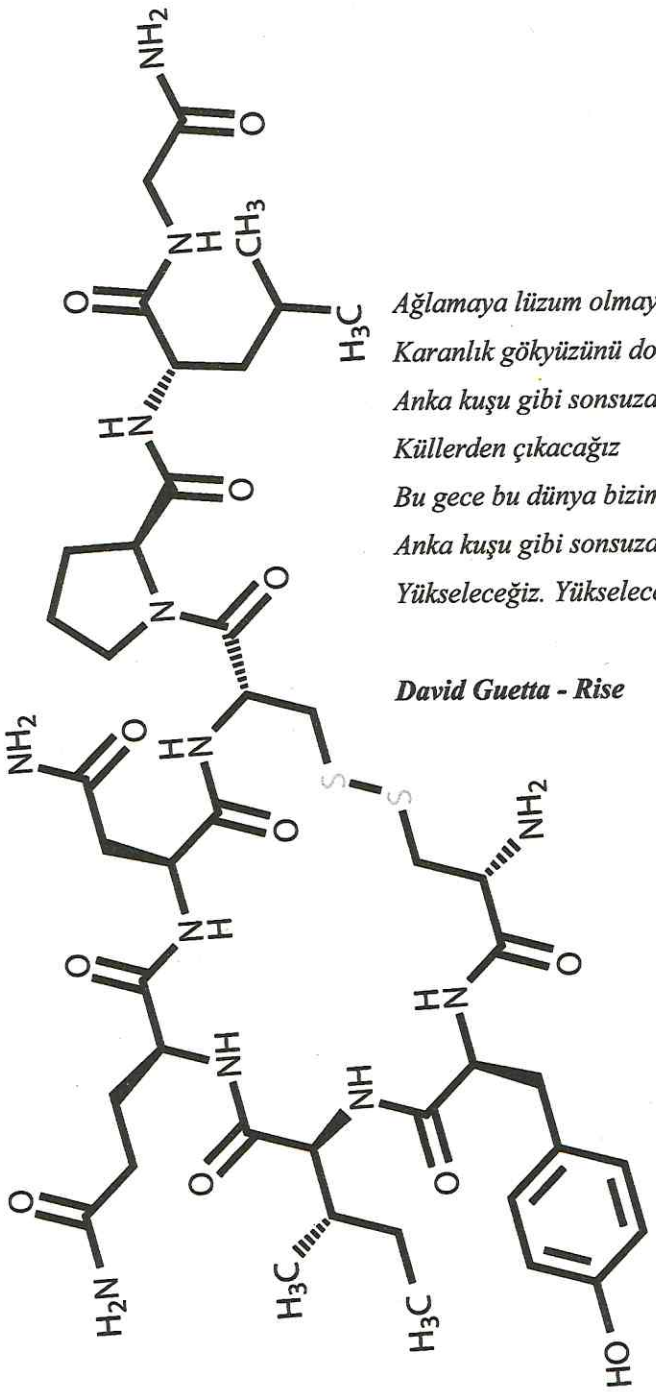
göz ardı edilemezdi. Tüpü bir kenara koyup arkama yaslandığım anda daha iyi hissetmeye başladım.

Lacivert parmaklarını benimkilere geçirdi ve hem yol, hem de uçuş boyunca elimi bırakmadı. Ruhum onun varlığıyla sarmalanırken, bizi neyin beklediğini düşünmeye ara verdim.

ALTINCI BÖLÜM

LYNX

Ağlamaya lüzum olmayacak
Karanlık gökyüzünü doldurursa
Anka kuşu gibi sonsuza kadar dayanacağız
Küllerden çıkacağız
Bu gece bu dünya bizim
Anka kuşu gibi sonsuza kadar dayanacağız
Yükseleceğiz. Yükseleceğiz.

David Guetta - Rise

İstanbul'daki özel piste indikten sonra, gözlerimi ancak arabaya binene kadar açık tutabilmiştim. Lacivert bana her ne verdiyse, bu zamana kadar duyduğum en tatlı uyku ihtiyacını ortaya çıkarmıştı. Sonunda uykunun kollarından kurtulup gözlerimi açtığım anda, Lacivert'in siyah kapılı odasında olduğumu fark ettim. Kendimi oldukça dinlenmiş hissetmeme rağmen, sersemliğim sürüyordu. Banyoya gitmek için ayaklarımın üzerine bastım. Üstümde son giydiğim elbise değil, pamuklu bir pijama takımı vardı. Kendi kendime gülümseyerek, katettiğimiz yolu düşündüm. Tam o anda sinir krizleri geçiriyor ve Lacivert'in nasıl beni giydirdiği konusunda nutuklar çekiyor olmam lazımdı. Ama artık o, ardına kadar aralamayı başardığı kapımdan içeri girmiş ve bu kapının anahtarını sonsuz bir bağlılıkla kazanmıştı.

Yüzümü yıkayıp geri döndüğümde odada ona ait bir iz aradım ancak yoktu. Ne kadar uyuduğum ya da neden orada olduğumuz hakkında bir bilgim olmadığından sıkıntılı bir iç çekişle telefonuma bakındım. Cihazı bulduğum anda ekranda gördüğüm tarih gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. İki gün boyunca uyumuş olamazdım, değil mi?

Açlık ve susuzluk hissi bu gerçekle beraber baskın çıkmaya başlayınca mutfağa ilerledim. Buzdolabının üst rafında duran büyük bir sandviçin üzerinde yazan notu gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

Lacivert'in muntazam el yazısıyla kaleme alınmış birkaç kelime, ancak beni bu kadar etkileyebilirdi.

"Isıtmadan yeme."

Bir bardak su ve olağanüstü mikrodalgamızda ısıttığım sandviçi çabucak mideye indirirken aklımdaki tek ayrıntı Lacivert'in nerede olduğuydu. Zihnimi biraz daha açmak adına kahve yapmaya karar verdiğim anda odanın kapısı açıldı.

"Selam, güzellik! Yüz yıllık uykundan uyanmışsın."

"Dalga geçme!" dedim yarı kızgın bir gülüşle.

Mike, kot pantolonu ve gözleri ile uyumlu renkteki yeşil kazağıyla yine ışık saçıyordu. Neşesini esirgemeyerek karşıma oturduğunda, masanın üzerinde duran ve Lacivert'in yapmış olmasını umduğum kurabiyelerden bir tane alarak keyifle yedi. Ardından parmaklarını yaladı. Bu görüntü aklıma iki gün önceki görevin anılarını getirince, dayanamayarak günlerdir tuttuğum kahkahaları serbest bıraktım. Mike neden güldüğümü anlasa da, umursamaz bir edayla kurabiyeleri yemeye devam etti. Ancak gülmekten neredeyse morarmıştım. Kahkahalarım arasından kesik kesik solumaya başladım.

"Sinem," dedim gülmeye devam ederek. "Seni ilk gördüğümde, Sinem benim yerimde olsa ne tepki verirdi diye düşündüm sadece."

Mike yüzünü buruşturdu ancak parmaklarını temizleme işlemine devam etti. "Tüm havalı görevleri James kaptığı için beni affet, tatlım. Partiye evcil leoparımla katılmadığım için şanslı sayılırsın."

Omzuna bir tane vurarak güldüm.

"James nerede?"

"Sofia ile üçgen odada." Gözlerimi kısmak istesem de kendimi tuttum. İçime tuhaf bir his hâkim olmuştu. Mike açıklamaya devam etti. "Günlerdir Dubai'deki ortaklıkla ilgili bilgi topluyoruz. İyi hissediyorsan toplantıya başlayacağız."

Başımla onayladım. "Bana beş dakika ver. Üzerimi değiştirip geliyorum."

Birkaç parça kıyafet seçip banyoya ilerlerken arkamı dönmeden bağırdım. "Sakın o kurabiyelerin tamamını yiyeyim deme, Mike!"

Bakışlarım ekranda beliren yüzler ve Lacivert'in arasında gidip geliyordu. Üçgen odadaydık. Beş dakika önce başlayan toplantı boyunca, saçları hâlâ ıslak olmasına ve spor kıyafetlerle oldukça salaş görünmesine rağmen, her haline hayranlıkla baktığım Lacivert'ten gözlerimi almakta zorlanıyordum.

İhaleyi kazandığını belirttikten sonra, projede adı geçen kilit isimleri ve profillerini açıklamaya başlamıştı.

"Andy Kevin yaklaşık on yıldır Orta Doğu'ya yatırım yapıyordu. Son olarak Jawahir Grup'un projelerine dâhil oldu. Londra'da yaşıyor, evli ve bir oğlu var."

Lacivert İngiliz yatırımcıyla ilgili detayları paylaşırken, ekrandaki yüzün benim için bir şey ifade etmediği halde, dünyanın kaderini değiştirebilecek bir suçun içinde olabileceği gerçeğini sindirmeye çalıştım.

Ardından Singapurlu bir kadını tanıtmaya başlayınca şaşkınlığa uğradım. Böylesine bir işe bir kadının karışmış olması ihtimali midemi bulandırıyordu.

"Jun Nish Singapur'un önde gelen bilim kadınlarından. Ailesinin teknoloji şirketini yönetiyor. Singapur gibi, teknoloji alanında Amerika ve Çin'i geçmeyi hedefleyen bir ülke için böyle bir projeye dâhil olmak şaşırtıcı değil," dedi düşünceli bir şekilde.

Tüm ciddiyetine rağmen lacivert gözlerinin parlamasına neden olan ekran ışıkları, gözlerimin sık sık ona uğramasına neden oluyordu. Saçlarını geriye atarak derin bir nefes aldı.

"Ve Jawahir Grup'un Yönetim Kurulu Başkanı Al-Amir Basim."

Görüntüye yansıyan esmer yüzü görünce gözlerimi kıstım. Kokteylde benimle küstahça konuşan dört eşli adamdan başkası değildi bu. Bu kadar kilit bir rolde olduğunu bilseydim, belki sohbetine birazcık daha tahammül edebilirdim. Düşüncelerimi bir kenara bırakarak dikkatli bir şekilde Lacivert'in sözlerine odaklandım.

"Bu üç isim bizim için kilit nokta ancak Donaldson ve Grand ile olan bağlantılarını da çözmek zorundayız. Artık tek önceliğimiz Donaldson'ın bu teknolojiyi ne kadar geliştirdiği değil, aynı zamanda kimlere ne şekilde

satacağını ve bu yeni aktörlerin ne kadarına sahip olduğunu öğrenmek."

Sofia boğazını temizledi.

"Bu sözde donörlerden alınan örneklerin kullanılmayacağından emin olmamız gerekiyor."

"Öyle," diye cevap verdi Lacivert.

"Jenny, Jawahir Otelleri açıldığından beri orada kalan tüm önemli isimlerin listesini çıkar."

"Listeleniyor, Bay Hunter."

Merakla isimlerin ekrana yansımasını beklerken Jenny tekrar konuştu.

"Otel kayıtlarında geçen tüm önemli isimler sanatçı, müzisyen ve oyunculardan oluşuyor. Ekrana yansıtmamı ister misiniz?"

"Hayır!" dedi Lacivert keskin bir sesle. "İş adamı, bilim adamları ve politikacıların olduğu ayrı bir listeleri olmalı. Dijital kayıtlarda yoksa, basına sızdırılan hikâye, fotoğraf, kamera taramaları ve bulabileceğin her detayı kontrol et."

Lacivert tekrar alnına düşen ıslak tutamlarını savuşturdu.

"Arama işi bitine kadar her şey konuştuğumuz gibi," dedi Mike ve Sofia'ya dönerek.

Onlar başlarını sallarken, konunun dışında kaldığımı hissediyordum.

"Beren dışındakiler çıkabilir," dediğinde donuk bir ifadeyle Mike'ın göz kırpıp kapıya yönelmesini, Sofia'nın ise uysal bir şekilde önden çıkmasını izledim.

Bana doğru bir adım attığında, ciddi ifadesi bir an olsun yumuşamıştı. Kalbimin anında ısındığını hissederken kendimi gülümserken buldum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," dedim.

Şimdi tam karşımdaydı ve kokusu her alanımı işgal etmişti. *Nasıl iyi olmazdım?*

"Güzel," diye mırıldandıktan sonra, ince parmaklarını yanağımda dolaştırdı.

İstemsizce gözlerimi kapatıp tenimin üzerinde gezinen ateşi hissettim. Ardından bir saç tutamımı kulağımın arkasına iterek burnuma dokundu. Gözlerimi açtım ve alev alan lacivertleriyle karşılaştım. Ancak saniyeler içinde bu halinden kurtularak tekrar ciddiyete büründü.

"Yarın akşama kadar olabildiğince dinlenmeni istiyorum," dediğinde görevle ilgili bir detay vereceğini tahmin ederek dikkat kesildim. "Sonrasında Londra'ya uçacağız. Jawahir Grup ortaklarından Andy Kevin'ın oğlunun doğum günü partisi var."

"Allen kimliği ile mi gideceksin?" dedim ilgiyle.

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece partide olmamız yeterli değil, o gece evinde kalıyor olmamız lazım. Ayrıca seni daha fazla göz önünde tutmak istemiyorum." Bakışlarındaki yoğunluğu görerek yutkundum.

"Peki, nasıl oraya gireceğiz?"

Hafifçe gülümsedi. Bu anın memnuniyetiyle gevşerken, partiye giriş şeklimizin çok da korkunç olmamasını umdum.

Aynadaki görüntüme dehşetle baktıktan sonra belki onuncu kez saçlarımı düzelttim. Burun deliklerimin tam ortasında halka şeklinde duran piercing inanılmaz rahatsız ediciydi. Simsiyah göz makyajım ve zift rengi rujumdan bahsetmiyordum bile. Omuzlarımda biten siyah peruğun sol tarafı yoktu. Evet, yoktu. Sol kulağımın üstü tıraşlıydı, sağ tarafımda ise tek gözümü kapatacak kadar saç yığını vardı.

Yırtık fileli çorapların üzerine giydiğim deri şort ve salaş tişörte ek olarak bir de pelerin gibi bir yelek giyiyordum. Özetle çılgın bir emo gibiydim. Gibisi hafif kalıyordu, öyleydim.

Kapım hafifçe aralandığında derin bir nefes aldım ve tek taraflı perçemimi gözümün önünden ittirmeye çalıştım.

"James," dedim ona bakmadan. "Sakın gülmeye kalkma, kendimi rezil hissediyorum zaten."

Gözlerim hâlâ bana kesinlikle benzemeyen aksimdeydi.

"Her halinle çekicisin," diyen ses ürkmeme neden oldu. Lacivert'in sabit ama bir o kadar da kadife gibi çıkan sesine karşılık, bu ses daha derinden yükseliyordu.

Kaşlarımı çatarak kapıya döndüm.

Ve donup kalmak eylemini hakkını vererek gerçekleştirdim.

Siyah kapının önünde James kadar uzun, soluk benizli olmasına rağmen oldukça dikkat çekici görünen, ince yapılı, kristal gözlü genç bir adam dikiliyordu. Gözleri tamamen benim üzerimdeydi. Dudakları çizgi halinde olsa da, gülümser bir ifadeye sahip olduğunu düşünmüştüm.

Simsiyah saçları teniyle tezat oluşturmak yerine, onu daha cüretkâr kılıyor, dudakları porselen bir bebeğinki kadar kusursuz görünüyordu. Üst dudağının solunda top şeklinde minik bir piercing vardı ve bana bakarken elleri ceplerindeydi. Deri ceketinin içine giydiği gri tişörtün üzerinde bir kuru kafa figürü vardı. En fazla on dokuz yaşında gösteren genç adama hayretle bakmaya devam ettim.

"Görüntü hoşuna gitti galiba?"

"Bu sen misin?" dedim gülümsemeye çalışarak.

Ellerini ceplerinden çıkarıp bana bir adım yaklaştığında, kendi kokusundan daha farklı bir kokuyla sarmalandığını gördüm ve bu nedense hoşuma gitmedi.

"Gençlerin katıldığı bir partiye gidiyoruz," dedi düz bir sesle.

Ben de ona yaklaşarak daha yakından incelemek istedim. Teni gerçekten porselen kadar beyaz ve kusursuzdu.

"James," dedim büyülendiğimi belli ederek. "Twilight'daki Edward seni görse kendinden utanırdı." Etrafında bir tur döndüm. "Şu an on beş yaşında olmak için neler vermezdim."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden?"

"O zaman üzerine atlamak için bir nedenim olurdu," dedim gülerek.

Bu sefer gözleri kısılınca daha çok keyiflendim.

"Fazla vaktimiz yok," dedi. "Yola çıkmalıyız."

Başımı salladım ancak ne kılıkta olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. James önden giderek, beni

bekleme nezaketinde bulunmadı. İçimde minik kelebekler dolaşmaya başlarken gülümsedim. On dokuz yaşında, rock yıldızına benzeyen bir yeni yetmeyi kıskanmış olamazdı, değil mi?

Kırmızı oda ve koridoru geçip güvenlik alanlarındaki kontrollere tabi tutulduktan sonra, uçağın bulunduğu piste doğru ilerledik.

Kemik yaşıma kadar analiz gerçekleştiren asansöre bindiğimde artık bir ajan olarak tanımlandığımı duymak bir şekilde gurur veriyordu. Aylar önce mahzendeki her alet beni şok, hatta bazen dehşet içinde bırakırken, şimdi tüm bu teknolojiye alışmış gibiydim.

Lacivert, Orta Doğu yolculuğumuza kıyasla, uçağı kendi kullandığı için daha rahat görünüyordu. Yanımıza sadece iki tane sırt çantası almıştık. Benimkinde yedek kıyafetler vardı ancak Lacivert'in çantasında ne tür olağanüstü aletler vardı hiçbir fikrim yoktu.

Motoru çalıştırmadan önce ilaç içmemi hatırlattığında gülümsedim. Lacivert'in tüm maskelerinin yüzünde olduğu halini seviyordum ancak dudaklarından beni düşündüğünü gösteren kelimeler duyduğumda, tüm dünya tekrar aydınlanıyor gibiydi.

Son kontrolleri gerçekleştirip Jenny'den onay alarak kalkışa geçtiğinde, bilgisinin sınırlarını düşündüm. Bu sadece bilgi de değildi üstelik. Her şeyi yapabilen, her kılığa bürünebilen, haberim olan bütün dilleri anadili gibi konuşabilen birinden bahsediyorduk.

Lacivert, dünyadaki insanlara gerçek mükemmelin ne olduğunu göstermek için var olmuş gibiydi. Ancak içten

içe, tüm bu özellikleri olmadan bile onu seveceğimi, mükemmeliyeti kendi özünde taşıdığını biliyordum.

Havada süzülmeye başladığımızda arkama yaslandım ancak gözlerim yanımda duran bedene kayıp duruyordu. Lacivert'inkinin aksine, uzun ve kemikli olmasına rağmen karakteristik bir burnu vardı. Elmacık kemikleri özenle şekillendirilmiş gibiydi. Gür saçları serseri bir duruş sergilemek için dağınıktı. Tüm bu teknolojiye alışmış olsam da, hâlâ Lacivert'in farklı görüntüleri karşısında hayrete düşüyordum.

"Uçuş boyunca bana bakmaya devam mı edeceksin?"

Sırıttım. "Evet, değişime inanamıyorum. Sesin bile değişmiş, daha gırtlaktan çıkıyor."

Dudağının altını ısırdı ama cevap vermek yerine sonsuz gökyüzüne bakmayı tercih etti.

"Peki, isimlerimiz ne olacak?" diye sordum merakla.

"Adım, Tris Fisher. On dokuz yaşındayım. Uzun süredir barlarda sahne alıyorum ve bu akşam partide çıkacak grubun solistliğini yapmayı kabul ettim."

Gözlerim parladı. "Vay canına! Bir rock yıldızı olduğunu tahmin etmiştim. Peki, ben kimim?"

"Elbette kız arkadaşım," diye yanıtladı. "Ashley Coleman." Ardından ekledi. "Çantada kimliklerimiz var. Yirmi yaşındasın. Liseden sonra okula gitmedin. Arada sırada bana vokal yapıp, kendini müzik alanında geliştirmeye çalışıyorsun."

"Ama bu haksızlık!" diye çıkıştım. "Neden senden büyük oluyorum?"

Dudağının kenarı seğirince gülmek istediğini anladım.

"Ayrıca," diye söze devam ettim. "Yoksa bugün ben de mi..."

"Hayır," diye araya girdi. "Bu konser Tris için büyük bir fırsat. O yüzden seni sahneye çıkarmayacaktır."

"Sanki öyle biri varmış gibi konuşuyorsun," dedim şaşkınlıkla.

Hafifçe bana doğru döndü.

"Tam yanında oturuyor."

"Bu duruma alıştığımı söyleyemem," dedim itiraf eder gibi. "Sen olduğunu bilmeme rağmen, sen değilsin. Dokunmak istesem..." Elimi ona doğru uzattım ancak anında geri çektim. "Garip," diyebildim sadece.

Lacivert gözleri bu soluk bedende çok daha fazla dikkat çekiyordu. Bakışları benim üzerimdeydi ama ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı.

En sonunda dudakları kıpırdadığında sessizliği bozdu.

"Bana da garip geliyor. Daha önce dikkat ettiğim bir durum değildi. Yeni bir bedene girer ve hiç yabancılık çekmeden görev tamamlanana kadar bu durumu sorgulamazdım. Ama şimdi, sen yanımdayken kendi bedenimde olmak istiyorum."

Daha fazlası varmış gibi bir ifadeye bürünse de, dudaklarını birbirine bastırarak konuşmayı sonlandırdı.

Sözcüklerinin etkisiyle içime dolan sıcaklığın her hücreme yavaşça sızdığını hissettim. Bu sefer elimi tereddütsüz bir şekilde yanağına uzattım. Bu durum farklı hissettirse de, ona yakın olma dürtümün ötesine geçemiyordu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Gözleri bir anlığına kapandı. Ardından yavaşça bakışlarını yüzüme çevirdi. Cevap vermese de aramızda sessiz bir anlaşma olduğunu seziyordum. Birbirimizi yaşıyor ancak sesli bir şekilde dile getirmiyorduk. Lacivert şehirlerinde çıkan fırtınaların bana ait olduğunu bir şekilde biliyordum.

Yutkunup âdemelmasını hafifçe hareket ettirdiğinde parmaklarım çenesinde gezinmeye başladı. Bu yüzün sakalları yoktu ama ben hayalimdeki sakallarını okşuyordum. Onu, ruhunu hissedebilmek için gözlerimi kapadım. Ardından parmaklarım saçlarına gitti. Aradaki farkı düşünmeden, onun Lacivert olduğunu bilerek tutamları arasında gezindim.

"Güzel," diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Biliyorum."

Birkaç dakika daha onu hissetmeme izin verdi. Sonrasında parmak uçlarımı öperek dikkatini tekrar gökyüzüne çevirdi.

Londra hava sahasına girdiğimiz anda puslu hava bizi karşıladı. İnişe geçtiğimizde heyecanla şehri izlemeye koyuldum ancak bulutlar pek yardımcı olmuyordu.

"Her şehirde özel bir pistiniz var mı?" diye sordum normal uçak pistine inmeyeceğimizi tahmin ederek.

"İşaretlenmiş bölgeyse, evet. Daha önce operasyonlarımızın olduğu tüm bölgelerde güvenli ev ve kaynaklarımızı sorunsuz kullanabileceğimiz alanlar var. Bunlara işaretlenmiş bölge diyoruz."

Başımı salladım. "Keşke bana Isolation Unity 101 gibi bir ders verseydiniz. Tüm bunları baştan öğrenebilirdim."

"Sana yüzlerce ders versek bile, merakının son bulacağını zannetmiyorum."

Bunu söylerken yüzündeki gülümsemeyi yakalasam da somurttum.

Piste iniş yaptıktan sonra, bir süre yürümek zorunda kaldık. Bana göre zorunluluktu ancak Lacivert'in elbette bir şikâyeti yoktu. Üzerimdeki uzun cekete rağmen üşüdüğümü hissediyordum. Kollarını bana dolayarak yürüme işlemine devam ettiğinde, kendi bedenine göre çelimsiz kalan vücudu değişik hissetmeme neden oldu. Kaldı ki bu beden sadece ince yapılıydı, kesinlikle çelimsiz görünmüyordu. Ama yine de, Lacivert'in kollarında olduğum hissini vermiyordu.

"Rahatla," dedi kulağıma fısıldayarak.

Bedenimin gerginlikten kasıldığını fark ettiğimde, kendimi serbest bırakmaya çalıştım.

Kapısında asma kilit bulunan bir barakaya geldiğimizde beni bırakarak önden ilerledi. Kilidi zorlanmadan açtığında, kapı aralığından üstü örtülü olan aracı gördüm. Lacivert kısa bir bakışla beni kontrol ettikten sonra içeriye girerek örtüyü kaldırdı.

Uçuk mavi renkte eski model pikabı görünce gözlerim büyüdü. Aracın yanına giderek yakından bakmak için durdum.

"1966 Ford F100," dediğinde gülümsedim.

"Tris zevkliymiş."

Gülümsememe karşılık vermese de, araç yerine beni süzerek yanıtladı. "Evet, öyle."

Yanaklarımın kızardığını hissederek yolcu koltuğuna yöneldim. Ancak direksiyonun sağ tarafta olduğunu fark ettiğimde şapşallığıma gülerek geri dönecekken Lacivert karşımda belirdi. Gözleri üzerimdeydi. Derin bir nefes aldıktan sonra geri bıraktı.

"Bu görev düşündüğümden de zor geçecek," diye mırıldandı.

Çok geçmeden yola çıktığımızda, gözlerim vücuduyla kusursuz uyum içerisinde hareket eden Lacivert'e kayıp duruyordu. İçinde bulunduğu bedenin yaşı gibi pervasız görünüyordu. Aracı sağ kolu kapıdan dışarı sarkmış bir şekilde kullandığını görünce kahkaha atmak istedim. Dudağının kenarındaki piercing onu sıra dışı ama bir o kadar da çekici gösteriyordu. O an, ağzının kenarından sarkan bir sigara hiç eğreti durmazdı. Bu ihtimali düşününce anında yüzümü buruşturdum.

"Dövmen filan da var mı?" diye sordum gözlerimi bariz bir şekilde ondan ayırmayarak.

"Hayır," dedi sabit bir sesle. "Ama soran olursa, onlara sadece senin görebileceğin bir yerde olduğunu söylerim."

Başımı inanamaz gibi sallasam da, yanaklarıma basan ateşle gülüyordum. "Sana taktığım lakabın hakkını veriyorsun, edepsizsin."

Gülümsemesi belli belirsiz olsa da, gözlerinde yoğun bir sıcaklık oluşmuştu.

Dikkatimi geçtiğimiz yollara vererek şehri tanımaya çalıştım. Her zaman gittiğimiz görevlerin aksine, araçta her an bize yardım edecek bir Jenny yoktu. Birden savunmasız hissederek Lacivert'e döndüm.

"İngilizceyi o partideki insanlar kadar iyi konuşamayacağımı biliyorsun," dedim tereddütle. "Görevi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi.

"Endişelenme, kimseyle konuşmak zorunda değilsin. Zaten oradaki herkes, ertesi gün birbirini hatırlayamayacak kadar sarhoş olacak. Tek yapman gereken, sahnedeki grup şarkı söylerken imajına uygun bir şekilde çıldırmak."

Güldüm. "Sanırım bunu yapabilirim."

Şehrin merkezine yaklaştığımızı trafik ışık ve göstergelerinin sıklaşmasından ve daha çok arabanın yolculuğumuza eşlik etmeye başlamasından anlamıştım. Heyecanla etrafa bakarken, gördüğüm yerleri kafamdaki Londra ile karşılaştırıyordum. Sokaklar arasında gördüğüm eskimiş kırmızı telefon kulübeleri pek de kartpostallardakilere benzemiyordu.

"Görmek istediklerin daha çok şehir merkezinde," dedi Lacivert ne düşündüğümü anlamış gibi. "Genel olarak temiz ve düzenli bir şehir ancak her bir metrekaresi turistik değil."

Yaklaşık yarım saat sonra merkeze gelmiştik. Nehrin kenarındaki Big Eye'ı ve ünlü Londra Köprüsü'nü geçerek iç sokaklara girdik. Turistik bir gezi için vaktimiz olmadığını bilsem de, etrafı incelemekten kendimi alamıyordum.

Evlerin çoğu iki katlı ve kendine özel bahçeli olarak tek sıra halinde uzanıyordu. Gökyüzü puslu olsa da, inanılmaz güzel bir görüntü sunuyordu. Devasa bir malikânenin önüne geldiğimizde Lacivert aracı yanaştırdı.

"Hazır mısın?"

Sadece başımı salladım. Neyle karşılaşacağım hakkında pek fikrim olmadığı için, cevap versem bile anlamlı bir şey söyleyemeyecektim.

Arabadan indiğimiz anda ellerimi sıkıca kavradı ve adımlarımızı hızla girişe doğru yönlendirdik.

"İlk etapta ses denemeleri için sahne arkasına geçmem gerekiyor. Sen de o sırada parti salonunda oturup gözlem yapabilirsin. Martin, yani Andy Kevin'ın oğlu etrafta dolanacaktır."

"Tamam," dedim pürüzlü sesimle.

Ardından kapıyı çaldık. Kısa sürede bir hizmetli kapıyı açarak, kim olduğumuzu bile sormadan parti salonunu gösterdi.

"İçimden bir ses bu evde çokça parti gerçekleştiğini söylüyor," dedim mırıltıyla.

Lacivert sıcak bir şekilde gülümsediğinde, rolümüzün başladığını anlayarak elini daha sıkı tuttum.

Parti alanı beklediğimden de büyüktü. Duvarlardaki pahalı tablolar ve kenara çekilmiş olan işlemeli koltuk takımlarından aslında burasının evin salonu olduğunu anlamıştım. Salonun orta kısmı boşaltılmış, konser için büyük bir alan bırakılmıştı. Konser için oluşturulan sahne oldukça renkli dizayn edilmişti ve kapıdan girildiği an dikkat çekiyordu.

Sahne arkasına geçtiğimizde Lacivert bana abartılı bir şekilde sarılarak, müzik aletleri ile ilgilenen ve giyinişleri tıpkı bizimkine benzeyen gençlere selam verdi.

"Çocuklar! Bu, kız arkadaşım Ashley."

Hafifçe gülümseyerek el salladım. Lacivert'in İngilizce aksanındaki derinlik bu bedende daha çok dikkat çekiyordu. Sanırım bu, sözcükleri yuvarlayışı ve dünya umurunda değilmiş gibi konuşuyor olmasından kaynaklanıyordu. Hayran gözlerle ona bakarak gülümsedim. Sonuçta erkek arkadaşıma âşık olduğumu göstermemde bir sakınca yoktu, değil mi?

Çocukların hepsi bir anlığına işlerini bırakıp bana döndüler ve ellerini sallayıp gülümsediler.

"Ash, bu sana daha önce bahsettiğim grup, bebeğim. Bu çılgın çocukları daha önce görmedim ama internet üzerinden birçok düet yaptık. Bu gece de burayı sallayacağız!"

Lacivert'in coşkulu olduğu kadar *cool* yaptığı konuşma karşısında kocaman güldüm ve onu kendime doğru çekerek yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra da herkesin duyacağı şekilde kulağına fısıldadım.

"Biliyorum, bebeğim."

Lacivert'in gözleri ışıldamış ve bana daha sıkı sarılmıştı. Gruptaki çocuklar ıslık çalarken araya girdi.

"Bu arada, gece boyunca gözlerinizi sevgilimden uzak tutarsanız, sağlığınız konusunda endişelenmezsiniz, çocuklar. Anlaştık, değil mi?"

Sonradan adının Alex olduğunu öğrendiğim, kısa boylu, kıvırcık saçlı çocuk gülerek cevap verdi. "Merak etme, adamım. Grubumuzda sevgili kuralları geçerli."

Lacivert "Harika!" diye yanıtladıktan sonra beni serbest bıraktı.

"Tatlım, biz enstrümanları hazırlayana kadar biraz dolaşmaya ne dersin?"

Başımla onayladığımda göz kırpması karşısında kıkırdadım ve salonun en görünmez köşesindeki ağaç kadar gelişmiş bitkinin yanındaki koltuğa oturarak, tamamen zararsız olduğumu göstermek adına telefonumu çıkarıp selfie çekmeye başladım.

Hazırlıklarla uğraşan hizmetlilerden biri önümden geçerken beni görüp yüzünü buruşturunca doğru yolda olduğumu anladım. Gerçi bu halime dışarıdan görsem ben de aynı tepkiyi verirdim. Saatime baktığımda partinin başlamasına bir saatten az süre kaldığını gördüm. Etrafta hazırlık için koşturanlar dışında pek bir hareket yoktu.

Telefonumla ilgileniyormuş gibi görünmeye devam ederken, bir yandan da etrafı inceliyordum. Bir süre sonra dış kapı açıldı. Kapıdan uzun boylu, evlenmeden önce model olduğuna iddiaya gireceğim bir kadın girdi. Esmer teni ve uzun bacaklarını saran dizaltı kırmızı elbisesiyle oldukça iddialı görünüyordu. Ardından, Andy Kevin ile on dokuz yaşında olduğunu bildiğim ama daha büyük gösteren Martin içeri girdi.

Martin'in sol kolu boyunca uzanan renkli bir dövmesi vardı. Üzerine giydiği siyah dar tişört yaşına göre yapılı olduğu gerçeğini iyice ortaya seriyordu. Esmer güzel Martin'e sıkıca sarılıp öptükten sonra memnuniyetsiz bir suratla bekleyen Andy Kevin'ın yanına giderek elini tuttu. Andy Kevin'ın beyaz teni ve mavi gözleri, karısı olduğunu o an idrak ettiğim kadının esmer teniyle birleşerek ortaya Martin'inki gibi hafif yanık bir ten ve parlayan mavi gözler ortaya çıkarmıştı. Martin'in saçları da annesininki gibi koyu renkti. Hizmetlilerden birini çağırmak için arkasını döndüğünde, tam çene çizgisinde bitip

boynunu saran dövmesini fark ettim. Görünüşüyle oldukça uyumlu görünen bu izler ona farklı bir hava katıyordu.

Gözlerim tekrar sahneye döndüğünde Lacivert'e gülümsedim ancak onun bakışları ciddi bir ifadeyle ortamı tarıyordu. Beni gördükten sonra yüzündeki gerginlik yumuşadı ve göz kırptı.

Lacivert göz kırpmıştı!

Yüzüme kocaman bir gülümseme hâkim olurken, ben de ona bir öpücük gönderdim. Muzır bir gülüşle karşılık verirken saçlarını karıştırdı ve daha serseri bir hava ortaya çıktı.

Bir an için, rol de olsa flört ediyor olduğumuz gerçeğini düşünerek, yaşayamadığı gençliğinin gözümün önünde canlanışını hissettim. Bedeni ona ait olmasa da, o benim Lacivert'imdi ve tüm maskelerine rağmen, gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum.

Martin'in ortadan kaybolmasını, Lacivert'in, yani Tris'in beni sahne arkasına çağırması takip etti. Yarım saat geçmeden Martin yine siyah bir tişört ve dar yırtık bir kot giyerek aşağı inmiş, gelen misafirlerini karşılıyordu.

Parti alanı öylesine hızlı dolmuştu ki, Lacivert'in beni tam zamanında sahne arkasına çağırdığını düşündüm. Tüm konuklar geldikten sonra elinde bir şişeyle Martin yanımıza ulaştı.

Tris ile selamlaşıp yumruk tokuşturduklarında normal görünmeye çalıştım ancak kıkırdamak istiyordum. Martin diğer grup üyelerini tanıyor gibiydi. Tris'e yaklaştı ve güldü.

"Hoş geldin, adamım. Bu gece iyi iş çıkaracağınıza inanıyorum. Kalabalığı coşturun bakalım."

"Kesinlikle!" diye bağırdı Lacivert. Ardından diğer grup üyeleri yumruklarını salladılar.

Martin bana döndü. "Bu fıstık seninle mi?"

Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Neyse ki Lacivert beni kendine doğru çekerek dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Evet, kız arkadaşım. Ash, doğum günü sahibi Martin'le tanış."

Yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Mutlu yıllar," diye mırıldandım.

Martin bir kaşını kaldırarak beni süzmeye başladı ancak gruptakilerden biri şarkı listesini göstererek dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Kısa bir süre sonra Lacivert ve grubu (!) sahnede, ben ise sahnenin en önünde tam bir fan gibi hazır bekliyordum.

Hızlı bir girişle Bon Jovi'den *It's My Life* şarkısına başladıklarında, Lacivert'in muhteşemden öte, gırtlaktan çıkan o derin sesine şoke olmuş bir şekilde kalakaldım. Şarkının nakaratında, bana bakarak çapkın bir şekilde gülümseyip mikrofonu öpecek gibi bağırmaya başladığında ise tamamen havaya girmiştim. Bir yandan zıplayıp bir yandan şarkı söylerken coşkuyla sesimin yettiği şekilde kalabalığa eşlik ediyor, bu harika şova ben de katılıyordum. Parça sona erdiğinde deli gibi tezahürat yapmakta ve olduğum yerde zıplamakta gecikmedim.

Daha önce herhangi bir konsere gitmemiştim ama rolüme bürünmek o kadar da zor olmadı. Çünkü her şeyin kandırmaca olduğunu bilsem de, Lacivert'in sesinde

kendimi kaybederken özgür hissediyordum. Çılgın gibi bağırıp, ona aşkımı haykırmakta özgürdüm. Ve bu inanılmaz hissettirmişti.

Lacivert bendeki değişikliği fark ettiğini belli edercesine kocaman gülümsediğinde, benim tek gördüğüm o bedenin ardında sakladığı ruhuydu. Soluk benzine, kömür karası saçlarına ve dudağındaki aykırı piercing'e ya da serseri görüntüsüne rağmen, o bir şekilde hâlâ benimdi.

Konser tüm hızıyla devam ederken, yüksek müzik sesi hafifleyince yavaş bir şarkıya geçtiklerini fark ettim. Müzik bana bir yerden tanıdık geliyordu ve Lacivert o kadife derin sesiyle ilk sözleri fısıldadığında donup kaldım. Sanki düşüncelerimi okumuş, yine zihnime sızmıştı. Limp Bizkit'in *Behind Blue Eyes* şarkısını tüm çıplaklığıyla aramızda bir köprü oluşturdu.

No one knows what it's like / *Kimse bilmez nasıl olduğunu*
To be the bad man / *Kötü adam olmanın*
To be the sad man / *Üzgün adam olmanın*
Behind blue eyes / *Mavi gözlerin ardında*

Bakışları beni bulduğunda yutkundum ve o ana kadar soluksuz bir şekilde ona kilitlendiğimi fark ettim. Sanki gözlerimiz buluşmasa nefes almak aklıma bile gelmeyecekti.

And no one knows what it's like / *Ve hiç kimse bilmez nasıl olduğunu*
To be hated / *Nefret edilmenin*
To be fated to telling only lies / *Sadece yalan söylemeye mahkûm olmanın*

But my dreams they aren't as empty
As my conscious seems to be / *Fakat rüyalarım, bilincimin göründüğü gibi boş değiller...*

Tekrar gözlerimi buldu, sanki bu söylediklerini bana onaylatmak arzusundaydı. Göz pınarlarım dolmaya başlarken, göz temasımızı bozmayarak söylemeye devam etti.

I have hours, only lonely / *Saatlerim var, sadece yalnız*
My love is vengeance / *Benim aşkım bir intikam*
That's never free / *Asla özgür olmayan*

Sıcak yaşların yanaklarımdan aşağı indiğini ancak şarkı bittiğinde fark etmiştim. Lacivert'in beni hipnoza uğratması için ruhu yetiyordu. Altın gibi parlayan saçları, erkeksi ama bir o kadar da masum yüzü olmadan da onu hissediyor, onu yaşayabiliyordum.

Ellerimi hızla birbirine vurarak gülümsedim ve deli gibi alkışlamaya başladım. Herkesi selamlarken bana bir öpücük yollayarak sahneden indi. Çılgın kalabalıktan tezahüratlar yükseldiğinde Lacivert insanları yararak bana ulaştı ve sıkıca sarıldı.

Bir süre daha ıslık seslerine maruz kalsak da, fazla geçmeden insanlar dans etmeye ve sarhoş olmaya devam ettiler. Sahneyi bir DJ devralmıştı.

Martin yanımıza geldiğinde Lacivert'in kulağına Türkçe yorumlar yapıyordum ancak karşılık olarak Lacivert'in sunduğu gülüşlerin edepsiz bir şeyler fısıldadığım yönünde algılandığına emindim. Eh, bu da işimize gelirdi. Lacivert alnıma bir öpücük bırakarak Martin'e döndüğünde

tekrar yumruklarını tokuşturdular ve Martin memnun bir şekilde gülümsedi.

"Sahnede muhteşemdiniz. Bundan sonra tüm partilerime davetlisin, dostum."

Lacivert mahcup bir şekilde saçlarını karıştırdığında onu içime sokasım geldi.

"Beğenmene sevindim, adamım."

"Hey!" dedi Martin aklına harika bir fikir gelmiş gibi. "Bu gece benim konuğum olun. Parti sabaha kadar devam edecek ama kafa dinlemek isterseniz, sizin için bir oda ayarlayabilirim. Sabah ayıldığımızda sizi daha yakından tanıma fırsatı bulurum."

Flörtöz bir şekilde bana göz kırptı. Lacivert'in avucumu kavrayan elinin kasıldığını hissetsem de, ifadesinde en ufacık bir öfke yoktu. "Bu harika olur," dedi beni daha yakınına çekerek.

Gözlerine baktığımda irisleri alev almış gibiydi. Yutkundum.

Martin sırıttı. "Süper! Odanız ikinci katta, soldan üçüncü kapı. On dakikaya hazır olur. Şimdi partinin tadını çıkarın, şahsen ben öyle yapmaya gidiyorum."

Bir kez daha göz kırpıp uzaklaştığında ifademi sabit tutmak için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

"Odamıza şimdi mi çıkmak istersin, sevgilim?" diyerek gülümsediğinde, az önce garsondan aldığım ve içinde alkol olmadığına emin olana kadar garsonu uğraştırdığım kokteyl boğazıma kaçarak küçük bir öksürük krizine neden oldu.

"Hey hey, bebeğim," dedi Lacivert sırtımı okşayarak. "Sakin ol. Yavaş olabiliriz."

Kurnaz sırıtışı karşısında gözlerim kocaman açıldı ve tekrar öksürmeye başladım.

"Herkes sarhoş olana kadar beklemeyecek miydik?" dedim cılız çıkan sesimle.

"Herkes yeterince sarhoş," dedi etrafı işaret ederek. Martin bile olduğu yerde yalpalıyordu.

Sarmaş dolaş merdivenleri tırmandığımızda neden o kadar heyecan yaptığımı bilmiyordum. Bu bir görevdi ve Lacivert her zamanki gibi rolünü gerçeğe en yakın şekilde canlandırıyordu. Nefesini boynumda hissedene kadar, kalp atışımın ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim. Merdivenlerin bile antika olduğuna yemin edebileceğim gerçeği ile basamakları adımlarken kıkırdıyorduk. Karşımızda uzun, loş ışıklandırılmış bir koridor belirince, kat boyunca ne kadar fazla oda olduğunu fark edip gözlerimi büyüttüm. Lacivert kulak mememe dudaklarını değdirdiğinde kaskatı kesildim.

"Koridor boyunca gizli kameralar var, bana yaslanmaya ve gülmeye devam et."

O bana bu kadar yakınken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Tüm gücümle etrafa bakarak gülmeye devam ettim. Adımlarımız ilerledikçe yeni bir tablo ya da absürt bir büste rastlıyorduk. Martin'in sözünü ettiği üçüncü kapıya geldiğimizde Lacivert'in, yani Tris'in bana olan bakışları değişti. Önce çenemi, ardından sertçe ensemi kavrayıp beni içeri soktuğunda tüm görüntü vermek istediğimiz gibiydi. Odanın kapısı kapanır kapanmaz bana

aynı yakınlıktan bakmaya devam etti. Bu irisleri, içinde dolanan kristal hareleri tanıyordum. Ancak her şeye rağmen ince dudakları ve soluk benzi Lacivert'e ihanet edecekmişim gibi hissettiriyordu. Gözlerimi kırpıştırdığımda beni serbest bıraktı.

"Bu çok garip," dedim silkelenerek.

"Biliyorum," diyerek onayladı.

Beni öpmediği için hem rahatlama, hem de değişik bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Tarif bile edemiyordum. Kimin sevdiği adam başka bir bedene girip onu öpmeye yaklaşırdı ki?

Lacivert kuliste bana verdiği çantasını nazik bir hareketle sırtımdan alıp hızla açtı ve yine zeminde güvenli saydam bir tabaka oluşturduktan sonra beni yanına çekti. "Hiçbir yere dokunma, peruğunu çıkarma. Benden bir iz bulamazlar ama sana ait bir şey de kalmamalı. Veri tabanlarında seninkiyle eşleşecek bir data olmasa da bu riski almak istemiyorum."

"Peki," dedim kafamı sallayarak.

Yüzünde oluşan ciddiyet, dudağındaki piercing ve serseri görünüşü ile tezat oluşturuyordu. İnce tabletini çıkardıktan sonra görüntüyü havaya yansıttı. Karşımızda kale gibi evin tüm odalarının çizimi belirdi. Gitmemiz gereken oda, yani Andy Kevin'ın odası evin iki yanında karşılıklı olarak uzanan kulelerin en tepesindeydi. Lacivert oraya ulaşmamız için hızlı bir plan ve yol haritasını çıkarırken ilgiyle evin tüm planını inceledim.

"Katlardaki kameraları devre dışı bırakacağım. Andy'nin çalışma odasının yanındaki küçük odada bir koruma ordusu bulunuyor."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Gizli korumalar mı?"

"Evet," dedi. "Bunu ulu orta yapsa, o odada değerli bir şeyler olduğu herkes tarafından tahmin edilebilir. Ancak bu şekilde sıradan bir çalışma odası gibi gösterip orayı bir kale gibi koruyabiliyor."

"Oğlu ya da karısı merak etmiyor mu?"

"Karısı işlerine asla müdahale etmez. Martin'in de umrunda değil gibi görünüyor."

"Anladım," dedim. "Peki, nasıl hareket edeceğiz?"

Ciddiyetle cevapladı. "Sabaha karşı herkes sızdıktan sonra, çalışanlar etrafı toplamak ve partiyi dağıtmak için uğraşacaklar. O sırada kameralar devreden çıkacak ve kuleye çıkacağız. Korumaların fark etmemesi adına onlara ulaşan görüntüler akmaya devam edecek, sadece o anı göstermeyecek."

İçimden *zekice* diye düşündüm. Aynı aksiyon filmlerindeki gibiydi. Elbette bunu sesli dile getirmeyecektim.

"James," dedim tereddütle. "Ajan profiline uymuyorsun."

"Çünkü ajan değilim," dedi sabit bir sesle.

"Pekâlâ" dedim. "Bir isolater'sın ancak ateşli silah taşımıyorsun. Ya da bunca zahmete katlanmak yerine, kuleye dışarıdan tırmanıp sessizce ihtiyacın olan şeyleri almıyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Kulenin etrafı bor zırh ile kaplanmış, yani kurşungeçirmez. Pencereler de aynı şekilde zırhlı ki bu benim için sorun olmazdı. Benim silah taşımama gerek yok, aynı anda birçok insanı ellerimle etkisiz hale getirebilecek bir eğitim aldım."

Evet, bu beni cahil gibi hissettiren açıklamaları kesinlikle karşımdakinin Lacivert olduğunu gösteriyordu. Ancak biraz detaylı düşününce kaşlarımı çattım. "Yine de dışarıdan girebilirdin," dedim her şeyi yeni kavramış gibi. "Ancak benim yüzümden bunları yapamıyorsun, çünkü sana ayak bağı oluyorum. Beni mahzende bırakırsan da, ortağın olmadan göreve çıkmış olacağın için şüphe çekmek istemiyorsun."

Lacivert'in genç yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Beren..."

"Açıklama yapmana gerek yok," dedim kabullenmiş bir şekilde. "Gerçekleri saptırmak konusunda iyi olmadığını biliyoruz ve ben de durumun farkındayım. Şimdi görevi bitirip eve dönmek istiyorum."

Başıyla onayladı ve partinin ilerleyen saatlerine kadar planın her detayını en ince ayrıntısına kadar sıkılmadan anlatmaya devam etti. Nihayet operasyon saati geldiğinde oldukça gergindim. Kimseye görünmeden, bulunduğumuz konuma bir hayli uzak olan kuleye gitmemiz, kapıyı fark ettirmeden açmamız ve içeride hiçbir alarmı harekete geçirmeden aradığımız bilgileri bulmamız gerekiyordu. Bu şekilde anlatınca kolaydı ancak o kadar çok değişken ve dinamik vardı ki, hepsine bir anda ayak uydurmam bekleniyordu. Bir de işlerin benim yüzümden yavaş ilerlediğini düşündükçe endişem daha da artıyordu.

Lacivert kapıdan çıkmadan önce arkamdaydı ve bir anda kollarını bedenime doladı. Nefesimi tutarak kaskatı bir şekilde bekledim. Kolları tanıdık olmasa da, kulağıma değen sıcak nefesi tanıdıktı. "Sana güveniyorum. Sadece beni izle. Kolay olacak."

Başımı salladım. Demek gerginliğimi bu kadar belli etmiştim.

Odadan çıktığımız anda Lacivert önden ilerleyerek bir gölge gibi koridorda süzülmeye başladı. Heyecan ve dikkatle onu takip ediyordum. Düzenli olarak arkasına dönüp beni kontrol ediyor ve ortamdaki tüm sesleri bir şahin gibi dinliyordu. Gülüşme sesleri duyduğumuz anda daha yolun yarısında bile değildik. Plana sadık kalarak, seslerin sahibi ortaya çıkmadan Lacivert'in boynuna gömüldüm. O kendini ifşa edebilirdi, çünkü o beden zaten hiç varolmamıştı. Koridorda birbirine dolanmış halde ortaya çıkan üç genç kız kıkırdıyarak ilerliyordu.

"Bu lanet tuvalet nerede?" diye sordu açık sarı saçlı olan. "Rujumu tazelemek istiyorum. Hâlâ Martin'le istediğimiz karşılaşmayı yaşayamadım."

Esmer olan güldü. "Bu gece onu unutsan iyi edersin, Sandra onu çoktan ağına almıştı."

En sonunda ekşi bir suratla aralarında duran kız öğürmeye başladı. "Tuvalet!" diye haykırdı. "Sanırım kusacağım."

Diğerleri hızla kızın yanından ayrılırken, koyu sarı saçlı kız duvara tutunarak tuvaletin tam önüne kusmaya başladı. Ekşi koku anında havaya karıştı. "İğrençsin, Erica!"

dedi rujunu tazelemek için gelen. "Tuvalete girene kadar sabredemedin mi?"

Kusar gibi hareket yaparak tuvaletin kapısını açtı ancak Erica'ya yardım teklifinde bulunmadı. Oldukça acımasız görünüyorlardı. Tam içeri girerken esmer olan bizi gördü. "Hey, siz! Kendinize bir oda bulun. Bu kusmuğun içinde bunu yapmak istemezsiniz."

Onlara aldırış etmeden pozisyonumuzu koruduk. Biraz daha dikkatle baksalar, öpüşmediğimizi görebilirlerdi ancak kafalarının güzel olduğu yirmi metre öteden anlaşılabiliyordu. Tuvaletin kapısı kapanır kapanmaz derin bir nefes bıraktım ve Tris'in, yani Lacivert'in bedeninden uzaklaştım. Aslında plana göre beni öpmesi gerekiyordu ancak bunu yapmamıştı. Bu yüzden ona minnettardım.

Temkinli adımlarla oradan uzaklaşarak kulenin merdivenlerine doğru ilerledik. Kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Bu işi mahvetmek istemiyordum ama vücudum adrenalinin etkisiyle jöle gibi olmuştu. Bir anlığına Lacivert'in kendi bedeniyle yanımda olmasını ve ona sarılmayı diledim. Ancak bu düşünceyi kafamdan hızla uzaklaştırarak o saniyeye odaklandım. Lacivert kesinlikle aceleci değildi. Yürüyüşü bu bedenle bile hâlâ zarifti. Bir hayalet gibi süzüldükten sonra bir odanın önünde durdu.

"Bahsettiğim kestirme yol," diye fısıldadı. Kapının kilidinin üzerine madeni para kadar küçük bir alet yapıştırdı ve kapı *tık* diye anında açıldı. Lacivert aleti geri sökerken cihazın minik ekranında milyonlarca küçük rakam gördüm. Bu bir şifre kırıcıydı.

"Bunu bir filmde görmüştüm," dedim kendimi tutamayarak.

Lacivert'in piercingli dudakları kıpırdadı ve güldü. "Bu çok daha ileri teknolojisi. Filmlerde gördüklerinin şifreyi kırması birkaç saniye alıyor ve o sırada mutlaka kötü adamlar bir yerden fırlamış oluyor."

Elimde olmayarak güldüm. "Kapı şifreliydi yani?" dedim ilgiyle.

Başını salladı. "Burası Andy'nin kestirme yolu aslında."

"Çok ilginç," diye mırıldandım. "Evin içinde birçok gizli kapı ve kapalı oda var ama ev halkının haberi yok."

"Herkes senin kadar meraklı değil," dediğinde, yüzümde takılı kalan gülümseme soldu.

Şifresini kırarak geçtiğimiz kapı dar bir koridora açılıyordu. Kasvetli ve havasız görünen ortamdan bir an önce uzaklaşmak istedim. Buraya pek fazla kişinin adım atmadığı belliydi. Karanlıkta ilerlerken Lacivert elimi tuttu. Hiç tökezlemeden çıkış kapısını bulup yavaşça açtığında tekrar gerildim. Çıkacağımız alana kısa bir bakış attıktan sonra beni dışarı çekti. Kulenin merdivenlerinin başındaydık. Yukarı doğru dairesel bir dönüş yaparak uzayan merdivenler korkutucu görünüyordu. Lacivert duvara yaslanarak ilerlemeye başladı. Onu taklit ederek ben de harekete geçtim. O kadar tetikteydim ki, ayağımın altındaki mermer merdiven basamaklarını, duvara sürten yeleğimden çıkan kumaş sesini, peruğumun altında biriken ve sonunda boynuma damlayan ter birikintisinin çıkardığı o *şıp* sesini bile duyabiliyordum. Merdivenlerin zirvesine ulaştığımızda hedefe oldukça yaklaşmıştık. İki kapı vardı. Kule oval bir yapıya sahip olduğu için, iki oda bile bu alana fazlaydı.

"Bu kapıda şifreli mi?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı ve arkasında durmamı işaret etti.

Bu kapı da hızla açılırken bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım. Ancak yandaki koruma kapısının açılıp içinden iki iri adamın çıkmasıyla tahminlerim tersine döndü. O andan itibaren neredeyse ışık hızıyla hareket eden Lacivert'i ağzım açık izledim. Saliseler içinde bedenimi kapıdan içeri sokarak beni korumaya aldı. Ardından kapının eşiğinde doğru anı bekledi ve adamlar daha başlarını kaldıramadan, ikisini de enselerinden kavrayarak bir kedi gibi yakaladı. Neye uğradıklarını şaşıran korumaların çırpınacak vakti bile olmadı. Hipnotize olmuşlar gibi başları önlerine düştüğünde, ben de şoka uğramıştım.

Lacivert bilinçlerini kaybeden adamları oturma pozisyonuna getirerek duvara yasladı. Kapıyı arkamızdan kilitlerken, ardımızda bıraktığımız manzara komikti. Zemine oturmuş ve uyuklayan iki koruma.

"Onlara ne yaptın?" diye sordum, hiç zaman kaybetmeden odayı taramaya başlayan Lacivert'e. Parmak uçlarım saydam koruyucu ile kaplandığı için, ben de tereddüt etmeden arayışında ona yardımcı oluyordum.

"Onları kilitledim," dedi duraksamadan. Açıklama isteyeceğimi tahmin etmiş olmalıydı ki anlatmaya devam etti. "Avucumun içinde bir çeşit kimyasal vardı. Vücutta buna duyarlı belirli noktalar bulunur ve o kısımlara temas ettiği anda kurbanın bedenine sızarak, onu uyku moduna alıp tüm işlevlerini kilitliyor."

"Bana da dokundun?"

Sabit bir sesle konuştu. "Bu düşündüğün gibi çalışmıyor. Ellerini tuttum, ki ellerinde koruyucu var. Kimyasalı

etkili hale getirecek bir noktana dokunmadım. Bana güvenmiyor musun?" dedi bir an yüzünü dönerek.

"Eh," dedim. "Bu serseri bedende olunca, buna inanmak biraz zor oluyor."

Cevap vermeden önüne döndü ve işine devam etti. Tüm çekmeceleri, evrak çantalarını, duvarları, zemini, çalışma masasını ve hatta kütüphanedeki bütün kitapları kontrol etmiştik. İşe yarar bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım ancak Lacivert dikkatle aramaya devam ediyordu.

Yaptığım şeye ara verip biraz düşünmeye çalıştım. Belki de aradığımız şey daha farklı bir yerdeydi. Andy'nin çalışma masasının üzerinde duran büyük ahşap oyma kediye diktim gözlerimi. İnsanlar çalışma odalarında genelde fil, at ya da daha yırtıcı hayvanları simgeleyen objelere yer vermezler miydi? Yani kedi biraz komik gelmişti. Kediye doğru yaklaştığımda kaşlarımı çattım.

"James," dedim fısıltıyla. "Bu kedide bir gariplik yok mu? Kulakları daha uzun ve tüylü görünüyor. Ya da bunu yapan sanatçının beceriksizliği olabilir."

"O bir vaşak," diye yanıtladı beni. "Kediye benzerlikleriyle tanınır ancak onun dört beş katı ağırlığında yırtıcı bir tür. Lynx dünyaca bilenen adı."

"Ah!" dedim bir anda. "Sembolizmde *Lynx* sırların koruyucusu olarak konumlandırılır."

"Sembolizm mi?" diye sordu ilgiyle.

"Uzun hikâye," diye yanıtladım onu. Çok sevdiğim bir kitap serisinin ardından bu konuda delice araştırma yaptığımı bilmesine gerek yoktu.

Ahşap oymayı eline alarak dikkatle inceledi ve çenesinin altına gömülü olan yumuşak alanı fark edip parmak ucuyla oraya baskı yaptı.

Nefesimizi tutup açılmasını beklerken, bizi karşılayan şey tüm yapıda yankılanan alarm sesi oldu.

"Lanet olsun! Parmak izi okumalı olmalı."

Çantayı bana uzattı. "Bize ait ne varsa topla, Lynx de dâhil."

Başımı salladım ancak damağım kurumuştu. Kalbim delicesine çarpıyordu. Lacivert daha önce zırhlı olduğu konusunda uyardığı pencereye ilerleyince korkuyla sordum. "Ne yapacağız?"

"Bizi buradan çıkaracağım," dedi sabit bir sesle.

Böyle anlarda takındığı sakinlik sinir bozucu mu, yoksa rahatlatıcı mıydı karar veremiyordum. Kapı yumruklandığı an ellerim titremeye başladı. Neyse ki çantanın fermuarını çekmeyi akıl edecek kadar kendimdeydim.

Lacivert elindeki ince çubuğu kullanarak kırmızı lazer ışınının çeliği delmesini sağladı. Pencere perde gibi katlanarak yana çekildiğinde, pervazın kenarına bir ip bağlayarak sağlamlığını kontrol etti. Tüm bunları saniyeler içinde yapıyordu ve kaçış planını anlayınca gözlerim kocaman açıldı.

"Pencereden atlayamam!" dedim.

"Atlamayacağız," dedi aynı sakinlikte. Aşağı kadar ip yardımıyla ineceğiz."

Kapı zorlanmaya devam ediyordu.

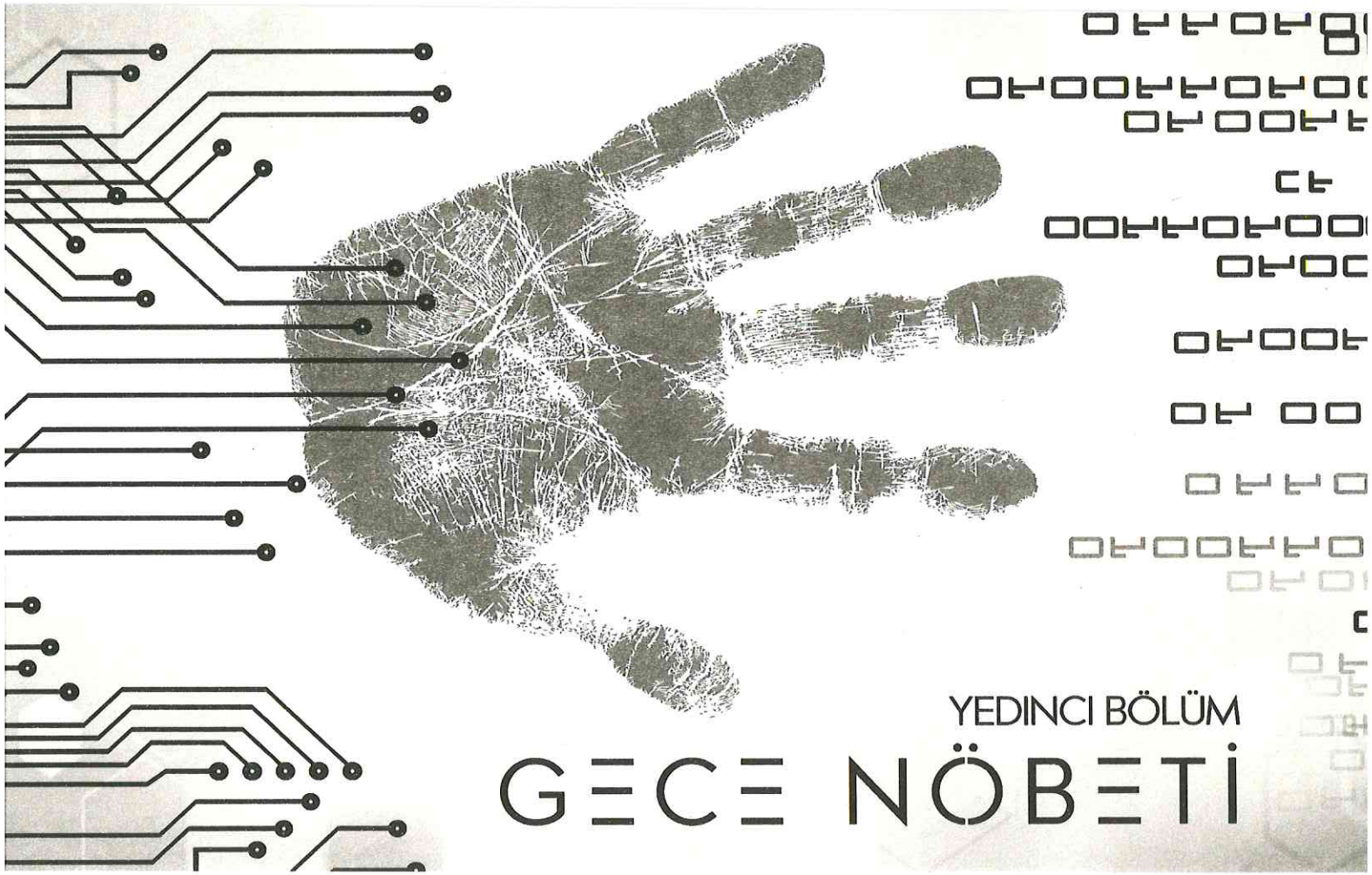
Rahat bir hareketle pencerenin dışına çıkıp çantayı elimden aldı.

"Acele et, Beren," dedi yumuşak bir tonla. "Bahçeyi sarmalarından önce sekiz saniyemiz var."

Adrenalinin etkisiyle pencereden çıkıp Lacivert'in sırtına tırmandım ve kollarımı ahtapot gibi bedenine dolayıp gözlerimi kapadım. Saniyeler içinde zemine ayak basmıştık. Daha doğrusu Lacivert sert bir iniş yapmış ama buna rağmen beni nazikçe yere bırakmıştı.

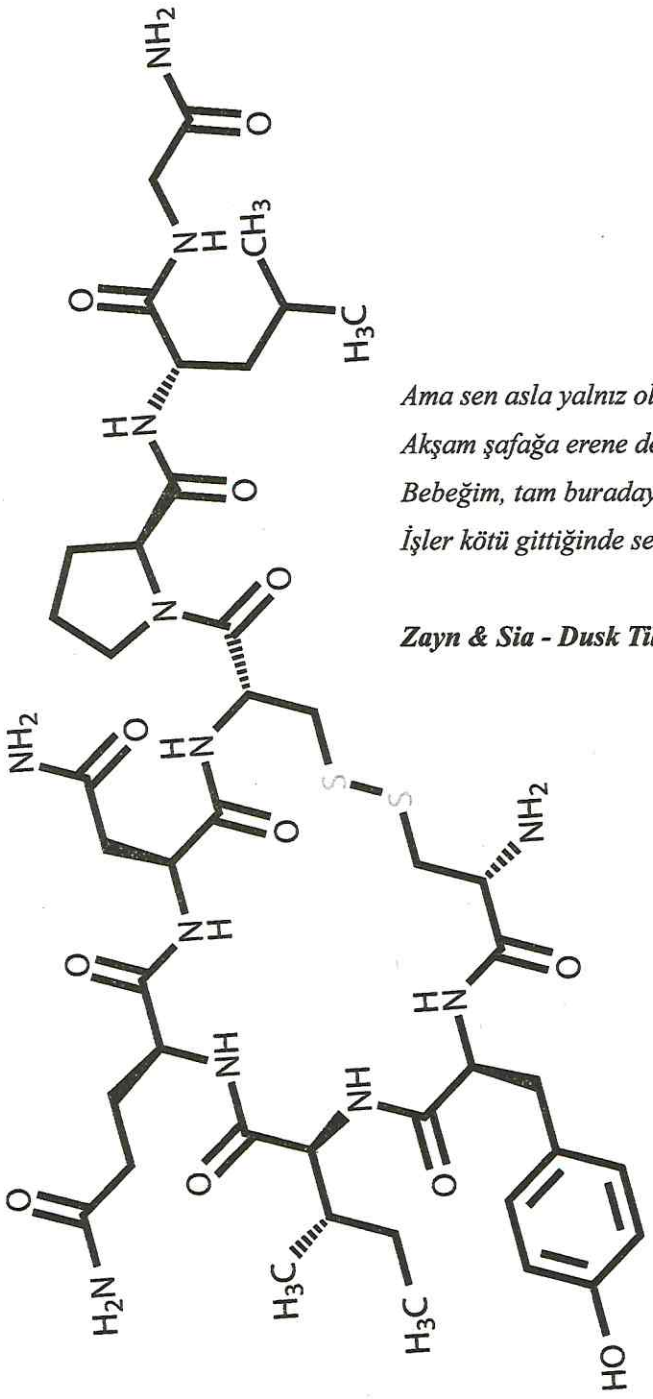
İpi hızla geri çekip arkamızdaki son kalıntıyı da topladıktan sonra arabaya doğru koşmaya başladık. Araca bineceğimizi düşünürken, pikabın arkasındaki örtüyü kaldırarak bagajda yatan motoru ortaya çıkardı. Motoru seri bir hamleyle zorlanmadan aşağı indirdiğinde, gücünü sorgulamak yerine aynı anda bana uzattığı kaskımı takmaya uğraştım. Kurşun sesleri havada yankılanmaya başladığında Lacivert'in bahsettiği sekiz saniye son bulmuş olmalıydı. Motor gürültüyle çalışırken hızına ayak uydurarak arkasına atladım ve kollarımı sıkıca beline doladım. Rüzgâr tenimizi delip geçerken, malikâne gözden kaybolmaya başladı. Arkamızdan geleceklerini tahmin ettiği için Lacivert merkeze yaklaşarak arka sokaklardan ilerlemeye başladı. Yeterince dolandığımızdan emin olduktan sonra farklı bir yol kullanarak bizi oradan çıkardığında rahat bir nefes alabilmeyi başardım.

Bu ajanlık işi gerçekten yorucuydu.

YEDINCI BÖLÜM

GECE NÖBETİ

Ama sen asla yalnız olmayacaksın

Akşam şafağa erene dek seninle olacağım

Bebeğim, tam buradayım

İşler kötü gittiğinde seni tutacağım.

Zayn & Sia - Dusk Till Dawn

Donaldson'ın kapısını tıklatmadan önce kendime sakin olma emrini verdim. Kulağımdaki küpe yokmuş, Lacivert bizi dinlemiyormuş gibi davranabilirdim. Karşısında rol yeteneğimi güçlendirdiğimi düşünürken, şimdi bir de küpe meselesi çıkmıştı. Omuzlarımı dikleştirerek kapıya vurdum ve içeri girdim.

Dalgın bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyordu. Beni görünce dağılan saçlarını toparlamaya çalışarak gülümsedi. Yüzünde ciddi bir ifade farkı oluşurken, temkinli halimi normalleştirmeye çalışıyordum.

"Hoş geldin, Beren. Otursana," dedi yüzündeki gülümsemeyi silmeyerek.

Aynı şekilde karşılık vermeye çalışarak sandalyeye oturdum. Masasının üzerindeki dosyaları göstererek kaşını kaldırdı.

"Bu dosyalar yeni ödevlerin."

Tam elimi uzatmıştım ki tekrar gülümsedi.

"Acele etme, küçüğüm. Önce söz verdiğim gibi laboratuvarıma gidelim, sonra dosyaları istediğin gibi incelersin."

Tekrarlamakta ısrar ettiği sıfatı duyunca seğiren yanağımı ısırarak zoraki bir şekilde dudaklarımı kıvırdım. Sıkıntılı bir iç çekerek bilgisayarını kapattıktan sonra, az

önce oflayan o değilmiş gibi mutlu bir suratla bana döndü ve çıkmamız için kapıyı işaret etti.

Ayaklanıp onu beklemeye başladım. Ceketini seri bir hareketle giyerek yanıma geldi ve kapıyı açarak önden çıkmam için yol verdi.

İçimde kaosa yol açan bir tedirginlik vardı. Lacivert'in bizi dinlediğini biliyordum. Bu da peşimizden geleceğinin kanıtıydı. Bu durum beni hem rahatlatıyordu, hem de herhangi bir terslikte onun kendini tutamayacağından korkuyordum. Donaldson'a olan öfkesi sadece gözle görülmüyor, ayrıca hissediliyordu.

Odadan çıktığımız anda, kolunun altında tuttuğu dosyaları gülümsemesini koruyarak bana uzattı.

"Bunları laboratuvarımı gördükten sonra incelemeni istiyorum. O zaman okudukların daha çok anlam kazanacaktır."

Başımı sallayarak sessiz bir onay verip dosyaları aldım.

Bulunduğumuz binayı terk ederek diğer tıp fakültesi binalarına hızlı erişimi sağlayan ara geçişi kullandık. Bu geçişleri bilmeme rağmen daha önce kullanmamıştım.

Ama bilmediğim ek bir geçişe geldiğimizde gerilmeden edemedim. Bundan sonraki kısmı hiç görmemiştim ve üniversite laboratuvarlarının çok geride kaldığının farkındaydım.

"Laboratuvarınız uzakmış," diye mırıldandım titrek bir sesle.

Kafasını çevirerek güven verici bir şekilde baktı. Aynı zamanda bu bakış bir parça gururlanma içeriyordu.

"Bu laboratuvar bana özel tahsis edildiği için binanın bilinmeyen bir kısmında. Bu şekilde hem daha sessiz, hem daha özel bir alanım var."

Anladım der gibi başımı salladım.

Aniden bana bakarak durdu ve gülümsedi. Koluma hafifçe dokunduğunda, korkutucu derecede ürpermiştim. "Artık senin de özel alanın, küçüğüm," diyerek ürpertimi titreyişe dönüştürdü.

"Beren," dedim sesimin sertleşmesine mani olamayarak. "İsmimle seslenirseniz daha rahat ederim."

Bu çıkışımdan hiç rahatsız olmamış gibi kaşlarını havalandırdı.

"Ama ben 'küçüğüm' demek istiyorum, çünkü küçük bir doktor adayısın ve benim asistanım olduğun için bu seni daha özel kılıyor."

Söyledikleri kan akış hızımı yavaşlatırken yutkunarak ona baktım. Tartışmaya devam etmeye gerek yoktu. Bu adamın takıntılı olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

Konuyu değiştirmek adına, "Bir an önce laboratuvarınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Acele etsek?" diyerek gülümsedim.

Gözlerinde oluşan parlamayla, hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Ara yolun sonundaki asansörü kullanarak eksi üçüncü kata indik.

Laboratuvarın önüne geldiğimizde çantamdan çıkardığım telefonumda 'sinyal yok' uyarısını görünce istemeden gerildim.

Donaldson anlamış gibi bana döndü ve çarpıkça gülümsedi. "Dediğim gibi, burası sessizliği her anlamda bulabileceğin bir alan."

"Hımmm..." diye mırıldanarak onu onayladım.

Korkuyordum ama bunu anlamasına izin vermemeliydim. Kulağımdaki küpede de sinyal problemi olmamasını

dileyerek Donaldson'ın kilitli olan laboratuvar kapısını açmasını bekledim. Laboratuvarı parmak iziyle açması canımı sıkarken, onu dikkatle izliyordum.

Kilit açıldıktan sonra kapıyı ittirerek yine bana yol verdi.

Ürkek adımlarla içeri girdim. Beklediğimden çok daha büyük olan laboratuvarı görünce gözlerim büyümüştü. Donaldson bu halimden hoşlanmış bir şekilde gerindi ama onu umursamadan elinin altına verilen teknolojiye odaklandım.

Halihazırda ders işlediğimiz laboratuvarlardan çok daha yeni aletlere sahip olan odada gezinmeye başladım. Kapının tam karşısında kocaman dev bir ekran bulunuyordu ve ekranda birkaç DNA örneğinin görüntüleri dönüyordu.

Aynı görüntü Donaldson'a ait olduğunu düşündüğüm masanın üzerinde duran tablette de vardı.

Boğazını temizledi ve özel alanını tanıtmak ister gibi konuştu. "Burada gördüğün her alet yeni bir genetik bilgi sistemi yönetimi yazılımına bağlı."

Kukla gibi tekrar kafa sallayarak odayı incelemeye devam ettim.

Bir yandan bu teknolojiye sahip olduğu için dehşete düşüyor, bir yandan da büyülenmeden edemiyordum. Tüm bu aletler ve erişim, eşsiz bir çalışma isteği sağlasa da çoğunun ne işe yaradığını anlayamıyordum.

Elimdeki dosyaları yavaşça bir masaya bırakıp, ağır adımlarla laboratuvarı gezmeye devam ettim. Parmaklarım kontrolüm dışında aletlere dokunuyordu.

Dev genetik analiz cihazının önünde durduğumda nefesimi tuttum. İlk bakışta ne olduğunu anlamamıştım, çünkü benim gördüğüm cihazlar bir mikrodalga fırını boyutundaydı. Neredeyse iki buzdolabı büyüklüğünde

olan cihaza bakarken tepkimi kontrol edememiş, sesli bir "Vayy!" demiştim.

Aynı anda ensemde hissettiğim sıcak nefesle kaskatı kesildim.

"Gözlerindeki bu tutku... Muhteşem!"

Dönüp ona bakmasam da, çok yakınımda olduğunu hissediyordum ve fısıltıyla çıkan sesi ruhumu daraltıyordu.

Sık aldığı nefesler daha çok yaklaştığında, hâlâ donmuş bir halde ne yapacağımı düşünüyordum. Parmaklarındaki enerjinin saçımla buluşacağını anladığım an, geriye çekilmek istedim ama kendimi ağır çekim ilerleyen bir boşlukta gibi hissediyordum. Sanki ne tarafa ilerlesem düşecektim. Sakin kalmaya çalışarak ona döndüm ve tutkuyla parlayan gözleriyle karşılaştım.

Dudaklarımı aralayıp konuştuğumda, sesimin pürüzlü çıkmasına engel olamamıştım.

"Tobias... Ben..."

Sözlerimin devamını getiremeden, laboratuvarın kapısının şiddetle açıldığı duyuldu.

İrkilerek gözlerimi kapıya çevirdiğimde, bir anlık korkunun ardından rahatlamıştım. Kapıda beliren siluet beni şaşırtsa da, bu çıkışın amacını bildiğim için güvende hissettim.

Lacivert bir şekilde benim yanımdaydı.

Mike en şapşal haliyle sırıtırken, kapıyı fazla zorladığının farkında değil gibiydi. Ancak onu bu gülüşün gerçek olmadığını anlayacak kadar tanıyordum.

Hızla Donaldson'dan uzaklaşarak uzun bir nefes verdim. Kapının çarpılma sesi Lacivert'in sinyallerini verip, olabilecekler karşısında dehşete düşmeme yol açsa da,

Mike'ı gönderip beni korumaya çalışması, tarifi inanılmaz bir sıcaklığın hislerimi sarmalamasına neden olmuştu.

Çünkü biliyordum ki, Lacivert kimseden yardım almazdı.

Nefesimi düzene soktuktan sonra hızlı adımlarla bize yaklaşan Mike'a odaklandım. Elindeki dosyayı bariz bir şekilde öne çıkararak geliyordu.

"Bay Donaldson," dedi bana hafifçe göz kırparak.

Donaldson kaşları havalanmış bir şekilde Mike'a bakıyordu.

"Kurul kararı için gerekli olan bu dosyayı size imzalatmayı unutmuşum. Bugüne yetişmesi gerekiyor, o yüzden tüm kampüste sizi aradım."

Mike nefes nefese konuşurken, Donaldson'ın ona inandığı rahat tavırlarından belliydi.

"Elbette. Ancak burası benim özel laboratuvarım, bir daha bu şekilde girmezsen memnun olurum."

Mike gülümseyerek karşılık verse de, tavırlarının altında gezen gerginlik ikimizi de dürtüyordu.

Donaldson ceketinin iç cebinden kalemini çıkarıp belgeyi imzalamak için tabletinin bulunduğu masaya yöneldi. Bunu fırsat bilen Mike, meraklı öğrenci rolüne girerek, benim de hayran kaldığım gen analiz cihazına yaklaştı.

"Voav, Bay Donaldson! Bu gerçekten muhteşem bir alet!"

Mike'ın ilgisinden açık bir şekilde rahatsız olan Donaldson, omuz silkti ve ona cevap vermek yerine, tutkunun söndüğü gözlerini bana yöneltti. Bakışlarımız birleştiğinde, hiçbir şey olmamış gibi tebessüm ederek normal davranmaya çalıştım.

İmzayı attıktan sonra belgeyi Mike'a verdi ve delici gözlerini Mike'ın sırıtışına sabitledi. Dikkatimi onlardan uzaklaştırarak, kafamı toplamak adına devasa aletin yanında durmaya başladım.

Özelliklerini deli gibi merak etsem de, temkinli olmaya çalışıyordum. Mike'ın ardından sıkıntılı bir nefes bırakan Donaldson, bu kararımda haklı olduğumu göstermeye çalışıyor gibiydi.

"Hadi Beren," dedi bıkkın bir sesle. "Sen şimdilik bu dosyaları incele, sonra çalışmaya devam ederiz."

Şaşkın bir şekilde ona bakıyor olsam da, bu takıntılı kaçık profesörün böylesine bir çıkış göstermesine şaşırmamıştım. Muhtemelen özel alanının Mike tarafından işgal edildiğini düşünmüş ve rahatsız olmuştu.

Lacivert, durumun bu noktaya geleceğini tahmin etmiş olmalıydı. Bir kez daha parlak zekâsına hayran kalarak, Donaldson'ın peşinden hevesli bir şekilde çıkışa yöneldim.

Neyse ki, önümde ilerlediği için bu coşkulu halime tanık olmamıştı.

Laboratuardan çıktığımızda parmak izi kilidini tekrar aktive eden Donaldson'ı izledim. Laboratuvarın kapısı ağır demir bir yapıdaydı ancak bu teknolojik kilit sonradan eklenmiş gibi eğreti duruyordu. Bunun kontrol manyaklığının ürünü olduğuna hiç şüphe yoktu.

Dosyaları kolumun altında sağlama alarak Donaldson'ın yanında yürümeye başladım.

Nevrotik hastalar gibi fazlaca huzursuzdu. Sanki bir saat önce gördüğüm o yaşam dolu adam gitmiş, yerine tüm dünyası başına yıkılmış keyifsiz bir adam gelmişti.

Onun karşısında doğru davranış biçimlerini takınmak adına, hareketlerini bu kadar yakından izliyor olmak

tüylerimi ürpertse de, bir yandan da görevimi yapıyor olmanın haklı gururunu yaşıyordum.

Bina çıkışına geldiğimizde yaşadığım rahatlamayla, Donaldson'a biraz hava almak istediğimi söyleyerek veda ettim ve içimdeki dürtüye engel olamayarak Lacivert'in odasına ulaşmak üzere adımlarımı yönlendirdim.

İçimde açmaya hazır olan heyecan tohumları, odasına yaklaşan her adımımda kalbimin çorak topraklarını zorlasa da, ifademi düz tutmaya çalışarak bir kez daha suya olan haykırışlarını geri çevirdim ve kapıya ulaştım.

İçeri girdiğim anda ferah ve Lacivert'e ait koku beni selamlarken, gördüğüm manzara ile bir anlığına bakışlarım dondu.

Şebnem, Lacivert'in masasının önünde konumlanan koltuğa oturmuş, gözleri yaşlardan kan çanağına dönmüş bir şekilde ağlıyor ve anladığım kadarıyla Lacivert'e bir şeyler anlatıyordu.

Kapıyı *çat* diye açmamla konuşması yarıda bölünmüş, ona doğru uzattığı dudakları havada asılı kalmıştı.

Lacivert, koyu renk takımının ceketini çıkarmış, Şebnem'in oturduğu koltuğun yakınında durarak kalçasını masaya yaslamış bir şekilde, kaşları havada, çılgın kızılı izliyordu. Yüzüne taktığı ifadesiz maskeyi kırmaya çalıştığı aşikârdı. Lacivert'in ağlayan kadınlardan hoşlandığını elbette düşünmüyordum ancak yine de bu kıza duyacağı herhangi bir sempati kırıntısı bile sinirlerimi zorlamaya yeterdi.

Kapıyı açmamla donuk gözleri bana döndü. Sıkıldığını adeta bağıran harelerini görmezden geldim ve gözlerimin alev almasına engel olamadım.

"Ben... Pardon!"

Ağzımdan çıkan iki kelimenin ötesine geçememiştim ancak sıktığım dişlerime, avucumun içinde ezilen metal topuzun soğukluğu da eşlik etmişti. Daha fazla öfkelenmemek adına az önce açtığım kapıyı hızla kapadım.

Ve hayır... Lacivert arkamdan gelmedi.

Ayaklarım geçtiğim zeminde sesli yankılar bırakırken, koşar adım bahçeye çıktım.

Öğlene kadar ders boşluğum olduğundan yapacak bir şeyim yoktu. Sinem'e mesaj atıp çağırmayı düşünsem de, şu anki halimi açıklamak zorunda kalmamak için bu fikri kenara attım.

Elimdeki dosyalar varlığını hatırlatmak ister gibi ağırlık yaptığında, sıkkın nefesimi havaya karıştırarak bahçedeki kafenin sakin bir köşesine oturdum. Öfkemin beni kontrol etmesine izin vermek istemiyordum fakat o kadının Lacivert'in özel alanına böylesine sızıyor oluşu canımı inanılmaz yakıyordu.

Parmak uçlarımı alnımda gezdirerek sakinleşmeye çalıştım. Dokunuşlarım anlık rahatlamalar sağlasa da, ağrı tüm beyin hücrelerime yerleşmişti. Lacivert'in baş ağrım için daha önce verdiği ilaca deliler gibi ihtiyaç duyuyordum ancak adını anmak bile öfkemi tekrar çağırmış, parmaklarımı alnıma daha sert bir şekilde bastırmama neden olmuştu.

"Parmaklarını o şekilde oynatmaya devam edersen, ağrını azaltmak yerine arttıracaklardır."

Kafatasıma işkence eden parmaklarım elektriğe maruz kalmış gibi geri çekilirken, başımı kaldırıp sesin sahibine baktım.

Donaldson elinde kahve, ilgili gözlerle beni izliyordu.

Anlık bir tereddütün ardından zoraki gülümsedim.

"Dersinizin bittiğini sanıyordum."

O da gülümsedi ve rahat bir şekilde karşımdaki sandalyeye yerleşti. Kahvesinden bir yudum alarak masaya bıraktı ve kemikli parmaklarını alnına götürdü.

"Bu şekilde yapman gerekiyor."

Parmaklarını alnında gezdirirken, ağrıyı azaltmak için doğru masaj yöntemini gösteriyordu. Bunu benim üzerimde denemediğine sevinsem de, okulun kafesinde bir profesörle karşılıklı ve yalnız oturmanın uygun olmadığını düşünerek boğazımı temizledim.

Ne düşündüğümü anlamış gibi, masanın üzerinden bana doğru yaklaşarak gülümsedi.

"Rahatsız mı oldun?"

Gözlerimi fazlasıyla açarak cevap verdim. "Hayır hayır! Tabii ki rahatsız olmadım!"

Tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Güzel. Çünkü kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorum," dedi omuz silkerek. "Ayrıca ofis saatimde odama gelen bir öğrenciden farkı yok bu durumun. Önündeki dosyalara alnını ovuşturarak baktığına göre, birazcık yardıma hayır demezsin diye düşündüm."

Donaldson cazibesinin farkındaydı. Farkında olmadığı tek şey, bu tavırlarının arkasında sakladığı canavarı tanıyor oluşumdu. Bu yüzden onun karşısında hayranlık duyabilecek sıradan bir öğrenci gibi en samimi gülümsememi taklit ederek ona baktım ve "Yardım ederseniz çok sevinirim," diye cevap verdim.

Gözlerindeki tutku tekrar yerini bulurken, en üstteki dosyayı işaret etti. "Şundan başlayabiliriz."

Donaldson kısaca dosyalardaki bilgilerin içeriğini açıkladı ve ilk dosyayı incelemeye başladık. Tek sorun, aklımın

Lacivert'te olduğu gerçeği ve karşımdaki adamın anlattıklarının neredeyse tamamının anlamsız geliyor olmasıydı.

O an, bir ajanın yeteneklerine ve duygu kontrolü yetisine sahip olmak istedim. Parmaklarım tekrar istemsiz bir şekilde alnıma gittiğinde, badem gözlerin beni izlediğinin farkında değildim.

"Beni anlıyor gibi görünmüyorsun. Daha sonra devam edebiliriz?"

Kararsız bir halde, karşımda anlayışla gülümseyen adama baktım.

"Başım gerçekten çok ağrıyor," dedim tedirgin bir sesle.

"Pekâlâ," dedi dosyayı önümden çekerek. "Şimdi eve gidip dinlen. Hafta sonu vaktim olursa seni ararım, dosyalara çalışmak için buluşabiliriz."

"Tabii," diyerek karşılık versem de, zihnim korkunç senaryolar üretmeye başlamıştı bile.

Donaldson kahvesinden son yudumlarını alıp masadan kalktığında, gergin bir şekilde etrafı kontrol ettim. Lacivert etrafta değildi ancak izlendiğim hissi ile gözlerim onu aramaktan vazgeçmiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra eve vardığımda aklımdaki tek şey, buzdolabının üstünde bulunan kırmızı kutulu mucize hapa ulaşmaktı. Kapıyı açıp yorgun vücudumu içeri attıktan sonra paytak adımlarımı mutfağa yönlendirdim.

Parmak uçlarımda yükselip ilaç kutusunu almak için uğraş verirken, ensemde hissettiğim nefes tüm hücrelerime hızla yayılsa da arkamı dönmedim.

Aksine savaşıma devam ederek kutuyu kavradım. Yine de arkamda durmaktan vazgeçmedi. Kutuyu aldıktan

sonra, sanki büyük bir hazineyi taşıyormuşçasına görev yapan ellerimi gevşeterek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Sessiz bir şekilde devam ettirdiğimiz soğuk savaşın, gözlerine bakacağım anda son bulacağını bildiğim için inatla ayaklarıma bakıyordum. Her saniye daha da sıcak bir his veren varlığı yanaklarıma alevler bırakırken, sonunda yenik düşerek başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Dosyaları inceleyebildin mi?" dedi gözlerindeki alevler eşliğinde.

Tenimi yakan sesine ve baştan çıkarıcı kokusuna sırt çevirerek, sesimin vurgulu çıkmasına uğraştım.

"Ya sen? Mendil uzatmayı bitirebildin mi?"

Elimdeki ilaç kutusu havalanıp zemini boylarken, saniyeler içinde Lacivert ve mutfak tezgâhının arasında sıkışmış bir şekilde, göğüs kafesime sakin olmasını emrediyordum.

Nefesi çok yakındı.

"Oyun mu oynamak istiyorsun?" dedi tehdit dolu bir sesle.

Yüzüne vuran akşam güneşi yine tüm kızıllığının büyüsünü ona vermiş, sabrımı zorluyordu.

"Ne-Ne saçmalıyorsun?" dedim resmen kekeleyerek.

"Donaldson'a nasıl gülümsediğini gördüm!" diye tıslադı dişlerinin arasından.

Kaşlarımı olağan gücümle çattım. Dudaklarımı yalayıp cevap vermek için hazırlandığım sırada duyulan kapı sesi aramıza keskin bir sessizliğin girmesine neden oldu.

Lacivert yerinden kıpırdamadan delici gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. Kocaman bedeni ve ada tezgâhın arasında hapsolmuş, nefes almaya çalışıyordum.

Dudakları alayla kıvrıldı ama gözlerindeki tehdit kendini fazlasıyla açık ediyordu.

Aramızdaki gerilim göğüs kafesimi zorlasa da, gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve "Kapı çaldı," dedim pürüzlü sesimle.

Yüzünü benimkiyle hizalayıp, gözlerimi daha yakından görmek ister gibi yaklaştı. Başı hafif yana yatmış, yine zarafetiyle sihrini konuşturuyordu. Sıcak nefesi tenime değiyor, bir yandan da akşam güneşinin yüzünde yarattığı kızıl dansı izliyordum.

"Rahatsız mı oldun?" dediğinde, inanamaz gibi ona bakarak, yol açtığı dejavu karşısında kalakaldım.

"James!" dedim vurgulu bir şekilde. Donaldson'la kendini kıyaslıyor olamazdı, değil mi?

Lacivert hareleri dudaklarıma kaydığında kapı tekrar çalmaya başladı.

Dudaklarını çizgi haline getirerek, çenesindeki gerginliği serbest bıraktı ve üzerimdeki ağırlığını yavaşça çekti.

Rahat ve gerçek bir nefes alırken, gömleğimin eteklerini düzelterek kendime gelmeye çalıştım. Kapıyı açmaya giden Lacivert'i takip ederek, muhtemel misafirimiz olan Mike'a selam vermeye gittim.

Düz ifadesini biraz olsun yumuşatarak Sofia ile konuştuğunu gördüğümde, derin bir nefes alarak onlara doğru yürümeye devam ettim. Bugün kaçıncı kez hissettiğim paylaşamama duygusu yine kendini göstermişti ve tırnaklarım ortaya çıkmak için fırsat kolluyordu.

Gülümseyerek selam veren Sofia'ya tek cevabım kuru bir "Hoş geldin," oldu.

Kısa bir sessizlikten sonra Lacivert açıklama yapmak ister gibi bana döndü.

"Dosyalar için Sofia bize yardımcı olacak. Aslında Mike destek verecekti ama Sofia gen analizi konusuna daha hâkim."

Sofia başını sallayarak gülümsedi.

"Isolation Unity'nin ilk gen çalışmalarında James'le beraber yer aldık. O zaman ben operasyon kısmındaydım ama James tüm işlemlerin içindeydi."

Son sözleri buruk bir tınıyla çıkınca istem dışı Lacivert'e döndüm.

Yüzü gerilmiş, çenesi yine köşeli bir hal alarak kasılmıştı.

Bu sessiz iletişimleri beni rahatsız etmiş olsa da, asıl merak ettiğim, Lacivert'in bu gerginliğine neden olan şeydi. Şöminenin arkasında kalan yuvarlak masaya otururak dosyaları masaya yaydık.

Bir nevi ev sahibi olsam da, herhangi bir nezaket ya da ikramda bulunmayarak masaya oturdum.

Lacivert'e bakmamaya özen gösteriyordum ancak bu sefer de Sofia görüş alanıma giriyordu.

Lacivert'e attığı her sevgi dolu bakış, tenimi tırmalayan acımasız bir pençe gibi etki ediyor, düşüncelerimin görevden uzaklaşmasına ve konsantremi kaybetmeme neden oluyordu. Sofia da karşımda konumlandıktan sonra, Lacivert ikimizin ortasında kalan koltuğu çekti ancak aklına bir şey gelmiş gibi oturmaktan vazgeçerek mutfağa yöneldi. Dakikalar sonra elinde iki koyu kahve fincanı ve bir de elma çayıyla masaya oturmuştu.

Elma çayını benim önüme sürdükten sonra diğer fincanları da Sofia ve kendi önüne koydu.

Sofia içten bir şekilde teşekkür ederken, ben ilgisiz bir tavırla önümdeki dosyaya bakıyordum. Ayrıca neden

bana da kahve yapmadığını anlamamıştım. Evet, ağır ergen psikolojisindeydim.

Lacivert elini bana doğru uzatıp, delicesine ihtiyaç duyduğum ağrı kesiciyi çay fincanının yanına bıraktı. Sonra da kulağıma doğru eğildi ve adeta Sofia'yı umursamayarak fısıltıyla konuştu.

"İlacı kahveyle içersen dokunabilir."

Gülümsememe engel olamayarak dudaklarımı kıvırdım. Lacivert'in ifadesi düzdü ama harelerinde bana özel sakladığı kıvılcımları görebiliyordum.

"Teşekkürler," diye aynı tonda fısıldadıktan sonra, önüme döndüm ancak Sofia'ya bakmadım. Çünkü onda yakalayacağım herhangi bir olumsuz tepki, kısacık bir mutluluk sığdırdığım şu anı mahvetmeye yetebilirdi.

Saatler boyunca çalıştık. Konuyla ilgili yeterli bilgim olmadığı için, çoğu zaman Lacivert'in etkileyici açıklamalarını dinliyordum. Her zorlandığım noktada, yumuşak bir geçişle konuyu anlamamı sağlarken, dosyalarda yazan tüm ayrıntılara hâkim oluşu, onu gerçek bir akademisyen olarak hayal etme keyfi yaşatıyordu. Bazı bölümlerde Sofia araya giriyor ve fikrini belirtiyordu. Elimden geleni yaparak onun anlattıklarına da dikkat kesilmeye çalıştım. Bir şekilde kendime hâkim olup Sofia'ya alışmam gerekiyordu.

Onca saatlik çalışmanın sonucunda elimize geçen tek şey, buz dağının uzaktan görüntüsüydü. Aslında Donaldson'ın bana verdiği dosyalarda azımsanamayacak kadar bilgi vardı fakat tüm dosyalarda yer alan bariz eksik, asıl senaryoyu camdan bir fanusa kapatmıştı ve içeride oluşturduğu buhar yüzünden flu bir görüntü almamıza neden oluyordu. Gereken tek şey, bu bilgileri oturtacağımız bir sistemdi.

Gece yarısına yaklaştığımızda yenilgiyle omuzlarımı silktim.

"Londra'da bulduğumuz o ahşap kediden bir şey çıkmadı mı?" diye sordum esneyerek.

"O bir vaşak," dedi Lacivert sabit bir sesle. "İncelemeye alındı ancak parmak izi okutan bölmesi alarmın aktif olmasından sonra kayboldu. O şeyin kendi kendine imha etmesi riskine karşılık dikkatli ilerliyoruz."

"Belki de onun içinde tüm bu çılgınlığa son verecek bilgiler mevcuttur," dedim. Ardından Sofia'nın yanında fazlaca kendim olduğumu düşünerek susmaya karar verdim. Şüphe çekmek istemiyordum.

Bir süre daha dosyaları kontrol etmemize rağmen bariz bir ilerleme kaydedemeyince, Sofia ikimize de veda ederek evden ayrıldı.

Giderken Lacivert'in sol yanağına bıraktığı öpücük, kalbimin ağır çekimde parçalanmasına neden olsa da, sakinliğimi koruyarak yavaş adımlarla odama çıktım ve Deirdre'yle dertleşmek üzere kapıyı kapattım.

Beni Donaldson'ın sözleriyle vuran Lacivert'i, en az onun beni kıskandığı kadar kıskansam da, artık bunu dile getirmek, ona göstermek istemiyordum. Belki beni kıskandığı da kalbimin oyunlarından biriydi. Belki her şeyin başka bir açıklaması vardı. Alnımı tekrar ovuşturdum ama bu seferki baş ağrımdan değildi.

Baş ağrım ilacı içtiğim saniyelerde yok olmuştu zaten.

Kapım tıklandığında, gömleğimi çıkarmış, altımda kot pantolon ve üstümde iç çamaşırıyla duruyordum.

"Giyiniyorum," dedim bağırarak. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordum, çünkü onu gördükçe karışan duygularım saçmalamama yol açıyordu.

Kapı açıldığında, boynumdan beyaz bir tişörtü geçirmekle meşguldüm. Tek kolunu giydiğim tişörtü aceleyle giymeye çalışarak bağırmaya devam ettim.

"Giyiniyorum sözünün nesini anlamadın, James?"

Kapının kenarına yaslanarak her zamanki sakinliğiyle kollarını birleştirdi ve ilgiyle beni izlemeye başladı.

Tişörtü tamamen giydikten sonra, *Ne var?* der gibi ters ters ona baktım.

"Ben gidiyorum," dedi ilgiyle bana bakmaya devam ederek.

Alayla gülümsedim.

"Mahzene mi?"

Kafasını hayır anlamında iki yana salladı. Eğlendiği belliydi.

"Tamam," dedim omuz silkerek. Bu sefer istediğini vermeyecektim.

Kaşları etkilenmiş gibi havalandı ama dudaklarını aralayarak, cevap vermeden duramayacağım bir şey söyledi.

"Yalnız gitmiyorum."

"Kiminle?" diye sordum otomatik bir şekilde. Gözlerim hafiften açılmış da olabilirdi.

Lacivert, dişlerini göstererek güldüğünde, dünya ayaklarımın altından kaymış, cennetin kokusu burnuma dolmuştu.

"Seninle." Eliyle üzerimdeki tişörtü işaret etti. "Ama önce şu incecik tişörtün üzerine bir hırka giy, üşümen olası."

"Nereye gidiyoruz ki?"

Derin bir iç çekti.

"Aşağıda bekliyorum," deyip dışarı çıktığında, *gidelim de gör* demek istediğini az çok anlamıştım.

Tişörtümü çıkarıp, boğazlı kalın bir kazak ve üzerine de siyah deri ceket giyerek aşağı indim. Lacivert de benim gibi deri ceket giymişti ve girişte yer alan ayna karşısında durmuş dağılan saçlarını düzeltiyordu. Ancak dikkat kesildiği kendi yansıması değil, merdivenlerden inen siluetimdi.

Kısa bir bakışmadan sonra dışarı çıktık ve garaja yürüyerek, gece kadar siyah olan arabasına bindik. Arabaya biner binmez duyduğum ses, neredeyse sesli bir şekilde gülümsememe neden olmuştu. Jenny "Hoş geldiniz, Bay Hunter, Bayan Soydan," dediğinde uzun zamandır görüşmediğim bir arkadaşıma kavuşmuş gibi sevindim.

"Hoş bulduk, Jenny!"

Lacivert bana dönüp sanki uzaylı görmüş gibi baktı.

"Koordinatlar alındı, Bay Hunter. Yolculuğa başlanıyor."

Bu sefer nereye gittiğimizi sormadım.

Yola odaklanmış olan Lacivert, arada saçlarını geriye atmak için kolunu kaldırsa da, bana bakmıyor, mekanik hareketlerle arabanın kontrolünü sağlıyordu. Şehir ışıklarından uzaklaşıp, ıssız bir yola girdiğimizde, geçtiğimiz yerlerin tanıdık gelmesi beni biraz tedirgin etse de, ona güvendiğim için bu durumu sorun etmedim.

Bir süre daha yola devam ettikten sonra, arabanın farlarını kapadı ve karanlıkla birleşerek ilerlemeye başladık.

Nihayet arabayı bir ağacın altına yanaştırdı ve motoru kapatarak gecenin sessizliğine karışmamızı sağladı. Gözlerini tam karşıya dikmişti. Her ne sebeple orada bulunuyorsak, bunun onu düşündürdüğü belliydi.

Karşımızda uzanan eve baktığımda bir an yanlış gördüğümü sandım ancak gözlerim beni yanıltmıyordu. O geceden geriye kalan bölük pörçük anılarım arasından Donaldson'ın evinin görüntüsünü çekip aldığımda, karşımdaki manzara ile birebir eşleşiyordu.

Lacivert evi tanıdığımı anlamış olacaktı ki, karşıya bakmayı sürdürerek konuştu.

"Gece nöbeti," dedi dümdüz bir sesle. "Bu gece benimdi, seni bırakmak istemedim."

Kafamı ona doğru çevirsem de, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Donaldson'ın sana ilgisi olduğunun farkındayım," dedi aynı tonda. Sözler ağzından otomatik çıkıyordu.

İnkâr etmek istesem de cevap vermedim. Çünkü Donaldson'ınki ilgi değil, takıntıydı. Ani ruh değişimlerinden bunu çıkarmak çok da zor değildi.

"Ve bu durumdayken göreve devam etmenden hoşnut değilim."

Hâlâ karşıya bakarak konuşuyordu.

"Başka seçenek var mı?" diye sordum.

"Yok," dedi yenilmiş gibi ve karanlığın esiri olmuş lacivertlerini bana çevirdi. "Görevi iptal etmekten başka seçenek yok."

Bu sözlerini tane tane ve gözlerimin içine bakarak söylemişti.

"Bu da, birliğin durumu sorgulamasına ve senin hakkındaki gerçeğin açığa çıkmasına neden olabilir. İşte bu yüzden başka bir seçenek yok."

Direksiyonu sıkıca kavrayan parmak boğumlarının beyazladığını görebiliyordum. Alnındaki damar açığa

çıkmıştı ve kaşlarının üzerine düşen saçlarına rağmen öfkesini belli ediyordu.

Tereddütle koluna dokundum.

"James, sorun çıkmayacaktır."

Hızla bana döndü.

"Tabii ki çıkmayacak, sadece..."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını mühürlemeye karar vermiş olacak ki, sözlerinin devamını getirmedi.

Sessizliğimizin arabada hâkim olan soğuk havaya karışıp çarpıştığı anlar giderek uzarken, haftanın yorgunluğunun hesabını soran uyku çoktan gözlerimi ziyaret etmeye başlamıştı.

Arada esneyerek bu sessizliği bozuyor olsam da, dikkatini çekmeyi başaramıyordum. Avına odaklanmış bir yırtıcı gibi, bir an olsun gözlerini evden ayırmıyordu.

"İstersen arka koltukta uyuyabilirsin."

"Hayır," diye mırıldanarak, yanında kalmak istediğimi belirttim. Ama uyku o kadar tatlı çağrılar yolluyordu ki, kısa süre sonra istem dışı kapanan gözlerime müdahale edecek fırsatım olmamıştı.

Hissettiğim yoğun sıcaklık ve terleme hissi, uyanmama neden olmuştu. Ani bir refleksle elimi enseme atıp sıcaktan tenime yapışan saçlarımı havalandırarak kendime gelmeye çalıştım.

Ama duyduğum enfes koku beni öylesine içine çekmişti ki, terlememe rağmen bu sıcaklığı terk etmek istemiyordum. Kafamı oynattığımda alnım yeni çıkmaya başlayan sakallarına sürtünce, uykulu gözlerle yukarı baktım.

Her nasılsa kucağında uyuyordum.

Beni cenin pozisyonuna getirip kucağına yatırmıştı ve kaç saat uyuduğumdan habersiz bir şekilde kollarına sığınmıştım.

Şaşkın gözlerle ona baktığımda, uyandığımı bilmesine rağmen dikkati hâlâ evin üzerindeydi. Bu manzaradan keyif alarak, erişilmez gibi duran çehresine bakmaya devam ettim.

Geceye dâhil olan gölgelere bakılırsa şafak vaktine yaklaşmıştık ve bu da en az dört saat uyuduğum anlamına geliyordu.

"Kıpırdanıp durma, Deirdre. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Kadife sesini duyduğum anda hareket etmeyi bırakmış, kollarının esaretinde kalmaya dünden razı olan bedenimi tekrar ona teslim etmiştim.

"Çok uyumuşum," dedim mutsuz bir şekilde.

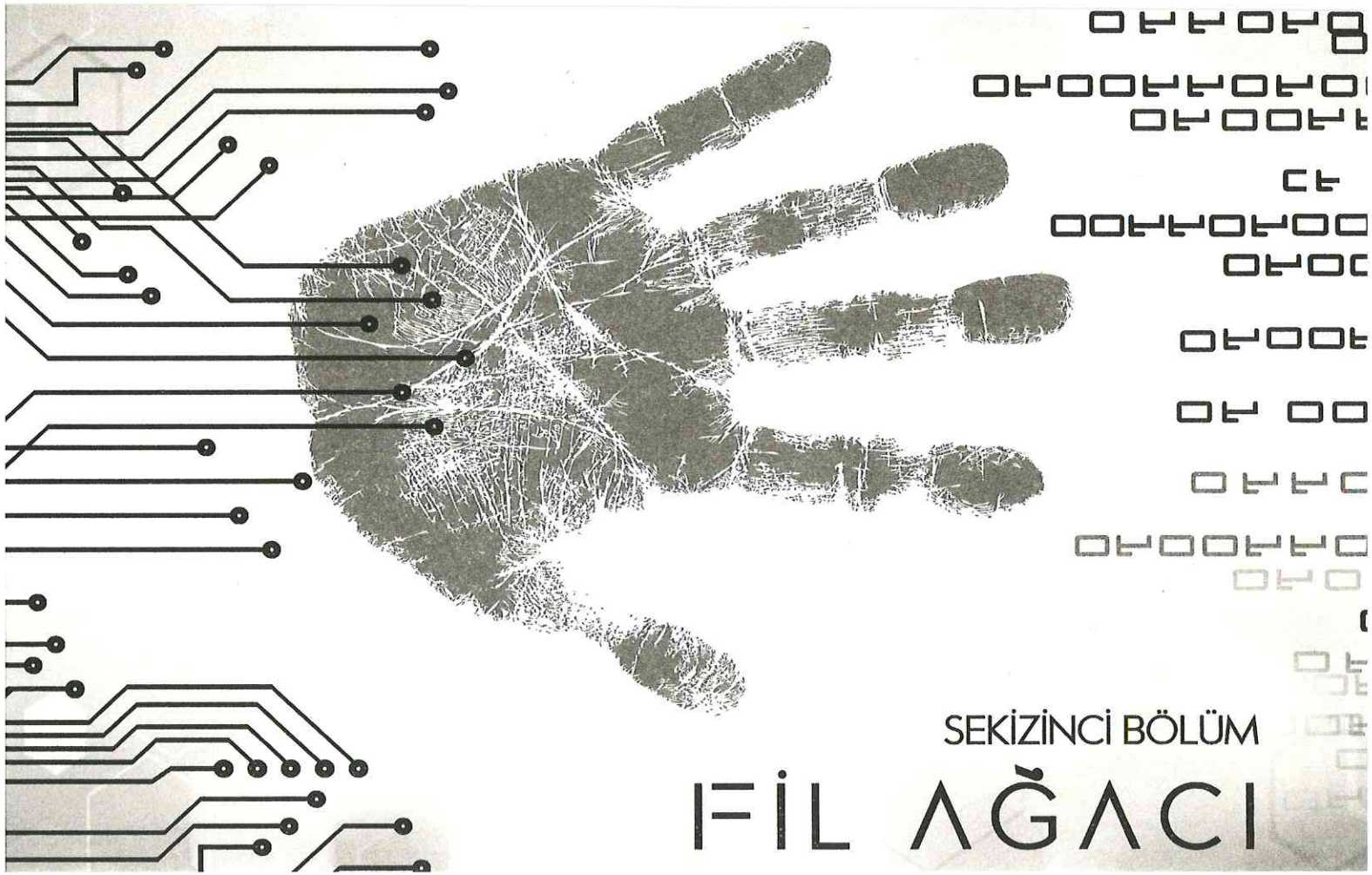
"İhtiyacın vardı," diye yanıtladı düz bir sesle.

Boynuna daha çok gömülüp derin bir nefes aldım ancak bunun karşılığında bariz bir şekilde gerilen bedeni canımı sıkmıştı.

Kafamı tekrar kaldırdım ve bir sorun olup olmadığını sormayı düşünürken, çehresinin kaskatı kesildiğini gördüm.

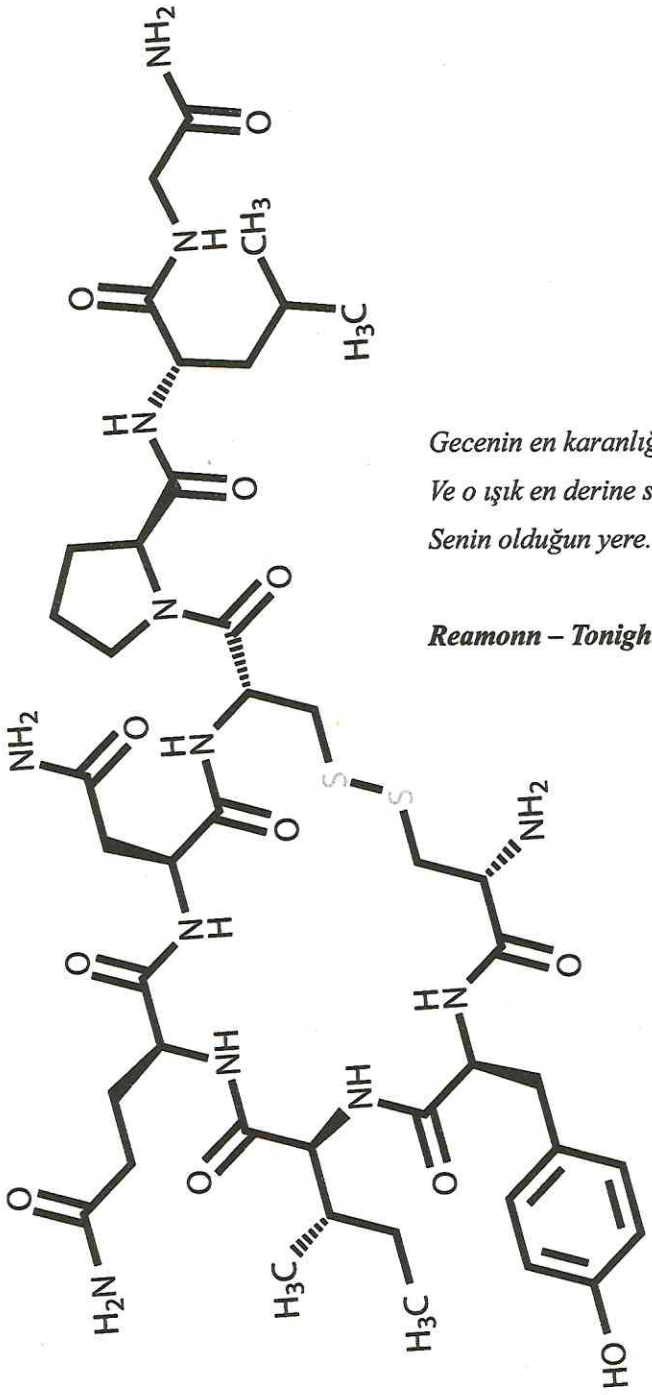
"James," diye seslendim ancak beni susturdu.

"Şştt! Biri geliyor."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

FİL AĞACI

Gecenin en karanlığından günün ışığı olur
Ve o ışık en derine saplanır
Senin olduğun yere...

Reamonn – Tonight

Lacivert'in uyarıcı ve korumacı ses tonuyla, boynuna iyice gömülerek korktuğumu açıkça belli etmiştim. Gerilen kaslarından ve saatlerdir hiç kaybetmediği odağından, ne kadar tetikte olduğunu anlayabiliyordum.

Bedenimi sarmalayan kaskatı kollara rağmen gözlerimi karanlığa dikerek, kimin geldiğini görmeye çalıştım.

Lacivert beni korumak ister gibi daha sıkı sarmıştı. Her kim geldiyse görmemi istemiyor gibiydi. Karanlıkta seçilen belli belirsiz beyaza çalan bir siluet dikkatimi çektiğinde tüm odağımı o görüntüye verdim.

Kedi gözü gibi parlayan bir çift göz ve tüm gölgelere inat, kendini gösteren açık renk saçlar bana sadece birini hatırlatıyordu.

Christopher Grand.

Genetik bilimci Metin Taner'in, yani yeni ismiyle Tobias Donaldson'ın ortağı...

Onu yakalamak için aylar önce çıktığımız görevin anıları zihnime doluştu ve göğüs kafesime yediğim kurşunun yakıcı acısını tüm uzuvlarımda, o anı tekrar yaşıyor gibi hissettim.

Lacivert ne düşündüğümü hissedip sonsuz şefkatiyle beni tekrar sarmalamıştı. Neredeyse onun kadar gerilen ve taş kesilen bedenimi fark ettiğine emindim ancak bu

durum Grand'in peşinden gitmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Beni yavaşça kollarından ayırdı.

"Jenny sen ne dersen onu yapacak. Ben indikten sonra arabayı kilitle ve otuz dakika içinde dönmezsem, farları yakmadan buradan uzaklaş. Ben bir şekilde geri dönerim."

Hayır diye itiraz etmek üzereyken, sıcak avucuyla ağzımı kapadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"İtiraz etme, Deirdre. Sözümden çıkmanı istemiyorum. Dışarısı güvenli değil."

Bir süre daha bana bakıp ikna olmamı bekledi. Ona bu kadar yakınken nasıl ikna olmazdım ki?

Gözlerimi kırparak sessiz bir evet gönderdim ve avucunu yavaşça yüzümden çekti.

"Unutma, otuz dakika," dediğinde isteksiz bir şekilde "Tamam," dedim.

Yaptığıma pişman olmamayı dileyerek arabadan indim ve yavaşça kapıyı kapadım. James tam bir saattir yoktu ve tabii ki gidememiştim. Meraktan ölmüş, hatta göğüs kafesimde oluşan kocaman boşlukla boğuşmak zorunda kalmıştım.

Attığım her adımda, soluduğum nefes havada donup buz parçalarını yüzüme üflüyor gibiydi. Etraf o kadar sessizdi ki, kollarımı birbirine kenetleyerek güç almaya çalıştım.

James neredeydi?

Minik fısıltılarla "James!" diye bağırmaya çalışsam da, sesimin zayıflığı kendimi duymamı bile engelliyordu.

Hangi deli cesaretiyle o arabadan inip Lacivert'in peşine düşmüştüm bilmiyordum.

Karşısında iki kişi vardı ama onun çok daha fazlasını kolayca alt edebileceğini defalarca görmüştüm. Ancak Tobias Donaldson'ın kıvrak zekâsından o kadar korkuyordum ki, bunun bir tuzak olacağı düşüncesi, sonunda ölüm olsa bile Lacivert'ten uzak olmamam konusunda beni uyarıyordu.

Ayağımın altında ezilen çimlere dikkatle basıyordum. Küçücük bir çalının çıtırtısı bile geceye hâkim olan sessizliği bozabilir ve beni açık edebilirdi.

Elimden geldiğince kendimi saklayarak ilerliyor, Lacivert'ten gördüğüm kadarıyla ajanlık yapıyordum. Hissettiğim soğuğa ve korkuya rağmen dudaklarımda küçük bir tebessüm peyda oldu. Ajanlık yapmak kesinlikle bana göre değildi.

Ben sakardım, dikkatsizdim ve ağzıma geleni söyleyen sabırsızın tekiydim.

Birkaç adım daha atsam, salon penceresinin hemen önüne ulaşacaktım. İçeriden sızan loş ışık, pencere karşısında konumlanan ağaçta yaşam bulmuştu. Ağacın kalın gövdesi ve fil ayağına benzeyen bir yapısı vardı. Sanki kökleri toprağa bağlı değildi ve bir fil tam oraya ayak basmıştı. Mevsim kış olmasına rağmen, yeşil yaprakları tüm ihtişamıyla etrafını çevreleyerek gücünü gösteriyordu.

Ağacın cinsinin ne olduğu tartışmasını kafamdan uzaklaştırıp, ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Salonun bir köşesini görebiliyordum ve o an çok açıkta sayılırdım. Lacivert'i bulamazsam yakalanmam an meselesiydi.

Christopher Grand'e...

Tobias Donaldson'a...

Ortak çalışan iki katile...

Korku fitilim Donaldson'ın salonda görünmesiyle tamamen ateşlenip, dizlerimin titremesine neden oldu.

Oradaydı... Çok yakınımda... Ve ben korkudan ölüyordum.

Cesaretimi toplayarak ağacın arkasına saklanmak üzere geriye ilerledim ve en karanlık köşeyi seçerek emeklemeye başladım. Ağacın korunaklı gövdesine ulaştığım anda derin bir nefes almak istedim ancak nefesim boğazımda takılı kaldı, çünkü uzun bir kol bedenime dolanarak beni yukarı çekti.

Nefesim hırıltılara karışmış ve yaşadığım korku dizlerimin bağının tamamen çözülmesine yol açmıştı.

Yine de karanlığıma güneş açtıran yüze baktım.

Ağacın kalın bir dalında oturmuş, beni de dizlerinin üzerine çekmişti.

"Arabada kalmanı söylemiştim," diye fısıldadı sabit bir şekilde.

Gözlerinden akan ateş, güneşimi renklendiriyordu. Onu görmek, iyi olduğunu görmek her şeye bedeldi.

Korkuyordum, üşüyordum ancak o iyiydi. O iyiydi!

"Ben..." dedim kısık sesimle. "Çok uzun sürdü, kendimi durduramadım."

Uzun bir süre yüzüme baktı. Gözlerindeki ateşin büyüdüğünü görünce dizlerim tekrar titremeye başladı.

Bana çok kızmıştı.

"Seni buraya getirmemeliydim!" dediğinde haklı olduğumu anladım. Daima peşine takılıp ayak bağı oluyordum.

Yüzümdeki düşüş o kadar barizdi ki, çenemi nazikçe tutarak yukarı kaldırdı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. "Zihnimi görevden uzaklaştırıyorsun," dediğinde heyecandan kaskatı kesilmiştim. "Beni günaha çekiyorsun."

Kulaklarımdaki fısıltısı o kadar muhteşemdi ki, bu tınıda kaybolmak istedim. Son söylediği şeyle ne kastettiğini anlamamıştım ancak söyleyiş şekli... Kalbimde öyle bir ateş yakmıştı ki, soğuk artık acıtmamaya başladı.

Gözlerimi ateşle dans eden gözlerinden ayırmayarak, ben de onun kulağına fısıldadım.

"Sadece merak ettim."

Söylediklerim sihirli birer kelimeymiş gibi bana baktı.

Gözlerini yüzümden ayırmadan dudağını kemirdiğinde, kalbimin orayı terk ettiğini hissettim. Böylesi bir görüntüye kalbim bile hazır değildi.

Ancak daha fazlası oldu.

Lacivert küçük bir ses çıkararak, Donaldson'ın salon manzarasını oluşturan ağacın üstünde beni öpmeye başladı. Öyle ki, özlemiyle sızlayan dudaklarım, anında ona karşılık vermiş ve ellerim yumuşak saçlarına dolanmıştı.

Soğuk tüm acımasızlığını yüklenip uzaklaşmış, ateşimizden kaçmıştı.

Güneş ilk ışıklarını dağıtırken, bizim kendimizi aydınlattığımızın zaten farkındaydı.

Ve Lacivert'in kadife dudakları benimkileri ezip geçerken, göğüs kafesimdeki kuş kanatlarını gererek özgürlüğüne uçuyordu.

Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıp havaya karıştığında, kaç dakikadır hapsolduğum kadife tenden koparılmıştım.

Elleriyle yüzümü avuçlayarak kelimelerini yüzüme savurdu.

"İşte bu yüzden seni getirmemeliydim."

Sık nefeslerimiz birbirine karışmışken, hissettiğim yoğun adrenalin başımı döndürmüştü. Rahat nefes alabilmek adına elimi arkaya atarak herhangi bir şeye tutunma ihtiyacı hissettim. Ancak güç aldığım şeyin, kırılmaya yüz tutmuş bir dal olabileceğini tahmin edememiştim.

Dalın tiz çıtırtısı gecenin sessizliğini bir bıçak gibi keserken, dehşetle Lacivert'in gözlerinin içine baktım.

Sanki bu olanlara, dikkatsizliğine inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

Elini uzattı ve kaçmamız için güvenle yüzüme baktı ancak onu yavaşlatacağımın farkındaydım. Donaldson'ın dış kapısı çoktan açılmıştı.

"Sen git, ben hallederim!" diye fısıldadım ve ağaçtan atladım.

Son defa göz göze geldiğimizde, bana çok kızmamasını umdum ancak keskin bakışları bunun tam tersini anlatıyordu. İlk defa kendi beceriksizliğimin sorumluluğunu almak istiyordum ama bu durum onu hoşnut etmişe benzemiyordu.

Toprak zemine basan ayaklarımdan güç alarak nefesimi düzenledim. Artık ona bakmıyordum. Artık üşümüyordum. Az önceki öpücük öylesine derinime işlemişti ki, artık korkmuyordum.

"Kim var orada?" diye seslenen Donaldson'ın daha fazla telaşlanmasına engel olarak cılız bir şekilde seslendim.

"Benim, Beren."

Ağacın köklerinin dibine oturmuş, çaresiz bir tavır takınmıştım. Beni gören Donaldson önce şaşırdı, sonra endişeyle yanıma yaklaştı.

"Ah küçüğüm, bu saatte burada ne yapıyorsun? Hava çok soğuk."

Gözlerimi kaldırıp üzüntülü bir şekilde ona baktım. Rol yapmak hiç bu kadar doğal gelmemişti. Bu beni sevindirdiği kadar, kendimden ürkmeme de neden oluyordu.

"Ben iyi hissetmiyorum," dedim tek bir nefesle. "Gidecek kimsem yoktu ve kendimi burada buldum."

Sesim neredeyse ağlamaklı çıkıyordu.

"Keşke arasaydın, gelip seni alırdım," dedi endişeli bir tonda. Bunu söylemesinin nedeni Grand'le karşılaşmamı istemediği içindi elbette.

"Özür dilerim, ben hemen gidiyorum. Özür dilerim," dedim histerik bir şekilde.

"Şştt! Gel buraya, buz gibi olmuşsun," dedi ve kollarımdan tutarak onunla eve yürümemi sağladı.

Lacivert'in tenime yaydığı sıcaklık, onun dokunuşuyla yok olmuş, buzdan mızraklar yine acımasızca derime saplanmaya başlamıştı. Bu ızdıraplı halim Donaldson'ı daha fazla endişelendirmiş olacak ki, beni aceleyle eve soktu ve İngilizce olarak Grand'e seslendi.

"Chris, misafirimiz var."

Christopher Grand, Donaldson'ın beni oturttuğu kanepeye yaklaştığı anda tüm kanım damarlarımdan çekilmişti.

İşte, baştan aşağı bembeyaz olan hayalet gibi bir adam karşımdaydı. Ancak onu ürkütücü yapan Albino* oluşu değil, ölümden dönen biri olarak oluşturduğu dehşetti.

"Asistanım Beren'le tanış," diyen Donaldson gülümsedi. "Chris benim çok eski bir arkadaşım ve genetik bilimci."

"İşte buna şaşırmadım," dedim ben de gülümseyerek.

Donaldson cevabımdan memnun olmuş gibi badem gözlerindeki parıltılarla bana baktı. Benimle ilgili ne tür planları vardı merak bile etmiyordum.

Grand'in rengini ayırt edemediğim, neredeyse saydam gibi duran gözlerine bakarak nefesimi tuttum.

"Çok memnun oldum."

Donaldson'ın beni onunla tanıştırırken takındığı rahat tavır Grand'de yoktu. Daha çok bozguna uğramış gibiydi. Donaldson'ın biriyle yakınlık kuracağı mı aklına gelmemişti, yoksa varlığımdan mı rahatsızdı, anlayamadım.

Sadece kafasını salladı. Daha ses tonunu bile duymamıştım. Donaldson beni rahatlatmak istercesine Grand'e döndü ve "Chris de tam gidiyordu," diye açıklama yaptı.

Grand'in gözlerinde artık sadece şaşkınlık ve rahatsızlık yoktu. Hafif bir öfkenin hâkim olduğu bir ifadeyle beni süzerek kapıya yöneldi.

Donaldson bana *hemen geliyorum* der gibi bir işaret yaparak Grand'in peşinden gitti.

Deri ceketimin cebine sıkıştırdığım telefonu hemen çıkararak, titreyen parmaklarıma rağmen Lacivert'e mesaj yazdım.

---

* *Albinizm hastalığına sahip olanlara verilen ad. Albinizm, canlıların göz, saç ve cildine renk veren melanin pigmentinin olmaması ya da eksikliği durumunda ortaya çıkan deri hastalığıdır.*

"Grand gidiyor. Ben Donaldson'la ilgilenirim. Sen onun peşinden git."

Cevap vermedi.

Benim için endişelenmemesini ve Grand'i elinden kaçırmamasını dileyerek telefonu tekrar cebime koydum.

Donaldson dakikalar sonra kapıyı kapatıp içeriye girdiğinde, yüzünde taşıdığı sıkıntıyı anında silerek yanıma geldi.

"İyi misin?"

Ses tonu ve görünüşü o kadar masumdu ki, benim için endişelendiğine neredeyse inanacaktım.

"İyiyim, çok teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Ancak arkadaşın varlığımdan rahatsız oldu sanırım. Bir şeyi böldüysem özür dilerim."

"Saçmalama!" dedi elini kaldırarak. "Chris yıllarca laboratuvarda çalışmaktan, insanlar yerine farelerle daha iyi anlaşır oldu. Sadece iletişim sorunu yaşıyor. Seninle ilgisi yok, küçüğüm."

Bana taktığı sıfat her zamanki etkisini yaratıp gerilmeme neden olsa da, duruşumu bozmayarak gülümsedim.

"Anlıyorum."

"Sana bir çay yapmama izin ver," dedi saçlarını karıştırarak.

Bademgözlerindeki minik telaşa inanamayarak baktım. Donaldson heyecanlanmış mıydı?

Dizlerimi kendime çekerek ilgili gözlerle mutfağa gidişini izledim. O sırada telefonuma bakmayı ihmal etmemiştim ama Lacivert'ten cevap yoktu.

Elinde iki çay fincanıyla çıkıp gelen Donaldson birini önümdeki sehpaya bıraktı.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sorduğunda çayımdan ilk yudumu alıyordum.

Saf saf bir süre ona baktıktan sonra, neden bahsettiğini rötarlı bir şekilde ileten beynime küfrederek konuştum.

"Ben... Şey... Başka şeylerden konuşsak?"

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Peki. Sana verdiğim dosyaları tekrar inceleme fırsatın oldu mu?"

"Ah," dedim gülümseyerek. Konu değiştiği için gözlerimin parladığına emindim. Bu onun da dikkatini çekmiş olacaktı ki, ilgiyle beni izledi. Çayımdan büyük bir yudum aldıktan sonra anlatmaya başladım. "Aslında verdiğinden beri onları inceliyorum. Bir kısmını anlasam da, çoğu nokta hâlâ flu benim için."

Donaldson kaşlarını kaldırdı.

"O flu noktaları beraber aydınlatmayı umuyorum. Benimle çalıştığın sürece kimseyle paylaşmadığım birçok bilgiye erişimin olacak, Beren. Öğrendiklerin hem eğitim hayatın için, hem de kendini geliştirmen için altın vuruşlar sağlayacak."

Söyledikleri gerçekten heyecan vericiydi.

"Sabırsızlanıyorum," dedim gülerek.

"Sabırlı ol, her şeyi yavaş yavaş öğreteceğim."

İma dolu bir bakış attı ve bilim aşkına duyduğum tüm arzu gözlerinde gördüğüm farklı bir arzuyla çarpışıp tuzla buz oldu.

Aceleyle yerimden kalktım.

"Her şey için teşekkürler, Tobias. Ben artık gitsem iyi olur."

Yüzünde beliren çarpık gülümseme daha çok sinirlerimi bozdu. Sanki beni soktuğu bu durumdan keyif alıyordu.

"Elbette. Seni bırakmama izin ver," dediğinde hemen itiraz ettim.

"Bu saatte seni rahatsız etmem yetmezmiş gibi, bir de beni bırakmana izin veremem. Lütfen bir taksi çağır, kendimi öyle daha iyi hissederim."

Bir süre düşündükten sonra söylediklerimi onayladı. Muhtemelen Grand'le yarım kalan işini tamamlayacaktı.

Taksiye bindikten sonra cebimden telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

Boştu.

Ne bir mesaj, ne de bir çağrı vardı.

Yol boyunca, taksinin önünü Lacivert'in gece renginde arabasının keseceğini düşünerek nefesimi tuttum.

Ama kimse önümüze çıkmadı.

Dudaklarımı kemirerek, listeden adını bulup aradım. Defalarca çaldı ama açmadı.

Düzensiz bir uyku yüzünden ağrıyan gözlerimi ovuşturarak, günün ilk ışıklarını karşıladım.

Uyku sersemliğim arasında, tüm gece elimden düşürmediğim telefona tekrar baktım. Ancak ekran hâlâ bomboştu.

Lacivert'in evde olmadığına da emindim. Mutfağa gidip acı bir kahve yaptıktan sonra kendime kızmaya başladım. Sakarlığım yüzünden her şeyi nasıl da mahvetmiştim.

Dün gece o ağaç dalında, Lacivert'in bana bakışını hatırladıkça yanaklarım ısınıyordu. Donaldson'la konuşmalarımızı dinlediğine ve bana daha çok kızdığına emindim. Ama yine de bu kadar sessiz kalmasına anlam veremiyordum.

Sıkıntım her geçen dakika artıyor ve huzursuzluğumu katlanılmaz boyuta taşıyordu.

Mike'ı arayıp, onun sabah mahzene gidip görev özeti geçtiğini öğrenince, tüm ağırlığımı üzerimden atmıştım.

İyiydi ama bana cevap vermiyordu.

Fazla düşünmeden, dün geceden beri çıkarmadığım kıyafetleri değiştirmeyerek arabama atladım. Mahzenin açık adresini bilmesem de, navigasyonun beni götüreceğine emindim.

Yaklaşık bir saat süren yolculuk sonrası, mahzene giden tünele girmiştim. Arabam ve kimliğim, üzerimde yoğunlaşan ışık toplarıyla doğrulanırken tüm kapılar teker teker açıldı.

Arabayı Mike'ın garajına park ettikten sonra asansörü kullanarak uzun ve beyaz koridora çıktım. Buraya gelmek her ne kadar Sofia'yı tekrar görmek anlamına geliyor olsa da, Lacivert'i bulmam gerekiyordu ve bu durumda Sofia'yı görmezden gelmem gerektiğini kendime tekrar hatırlattım.

Koridorda ilerlerken, ortamdaki sessizlik beni hem rahatlatıyor, hem de geriyordu. Elizabeth ya da Brad ile karşılaşmak en son istediğim şeydi. O yüzden direkt siyah kapıya yönelerek James'in odasına doğru yürüdüm.

Mahzendeki odaların aydınlatmaları gün ışığıyla paralel çalışıyordu. Kapıdan girdiğim anda sabah güneşinin yansımasını göremeyince şaşırdım, çünkü oda alacakaranlıktı. Sanki Lacivert hâlâ geceden kopamamıştı.

Uyumuş olabileceğini düşünerek sessiz adımlarla yatağa doğru ilerledim.

Belki deli cesaretimden bir parça gösterip yanına kıvrılabilirdim. Düşüncesi bile heyecan katsayımı attırırken,

loş gölgeler arasında kendini belli eden can alıcı çehresini artık görebiliyordum.

Ancak karşımdaki görüntü sadece ondan oluşmuyordu. Gözlerimi birkaç defa kırparak önümde uzanan zehirli sahneye baktım. Lacivert'in ince parmakları Sofia'nın kumral saçlarında dolanıyordu. Sofia yine benim huzurumu çalmış, sevdiğim adamın kollarında can bulmuştu. Kan tükürmek istediğim lacivert hareleri göz kapaklarının ardına gizlenmiş, yarı uykuda parmak hareketlerine devam ediyordu. Sofia'nın başı Lacivert'in güven dolu göğsünde dinleniyordu.

Zihnimin kayganlaştığı, ayaklarımın dengede duramadığı bir noktadaydım. Ruhumun ölüm kustuğu, kalbimin ise prangaların en acımasızıyla sürgüne vurulduğu noktada...

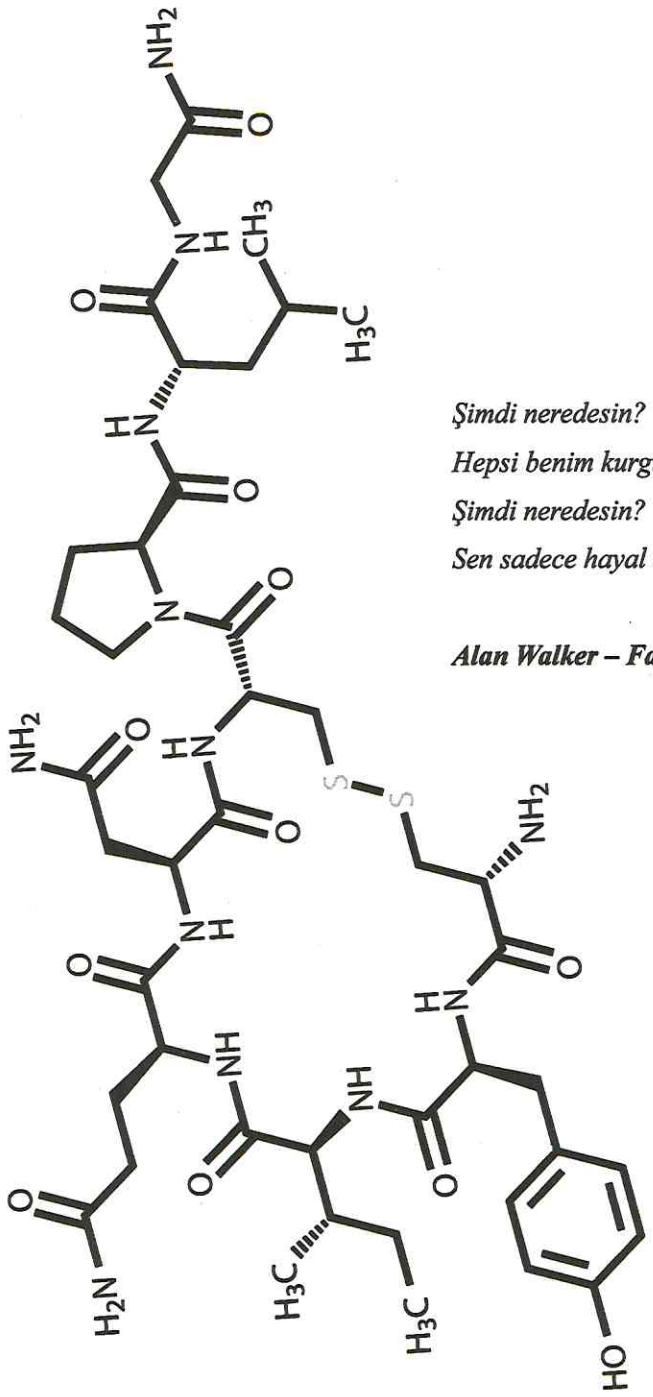
Belki de ben bir noktaydım ve bu hikâyeye bir son vermekti görevim. Hep bir 'son'u barındıracaktı benim görevim.

Dudaklarımdan firar eden minik bir hıçkırık, uykunun kollarından sıyrılan lacivert gözlerle buluşmamı sağlasa da, benim ela harelerimde artık ölüm vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ZEHİR

Şimdi neredesin?

Hepsi benim kurgum muydu?

Şimdi neredesin?

Sen sadece hayal miydin?

Alan Walker – Faded

Lacivert'in ellerinin kaskatı kesilip Sofia'dan uzaklaştığını hissetsem de, göz pınarlarımı aşmasına izin vermediğim gözyaşlarım, görüş açımın önüne kocaman bir perde indirmiş, şuursuz gölgelerden fazlasını göstermiyordu.

Düşünmedim. Arkamı dönüp giderken, Sofia'nın uyanarak neler olduğunu sormasını ya da Lacivert'in yalın ayak peşimden koşuyor olduğunu düşünmedim.

Garajdaki aracımı alıp, Mike'ın son teknoloji modifiye arabalarına çarparak çıkışı bulmaya çalışmayı dert etmedim. Tek istediğim bu lanetten, Lacivert'in beni acımasızca lanetlediği bu aşkın acısından uzaklaşmaktı.

Arabamı son gaz sürmeye devam ederken avantaj bendeydi, çünkü Mike'ın garajı çıkışa daha yakındı. Yola çıktığımda sık aldığım nefesler ve boğazıma oturan yumru o kadar yoğundu ki, doğru nefes aldığımdan bile emin değildim.

"Aptal!" diye bağırdım kendime. "APTAL! APTAL!"

Ne düşünüyordum ki? Aralarında çocukluktan bu yana oluşan bağı koparabileceğimi mi? Sırf James beni kurtardı, benimle ilgilendi, beni öptü diye bana delicesine âşık olacağını mı? Tam bir ahmaktım.

Ama sonra Riyad'daki gecemiz aklıma geldi. Bana ebediyen yanımda olma fırsatını sunmuştu. Bir şekilde bağlı kalmayı... Aile olmayı. Gözyaşlarım yüzümden süzülürken öfke bedenimi esir aldı. Bana ihanet etmişti. Aramızdaki kutsallığa ihanet etmişti.

Nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Lacivert'in bana dokunamayacağı tek yere gidecektim.

Rehberimden numarasını bularak, sinirden uyuşan ellerimle ekrana dokundum. İkinci çalışta açan karşı taraftan şaşkın bir dönüş geldi.

"Beren?"

"Beni alır mısın? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," dedim cılız sesimle.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Neredesin?" diye sordu.

Yanıma ne zaman varabileceğini düşünerek tahmini bir lokasyon söyledim. Tek sorun Lacivert beni yakalayamadan oraya varabilmekti.

Saniyeler sonra dikiz aynamdan seçebildiğim simsiyah araba endişemi haklı çıkarmıştı ama tek düşündüğüm kaçmak olduğu için, hiç düşünmeden gaza daha çok yüklendim. Lacivert yaklaşık dört yüz metre arkamdan takip ediyordu ve hızla yaklaşıyordu.

Hız konusunda benden çok daha yetenekli olduğu aşikâr olsa da, onunla yarışacak kadar cüretkâr hissediyordum. Aramızdaki mesafe azaldıkça sık sık selektör yapıyordu ama aldırış etmedim. Siyah arabası benimkinin yanında hizalandığında, hızlarımız aynıydı. Mahzene giden yolun büyük bir kısmı ıssız olduğu için bu kadar seri

ilerleyebiliyorduk ancak anayola girdiğimizde bu kadar cesaretli olabilir miydim bilmiyordum.

Tam bir kaosun içindeydim. Telefonum korkunç bir uyarı gibi durmaksızın çalıyor, Lacivert selektör eşliğinde arabamın etrafında dolanıyor ama hızımı hiçbir şekilde yavaşlatmadığım için beni panikletmeden durdurmaya çalışıyordu.

Sorun şu ki, korkuyordum. Lacivert'in bana zarar vermesinden değil, kendimden korkuyordum. Çünkü içimde oluşan bu derin kesik, artık kaybedecek çok da bir şeyim yokmuş gibi hissettiriyordu.

Lacivert inatla beni durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Karşısında başkası olsa bu kadar merhametli davranmayacağına emin olsam da, kendimi pek de farklı görmüyordum artık.

O yüzden süratle önüme geçip hızımı yavaşlatmak için uğraştığında, ona çarpmayı umursamadan, seri bir şekilde aracını sollayarak önüne geçtim. Israrla dönüp ona bakmıyor, başımı dahi kıpırdatmadan yola odaklanmış bir şekilde ilerliyordum. Beni durdurmak adına en etkili olabilecek çözüm aracı önüme kırmasıydı ama bu ikimiz için de ölümcül sebepler doğurabilirdi.

Telefonumun zil sesi artık kulağımı tırmalıyor, yaşadığım öfke, korku, stres ve hayal kırıklığı birbirine karışmış, tüm uzuvlarımın alev içinde yanmasına neden oluyordu. Dikiz aynasında bir an kendimle yüz yüze geldim. Kızaran gözlerim, kan saçsa bile ağlamayacağını haykırır gibiydi.

Anayola girdiğimizde aslında biraz rahatlamıştım. Diğer araçlar trafikte akıp giderken kendimi daha korunaklı hissetmiştim. Zaten kısa bir süre sonra duracaktım.

Geç kalmamasını dileyerek, tekrar derin nefesler aldım. Gözlerimi kapamak, karanlığa sığınmak istiyordum ama bir anlık duraksamam Lacivert'in beni engellemesi için yeterliydi. Viyadüğe geldiğimde hızımı azalttım ve dörtlülerini yakarak beni bekleyen araca baktım.

Tobias arabanın ön kaportasına yaslanmış, sıkıntılı bir ifadeyle beni bekliyordu.

Evet... Lacivert'ten kaçışımın tek yolu Tobias Donaldson'dı.

Sağa sinyal vererek Donaldson'ın aracına yaklaştım. Telefonum acı bir şekilde son kez çaldı ama aldırış etmedim. Arkama bakmadan arabadan indiğimde, niyetim Lacivert'i kıskandırmak filan değildi.

Niyetim kaçmaktı.

Ve bu defa gördüğüm zehirli sahne karşısında başka bir zehrin beni sarmasına izin verecektim.

Yavaş ve sakin adımlarla Tobias'ın yanına ilerlediğimde, lanet olası kalbim arkama bakmam için diretmişti. Çok kısa bir an, gözlerim omzumun üzerinden benim gibi arabasını emniyet şeridine çeken James'e kaydı. Arabanın kapısını açtığını gördüğümde, uzağımızda kalmasına rağmen neler yapabileceği gözümde canlandı.

O an görevimiz ve verdiğim o kadar uğraş, uğruna savaşılabilecek son şey gibi gelmişti. Ama bundan da öte, beni durdurmak isteyen Lacivert'in yaşatabileceği sahneden korktuğum için adımlarımı hızlandırarak Tobias'ın yanına gitmeye çalıştım.

Artık ona bakmıyordum.

Tobias endişeyle yüzüme bakıp, "Gel buraya, küçüğüm," dediğinde kendimi sakınmadım. Benim için açtığı kollara sığınırken, şimdi gerçek bir katilin kafesine sıkışmış olduğumu biliyordum.

Beni teselli etmek adına sırtımı okşadı ve arabasına yürümem için yardım etti.

Arkamda bıraktığım esere son bir kez bakışlarımı çevirdiğimde, gözlerimizde aynı *ölümü* paylaştığımızı düşündüm. Aynı acıyı farklı boyutlarda yaşadığımız o ana dönmüştük yine.

Lacivert, gözlerinde daha önce görmediğim bir hayal kırıklığı ile ön kapıyı tutuyordu. Elleri kapıyı sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Tobias'ın bana sarılmasına izin vermeseydim durmayacaktı. Biliyordum.

Yaptığım şey çaresizliktendi. Çünkü ona acı vermek, hâlâ ucunu bana dokunduran bir zehir olmaya devam ediyordu ve o an bu acıda bile beraberdik.

Yabancı bir sıcaklıkla sarmalanan tenim, isyan edercesine uzaklaşmak istese de, o anki önceliğim asır gibi gelen bir süredir akmasını engellediğim gözyaşlarımı durdurmaya çalışmaktı. Hüznüm ve kalbimdeki ağrı yeni bir hıçkırıkla dile gelince, sıcak yaşlar da özgürlüklerini ilan ettiler.

Tobias bu halimi görüp beni çok daha sıkı sararken, o andan sonrasına Lacivert'in tanık olmasına gerek olmadığını düşündüm. Arabaya bindim. Emniyet kemerimi bile bağlamadan, bir süre önce Lacivert'in okşayarak yerini gösterdiği küpeyi çıkarıp camdan dışarı fırlattım.

Ve ona bir kez daha bakmadan, Tobias'ın beni ondan uzaklaştırmasını bekledim.

Tobias'ın evine gelene kadar her şey hızlı çekim ilerlemiş, kendimi boyutsuz bir girdabın içinde sürükleniyor gibi hissetmiştim. Duyduğum acının ve öfkenin yanında hissizlik de vardı. Çünkü Tobias'a sarılmış olma düşüncesi duygularıma set vuruyor, acının iliklerimde gizlenmesine neden oluyordu.

Zihnimi karıştıran her şey sonumu fısıldar gibiydi. Fazla ağlamamıştım ancak gözlerimdeki sızı dayanılacak gibi değildi. Tobias'ın kahverengi kanepesi hiç olmadığı kadar rahatsız hissettirirken, bedenim *bunu ayırt edecek lüksün yok* der gibi kendini uykuya teslim etmişti.

"Uyandın mı, prenses?"

Bu adamın bana taktığı sıfatlar hiçbir zaman hoşuma gitmeyecekti.

"Uyandım," dedim ama sesim keyifsizdi. Rol yapma ihtiyacı duymuyordum.

"Saatlerdir uyuyorsun," dediğinde aniden dışarıya çevirdim gözlerimi. Salon penceresinden görünen fil ağacı karanlığa rağmen gözler önündeydi. Kalbim ince sızılarla çevrelendiği anda gözlerimi manzaradan çektim.

Tobias yanıma yaklaştı ama temkinli hareket ediyordu.

"O güzel zihninden neler geçiyor, küçüğüm?"

"Hiç!" dedim dizlerimi kendime çekerek. Üzerime örttüğü pikenin altında kaybolmayı düşlüyordum.

"Neden bu kadar gizemlisin?" dedi koltukta açmış bulunduğum boşluğa oturarak.

Buruk bir şekilde güldüm.

"Problemli bir genç olmak ne kadar gizemli olabilirse o kadar gizemliyim. Sadece ailemle ilgili sıkıntılarım var," dedim derin bir iç çekerek.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun," dedi elini uzatarak. Kendimi istemsiz bir şekilde geri çekmeme rağmen anlayışla gülümsedi. "Korkma, Beren. Yapabileceğim bir şey varsa hiç çekinmeden söyle."

Sorunlarımı çözme şeklini düşünmek bile istemiyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım güçsüz bir sesle. "Artık ailemle kalmayacağım, tek emin olduğum şey bu."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Ben yokken bile gelebilirsin," dediğinde şaşkınca ona baktım.

"Bu kadarı bile yeterli, Tobias. Çok teşekkürler."

Gerçekten şaşırmıştım. Tüm bu tavrı elbette nezaketten değildi. Muhtemelen bana olan takıntısındandı ancak o an umurumda olan son şey bu takıntıydı.

"Rica ederim," dedi gülümseyerek.

"Benim şimdi çıkmam gerekiyor. Mutfakta yiyecek var. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama önemli bir işim var."

"Tamam, tabii ki... Benim yüzümden işlerinden olma," dedim ama içim sıkılmaya başlamıştı bile.

Yaklaşık beş dakika sonra evden çıktığında, dehşet dolu gözlerimi odada gezdirip tekrar pikenin altına gizlendim.

Gidecek bir yerim ya da bir planım yoktu.

Artık Lacivert'le kalamazdım. Bu işin bir parçası olmak istemiyordum. Beni lanet protokole ya da Allah'ın cezası nereye istiyorsa bildirebilirdi.

Bir süre daha düşüncelerimin işkencesine maruz kaldıktan sonra, hareketsizlikten uyuşan bacaklarımı kanepeden sarkıtarak ayağa kalktım. Yemek filan umurumda değildi. Tek istediğim yüzümü yıkayıp, sağlam kafayla düşünebilmekti.

Gözlerimi bir anlığına kapatarak yitip giden enerjimi topladım.

Göz kapaklarımı aralamamla, geriye sendelemem bir oldu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Duyduğum sesle yerimde sıçrasam da sesli bir tepki göstermedim. Aksine hiç tereddüt etmeden, ateşini etrafa saçan lacivertlerine baktım.

Ayakları çıplaktı. Üzerinde bir eşofman ve tişörtten başka bir şey yoktu. Serseri dağınıklığındaki saçları, gözlerindeki mor halkalarla tezat bir görüntü oluşturuyordu. Ama yine de... Lacivert'ti işte.

"Hayır. Bir süre daha buradayım."

Yüzü acımasız bir hal aldı.

"Açıklamama bile izin vermedin," dedi dümdüz bir tonla.

"Açıklanacak ne vardı, James? Dün gece..." dedim ve tıkandım.

Şimdi olmazdı. Şimdi ağlayamazdım.

Güçsüz bir nefes alıp devam etmeye çalıştım.

"Dün gece, tam şu ağacın üzerinde, kalbimi özgürlüğüne kavuşturdun!" Parmağımla dışarıdaki ağacı işaret ediyordum. "Sonra ne oldu biliyor musun?" diye sordum keyiften uzak bir gülümsemeyle. "Sonra yine yıkıp döktün beni! Her arkamı döndüğümde seni eski sevgilinin kollarında bulmak nasıl bir duygu biliyor musun? Sahi ben kimim, James? Senin neyinim de her istediğinde kimyamı altüst edebiliyorsun?"

"Beren!" dedi uyarıcı bir tonda. "Düşündüğün gibi bir durum yok." Dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Nasıl bir durum var peki, James?" dedim alayla. "Yoksa etrafında sana âşık kadınlar olmasından ve onların saçını okşamaktan çok mu hoşlanıyorsun? Ya da onları öpüp, karşılık veriyor gibi hissettirmekten?"

Derin bir nefes aldım. Lacivert'e aşkımı itiraf ettiğim an, işte böyle ucuz bir sahneye sığdırılmıştı.

Acıyla kasılan yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim ifadesizce.

"Ben..." dedi ve duraksayarak derin bir nefes aldı. Devamını getirmek yerine başka bir cümleye başladı. "Kendini, Donaldson'ın zaaflarına bırakmaktan vazgeç! O adam tehlikeli, Beren."

Yine alayla güldüm.

"Gerçekten mi? Dün gece neredeydin peki?"

"Bahçede," dedi siyaha dönen korkutucu gözleriyle. "O pislik seni teselli ederken bahçedeydim, sana dokunup seni evine taşırken ya da taksiye bindirirken."

"Grand?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Takip etmedim."

"Ah, sen de bana kızıp kendini Sofia'ya bıraktın yani?"

Sıkıntıyla başını salladı.

"Sana ne söylesem ikna olmayacaksın," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. Artık iyice yakındık ama kalbime çoktan yavaşlaması emrini vermiştim.

"Ellerinde onlarca insanın kanını barındıran bir adama sığınacak kadar inatçısın," dedi öfkeyle.

"Haklısın," dedim başımı sallayarak.

"Ne söylersen söyle artık ikna olmayacağım. Ama buraya ona sığınmaya gelmedim, senden kaçacak başka bir yer bulamadım!"

İnanamaz gibi bana baktı.

"Benden bu kadar çok mu kaçmak istiyorsun, Deirdre?"

"Evet!" diye bağırdım. "Lanet olsun, evet! Artık kesiklerini hissetmek istemiyorum. Artık normal bir hayatım olsun istiyorum, lanet olası!"

Avuçlarını sıkarak bana baktı. Biraz daha yaklaştığında tenlerimiz çarpacak kadar yakındık.

Ama kendimi geri çektim.

Yüzünde beliren ızdırap ondan önce benim canımı yaksa da, "Seninle gelmeyeceğim, James!" dedim kararlı bir sesle.

"Benimle geleceksin," dedi acı bir tonla. "Seni nereye istersen götüreceğim ama burada kalamazsın." Gözlerimin içine baktı ve "Bu adamla kalamazsın," diye tekrarladı üzerine bastırarak.

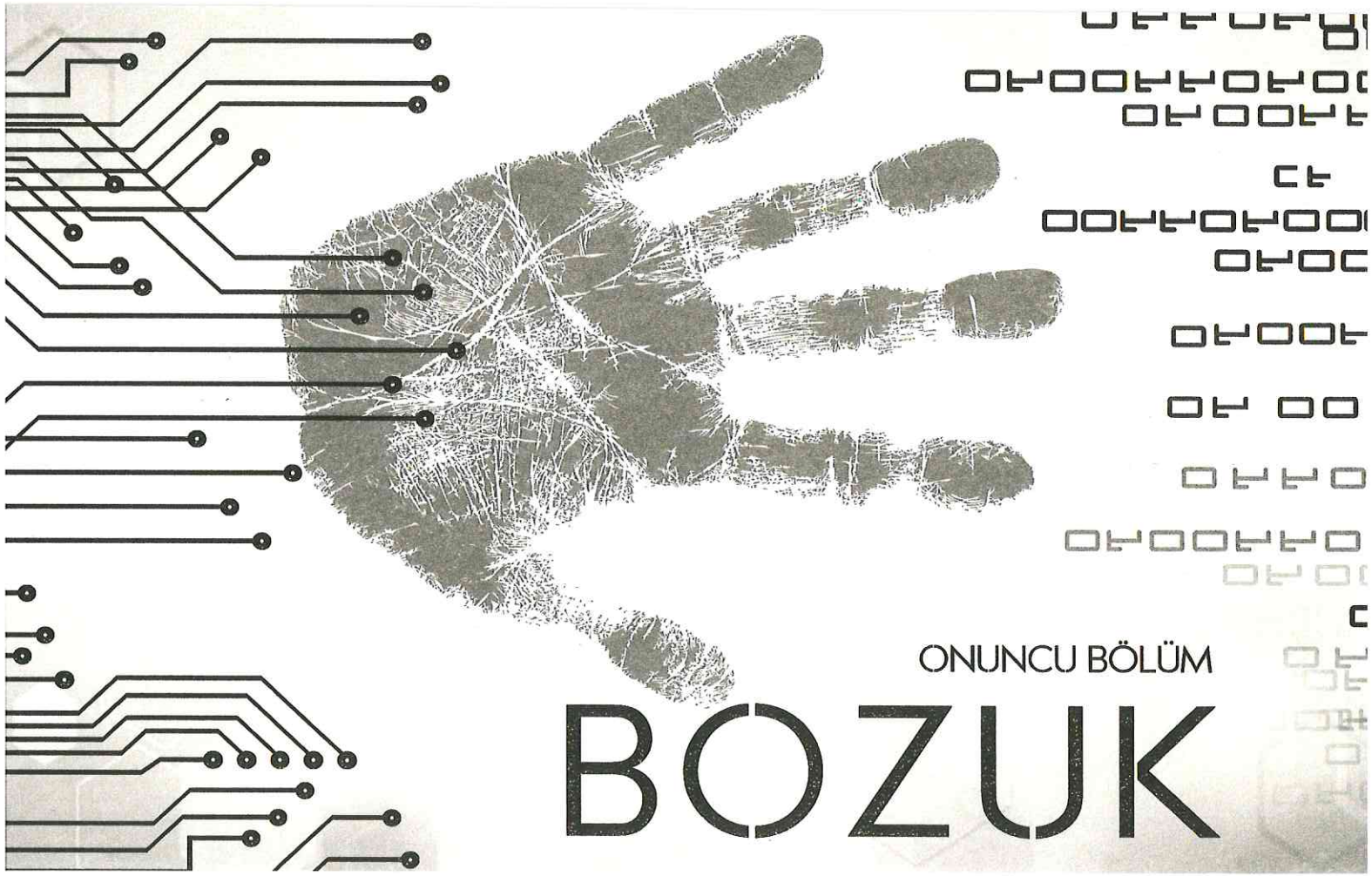
İtiraz etmek için elimi kaldırdığım anda bileğimden tuttu. Yüksek dozda elektriğe maruz kalmış gibi sarsıldım. Onu hissetmek için yanan hücrelerim, tutuşunun sertliğiyle geriye çekilmişti.

"Bırak!" diye bağırdığımda, beni hızla duvara doğru itti ve daha fazla bağırmama izin vermeden ağzımı kapattı.

Ondan sonraki saniyeler o kadar hızlı geçti ki, elinde anahtarlarıyla Tobias'ı karşımda gördüğümde sertçe yutkundum.

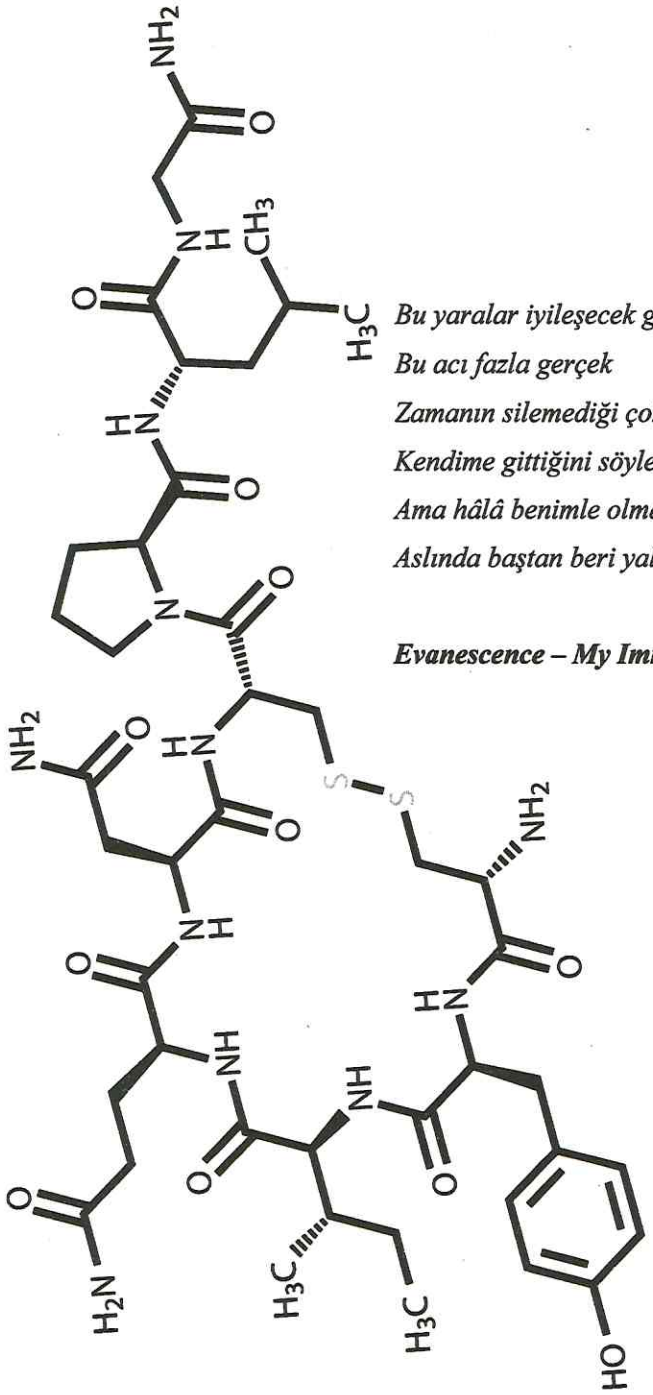
"Beren?" dedi sorgular bir tavırla.

Karmakarışık bir suratla yüzüne bakarken, bir kez daha yutkunmaktan öteye geçemedim.

ONUNCU BÖLÜM

BOZUK

Bu yaralar iyileşecek gibi gözükmüyor.
Bu acı fazla gerçek
Zamanın silemediği çok fazla şey var
Kendime gittiğini söylemek için çok uğraştım
Ama hâlâ benimle olmana rağmen
Aslında baştan beri yalnızım.

Evanescence – My Immortal

"Ben..." dedim arkamdaki açık pencereye göz ucuyla bakarak. "Sadece biraz hava almak istemiştim."

Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ateşin mi çıktı? Neden bu kadar kızardın?"

Bana doğru geldiğini görünce, gülerek savuşturmaya çalıştım. "Hayır hayır, iyiyim," dedim açık kalan cama uzanarak.

Yine de çok yakınıma gelmişti.

"Pencereden kaçmayacaktın herhalde?" dediğinde abartılı bir şekilde güldüm. Beni keyiflendirdiğine memnun olmuş bir ifadeyle, "Güldüğünü görmek çok güzel, küçüğüm," dedi.

Başımı sallayarak sessiz bir teşekkür ettim.

"Senin işin yok muydu?" diye şaşkınca sorduğumda bu sefer o gülümsedi.

"İptal ettim. Seni bu şekilde bırakmak istemedim."

"Ben gerçekten iyiyim," dedim parlayan gözlerine bakarak. "Hatta gitmemin daha iyi olacağına karar verdim. Bir an önce sorunlarımla yüzleşip bir çözüm bulmam gerek. Burada saklanarak sıkıntım geçmeyecek."

Bir süre ifademi izledi.

"Elbette, ama gecenin bu saatinde nereye gideceksin?"

"Bir arkadaşıma," dedim anında zihnimde yanan ampulle. Evet, yurda, Sinem'in yanına gidebilirdim.

"Peki. Ama seni bırakmama izin ver."

Daha fazla şüphelenmemesi için bu defa kabul ettim.

Ceketimi alıp arabaya bindiğimde Tobias da beni takip etmişti. Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Benim konuşma isteğim yoktu, o da beni rahatsız etmek istemiyor gibiydi.

Kampüsten içeri girip yurdun kapısına geldiğimizde, aramızdaki mesafeyi koruyarak ona döndüm.

"Her şey için teşekkür ederim, Tobias."

"Benim için bir zevkti, küçüğüm," dediğinde yine iliklerime kadar ürpermiştim.

Tam arabadan iniyordum ki, hafif bir şekilde kolumu kavradı. Derin bir nefes alarak ve ifademi bozmayarak ona döndüm.

"Bir sorun olursa..." Direkt gözlerime bakıyordu. "Yine beni arayabilirsin."

Gülümsedim.

"Biliyorum," dedikten sonra sakin bir şekilde arabadan indim ve az önce tükenen oksijenimi telafi etmek için derin nefesler aldım.

Tobias yurdun kapısından içeri girene kadar orada bekledi. Girişi geçip asansörlere yöneldiğimde, koridordaki aynaya yansıyan aksime takıldı gözüm.

Perişan görünüyordum.

Ani bir kararla çıkışa yöneldim. Evet, Sinem'in yanına gidecektim ancak önce eşyalarımı o evden alacak ve Lacivert'le son yüzleşmemi gerçekleştirecektim.

O gece Grand'in peşinden gitmemesi ya da bir şekilde beni koruyor olması umurumda bile değildi. Sofia'yı görmezden gelmek, aralarında olan şeyi unutmak için çok çaba sarf etmiştim ancak onunla uyuması... Bana yaptığı gibi onun da saçını okşaması... Bunları kabul edemezdim. Hem de bir zamanlar beraber uyudukları ya da daha özel şeyler paylaştıkları yataktaydılar.

Hepsinden öte, günler önce birbirimize söz vermiştik. Birbirimize ait olduğumuzu, Lacivert'in benim edebiyetim olduğunu düşünmüştüm. Belli ki o böyle düşünmüyordu. Verdiği sözün, aramızdaki bağın benim hissettiğim gibi bir önemi yoktu.

Tüm bunları düşünen zihnimi kapatmak, beynimde dolanan tilkileri öldürmek için saçlarımı yolmak istedim.

İçimdeki ateş, kızıl bir nehre döküyordu tüm lavını.

Kanla kaplıydı bu nehir. Lacivert'le aramızdaki o masum ancak artık adını koyamadığım ateşin mezarıydı.

Her kesiğimde, bu nehre akıtmıştım kana karışmış gözyaşlarımı.

Anahtarı kilide takıp ağır hareketlerle çevirdim. Kilitten çıkan *tık* sesini duyduğum anda kapıyı ittirerek içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarma gereği duymadan koridorda ilerlemeye başladım. Sonuçta kalıcı değildim.

Salona yaklaştığımda hissettiğim ağır koku yüzümü buruşturmama neden oldu. Şömineden gelen odun cızırtılarıyla tüm uzuvlarım alarma geçti. Lacivert oradaydı.

Derin bir nefes alarak duvara yaslandım ve paniklememeye çalışarak etrafı kolaçan ettim. Kalbim çoktan yoğun mesaisine başlamıştı, içimdeki nehir deli gibi çağlıyordu.

Artık ondan uzak olacağım düşüncesi kara bir fırtına gibi içimde şimşeklerin çakmasına neden oldu.

Salon duvarının koridorda kalan bölümüne yaslanmış, adrenalinin kontrolümü ele geçirmesine engel olmaya çalışıyordum. Bu ev sözde benim evimdi ancak şu an bir hırsız gibi saklanıyordum. Şöminenin yakınından yükselen ses, tenimi bir çığ topu gibi ezip, buz kesilmemi sağladı.

"Saklanma."

Ses onun tınısını taşısa da, ne kokusu ne de üslubu ona benziyordu. Korkuyla dudaklarımı titrettim. Aklımdan milyonlarca ihtimal geçerken, içeridekinin gerçekten Lacivert olması için dua etmeye başladım.

"James?"

Tereddütlü sorum, anında cevap buldu ama ses yine benim bildiğim, hissettiğim sese benzemiyordu.

"Kaçma, Deirdre," dedi sakin bir şekilde.

Kafam karışmıştı.

Derin bir nefes alarak yaslandığım duvardan doğruldum ve salonun girişine yöneldim.

İşte oradaydı...

Gözleri kapalı bir şekilde elindeki kristal kadehi dudaklarına götürmüştü. Başını geriye atmış, koltuğa yaslanmıştı.

Lacivertlerini henüz göremesem de, alnına düşen kumral saçları şömine ateşiyle altın ve kızıl renklere bulanmış, onlara dokunmam için can yakıcı bir şekilde beni çağırıyordu.

Altında koyu renk bir kot, üzerinde de düğmelerini açtığı koyu lacivert bir gömlek vardı. Ateşin yansımalarıyla parlayan göğsünü ve yara izleriyle bezenmiş şekilli karnını görünce yutkunma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Sağ eli bardağı taşıyor, sol eli de oturduğu koltuktan destek alıyordu. Sakalları yine biraz fazla uzamış, ciddi tuttuğu çehresine serseri görünümü katarak kalbimi sıkıştırmıştı.

Büyüleyici görüntüsünün etkisinden kurtulup, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sanki günlerdir yanımda yoktu, sanki benden çok uzaktaydı o an.

Gözlerim şöminenin yanında duran sehpaya kaydığında, viski ya da adını bilmediğim bir içkinin dibine yaklaştığını gördüm.

Şaşkınlıkla havalanan kaşlarım eşliğinde durumu algılamaya çalıştım, çünkü Lacivert'i ilk defa içki içerken görüyordum.

"James," diye seslendim tereddütle. "İyi misin?"

"Saçma bir soru," dedi gözlerini açarak.

Lacivertlerini bana sunarken, endişeyle gözlerine baktım.

Yenilmişlik vardı gözlerinde.

Donuk lacivert bir yansıma harelerini ele geçirmiş, yanı başında yükselen yangınların üzerini örtmeye çalışıyordu.

Savaş vardı gözlerinde.

Acı vardı.

Yanına yaklaştım ama hâlâ tereddütteydim. Etrafı alkol kokusu sardığı için ona has aromayı duyamasam da, o benim Edepsiz Lacivert'imdi ve göğüs kafesimi daraltan özlemi, tek bir dokunuşla alev alabilirdi.

"Bir sorun mu var, James?" dedim sesimin titrememesi için uğraşarak. Oysa içim tir tir titriyordu.

Bardağı masaya koyup, çarpık bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Ruhsuz, silik bir gülümsemeydi bu. Ona ait değildi.

"En büyük sorun," dedi gözlerini kapatarak. "Benim."

Sıkkın bir iç çekiş ile verdiği cevap karşısında kaşlarımı çattım.

"Ben..." Duraksadım. "Anlayamıyorum, James," dedim üzüntüyle.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama her neyse onu bu hale getirdiği için şimdiden nefret etmiştim. Lacivert'e olan tüm kırgınlığımı bir kenara bırakıp, onu bu duruma maruz bırakan şeye savaş açmak için kaynayan kanımı dizginlemeye çalıştım. Buraya ona veda etmeye gelmiştim, içimde kalanları kusmaya, artık bu işte yer almayacağımı söylemeye gelmiştim. Ancak böyle bir sahne görmeyi beklemiyordum.

Lacivert'i hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

Sarhoştu!

Lacivert'in sarhoş olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Nasıl bir adama âşık olduğunu bile bilmiyorsun, Deirdre?" dedi alayla. "Sana hiçbir şey veremeyecek, senin gibi sevemeyecek bozuk bir adamım ben!"

Ses tonu birden yükseldiğinde ürkerek titredim. Ondan korkmuyordum ama neler olduğunu öğrenmezsem çıldıracaktım. Söylediklerini anlamasam da ses tonu sanki derimin altına işlemişti. Neden böyle acı çektiğini anlamak için adeta kavruldum.

Korkuyla adını telaffuz etmek için dudaklarımı araladım ama elini havaya kaldırarak beni durdurdu. Sarhoşken bile zarifti.

"Sofia'yı kıskanıp, ikimizi de bir ızdırabın içine sürüklüyorsun ya..." dedi yarı gülerek.

Bu durumdan böyle alayla bahsetmesinden hoşlanmamıştım. Gözlerim öfkeyle parlarken devam etmesini bekledim.

"Kıskanma," dedi bir nefes vererek. "Çünkü ona âşık değilim. Hiçbir zaman da olmadım." Aynı hissiz gülüşü dudaklarına yerleştirdi yine ve inanamıyormuş gibi başını salladı "Yıllarca sevgilim gibi davrandı. Bendeki bozukluğu kimsenin bilmesini istemiyordu."

Öfkeyle parlayan gözlerim şaşkınlıkla donup kalmıştı.

"Neden bahsediyorsun, James?" diye sordum.

Sol elini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini benden çekip tavana baktı. Sanki söyleyeceği şeyden utanıyordu.

"Çünkü benim duygularım yok, Deirdre."

Ve aniden ayağa kalktı. Bir adım gerileyerek söylediklerine anlam yüklemeye çalıştım ama o devam etti.

"Çünkü Isolation Unity'nin ilk deneklerinden biriyim ve genetik mutasyon sırasında tüm lanet olası yan etkileri benim üzerimde test ettiler!" Burnundan bir soluk aldı. "Karşındaki adam, soğuk, ifadesiz bir kiralık katil, Deirdre!

Beyninin duygusal kısmı kapanmış, hipotalamusu bozuk! Ergenliğini bile yaşamamış, dokunmanın nasıl hissettirdiğini bilmeyen, yıllarca duygusu olan biri gibi davranmak için ekstra eğitim almış bir adama âşıksın!"

Benim Lacivert'im...

Benim Edepsiz'im...

Olamazdı! O benim hayatımda gördüğüm en şefkatli adamdı. Bir bebek bakıcısı gibi bana bakmış, beni korumuştu. Onun duygusuz ya da hissiz bir adam olduğuna inanamazdım.

Söylediklerini anlamlandırmaya çalışan zihnim, hızla anılarımızın parçalarından koparıp, yırtık seslerini kafamın içinde yankılayarak mantığıma teslim ediyordu.

Gözlerimi sıkıca yumup, bunun nasıl bir his olabileceğini düşünmeye çalıştım. Hissizlik, duygusuzluk... Koca bir boşluk. Kalbinin olması ama içi boş bir kabuk gibi tıkırdaması...

Sonunda gözlerimi açarak, nefesimi kesen irislerinin içine baktım. Karşımda zor duruyordu. Acı ve alkolün etkisi birbirine karışmış, *asla yenilmez* olarak gördüğüm Lacivert'imin asaletine depremi yaşatmıştı.

Sehpadaki kadehi seri bir hareketle şömineye fırlattı ve adeta tısladı.

Ateş kadehte kalan alkolün etkisiyle aniden parlamış, alevlerini baca boşluğuna kadar havalandırmıştı. Bu küçük yangının yansıması karşısında gözlerimi kıssam da geri çekilmedim. Adeta taş olmuştum.

"Beni kusursuz sanıyorsun ama o kadar fazla kusurum var ki... Bir kadeh içki içsem bile bu hale geliyorum.

Sarhoş bir *isolater!* Çünkü lanet alkolün de yan etkisi var. Kendimi kaybediyorum!"

Ona doğru ilerledim. Ona sarılmak, tüm bunların doğru olmadığını söylemek istiyordum. Yanında olduğumu söylemek...

Yaklaştığım anda geri geri sendeledi. Sanki hissedemeyeceğini düşünür gibi, kusurlu gibi uzak durdu benden. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde yüzüne baktım. Gözlerimdeki dehşeti yumuşatamıyordum. Kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken ne diyeceğimi bilemiyordum.

Tepkisizliğim karşısında işkence çeker gibi güldü.

"Şimdi benimle ilgili anılarını teker teker canlandırıp, bu hikâyeyle eşleştiriyorsun."

Ses tonundaki burukluk, tepkisizliğimden ve kendimden nefret etmeme neden oldu.

"Utanma duygusu olmayan, edepsiz bir adam," diye fısıldadı. "Çünkü gerçekten edepsizim. Çünkü utanmıyorum," dedi ve üzerindeki gömleği yavaşça çıkardı.

Zarafete teslim olmuş vücudunu gözlerimin önüne sererken, içimden tekrarladım. Ağlamamalıydım. Lacivert'in normalde beni büyüleyen görüntüsü şimdi hüngür hüngür ağlama isteği doğurmuştu.

İçime işleyen katran zehrini her hücreme taşırken, yaşadığım acının yoğunluğuyla ezildim. Teslim oluşuna, yıllardır içinde biriktirip kara deliğe çevirdiği boşluğuna, hissizliğine, yalnızlığına ağlamak istiyordum. Hıçkırarak, dövünerek ağlamak...

Parçası olduğu birliğe, testlerine, deneylerine... İçten içe etrafını saran her şeye lanet ettim.

Sözde dünya barışını sağlamak için, Lacivert'i feda etmişlerdi. Ondan bir robot yaratmış ve mekanik bir insan gibi yaşamasına neden olmuşlardı. Karşımda sabit durmaya çalışan bu eşsiz adamın on beş yıldır yaşayamadığı, hissedemediği tüm duygular boğazıma takılıp asitli safralarını nefesime doldurdular.

Gerçeğinin altında perişan olmuştum. Omzuma daha ilk dakikadan ağır gelen yükleri o yıllardır taşıyordu.

Gözyaşlarımı geri göndererek derin bir nefes aldım.

Benden kaçtığını hissedebiliyordum. Ama bu sefer de, benim kaçmaya niyetim yoktu. Bir kez daha geri gitti ancak salonun duvarı ona engel oldu. Dizleri yenilmiş gibi kırılmıştı. Bu halde bile boyu benden uzundu.

İçimdeki tüm sızıyla parmak uçlarımda yükselerek, çıplak omuzlarına anlattıklarıyla buz tutmuş dudaklarımı bastırmaya başladım.

Gözlerini daha sıkı yumdu. Sanki onu yeni bir ızdıraba sokmuştum. Acı çektiğini düşünsem bile kendime engel olmayacaktım. Beni hissetmesini istiyordum. Hissettiğini biliyordum...

Durmayacağımı anlayınca gerilen bedeni gevşer gibi oldu.

Gözlerini hafifçe aralamıştı. Lacivertleri henüz bir fırtına atlatan, ancak yenisinin geleceğini bilen savunmasız bir denizden farksızdı.

Her minik öpücüğümde gözlerini kapattı ama beni görmek ister gibi tekrar tekrar açıyordu.

"Bunları hissedebildiğini biliyorum, James," diye kulağına fısıldadım.

Göz pınarlarıma defalarca aynı komutu göndersem de, yanaklarıma ulaşan gözyaşlarına engel olamadım. Soğuk dudaklarım ılıktı şimdi. Tuzluydu. Onu alıp götürmek isteyen denize inat, ben de ruhumun parçalarını sunuyordum ona. Benim tuzum yarasını kurutmak içindi. Onu daha çok güçlendirmek için.

Ruhum onun gerçeğinde kavrulurken, her öptüğüm noktaya gözyaşımı da bırakmaya başlamıştım.

Lacivert'in yavaşça gevşeyen bedeni artık tamamen kendini bırakmış, tepkilerini bana açmıştı.

Bir tek bana...

Bu gerçeğin verdiği bencil mutluluk, kendimden bir kez daha nefret etmeme neden oldu.

Lacivert konusunda hep bencildim. Sofia'ya karşı tavır alışım, engel olamadığım kıskançlığım... Hiçbirinde onun suçu yoktu. Bana defalarca Sofia'nın tek ailesi olduğunu söylemiş, asla sevgi ya da aşktan söz etmemişti. Ama ben her defasında kıskançlığın kıskacına sıkışmış tepkilerimi, duygusal çöküşlerimi sahnelemiş, onun daha fazla arada kalmasına neden olmuştum.

Gözlerini tekrar açarak dudaklarını yanağıma dayadı.

"Bu," dedi saçımı koklayarak. "Yeni tattığım, yeni keşfettiğim bir şey."

Vücudunun tekrar gerildiğini ellerimin altında kaskatı kesilen omuzlarından anlamıştım.

"Kaybetme korkusu yaratan bir şey." Yüzü acıyla kasıldı. Sözlerine devam ettiğinde sesi iyice boğuklaşmıştı. *"Bir daha hissedemem diye ölesiye korktuğum bir şey."*

Acıdan kararan yüzü, küçük, ay kadar parlak, kristal bir damlanın kurtuluşuyla yumuşadı.

James'in sol gözünden düşen hazineyi, onun benimkilere yaptığı gibi avucumda yakalayarak korumam altına aldım.

Gözlerinden öpmeye başladığımda, ıslak gözleri yanardağları tekrar ateşe vermiş, içime kurduğum şehirlerin cehennemi olmaya başlamışlardı. Tüm hislerimi, varlığımı, ait olduğum toprakları yine ona teslim ettim.

Ayakta duracak gücü kalmamış gibiydi. Asla yenilmeyeceğine emin olduğum, kontrolüne hayran kaldığım adam, bir çocuk gibi kollarımın arasına sığınmıştı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, ben de beraberinde onunla çöktüm. Şöminenin aydınlığı yine yüzüne yansıyor, gözünden düşen alev toplarını kalbime isabet ettiriyordu. Çıplak zemin dizimi tırmalasa da aldırış etmedim. Ateşe yakın olmak, içinde bulunduğum yanardağını adeta kızdırıyordu. Hızlı bir hareketle üzerimdeki boğazlı kazaktan kurtularak sıcağın tenime işlemesine izin verdim.

Elektriklenen kazak *çıt çıt* sesleri çıkararak sessizliğimizi bozmuştu. Lacivert yarı baygın haldeydi ama uyumuyordu. Bitkin bir halde, açıkta kalan gerdanıma koydu kafasını. Dizlerinin arasındaydım şimdi, acısının tam ortasında, *itirafının arafındaydım.*

Ve kalbime isabet eden alev topları durmadı. Sessizce ve usulca aktı iki göğüs aramdan. Kalbime, anılarıma, onunla kurduğum cennete aktı. Öyle çok aktı ki, benim gözyaşlarımla birleşip yeni bir nehir oluşturdu.

Berraktı bu nehir, cezbediciydi. Ama ölümcüldü. Çünkü onun ızdırabından daha büyük bir zehir olamazdı.

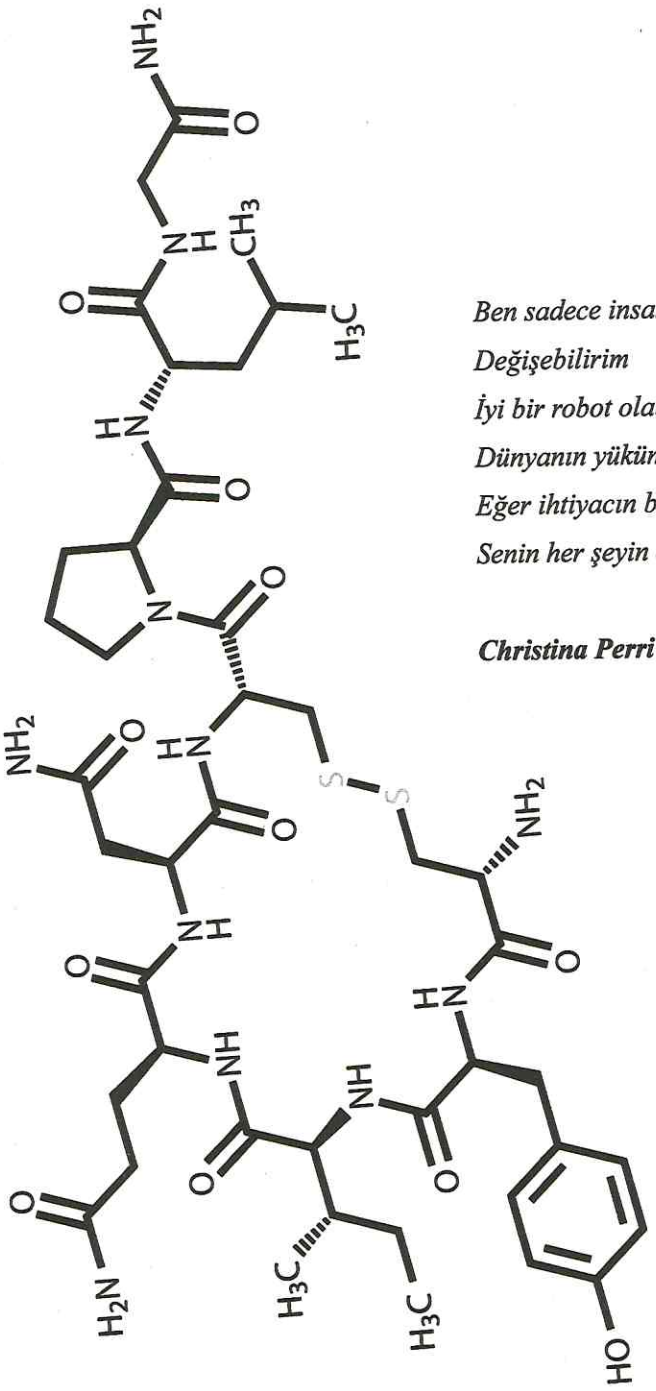
Göğsüm defalarca acıyla sarsıldı. Saçlarında dolandırdığım parmaklarım bu sefer farklı bir hisle sızladı.

Ateş söndü, üşümedim.
Güneş küstü, ürkmedim.
Dünya durdu, korkmadım.
Ama...
Lacivert ağladı, ben boğuldum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LACİVERT

Ben sadece insanım, evet
Değişebilirim
İyi bir robot olabilirim
Dünyanın yükünü taşıyabilirim
Eğer ihtiyacın buysa
Senin her şeyin olurum.

Christina Perri – Human

İşte yine oluyordu. Yine her şey kontrolünden çıkmış, Beren yine o adamın yanında bulmuştu kendini.

Ne yapıyordu sahi bu ağaç dalında?

Beren'i öptüğünde, kokusunda kendini kaybettiğinde, ne düşünüyordu da görevi bu kadar hiçe saymıştı?

Sorun da buydu... Düşünemiyordu.

Artık eskisi gibi plan yapamıyor, kontrol edemiyordu.

Bu fırtınadan kaçmayı denemişti ancak olmamıştı. Uzak kalırsa eskisi gibi olurum demişti ama yine olmamıştı.

İşte şimdi tam da bir ergen gibi, dürtülerine engel olamıyor, ona dokunmadan yapamıyordu.

Ela bakışlarına bile dokunmak, nefesini havada yakalayıp avuçlamak istiyordu.

İşin komiği, Beren görevi ondan daha çok ciddiye almıştı.

Görev umurunda mıydı? Elbette umurundaydı. Sonuçta görevde çıkacak bir aksilik durumunda oklar Beren'e dönebilirdi.

İşin ucunda Beren olmasa daha farklı olurdu. En kötüsü onu öldürürler, en iyi ihtimalle de hafızasını silip, yine bir robot gibi yaşama komutu verirlerdi. Zaten Beren olmasa hatırlayacak pek bir şeyi yoktu. Tek ailesi Sofia'ydı. O da artık kurtulmuştu ve güvendeydi.

Her zamanki seriliğiyle kendini bahçede kamufle etti ve dişlerini sıkarak, Donaldson'la Beren'in konuşmasını dinledi. Yaşadığı bu rahatsızlık düpedüz zayıflıktı. Kıskançlık mı deniyordu buna? Ne kadar basit, ne kadar zaaf yüklü bir tepkiydi. Ama engel olamıyordu işte.

Gözünü kan ve hırs bürümüş bir katildi Donaldson. Yeteneklerini dünyanın sonunu getirmek, tehlikeli insanlara satmak için kullanıyordu. Bunu düşündükçe görevin önemini hatırladı. Aklını kaybediyordu. Bu kız ona aklını kaybettiriyordu.

Grand'in uzakta bıraktığı arabasına takip cihazı yerleştirmek fazla vaktini almamıştı. Sonrasında da Mike'ı bilgilendirip görevi ona devretmişti.

Aptaldı bu kız. Donaldson'la onu baş başa bırakacağını düşünmüştü.

Sonunda evden çıkıp taksiye atladığında çok uzak bir mesafeden onları izlemeye devam etti. Eve sağ sağlim vardığını gördüğünde, telefonu tekrar çalmaya başladı. Yine oydu. Ancak damarlarında taşan öfke ona o kadar yabancıydı ki, telefonu açtığında ne diyeceğini bilmiyordu.

İlk zamanlar bu öfkeyi Beren'i kontrol edemeyişine yormuştu. Ama öyle olmadığını anlamak zor olmamıştı.

Telefonunu torpido gözüne bir nevi hapsederek şakaklarını ovdu. Bir an arabada uyumayı düşünse de, Grand'le ilgili görev güncellemesi yapmak için mahzene gitmek zorundaydı.

Kısa bir toplantıdan sonra ekibi kırmızı odada bırakarak odasına yürüdü.

Üstündekilerden kurtuldu ama kafasındakilerden kurtulamıyordu. Rahat bir şeyler giydikten sonra yatağına uzanmak için

hazırlandı. Fizyolojik yatağı bile cazip gelmiyordu, dinlenmesine yetmiyordu artık.

Kapıdan gelen sesle, gece karanlığı bölündü. Karanlıkta görmek onun için kolaydı. O yüzden gözyaşlarına gömülmüş Sofia'yı görmek kaşlarını çatmasına neden oldu. Çünkü daha önce Sofia'yı ağlarken görmemişti.

"Tanrıya şükür James, buradasın! diye koşarak ona geldiğinde ifadesi hâlâ aynıydı.

Her zamanki gibi ona dokunmaktan kaçındı ama Sofia bu sefer çok ısrarcıydı. Sarılmasa da kollarından kavrayarak ne olduğunu sordu.

Hıçkırıkları arasından güçsüz sesini duydu çocukluk arkadaşının.

"Ben bilmiyorum..." dedi Sofia çaresizlikle. "Son bir senem kara bir delik gibi, hafızamdaki boşluklar korkunç kâbuslar olarak zihnimi zorluyor. Geceleri uyuyamıyorum. Hiç olmadığım kadar güçsüzüm, James!"

Ne diyeceğini tartarak ona baktı. Sofia her zaman güçlü olmuştu. Geldiğinden beri değişmişti evet ama bunun geçici olduğunu ummuştu.

"Hayır, Sofia... Her zaman benden bile güçlüydün sen. Ben düştüğümde bile beni teselli eden, gözyaşı dökmeyecek kadar dirayetli olan taraf sendin."

"Artık değilim!" dedi başını delicesine sallayarak. "Artık o Sofia değilim ve korkuyorum, James. Bana yardım et ne olur!"

Sofia'ya bir dost olarak sarılmayı düşündü ama mesafesini korumak istiyordu.

"Yanındayım, Sofia. Yıllardır olduğu gibi, sen benim dostum, ailemsin."

"Biliyorum," dedi ağlayarak. Ve yalvarırcasına konuştu. "Ama ne olur biraz yanında uyumama izin ver, ne olur..."

Geri çekilmek için hamle yaptı ama kollarındaki dostu çok savunmasızdı. "Sofia..." dedi gergin sesine hâkim olamayarak. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Ne olur, James. Yıllarca bana o gözle bakmadın, biliyorum. Hatta kusurlu saydığın o kalbinin artık attığını da biliyorum."

James anlamayarak ona baktı. Kaşları tekrar çatılmıştı.

"Onunla uyuduğunu biliyorum," diye fısıldadı Sofia.

Kanının çekildiğini hissetti bir an. Sanki sesli olarak söyleyemediği şeyler katı birer cisim gibi ona fırlatılıyordu.

Kaskatı kesildi.

Sofia özür diler gibi tekrar konuştu

"Hayır hayır, yanlış anladın. Senin için çok seviniyorum. Ama ne olur bu gece beni yalnız bırakma, aylar sonra huzurlu bir uyku çekmeme izin ver," dedi yine yalvararak.

James tek ailesi saydığı Sofia'yı kırmak istemiyordu ama Beren'den başkasıyla uyuma düşüncesi bile tenini tırmalıyordu. Ayrıca artık ailesi Beren'di. Ona bir söz vermişti ve tüm eksikliklerine rağmen bu sözü tutmak istiyordu. Yetersiz olduğunu bilmesine rağmen.

Ancak yine de, bu kadın ona hayatı boyunca dost olmuş, kusurlarını başkasının görmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı. Ona hep borçlu hissediyordu.

Elinden geldiğince ondan uzak durarak yatağa uzandı. İfadesini bozmadan tavana bakarak zamanın geçmesini bekledi. Kısa süre sonra Sofia'nın sık nefeslerini duymaya başladı. Biraz daha

bekledi. Tam yataktan kalkacaktı ki, Sofia'dan hıçkırıklar yükselmeye başladı. Yine çılgınca ağlıyordu ve birden ona sarıldı.

James bomboş hissetti. Onu bu kadar korkutan da bu değil miydi? Beren haricinde hiçbir şey ona dokunamıyordu sanki. Hâlâ boştu her şey. Sofia ağlamaya devam ediyordu. Saçını okşamasını rica ettiğinde tereddütle baktı.

Geri geri giden parmakları yıllardır dostu olan bu güçsüz kadını geri çeviremedi. Beren'i düşleyerek Sofia'nın saçlarında parmaklarını gezdirmeye başladı.

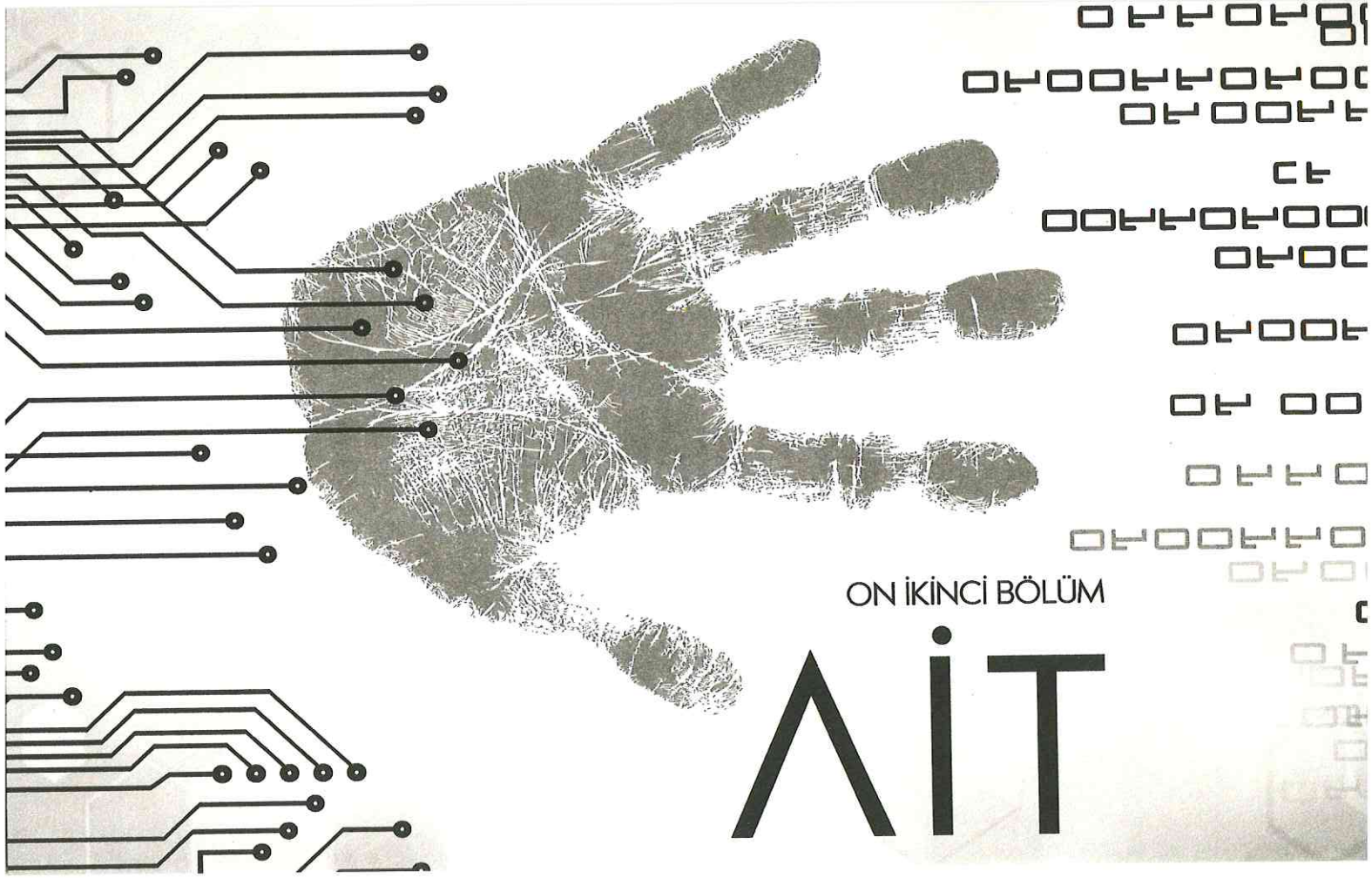
Tanrı biliyordu onu sevmek istemişti. Ama olmamıştı. Hissizliği daha çok canını yakmıştı böyle güzel bir kadının karşısında donuk kaldığında. Ya da onunla olan en ufak temasını bile içten içe yanlış bulduğunda. Tüm dokunuşlarında hissettiği boşluk, temastan kaçınmasına neden olmuştu. Tekrar tekrar yüzleşmek istemiyordu bu lanet eksiklikle.

Ama şimdi, dokunmanın ne olduğunu biliyordu. Dokunarak tatmanın, ruhu okşamanın ne olduğunu biliyordu.

Ve ona bunu bahşeden mucize şu an karşısında, paramparça olmuş bir şekilde onları izliyordu.

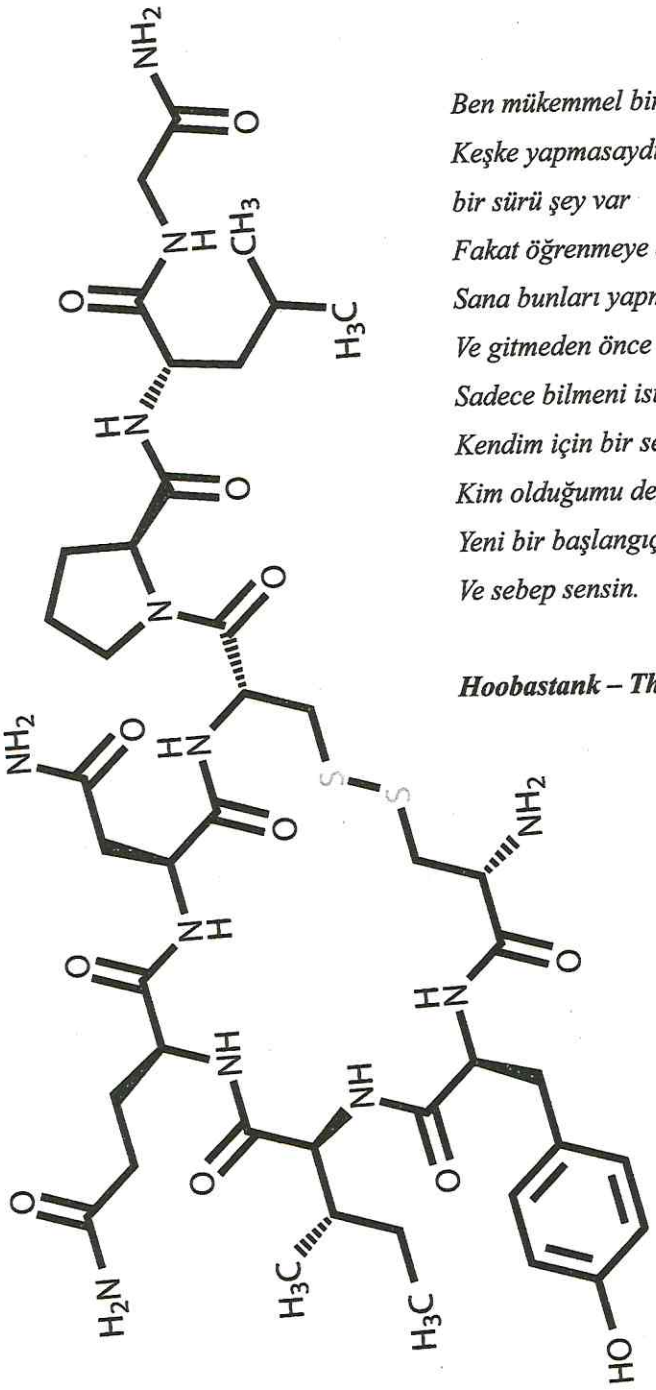
James ela gözlerde gördüğü tonun, onu alnının ortasından vuran bir kurşun kadar etkili olduğunu, Beren arkasını döndüğünde zamanın durmasından anladı.

Ve koştu...

ON İKİNCİ BÖLÜM

AİT

Ben mükemmel bir insan değilim
Keşke yapmasaydım dediğim
bir sürü şey var
Fakat öğrenmeye devam ediyorum
Sana bunları yapmak istemezdim
Ve gitmeden önce söylemeliyim ki
Sadece bilmeni istiyorum
Kendim için bir sebep buldum
Kim olduğumu değiştirmek için
Yeni bir başlangıç için bir sebep
Ve sebep sensin.

Hoobastank – The Reason

Şöminenin önünde o halde ne kadar süre kalmıştık bilmiyordum. Tek bildiğim kızıl ateş sönmüş, sıcaklığını geri çekmişti. Tenimdeki soğukluğu hissediyordum. Ama Lacivert'in teni hâlâ alev alevdi.

Her bir uzvum sızlar konuma gelene kadar hareketsiz kalmıştım. Bu durum umurumda değildi ancak uyuşan kol ve bacaklarımın yaydığı o rahatsız edici karıncalanma hissi kıpırdanmama neden oluyordu. Oysa kollarımda uyuyakalan bu kocaman ama küçük çocuğu uyandırmak istemiyordum.

Sonunda vücudumun isyanlarına kulak tıkamayı bırakıp yavaşça ondan ayrıldım ve duvara yaslanmasını sağlayarak hızlı bir şekilde kanepeye uzandım. Kanepenin minderlerini ve hemen başucunda bulunan küçük battaniyeyi alarak ikimize mini bir yatak hazırladım, çünkü Lacivert'i kaldırıp odaya götürmemin mümkünatı yoktu.

Hatta onu, hazırladığım mini yer yatağına çekiştirirken bile yeterince zorlanmıştım. Lacivert yüzünde karmakarışık bir ifadeyle onu yönlendirmeme izin verdi ve minderlerin üzerine yatmamızı sağladım. Hemen yanına kıvrıldıktan sonra küçük battaniyeyi üzerimize örttüm.

Kumru gibi birbirimize sokulmuştuk. Sık nefes alış verişlerini, her göğsü indiğinde oluşan o hayali kara deliği hisseder gibiydim. Bu sefer saçlarına uzandım ve şafak

doğana, güneş tekrar yüzümüze gülene kadar kadife tellerini okşadım.

Hissizliğin ötesine geçemeyen küçük Lacivert'imin sığındığı kara parçası bendim. Belki üzerine küçük bir ev inşa edeceği, bir bahçe yapıp çimlerinde uzanacağı toprak, rüzgârını içine çekeceği hava bendim.

Zaten ben olmak istiyordum. O ben olsun, ben o... Dünya dursun ama biz burada, bu şekilde kalalım istiyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla uykuya dalsam da, içinde bulunduğum teslimiyet bedenimle sınırlıydı. Zihnen hâlâ aynı sahnedeydim. Lacivert'in ağladığı, benim nefessiz kaldığım sahnede.

Kıpırdanıp sıcak bedenini benden ayırdığı anı fark ettim ama bir süre bekleyerek gözlerimi açmadım. O an ne bekledim bilmiyordum. Belki saçımı okşamasını, belki de yanağıma bir öpücük kondurmasını...

Ama hiçbirini yapmadı.

Aksine yanımdan o kadar hızlı kalktı ki, gözlerimi korkuyla açtım. İşin kötüsü, gözleri dehşet saçıyordu. Etrafı tarayan ifadesinden korkarak toparlandım. Eve biri filan mı girmişti? Ama böyle bir durumda Lacivert asla dehşete düşmezdi. Gözlerimi ifadesinin alevlendiği noktaya çevirdim.

Dibi gelen şişeye bakıyordu. Sıkıntıyla ensesini ovdu ama hissedeceğini sandığım ağrıya rağmen fazlasıyla dirayetliydi.

Uyku mahmuru ifadem ve çatallı sesimle dikkatini çekmeye çalıştım.

"James?"

Sanki milyonlarca düşünce aynı anda zihninden geçiyor, aynı hızla onu yaralıyordu.

"Sana ne anlattım?"

Ses tonundaki öfke, gözlerinde biriken yabancı gölgeler, üzerinde uzandığım mindere rağmen sendelememe neden oldu.

İkimiz de benzer çöküntünün enkazları gibi birbirimize baktık.

Lacivert dün geceyi hatırlamıyordu ancak ifadem, tüm o acıyı küçük bir fanusa hapsettiğimiz anı saklayacak kadar güçlü değildi. Yüzüme o kadar dikkatli bakıyordu ki, geçen her saniyede vücudunda hissettiğim gerilim canımı ulu orta yakacak gibiydi. Çok kısa bir an da olsa, ifadesinde kendini belli eden ızdırap nefesimi kesti.

İstemiyordu. Sırrını bilmemi, onu zayıf görmemi istemiyordu. Ancak anlamıştı.

İfademi gizleyememiş, omuzlarıma bıraktığı acıyı şimdiden yere sürtmüştüm.

Gözlerini çok kısa bir an kapalı tuttuğunda, bu durumla nasıl baş edeceğini düşünüyor gibiydi. Dün gecenin yıkıklığı izlerini korusa da, çoğu artık ifadesinden silinmişti.

Yine tüm ihtişamıyla ayaktaydı ve hasar kontrolü yapıyordu. Yere fırlattığı gömleği alarak bir anda salonun dışına çıktı. Önce mutfağa gidip bir kahve yapacağını düşünsem de, dış kapının sesini duyduğumda donakaldım. Belki de yüklerinden kurtulmaya henüz hazır değildi ancak onu terk ederek buna mecbur bırakmıştım.

Üzerimdeki incecik atleti umursamayarak, battaniyeyi kenara atıp ayağa fırladım.

Yerdeki ayakkabımı giydiğim gibi kendimi garajın kapısında buldum. Lacivert, gömleğinin düğmelerini bile bağlamadan arabasına atlamış gidiyordu.

Büyük bir cesaretle konut arazisinden çıkmak üzere olan aracın önüne atladığımda, bana çarpmayacağından adım gibi emindim. Ancak sadece bir saniye gecikti ve arabanın burnu sert bir şekilde bacağıma çarpınca zıplamak zorunda kaldım.

Lacivert acı bir frenle durduğunda ortaya çıkan görüntü hem komik hem de şaşırtıcıydı. Aracın kaportasına bir şekilde oturtulmuş gibiydim. Hatta eskiden gelin arabalarının süslemelerinde kullanılan oyuncak bebek gibi oraya kondurulmuştum.

Lacivert'in yoluna fırlarken adrenalinim öyle bir tavan yapmıştı ki, gerçekten o an ne olduğunu anlayamamıştım. Şaşkınca halime bakıyordum. Herhangi bir acı hissetmiyordum. Belki de gerçekten çarpmamıştı ama ben öyle sanmıştım.

Her şey hızla arabadan çıkıp bana ulaşmasıyla netlik kazandı.

Soğukkanlılığını kaybetmese bile, hareketlerindeki telaşı hissedebiliyordum. Yanıma vardığında vücudundan yayılan sıcaklıktan anlamıştım bunu.

"İyi misin?" Sesindeki acı derinlik içimi yakmıştı. Ben cevap vermeden devam etti. "Çok üzgünüm, Beren. Çok üzgünüm..."

"İyiyim, James. Senin hatan değildi," dedim yüzüne dikkatle bakarak.

Beni zarif bir yumuşaklıkla kucağına aldı ve sanki tüy kadar hafifmişim gibi içeriye taşıdı. Bir yandan dudakları arasından tıslıyordu ancak ne dediğini anlamlandıramıyordum.

Beni yukarıya, odama taşımak yerine kendi odasına götürdü.

Daha önce, ilginç bir şekilde hiç girmediğim odasını incelemekten kendimi alamadım. Hâlâ herhangi bir ağrı hissetmemem normal değildi. Belki de şoktaydım. Benim odama göre o kadar sade bir odaydı ki... Tek farkı, odanın boydan boya kitaplıkla çevrili olmasıydı. Belki de bu evin eski sahibinden kalma bir dekorasyondu ve o da bunu bozmamıştı.

Yatağının üzerinde mürdüm rengi kadifeden bir örtü olduğunu görünce şaşırmıştım ama bunu belli etmemeye çalıştım. Odanın içinde benimki gibi bir banyo kapısı vardı. Bir giysi dolabı ve pencerenin önünde lacivert renkte bir sedir...

Kütüphanesinden bir kitap alarak o sedire oturmasını ve kitap okumasını hayal ettim. Sanırım bu hayalle günlerce yaşayabilirdim.

Hayal dünyamdan çıkmamı sağlayan, karnımda hissettiğim esinti oldu. Beni yatağa yatıran Lacivert yanıma oturmuş ve atletimi sıyırmıştı. Ben daha bu duruma itiraz edemeden pantolonumun düğmesini çözdü ve onu da dizlerime kadar sıyırdı. Yüzünde yine göreve konsantre olduğu zamanlardaki ciddiyeti vardı.

"Ne yapıyorsun, James? Bir şeyim yok! Canım yanmıyor!" dedim telaşla. Tabii ki yine kızarmıştım ve böyle bir muayeneyi beklemediğim açıktı.

"Sadece hissetmiyorsun," dedi kısık ama acı bir sesle.

Kafamı kaldırıp baktığımda bacağımın üst kısmının büyük bir morluğa dönüştüğünü gördüm. Ancak hâlâ hissetmiyordum.

Kısık bir sesle "Özür dilerim," diyerek üstüme örtüyü çekti. Sanki ilk defa utanmıştı ama bunun nedeni benim vaziyetim değil, kendiydi.

Durumun bu hale gelmesinden nefret etmiştim. Şimdi kendini daha kötü hissediyordu. Halbuki aptallığım yüzünden arabanın önüne atlamıştım. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Zihnimde dolaşan çıkarımı, kalbim inatla reddetti. Hayır! Onu asla yalnız bırakmak istemiyordum. Bir süre düşündükten sonra beni tekrar kucağına almak için eğildi.

"Jenny'nin seni tedavi etmesi gerek."

Söylediklerinde o kadar kararlıydı ki, nasıl itiraz edeceğimi bilemedim. Tüm gücümle kolundan kavrayarak onu engellemeye çalıştım.

"Hayır, James! Ben iyiyim, lütfen burada kalalım. Lütfen gitme. Gitmeni istemiyorum."

Ona karşı hiçbir zaman bu kadar açık ve kibar olmamıştım sanırım. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Lütfen seni tedavi etmesine izin ver, Deirdre. Seni bu halde görmeye dayanamıyorum. Üstelik bu durum benim suçum."

İnatla reddettim.

"Mahzene gitmek istemiyorum, James. Sadece yanında kalmak istiyorum. Bana ilaç verebilirsin. Sadece bir çürük, lütfen..."

Kararsız bir ifadeyle bana baktı.

Lacivert pek kararsız kalmazdı.

Kolunu daha sıkı tuttum. Aslında mahzene gitmeyi gerçekten istemiyordum. Bunun nedeni Sofia değildi. Sadece Sofia'ya nasıl davranacağımı bilmediğimdendi. Yıllarca

Lacivert'in tek dostu olmuş, yanında durmuştu. Bu kısım beni hâlâ rahatsız etse de, ilginç bir şekilde içim ona karşı bomboştu. Artık onu tehlike olarak görmüyor, hatta kıskanmıyordum bile. Çünkü Lacivert'in sadece bana ait olduğunu biliyordum.

Benden önce ne yaşamış, ne görmüş olursa olsun, o kusurlu bulduğu kusursuz kalbi bana aitti.

İfadesiz bir şekilde yanıma oturdu. Yine maskesi yüzüne yerleşmiş, adeta kemikleşmişti. Onun bu hallerine alıştığımı düşünsem de, dün geceden sonra asıl Lacivert'ten vazgeçemezdim.

Hafiften doğruldum ve yüzüne dokunarak bana dönmesini sağlamaya çalıştım. Ama sanki dokunmamdan kaçar gibi gerilen bir suratla kendini geri çekti. Kaşlarımı çatarak tekrar elimi uzattım. Bu sefer de elimi tutarak beni durdurmaya çalıştı. Bakışlarımı yumuşatmadan yüzüne bakmaya devam ettim. Elim havada onun eliyle birleşmişti ve değiştiremediğim ifadesi tutuşundan daha çok acıtıyordu.

Kızgın bir şekilde bağırdım.

"Kaçma, James!"

Gözlerimiz bir süre daha birleşse de, seri bir hareketle elimden sıyrılarak ayağa kalktı.

Kapıyı öyle bir şiddetle çarpıp gitti ki, tek yapabildiğim arkasından bakmak oldu.

Aramıza örülen camdan duvar şimdi daha belirgindi, hatta bu duvarı betona dönüştürüyor, camların arkasından seçebildiğim görüntüsünü bile benden uzaklaştırıyordu.

Sıkıntıyla arkasından gitmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama bir anda az önce çarpıp gittiği kapıda belirdi.

"Sakın o bacakla oradan kalkayım deme!"

Onu dinlemeyerek kıpırdadığımda yüzümü buruşturdum. Gerçekten canım yanmaya başlamıştı.

Derin bir nefes vererek tekrar gözden kayboldu ve koca eve puslu bir sessizlik hâkim oldu. Herhangi bir kapı sesi duymasam da gittiğini hissediyordum. Avucumun içinde biriken koca boşluğa baktım ve gardımı nasıl alacağımı bile bilmediğim bir savaşın içinde olduğumu hissettim.

Sıkıntıyla iç çekerek, Lacivert kokan yatağa iyice gömüldüm.

Elim kolum bağlanmıştı. Aslında bacağım bağlanmıştı. Kaybolan mizah duygumu adeta ayıplayarak kollarımı birbirine bağladım.

Yaklaşık yarım saat geçmiş ve üzerime yoğun bir yorgunluk çökmüştü. Uyuklamaya yakın bir anımda dış kapının sesini duydum.

Lacivert'in geldiğini düşünerek doğrulmaya çalıştım ve buruk bir heyecanla kapıda belirlemesini bekledim.

Onun yerine kapımda sırıtan Mike'ı görmeyi beklemiyordum. Elinde bir çeşit krem tüpünü sallıyordu.

"Acil servis emrinizde."

Sırıtışına karşılık olamayacak bir gülümseme ile ona baktım.

"O ne?"

"Bacağın için özel bir krem."

"Sürmemi ister misin?" Bu soruyu sorarken, sapık gibi kaşlarını defalarca havalandırıp indirmişti. Haline gülmeden edemedim.

"Ver şunu, şapşal."

Mike sırıtmaya devam ederek yanıma geldi ve kremi uzattı.

Bir süre yüzüme bakınca, ben de kremi incelemeyi bırakıp ona döndüm.

"Neyin var, Beren?"

"Her zamanki şeyler," dedim ve kremi incelemeye döndüm.

Ses tonu gittikçe ciddileşiyor, bu durum da gerilmeme neden oluyordu.

"James'le aranızda bir sorun mu var?"

Sıkıntıyla kafamı kaldırdım.

"Gerçekten her zamanki şeyler, Mike. Konuşmasak?" dedim anlayış bekler gibi.

Başını salladı. Ama bu soruyu tekrar duyacağımı biliyordum.

Mike odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yavaş hareketlerle tüpün kapağını açtım ve örtüyü kaldırarak sol bacağımın üstünü kaplayan çürüğe baktım.

Bana kalırsa çok kötü görünmüyordu ama inanılmaz acıyordu. Normal koşullarda Lacivert bu çürüğü kendi elleriyle tedavi ederdi. *Normalin* ne anlama geldiğini sorguladım birden. Bana kalırsa tüm mekanikliğine karşın normaldi o. Şefkatli ve merhametliydi. Bana kıyamadığını gözlerinden anlayabiliyordum. Zaten hareketleriyle kendini belli eden bir adam değildi. Şimdi de kendini cezalandırmak için uzaklaşmıştı ve ben nerede olduğunu bilmiyordum.

Ten rengindeki kremi parmaklarımla ısıtarak bacağımda gezdirmeye başladım. Yine de soğuk gelmişti ve açıkçası biraz da canımı yakıyordu. Tüm çürüğe gezdirdiğim kremin etkisi tahmin edileceği üzere kendini çabuk gösterdi. İşim bittikten saniyeler sonra o acı kaybolmuş, rahat hareket etme yetimi tekrar kazanmıştım.

Üstümü toparlayarak odamdan çıktım ve mutfakta oturan Mike'ın yanına gittim.

"Senden bir iyilik istiyorum."

Elindeki iki kupadan birini bana uzatarak gülümsedi.

"Elbette fıstık, ne istersen."

Bardağı elinden alarak tek nefesle kafamdan geçenleri anlattım.

Mike söylediklerim karşısında önce kaşlarını kaldırdı, sonra da çatmaya başladı.

"Saçmalıyorsun Beren!" dedi inanamayarak.

"Lütfen, Mike. Aklımda bir şey var," dediğimde kafasını hayır der gibi salladı ama ne olursa olsun onu ikna edecektim.

Bir süredir dış kapının sesini duymayı bekliyordum. Bu yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Lacivert'in benden uzak kalmasını, kendini cezalandırmasını, yine o dipsiz kuyularda kaybolmasını istemiyordum.

Gözlerimi kapatarak sakinleşmeyi denedim. Mike ne kadar istemese de, benim için bunu yapacağını biliyordum.

Planımın tek kötü kısmı, yaptığım şey Lacivert'i fazlasıyla yaralayacaktı. Zaten açık olan yarasını daha da kanatmaktan başka bir şey değildi bu. Fazla bir seçeneğim kalmamıştı ve bu durumu elime yüzüme bulaştırmamayı diledim.

Nihayet istediğim sesi duyduğumda kapıya odaklandım. Salonun ortasında durmuş onu bekliyordum. Üstümü değiştirmiş, duş alıp tazelenmeye çalışmıştım. Lacivert o kadar hızlı bir şekilde salona girdi ki, nefesimi kademeli olarak almak zorunda kaldım.

O da yenilenmişti. Saçları dağınık olsa da, alkol kokusundan kurtulmuş, ona has kokuyu geri kazanmıştı. Ruh hali gibi siyahlara bürünmüş olsa da, her zamanki gibi dimdik görüntüsünü giyinmişti. Salona sızan silik karanlığa rağmen, gergin kaslarını ayırt edebiliyordum.

Birkaç kez yutkunarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Sanki hayat durmuştu ve sahnede sadece ikimiz kalmıştık.

Boğazım kurudu.

Bir kez daha yutkundum.

Bir kez daha.

Donuk olan bakışları beni görünce canlanmıştı. Karmakarışıktı hareleri. Benden kaçmıyordu bu sefer. Aksine kararlı bir şekilde bana yaklaşıyordu. Öfkesinin kontrolündeydi. Havada dağılan sık nefeslerinden hissedebiliyordum.

Tenim karıncalanıyor, ruhum sıkışıyordu ama geri çekilmedim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi yine kontrollü ama tehdidin açıkça kendini belli ettiği bir tonla.

"Sana ulaşmaya," dedim kuruyan boğazımla.

"Ulaşamazsın!" dedi adeta tıslayarak.

Bu hali onunla ilk karşılaştığım anı hatırlatıyordu. Gözlerinde cinayetten başka bir şey görmediğim, onu korkunç bulduğum anı.

Ama yine de geriye çekilmedim.

"Buraya neden geldin o zaman?" dedim ona meydan okuyarak. "Neden Çetin'le gideceğim haberini duyduğun anda geldin? Ben bir görev değilim sonuçta," dedim alayla.

Evet, Mike'tan beni alması için abimi çağırdığımı ve artık bu işin içinde yer almayacağımı söylemesini istemiştim.

Lacivert bir kez daha onu terk ettiğimi düşünmek zorunda kalacaktı ama beni öylece bırakmayacağını, bir şekilde yanımda olacağını biliyordum. Çünkü onun içini biliyordum. Kalbinin hangi ritimde attığını, ne zaman yavaşlayıp, ne zaman onu zorladığını biliyordum ben.

Sessiz kaldığı anda bu bir işaretmiş gibi ona yaklaştım.

"Beni umursadığını biliyorum," dedim ninni gibi. "Benimle sonsuza kadar olmak için söz verdin," diye devam ettim.

Dümdüz tuttuğu gözlerini kapadı.

"Bu bir şey ifade etmez."

"Beni hissettiğini de biliyorum," dedim aynı tonla.

Gözlerini açmadı ama yüzündeki kaslar seğirmeye başlamıştı. Akşamın güzelliği yüzüne konmuştu. Kirpiklerinin koca bir gölge gibi örttüğü suratına, yumuşak sakallarına iç çekerek baktım.

İtiraz etmek için dudaklarını araladığında parmaklarımı o yumuşaklıklara bastırarak onu susturdum. O an kalplerimiz aynı ritimle atıyordu.

"Bu hissi kaybetmekten korktuğunu, yeterli olmadığını düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadım bu sefer. Parmaklarımın altındaki dudakları kıpırdadı. Yüzünde gerilmeyen tek bir kas kalmamıştı. "Ama ben, her an taktığın o kalın maskenin ötesini görüyorum, James." Boşta kalan elimi göğüs kafesine bastırdım. "Burada beni sakladığını biliyorum."

Gözlerini yavaşça açtı.

"Ben sana iyi gelmem, Deirdre. Beni hapsettiğin fırtına ikimizin de sonu olur."

Burukça güldüm.

"Sence bu umurumda mı?"

"Benim umurumda," dedi can yakan harelerini gözlerime sabitleyerek.

Konuşma bitmiş gibi yine o maskesini takınarak benden uzaklaştı ve arkasını döndü.

Uzun uğraşlar sonunda yaktığım şöminenin ateşi gergin sırtına vuruyordu şimdi. İçimde hem kaybetmişlik, hem de büyük bir hırs taşıyordum.

Çaresizce etrafıma bakındım ve elime geçen seramik kâseyi hiç düşünmeden arkasından fırlattım. Kâse kafasına doğru yol alsa da, hızlı bir refleksle kenara çekildi ve kasılan çenesiyle bana dönerek, aramızda mesafeyi tek adımda kapattı.

"Ne istiyorsun, Beren?" dedi bu defa bağırarak.

Lacivert ilk defa bağırıyordu.

Ona iyice yaklaştım. Artık göğüslerimiz birbirine değiyor, nefeslerimiz adeta birbirinden güç alıyordu.

"Seni istiyorum, geri zekâlı! Bu kusurlu sandığın kalbini istiyorum, anlamıyor musun?" diye tüm gücümle bağırdım.

Önce kaşları kalktı. Şaşkınlığı yüzünde dağılırken dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Ben ise ne dediğimin yeni farkına varmış gibi, ağzımı O şeklinde açıp ona bakakalmıştım.

Havada kol gezen yoğun elektriğin çıtırtıları kulağıma kadar ulaşıyordu. Ben şaşkın, o ise afallamış bir vaziyetteydi. Sanki kıpırdasak alev alacaktık. Sanki kıpırdasak birbirimizi yakacaktık.

Ve yandık...

Lacivert'in dudakları dudaklarıma kapandığında, o anı hayal ettiğimi sandım bir an.

Kıpırdayamıyordum ancak, enseme dolanan eli beni kendine daha çok bastırdığında, gerçekliğime şükrederek,

dudaklarının keyfini çıkardım. Acı bir tadı olmasına rağmen bana huzuru veriyordu Lacivert.

Huzurun acı tarafıydı o. Dilin ucunu yakan ama tadına doyulmayan taraftı.

Kokusunu, hissini, dokunuşunu içime çektim tekrar.

Beni sardığı kollarında kaybolmak istedim.

İçimde hareketlenmeye hazır olan tüm kuşlar kanat çırparken, kalbimin ritmini yakalamakta zorlanıyordum.

"Sana dokunmak..." diyerek kulağımda gezindirdi alevden dudaklarını. "Paha biçilemez, Deirdre."

Parmak uçlarım ona dokunmak için sızlıyordu. Kontrolün yine sınırlarımı zorladığı bir andaydım.

Parmaklarımı yüzünde gezdirerek şefkatle gözlerimi kapattım ve onu daha yakından hissetmek için kokusunu defalarca içime çektim.

Öpüşü derinleştiğinde beni sıkıca kavradı ve tek bir hamleyle, tekli koltuğun yanında bulunan dolabın üstündeki aksesuarları zeminle buluşturup oraya oturmamı sağladı. Hareketleri hızlı ama nazikti. Sırtım sert zemine yaslanmıştı ancak bu şekilde duvardan destek alıyordum.

Dolap yüksek olduğu için bedeninin üstünde kalmıştım ve bu, ellerimi yumuşak saçlarında gezdirmem için mükemmel bir fırsattı. Bana bir mucizeymiş gibi bakıyordu. İçim tekrar şefkatle dolarken, damarlarımdan yükselen başka bir ateş dudağımı ısırmama neden oldu.

Şömine ateşi ikimizi de hedef almış gibi yanıyorduk. Küllerimizi savurmaya uğraşmıyorduk bile...

Elleri tişörtümün eteklerini kavradığında, o eşsiz gökyüzü lacivertlerini bana sundu. Yıldızlı bir geceydi şimdi. Berraktı, saftı.

Sanki ağırlıklarını kenara atmış, olağan hafifliğiyle bakıyordu bana.

Tişörtü sıkıca kavramaya devam ederek ciddi bir ifadeyle yüzüme yaklaştı.

"Edepsiz Lacivert'i seviyor musun?" diye sordu yavaşça. Sesi fısıltıdan farksızdı ama içindeki derin anlamı kavrayacak kadar algılarım açıktı.

Gözlerimin alev aldığından emindim. Aynı yangının içinde sürükleniyorduk ve nefes almak için bile durmuyorduk.

"Seviyorum," dedim çatallaşan sesimle. Sadece Edepsiz Lacivert'i kastetmemiştim. Her şeyini kastetmiştim.

Gözlerimdeki onayı aldığı anda elleri tekrar hareket etti. Kıvılcımlarının içinde bir de teşekkür vardı o an.

Dudaklarını kıvırdı ve elleriyle yüzümü avuçları içine aldı.

"Daha sana nasıl dokunacağımı bile bilmiyorum," dedi yarı gülerek inanamaz gibi.

Ben de güldüm ve yanağımı kaplayan avucunu öptüm.

"Ben de bilmiyorum," dedim halimize gülerek.

Ondan ibaretti dünyam. Ondan güç alıyor, nefesim onun teninde dolanarak bana can veriyordu.

Yerden kaldırmadığım, dün geceden kalma minderlerin üzerine uzandığımızda kalbim kısa süre önceki anılarla sıkışsa da, bu acıya kapılarımı kapamakta gecikmedim.

Lacivert içgüdüleriyle hareket ediyor, bana her an kırılacakmışım gibi dokunuyordu.

Her dokunuşu, ona aitliğimin altına attığı bir imzaydı. Her dokunuşu, tenime kazıdığı ismiydi. Her dokunuşu, oydu, ona doymaktı.

O gece karşısında savunmasız kalmayı önemsemedim. Saçlarım yeterli bir örtüydü sanki.

Tüm özelimi keşfederken ona teslim ettim kendimi. Beni benden daha çok koruyacağını biliyordum. Hem

ikimiz de savunmasızdık bu savaşta. İkimiz de bilgisiz, cephesizdik. Kaos gibi bir meydanda karşılaşmış ancak birbirimize sarılmayı tercih etmiştik.

Enfes kokusunu tenimde gezdirirken son bir defa bana baktığında yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

"Canını yakmak istemiyorum," dedi usulca.

Ses tonuna âşık oldum. Dudaklarını kıpırdatışına, gözlerindeki derinliğe, bana dokunma şekline tekrar tekrar âşık oldum.

"Yakmazsın," dedim sessizce.

Saçlarımı okşayarak çenemden öptü. Tüm duyularım onunla kaplandığında minik bir çığlık bıraktım dudaklarımdan. Ama havada asılı kalan çığlığımdan bile öptü tekrar.

Lacivert ben oldu. Ben o.

Deirdre özgürlüğüne, Naoise ölümsüz aşkına kavuştu.

Gün geceye, ateş suya, toprak güneşe kavuştu.

Kuşlar gökyüzüne, ağlayan bir çocuk annesine kavuştu.

Aşk şehvete, şehvet aşkın azizliğine kavuştu.

Ve ben Lacivert'e kavuştum. Ben Lacivert'e karıştım.

Gözlerimden firar eden küçük bir yaş bunu ilan eder gibi tenime bıraktı ıslak tebriğini.

Acının içine karışmış yalnızlık, ızdıraba hapsolmuş sırlar kayboldu. Onun kusurlu kalbi benim yaralı kalbimle bir oldu.

Lacivert benim topraklarımda, bana ait en güzel, en özel alana adımını atarken, ben de yalnızlığıma çare olan sahibime sarılmıştım. O benim her âlemde, bütün evrenlerde biricik eşimdi.

Gözlerini açıp dikkatle yüzümü incelediğinde, yıldızlı gökyüzünü karanlık gecelerime doğrultmuştu.

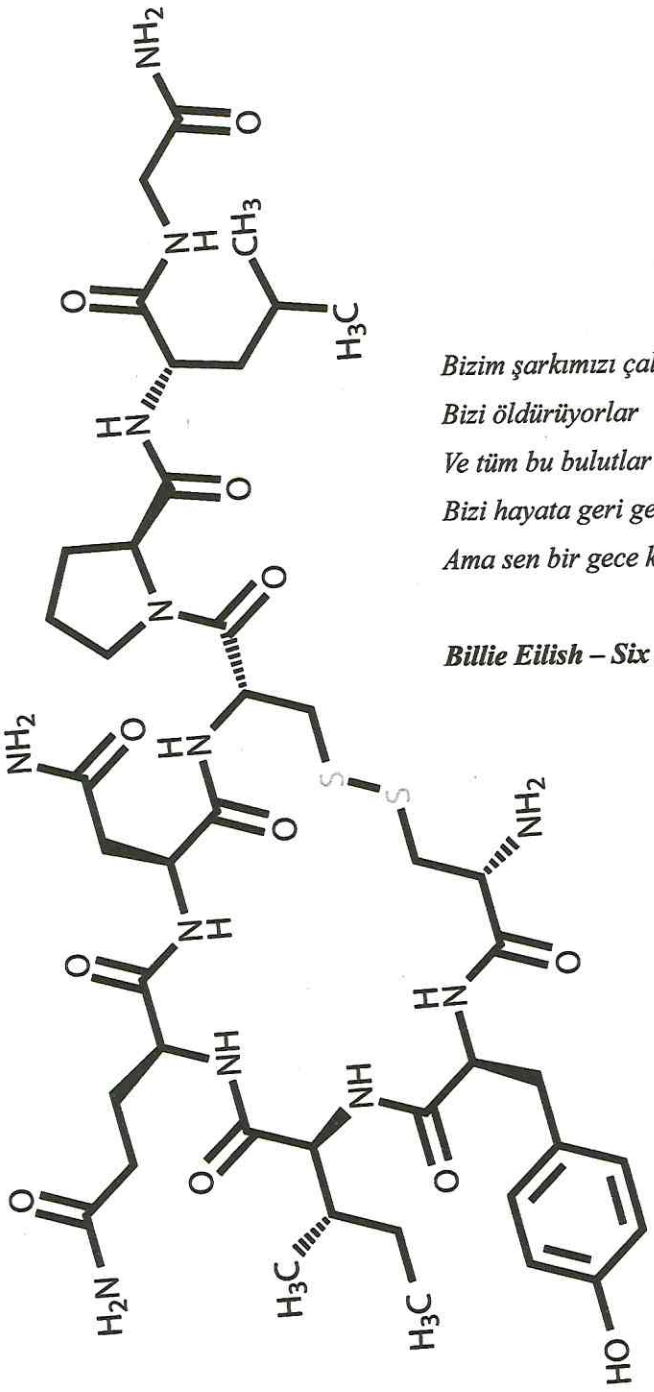
Gözlerimde biriken yaşları sildikten sonra gülümsedi ve dudaklarını alnıma değdirdi. "Korkma, Deirdre," dedi

yumuşak bir sesle dudaklarını alnımdan çekmeden. "Bu öpücüğün anlamını biliyorum. Tam buradasın," dedi elimi kalbine götürerek. "Ve bırakmaya hiç niyetim yok. Bırakmak istemiyorum. Sensiz kalmak istemiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIFIR

Bizim şarkımızı çalıyorlar
Bizi öldürüyorlar
Ve tüm bu bulutlar
Bizi hayata geri getiriyor
Ama sen bir gece kadar soğuksun.

Billie Eilish – Six Feet Under

O gece koyu bir geceydi. Ancak siyahın değil, laciverdin saf koyuluğuna teslim olmuş, kendini alacakaranlığa feda etmiş bir gece...

Gözlerimi açmaktan kaçınıp, ait olduğum kollardan uzaklaşmamak için sonsuz uykuya dalmak istediğim bir gece...

Ilık ama aynı zamanda kavurucu bir ateşe kollarını açmış bir gece...

Olmak istediğim yerdeydim...

Zamanın durmasını istediğim noktanın merkezine oturmuş, sonsuza karışmayı bekliyordum.

Sabahın ilk ışıklarının göz kapaklarımı dürtmesine aldırış etmeden, duyduğum sıcaklığı, burnuma çalan kokuyu içime çekmeye devam ettim. Belki de gözlerimi açmak istemeyişimin en büyük nedeni utançtı. Kapımı defalarca tıklatan ama bu gece geçit vermediğim his peşimi bırakmıyordu.

Bir tarafım onu yanımda bulamamaktan korkmuştu ama bunu yanımda olduğuna emin olduktan sonra itiraf edebilmiştim kendime. Şimdi bu huzuru uzatmak da pekâlâ hakkımdı.

İnce parmakların saçlarımda dolandığını hissettiğimde, huzurum tatlı parçalara ayrılarak tüm bedenimi sarmaladı.

"Gözlerini açabilirsin, Deirdre. Utanman için bir sebep yok," dediğinde ona iyice sokularak kendimi saklamaya çalıştım.

Söyledikleri bile yanaklarımın kızarmasına yetmişti ama uyuyor numarası yapabileceğim son insan Lacivert olduğu için yavaşça göz kapaklarımı araladım.

Yanağım sıcak göğsüne yaslıydı. Üstü artık çıplak değildi ve yumuşak, ona has kokuya sahip tişörtünün ikimizin arasına girdiğini hissedebiliyordum. Ben ona sokuldukça göğsünün hafifçe titrediğini hissetmiştim. Muhtemelen utandığım için bana gülüyordu.

Onun giyinik, benimse çıplak olduğum düşüncesi utancımı katlasa da, uyandığımı bildiği için gözlerimi tamamen açma zorunluluğu hissettim. Yine de bakışlarım üstümdeki örtüyü sıkıca tutan ellerimdeydi.

Çenemden hafifçe tutarak, ona bakmamı sağladı.

"İyi misin?" dediğinde, gözlerimin içine büyüsünü bırakmıştı. Lacivertlerine kapılmamak için artık bir neden göremiyordum.

Gözlerinde seçilen durgunluğun altındaki küçük alevler benim eserimdi. Kıvılcımları beni hedef alıyordu ve ben bundan gayet memnundum.

"İyiyim."

Kısık sesle cevap verdiğimde, boğazımın ne kadar kuru olduğunu hissettim ve mekanik bir şekilde yüzümü başka bir tarafa çevirerek bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Onun

odasında olduğumuzu görünce kaşlarım bir an için havalandı. Hâlâ salonda olduğumuzu düşünüyordum.

Sabırla çenemi tekrar tutup ona dönmemi sağladı. İfadesindeki derinliğe alışık değildim. Kaçamak bakışların tutsaklığına alışmış olan bünyem, etkisine bu kadar yakın olmak konusunda zorlanıyordu.

Düşüncelerimi fazlaca açık ediyor olmalıydım ki, yüzünde bir tebessüm daha belirdi.

Ancak bu tepkiyi hızla silerek sıkıca tuttuğum örtüye uzandı. Hâlâ utancın yamaçlarında dolanırken üstümü açmaya pek niyetim yoktu.

"Bacağına bakmama izin ver," dedi yumuşak bir tonla. "Canını yakmadım, değil mi?"

Kafamı hayır der gibi salladım. Pek konuşacak durumda değildim.

Tüm kuvvetimle örtüyü sıktığım parmaklarımı gevşetti ve ince kumaşı kaldırdı.

Yanaklarım yine kırmızıyla yarışa girmişken, üzerimdeki geceliği fark ettim.

Lacivert nazik hareketlerle, dizlerime uzanan geceliği yukarı sıyırarak bacağımı kontrol etti. Yeşile dönen morluk hiç mi hiç acımıyordu.

Üzerimdeki geceliği ve altımdaki temiz iç çamaşırını görünce soru dolu bakışlarla ona döndüm.

Dudaklarını kıvırarak cevap verdi.

"Anlaşılan o ki, çıplak ve sarılarak uyumak fazlaca terlemeye yol açıyormuş."

Bunu ciddi bir tonla söylese de, harelerinde parlayan kıvılcımlar kendini açık ediyordu. İşte Edepsiz Lacivert'im karşımdaydı.

"James!" dedim kızararak. Sonra da üzerimdeki geceliğe güvenerek ayağa kalktım. "Lütfen gece kalkıp beni yıkadığını söyleme!"

Saçlarını geriye atarak yatakta doğruldu ve muzip bir şekilde kaşlarını çattı.

"Hiç fena bir fikre benzemiyormuş aslında."

Ellerimle yüzümü kapatıp, kızarıklığımı gizlemeye çalıştım. Resmen kendi kendimi tuzağa düşürmüştüm.

"Gel buraya," dedi bileğime uzanarak.

Her nasılsa tek hamleyle yatakta, yanında buldum kendimi.

"Benden saklayacak bir şeyin kalmadı, Deirdre," dedi hâlâ avucunda tuttuğu bileğimden öperek. Bir şey söylememe izin vermeden beni sıkıca sardı, zaten söyleyebilecek bir şeyim de yoktu.

"Biraz daha uyuyalım," dediğinde şaşkınca ona baktım.

"James, sen uyumayı sevmezsin."

"Artık seviyorum," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak.

Harelerinde serbest bıraktığı derinlik bir kez daha içime işlerken, ona nasıl hissettiğini sormadığımı fark ettim.

Ben iyiydim. Hatta iyiden öteydim, bulutların üzerinde yürüyordum.

Ona sahiptim ve bundan daha iyi nasıl olunur, bir fikrim bile yoktu.

Yüzünü dikkatle inceleyerek, aynı derinlikte ona baktım.

"Sen nasıl hissediyorsun?

Yüzü bir anlığına ifadesizliğe bürünse de, hemen bakışlarını düzelterek bana döndü.

"Sadece hissediyorum."

Sesindeki ciddiyeti ve bu ciddiyetin içindeki samimiyeti anlayacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Ve sadece hissetmek için, o kadar uzun zaman bekledim ki..."

Göğüs kafesimde salıverilmeyi bekleyen hislerimin, parmak uçlarımda toplanması ve eşsiz çehresine ulaşmak için ellerimi harekete geçirmesi uzun sürmemişti. Parmaklarım dağınık saçlarında dolaşırken, ona dokunmanın verdiği keyifle yüzüne ilerledim. Birbirimize kutsal birer varlık gibi davranıyorduk.

O da başparmağıyla bir yandan bileğimi okşuyordu. Dokunuşu avuç içime yol alırken, tatlı teması tüm hücrelerimi sakinleştirmişti. Her ne yapıyorsa bunu bilerek yapıyordu ve bu kadar becerikli bir adam karşısında hâlâ çıplak hissediyordum.

"Aslında..." dedi duraksayarak. "Sen gelene kadar, hissetmek gibi bir ihtiyaç da duymamıştım."

Söyledikleri her ne kadar gururumu okşasa da, yıllar süren hissizliği karşısında göğsüm sıkışıyordu. Bitmek bilmeyen kâğıt kesikleri gibi amansız bir şekilde, yine acısıyla canım yanmaya başlamıştı. Avuç içimde gezinen parmakları daha hızlı hareket ettiğinde, beni bu histen uzaklaştırmak için uğraştığını biliyordum.

Başımı boyun girintisine iyice yerleştirerek, her nefesimde kokusunu burnuma dolduracak şekilde gözlerimi kapadım. Daha fazla konuşmadık. Sessizliğimizde havaya karışan duygu yoğunluğumuz, kısık bir melodi gibi uykumuza eşlik etmek için arka planda kendini tekrarlıyordu.

Bedenim tamamen onunkine dolanmış bir şekilde, bütünlük hissini her hücreme taşıyarak uykuya dalmak için hazırlandım.

Ama kapının çalmasıyla, ikimiz de nefesimizi tutarak birbirimize baktık.

Nefesini ilk dışarı bırakan ve homurdanmaya başlayan Lacivert oldu. İlk defa homurdanmasına şahit olduğum için şaşkın bir şekilde onu izlemeye başladım.

"Lanet olsun, Mike!"

Mike'a lanet okurken bir yandan da dolaptan çıkardığı eşofmanı bacağından geçiriyordu. Her zamanki gibi hızlıydı. Eşofmanını giyerken sıkı bacaklarını hafiften dikizlemiş olabilirdim ancak o kadar seriydi ki, bu durum beni utandırmadan giyinmişti bile.

Ellerini saçlarından geçirerek bana döndü.

"Mike'ı öldürmek istediğimi söylemiş miydim?"

Sesi oldukça keskin çıkıyordu.

Gülümseyerek, yüzüne oturan öfkenin zarafetine odaklandım.

"Direkt olmasa da, dolaylı olarak birçok kez ifade ettiğini düşünüyorum."

"Hâlâ harekete geçmememe şaşmalı o zaman!"

Sesindeki ciddiyet o kadar katıydı ki, dışarıdan duyan biri bu tehdidi ciddi algılayabilirdi.

"Yapma, James. Mike işte... Her zamanki Mike," diyerek güldüm.

Sabır dilenircesine tavana baktı. Sanki bu duruma inanamıyordu.

"Hiçbir zaman haz etmediğim Mike desek daha iyi olur," dedikten sonra yatak odasının kapısını açarak dışarı çıktı.

Ben de arkasından hızla kalktım ve üzerimdeki geceliğin uygun olmadığını düşünerek Lacivert'in dolabını açtım. Elbette onun eşofmanlarının bana olması gibi bir ihtimal yoktu ama sadece tişörtlerinden birini giyip çıkamayacağım için, mecburen paçaları dar olan bir eşofman seçtim ve şalvara benzer görüntüsünü umursamadan bir tişörtle beraber üzerime geçirdim.

Odadan çıktığım anda aklıma ilk gelen şey, dün geceden salonda kalmış olabilecek kıyafetlerimizdi. Lacivert'in böyle bir şeyi gözden kaçırmayacağına emin olsam da, hızlı adımlarla salonu kontrol etmek için hareketlendim.

Salonun tamamen toplu olduğunu görünce Lacivert'e bakmak için dış kapıya yöneldim. Mike henüz etrafta sırıtıyor olmadığına göre, Lacivert onu kapıdan defetmekle meşguldü.

Kapıya yaklaştığımda önce dışarıdan gelen keskin soğuk beni karşıladı. Lacivert'in gergin sırtı kapı aralığına siper olmuştu.

Mike'a seslenip James'i sinir etmeyi düşünürken, ifadesiz ses tonunu duydum.

"İyiyiz Sofia, gerçekten, herhangi bir sorun yok."

Adımlarım istem dışı onlara doğru ilerlerken, Lacivert anında bana doğru döndü.

Yüzünde her zamanki ifadesizliği can bulmuştu ve Sofia'ya kibarca gitmesini söylüyordu.

"Merhaba, Sofia," diyerek selam verdim.

Sofia her zamanki gibi gülümseyerek bana döndü.

"Merhaba, Beren." Gözleri bir anlığına üzerimdeki kıyafetlere takıldı ama hemen odağını yüzüme çevirdi.

James'in kapıyı kapatmak için hazırlandığını hissedebiliyordum. Ancak Sofia'nın arkasında beliren Mike bu durumu iyice zorlaştırmıştı. Mike sırıtarak ve herhangi bir davet beklemeyerek Sofia'nın yanından geçti ve Lacivert'in tam dibinde durdu.

"Günaydın, James. Hoş geldim, James."

Lacivert'in çenesinin seğirdiğini görünce, koluna girerek Mike'a yol vermesini sağladım.

Tenine temas ettiğim anda, ters bir tepkimeye yol açmış, daha da gerilmesine neden olmuştum ama saniyeler içinde yaşadığı gevşeme, dokunuşlarımın olumlu etkisinin somut bir göstergesiydi.

Mike vakit kaybetmeden mutfağa geçti. Ardından su ısıtıcısının sesi yükseldi.

Kapıda kalan Sofia'ya bakarak tüm gücümle gülümsemeye çalıştım ve elimle içeri geçmesini işaret ettim.

Sofia daha içten bir gülümsemeyle başını salladı ve Mike'ın peşinden gitti.

Günümüz hiç de hayal ettiğim gibi geçmiyordu.

Kapıda robottan farksız bir şekilde sabit duran Lacivert'ime baktım. İkimiz de bu sahneye inanamıyor gibiydik.

Ona yaklaştım ve Mike'ı izleyerek mutfağa giden Sofia'nın yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra fısıldadım.

"James, duş almam gerekiyor."

Gözleri az önceki ifadeden kurtulup muzip kıvılcımlar çakmaya başladı. Dudakları keyifle kıpırdandı.

"Çok isterim ama önce davetsiz misafirlerimizi göndermem gerekiyor."

Gözlerimi kocaman açarak uyarıcı bir şekilde göğsünü dürttüm.

Kısık bir kahkaha attı. Benimle alay etmekten bu kadar hoşlandığına inanamıyordum.

Gülüşünün keyfini çıkardıktan sonra homurdandım.

"Hem şu halime bak! Üstümü de değiştirmem gerekiyor."

Kaskatı kesilmemi sağlayacak kadar şaşırtıcı bir hareket yaparak belime sarıldı ve boynumu kokladı.

"Hımm, bence gayet iyi görünüyorsun. Tam olarak *benim* gibi."

Yutkunamıyordum. Yutkunmayı bırak, nefes almam bile zorlaşmıştı. İfadesiz Lacivert, yan odamızda Sofia ve Mike'ın olduğu bilmesine rağmen, ulu orta bir sevgi gösterisinde bulunuyordu. İnsanın *rüyamda görsem inanmam* dediği noktadaydım. Bir an gerçekten hayal mi görüyorum diye kollarından kurtulmaya çalıştım ancak izin vermedi.

İçim huzur ve mutlulukla dolsa da, nedense şu halimizin Sofia'ya haksızlık olduğunu düşünmüştüm. Belki de Lacivert'in artık bana ait olduğunu bildiğim için herhangi bir çekincem kalmamıştı ve fazlasıyla empati kurabiliyordum.

Mike bize seslenince, istemeyerek de olsa kollarından ayrılmak zorunda kaldım.

Lacivert önde, ben arkada mutfağa girdik.

Sofia elindeki kahveyi yudumluyordu. Bizim geldiğimizi görünce gülümsedi. Ancak yanımdaki güzel adama bakarken endişeli görünüyordu.

"Her şeyin yolunda olmasına sevindim," dedi kırık bir sesle.

Bu, onay isteyen bir cümle gibi havada asılı kalmıştı.

James az önce bana gösterdiği şefkatin yarısı kadarına bile denk gelmeyecek bir şekilde Sofia'ya baktı. Duruşu, ifadesizliği, en önemlisi de her zaman taşıdığı o eşsiz zarafet değişmemişti.

"Yolunda olduğunu söyledim, Sofia," dedi dümdüz bir tonla.

Ben çoktan oturmuş Mike'ın önüme koyduğu çaya bakıyordum. Öyle ki, Lacivert sandalyemi kendisine doğru çektiğinde kupanın içine yansıyan aksime bakmakla meşguldüm.

Bu ani hareketi karşısında irkilsem de bir tepki göstermemeye çalıştım.

Lacivert sıradan bir durummuş gibi beni yanına hapsederek Sofia'ya baktı.

"Söylediğim gibi... Beren, o gece biraz rahatsızlandığın için senin yanında olduğumun farkında."

Kafamı *Hı?* dercesine kaldırıp Lacivert'e baktım. Bakışlarındaki maskeden hiçbir şey anlaşılmıyordu ancak ilişkimizi kendi tarzında açıklama şekliydi bu.

Zaten Lacivert'ten bana sarılmasını ya da başkalarının yanında saçımı okşamasını beklemek mantıksızlık olurdu.

Ama bu şekilde, bana dokunmadan sadece yanında tutarak sahiplenmesi bile o kadar ölçülüydü ki, bir an durumu anlamaya çalışan Mike ve Sofia'dan ses çıkmadı.

Sessizliği bozan yine Sofia olurken, ne hissettiği hakkında tek bir ipucu vermeden, bir sorun olmadığına sevindiğini belirtti.

Mike'ın tepkisi ise çok daha orijinaldi.

"Az önce burada tam olarak ne oldu?"

Sofia sadece gülümserken, ben çayıma gömülme hayalleri kuruyor, Mike'tan tarafa bakmıyordum.

"Kahvaltıyı hazırla, Mike!" dedi Lacivert daha fazla uzatmadan. Sandalyemi biraz uzaklaştırıp kendine yer açtıktan sonra ayağa kalktı. "Sanıyorum buraya gelmenizin asıl nedeni, görev raporunu paylaşmak. Kahvaltıda bu konuyu tartışabiliriz."

Yine mekanik konuşmalarına geri dönmüştü ama sesindeki otorite inkâr edilemezdi. Ancak masadan ayrılmadan yaptığı şey ile hepimizi uzun süren bir sessizliğe davet etmiş olduğundan habersizdi.

Bana doğru eğildiğinde bir şey söyleyeceğini düşünerek ona bakmak için başımı kaldırdım. Ama herhangi bir

şey söylemek yerine, diğerlerini umursamadan alnımdan öperek bana has bir gülümsemeyle ekledi.

"Seni yukarıda bekliyorum."

Herkes için olduğu gibi, benim için de zaman durmuş, arkasından açık bir ağızla bakakalmıştım.

Sofia güldü. "İşte bu ilginçti!"

Mike ise elinde tuttuğu ekmek bıçağı havada asılı kalmış ve kafası tamamen karışmış bir şekilde, Lacivert'in çoktan kaybolduğu koridora bakmayı sürdürüyordu.

"Vay canına!" diyerek başını silkeledi. "Bugün," dedi ardından. "Gerçekten ilginç bir gün oluyor."

Bu durum karşısında en az diğerleri kadar şaşırdığım için masadan hızla kalkarak üst kata yöneldim.

Odamın kapısını açtığımda, banyodan gelen su sesini duyabiliyordum. İçeriye girdiğimde aniden karşımda belirdi.

Kızgın bir ifadeyle ona baktım.

"James, ne yaptığını sanıyorsun? Herkesin içinde beni odaya çağırmak da ne demek?"

Aslında bir yanım bu durumdan çok hoşlanmıştı. Ancak yerin dibine girdiğim gerçeğini düşünürsek, gerçekten ona kızmıştım.

Tabii onun hiç umurunda değil gibiydi.

Kollarını göğsünde birleştirerek, her zamanki gibi düz bir ifadeyle ekledi.

"Günümüzü mahvettikleri yetmediği gibi, bir de numara yapmamı mı bekliyorsun?"

"Elbette hayır ama..."

"Ama?" dedi tek kaşını kaldırarak.

O an tüm dikkatim seğirmeye başlayan dudak kıvrımına kaymıştı. Lacivert'in gülmemek için kendini tuttuğuna pek tanık olamazdınız.

Bu adamla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Kafamı salladım ve "Bana böyle bakmayı sürdürürsen, cümlemi tamamlamamı bekleme!" dedim yüzümü asarak. Bir yandan da saçlarımla oynamaya başlamıştım.

Dudaklarını serbest bırakarak ifadesini düzeltti ve beni kollarının arasına alıp banyoya soktu.

Küvetim doldurulmuş ve bolca köpürtülmüştü.

Kaşlarımı kaldırarak gülümsedim ve kapının kulpundan tutarak Lacivert'e çıkmasını işaret ettim.

"Banyo harika görünüyor, teşekkür ederim. Diğerlerini daha fazla bekletmeyelim, sen aşağıya in."

Burnundan derin bir nefes çekerek beni tekrar kollarına aldı.

"İkimiz de bir yere gitmiyoruz. Sen usluca küvete oturuyorsun, ben de seni yıkıyorum," dedi kesin bir tonla.

"Şaka yapıyorsun herhalde?" dedim gözlerimi açarak. "Mike ve Sofia aşağıdayken, biz de burada banyo mu yapacağız?"

"Aynen öyle," dedi kararlı bir şekilde. Ve tek hamleyle üzerimdeki tişörtü kollarımdan sıyırdı. "Günümüzü yeterince mahvettiler. Şimdi onların burada olduğunu unutuyorsun ve rahatlamaya odaklanıyorsun," dedi emreder gibi.

Dakikalar sonra, köpük dolu küvetin içinde, Lacivert'in bacak arasına oturmuş, saçlarıma değen parmaklarının büyüsünde kayboluyordum.

En son ikimiz de bu haldeyken, büyük bir enkazın yıkıntılarını üzerimizden sıyırmaya çalışıyorduk. Onur ve Onur'a dair olan tüm kâbuslarımı hızla defederek, sessiz emrine uymaya devam ettim. Rahatlamaya, sadece ikimizi düşünmeye çalıştım.

İnce parmaklarını omzumda dolaştırırken, sessizliğimizi bozarak kulağıma fısıldadı.

"Canını yakmadığıma eminsin, değil mi?"

Kulağımı gıdıklayan kısık sesiyle harekete geçen kalp çarpıntım, yanaklarımın yanmasına neden oldu. O ana kadar şehvetin tek bir kırıntısı bile aramıza giremezken, şimdi vücudum alarma geçmişti ve yanaklarımda başlayan ateş hızla her hücremi sarmıştı.

"Olması gerektiği kadar," dedim kısık sesimle. Samimi bir cevaptı bu, çünkü bir tıp öğrencisi olarak, neyin ne olduğunu ve vücudumun nasıl reaksiyon göstereceğini pekâlâ biliyordum.

"Güzel," dedi omzuma sıcak bir öpücük kondurarak. "Jenny'nin seni kontrol etmesini istiyorum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Neden?" diye merakla sordum. Başımı ona çevirmiştim.

"Çünkü..." dedi yanağıma değen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Dün geceden sonra bedeninde değişimler oldu ve muayene olman gerekiyor."

Sakinleşen tenim tekrar alev almışken ona iyice sokulup itiraz ettim.

"Bunları şu an konuşmak zorunda mıyız?"

Bir süre düşündü. Ciddi anlamda düşündü. Lacivert'in mantığın içinde kaybolmuş mizahı bazı durumlarda beni zorlasa da, o an sadece gülme isteği doğuruyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kaşlarını kaldırarak. "İlginç gelecek ama daha önce tecrübe ettiğim bir durum değil."

Yine keskin bir ciddiyet ve kendini beğenmişlikle söyledikleri karşısında göğsüne küçük bir yumruk attım.

Tepkim karşısında dudakları alayla kıvrıldı.

"Yine de, Jenny'nin seni kontrol etmesini istiyorum. Ayrıca..." dedi duraksayarak. "Her ne kadar doğurganlığını tetikleyecek bir etkim olduğunu düşünmesem de, Jenny'den korunma konusunda da yardım alabilirsin. Birlikteki birçok kadın bu riske girmemek için özel yöntemlerden faydalanıyor."

Son cümlelerindeki katı ses tonu o kadar somuttu ki, sözcüklerinin suyun içinde ağırlık yarattığını hissettim. Yüzündeki durgun ifadeden nefret ederek bakışlarını bana çevirmesini sağladım. Utancı bir kenara itmiş, Lacivert'in ruhuna dokunmak için uzanmıştım.

İki avucumun içine aldığım çenesini ve sakallarını okşayarak, kararlı gözlerle bakışlarımızı birleştirdim.

"Ben sende hiçbir sorun olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir eksiğin yok, James. Bizi hissedebildiğine göre, genetik bozukluğun da zamanla değişkenlik gösteriyor."

Donuk bakışlarını benim için ısıtırken, yüzü biraz olsun yumuşadı.

"Bilemiyorum. Ancak bu doğru olsa bile, birliğin hoşuna gitmeyecektir. Onlar için tam da aradıkları türde bir askerim. Duygusuz ve mekanik."

"Birlik umurumda değil!" dedim öfkeyle. "Birlik bilmek zorunda değil. Eminim araştırmanın bir yolunu buluruz."

Derin bir nefes alarak başını küvetin başlığına yasladı ve beni de göğsüne çekti.

Ve bir süre daha sessizliğin ruhlarımızı dinlendirmesine izin verdik.

Banyodan ilk çıkan Lacivert oldu. Onun ardından durulanıp ben de çıktım. Siyah bir tayt ve Lacivert'in sabah giydiğim tişörtünü üzerime geçirerek –kokusunu hissetmeye devam etmek istiyordum– aşağı indim.

Masanın başında oturan Lacivert beni gördüğü anda, dümdüz ama içi benimle dolu bakışlarını üzerimde sabitledi. Ben de benzer bir ifadeyle ona bakarak gülümsedim.

Odaya hâkim olan neşeye şaşırmıştım ancak soru sormadım. Mike, Sofia'ya o yokken sürdürdüğü görevlerden birini anlatıyordu ve Sofia da ilgiyle onu dinliyordu.

Mike'ın beni görünce bir patavatsızlık yapacağını düşünsem de, kimse az önce ortadan kaybolmamıza dair bir şey söylemeyince inanılmaz rahatladım. Belli ki Mike, ben gelmeden uyarılmıştı.

Ekmeğine bol kaymak ve reçel süren Mike sırıttı. "Türk insanının kilo alması kaçınılmaz. Kahvaltılıklarınıza bayılıyorum. Hatta düzenli antrenman yapmıyor olsam yüz kilo filan olurdum."

Lacivert hariç hepimiz söylediğine güldük. O ise, elinde tuttuğu peçeteyi zarif bir hareketle dudaklarına değdirerek olduğu yerde gerindi ve Mike'a döndü.

"Artık doyduysan görevden bahsetmeye başla, Mike. Bugün yapacak çok işim var."

Göz ucuyla bana baktığını görünce gülümsemek istesem de kendimi tuttum.

"Pekâlâ," dedi Mike ellerini çırparak. "Aslında görevin büyük bir kısmı Beren'e düşüyor, çünkü Donaldson'ın özel laboratuvarına giriş izni sadece onda var."

"Açık ol!" dedi Lacivert uyarı dolu bir sesle.

Planın şimdiden hoşuna gitmediğini hissedebiliyordum.

"Plan çok basit. Donaldson o gece Grand'le görüştü ve büyük ihtimalle projeyi bir üst seviyeye taşımaya karar verdiler. Beren'in Donaldson'a gittiği gece, Donaldson çalışmalarını okuldaki laboratuvarına götürerek orada çalışmaya devam etti."

Mike tane tane durumu anlatırken, bir yandan da bizim tepkimizi kontrol ediyordu. Ben tabağımdaki sayısı toplamda üçü geçmeyen zeytini on bilinmeyenli denklem gibi defalarca sayarken, Lacivert ise elinde tuttuğu çatalı öfkeden eritmekle meşguldü.

"Eğer o gün konuştukları belgelere ulaşabilirsek, bizim için büyük bir engel ortadan kalkacak. Bu yüzden de Beren'in laboratuvara girip, bu yeni belgelere ulaşması gerekiyor. Ayrıca Londra operasyonuyla ilgili hâlâ sonuç alamadık. Getirdiğiniz ahşap Lynx ileri teknoloji ile şifrelenmiş. Elimiz boş ve bir şeylere ulaşmamız artık hayati önem taşıyor."

"Olmaz!" dedi katı bir sesle. "Beren'i tek başına göreve göndermeyeceğim."

Mike parmağını kaldırıp onu durdurduğunda, James delici bakışlarını Mike'ın yüzünde gezdiriyordu.

"Elbette tek olmayacak. Planı beraber gideceğiniz şekilde kurguladım. Ama Beren'in laboratuvara tek girmesi gerekiyor. Çünkü Donaldson laboratuvarına davetsiz bir şekilde girmemden sonra tüm giriş çıkışları yeniden yapılandırdı. Artık yüz tanıma sistemi ile devreye giren bir kilit var. Adam tam bir obsesif ve kaçık," dedi Mike inanamaz gibi.

Derin bir nefes aldım. Lacivert hâlâ çok öfkeli görünüyordu ama her zamanki maskesinin altına gizlenmişti.

"Bu yüz tanıma sisteminden benim geçebileceğimi nereden çıkardın?" dedim Mike'a dönerek.

"Çünkü..." dedi sırıtarak. "Adamın takıntılarından biri de sensin ve dün bu sisteme kendiyle beraber senin yüzünü de tanımlattı. Nasıl başardın bilmiyorum ama Grand'den sonra en çok güvendiği kişi sen olmalısın."

Mike sırıtmaya devam ederken, Lacivert ayağa kalktı.

"Bu kadarı yeterli!"

Bıçak kadar keskin bir sessizlik masaya hâkim olurken, Lacivert hızla kalkarak evi terk etti.

Derin bir iç çekerek Mike'a döndüm. Ama o da şaşkınca James'in arkasından bakıyordu. Kısa bir süre sonra Sofia ile toparlanıp evden ayrıldılar.

Masayı toparlarken bir yandan da bundan sonra görev konusunda nasıl ilerleyeceğimizi düşünüyordum.

Elimdeki tabakları tezgâha bırakıp mutfak penceresinden bahçeyi izlemeye başladım.

"Artık göreve devam etmeni istemiyorum," dedi arkamdan yükselen kadife ses.

Bir anlığına irkilsem de ona doğru döndüm.

"Çok az kaldı, James. Tobias bana bu kadar güveniyorken görevi bırakmam saçmalık olur. Ayrıca bunu defalarca konuştuk. Görevi bırakmam hem Tobias, hem de Isolation Unity açısından çok tehlikeli." Ona doğru yürüyüp gülümsedim. "Bu kadar şey görmüş ve şahit olmuşken yardım etmek istiyorum."

Haklı olduğumu bildiği için cevap vermedi. Ancak gerilen bedeninin saldığı yoğun enerjiyi hissedebiliyordum.

Gözlerini bir anlığına kapatarak zihnini toparladı.

Tekrar açtığında otomatik tepkisi sahnedeydi.

"O zaman bu görevi en çabuk şekilde bitirelim ve kurtulalım."

Yarım saat geçmeden, arabaya binmiş üniversiteye doğru yol alıyorduk.

Lacivert, Mike'ın planının üstüne yaptığı eklemeleri basit ama etkili bir şekilde anlatmaya başladı.

Plan görünürde gerçekten pratik duruyordu. Tobias Donaldson, o gece konferans için yurt dışında olacaktı. Jenny onun ülkeden çıktığını onayladıktan sonra harekete geçecektik.

Mike'ın planına göre, James laboratuvarın dışında kalacaktı. Ancak Lacivert'in planına göre, herhangi bir aksilik anında görevin ifşa olmasını umursamadan akıllı kilidi devre dışı bırakıp yanıma gelecekti.

Durumun bu noktaya gelmemesini dilesem de, en azından Lacivert'in bir şekilde yanımda olacağını biliyordum.

Okula yakın bir yerde arabadan inip araç değiştirerek taksiye bindim.

Planımız fakülte binasını laboratuvarın bulunduğu uzak binaya bağlayan koridorda buluşmaktı. O koridor ve sonrasındaki kameralar devre dışı bırakılmıştı.

Kendimi bile şaşırtacak kadar soğukkanlıydım. Fakülte binası yirmi dört saat açık olduğu için girişte bir sorun yaşamadım. Ancak koridorların bu denli boş oluşu, korkunun bilinçaltıma bir nebze de olsa işlemesine neden olmuştu. Emin ama temkinli adımlarla Lacivert ile buluşacağımız noktaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Nihayet kasvetli ve dar koridora ulaşmıştım.

Köşede bulunan asansöre gidip aşağıya inmek için çağırdığım anda Lacivert yanımda belirdi.

Hiç konuşmadık. Hâlâ temkinliydik.

Asansör geldiğinde önce ben, sonra da o bindi.

Kalp çarpıntımın yükselişi hem adrenalin, hem de Lacivert'in bu kadar yakınımda olmasına bağlıydı.

Çelik kapılar birbirlerine yaklaşarak kapandığı anda, Lacivert beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Dikkatli ol, Deirdre. En ufak bir tereddütte, işaret göndermen yeterli."

Başımı salladım. Korku yavaş yavaş hücrelerimde salınırken, tek düşünmek istediğim beni koruyacak olduğuydu.

Dudaklarıma yoğun ve anlamlı kısa bir öpücük bıraktıktan sonra asansörün kapıları açıldı.

Önden ilerleyerek, büyük oranda değişen laboratuvarın kapısına yaklaştım.

Artık tamamen camdan oluşan kapının önünde mavi renkte bir ekran bulunuyordu. Ekrana yaklaştığım anda yüz tanıma programı devreye girerek, yüzümü tanıma işlemini başlattı.

Alnımda biriken terleri hissetsem de, silmek için herhangi bir hareket yapmadım.

Kısık bir onay sesi çıktıktan sonra açılan kapıdan yavaşça içeri girdim. Lacivert'in dediğine göre, kapıdaki mekanizma vücut ısılarını ölçüyor ve içeriye kaç kişi girdiği bilgisini rapor ediyordu. Benimle gelememesinin asıl nedeni buydu, çünkü laboratuvara girdiğimi Tobias'a bir şekilde açıklayabilirdim ama yanımda getirdiğim birini açıklamamın imkânı yoktu.

Laboratuvar hâlâ aynı gibi görünse de, devasa gen analiz cihazı daha kuytu bir yere taşınmış, onun yerine ön tarafı tamamen camdan oluşan çelik bir dolap yerleştirilmişti.

Dolabın hemen üstünde bulunan, acil durum koluna benzeyen kırmızı kola bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ancak fazla vaktim olmadığının farkındaydım ve orada daha fazla oyalanmadan dosyaları bulmam gerekiyordu.

İşin ilginç tarafı, Tobias tüm dosyalarını fiziksel olarak saklıyor, dijital ortama aktarmaktan özellikle sakınıyordu. O yüzden eski usulle, çekmeceleri karıştırarak dosyaları aramaya başladım.

Lacivert'in dışarıda beni izlediğini düşünerek, her dakika tavan yapan adrenalinimi bastırmaya çalışıyordum.

Laboratuvarın neredeyse tamamını karıştırmama rağmen, olası dosyalara ait bir şey bulamamıştım. Tek bulduğum deney raporlarıydı. Projeye dair hiçbir şey yoktu.

Aklıma gelen bir fikirle devasa makinenin önünde durdum ve düşünmeye başladım.

Makinenin tüm dizaynında dolanan gözlerim bir açık ya da bir ipucu arıyordu. En sonunda zemine yakın kısımda gördüğüm ince çizgi dikkatimi çekti. Eğilerek makinenin altına elimi soktum ve o kısmı kontrol ettim.

Elimle hissettiğim çıkıntıyla gözlerim parladı. Bu zeminle paralel büyük, gizli bir çekmeceydi.

Çekmeceyi alttan kavrayarak çekmeye çalıştım ancak bir milim bile kıpırdamıyordu. Hızla makinenin etrafında dolanarak bir ipucu aradım.

Herhangi bir anahtar bulamayınca, cihazın kapağını açarak içinden bir bağlantı bulmaya çalıştım. Kapağı açmam biraz vakit almıştı, sanırım sıkışmıştı.

Cihazın içindeki ekstra komut bölmesini gördüğümde hem şaşırmış, hem de sevinmiştim. Ama daha hangi tuşun hangi işlevi gerçekleştirdiği üzerine kafa yoramadan, kulak ağrıtan bir alarm sesi tüm laboratuvarda yankılanmaya başladı.

Çarpılmış gibi ellerimi cihazdan uzaklaştırsam da, alarmı aktif hale getirmiştim. Tüm görevi mahvediyor oluşumun verdiği dehşetle kapıya doğru koştum, çünkü ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben daha kapıya varamadan Lacivert kilidi devre dışı bırakıp yanıma ulaşmıştı.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim nefes nefese. "Sadece cihazın kapağını açtım. Dosyaların cihazın içindeki çekmecede olduğuna eminim ama onları alamadan alarm devreye girdi."

"Tamam," dedi tüm soğukkanlılığıyla. "Bana bırak."

Gen analiz cihazının açık olan kapağını biraz daha açarak içindeki modülü kontrol etti.

Zaman çok hızla ilerliyor ama beklemediğimiz bu güvenlik barajı karşısında etkisiz kalıyorduk.

İki dakika bile dolmadan daha acı bir alarm sesi duyduk.

İngilizce anons kulaklarımı dehşet çığlıklarıyla tırmalarken, tek yapabildiğim donup kalmak oldu.

"Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi... Güvenlik ihlali... İmha protokolü etkinleştirildi..."

Kulaklarımı tıkayarak bu sesi duymamayı diledim.

Lacivert hâlâ cihazla uğraşıyordu ama içimden bir ses, her şeyin bittiği gerçeğini fısıldıyordu. Alnında biriken terler yüz ifadesiyle uyuşmasa da, onun da benim durumumda olduğunu anlayabiliyordum.

Her ne yapıyorsa işe yaramıyordu.

Cihazın kapağını sertçe kapatarak bana döndü.

"Sakin ol, Deirdre. Şimdi buradan çıkacağız," dedi yüzümü avuçları arasında alarak.

Sesi her zamanki gibi sakindi ancak benim ellerim hâlâ kulaklarımdaydı ve ağlamak üzereydim. Beni kolunun altına alarak çıkışa doğru yürümemizi sağladı. Ancak

kapıya yaklaştığımız anda tüm laboratuvarın etrafı lazer ışınları tarafından çembere alındı.

Laboratuvar resmen her hareketimize cevap veriyordu. Lacivert hızlı bir hamleyle beni geriye doğru çekerken, kararmış gözlerle etrafa bakmaya başladı.

Bense sadece, laboratuvarın etrafımızda döndüğünü ve her dönüşünde daralıp bizi içine sıkıştırdığını hissediyordum.

Sonra tekrar uğursuz alarmı duyuldu.

"Patlamaya kalan süre... 10..."

Uyarıyı duyduğumuz anda birbirimize baktık. Sonsuz denebilecek bu bakışma çok şey saklıyordu. İkimiz de şaşkındık ama daha da önemlisi, ikimizin de umursadığı şey kendi canlarımız değildi.

"9..."

Sadece iki saniyeliğine beni kollarının arasına aldı. Biliyordum... Daha uzun bir kucaklaşma olmayacaktı. Yaşamak için dokuz, birbirimizi yaşamak içinse sadece iki saniyemiz vardı.

Gözlerimden ilk damlalar süzülürken, "Şşttt!" dedi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," dedim hıçkırarak. Bunu sadece onu onaylamak için söylemiştim. Geri dönüşümüz yoktu.

Artık ağlıyordum. Ne demem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. O an tek dileğim zamanın durmasıydı. Gerçekleşmeyeceğini bile bile, aynı dileği defalarca dudaklarımda kuruttum.

Göğüs kafesinin tam ortasına sıkıştırmıştı beni. Nefesimi engelleyecek kadar sıkı sarmıştı ama bir şikâyetim yoktu.

"7..."

Elimi sıkıca tutarak laboratuvarın tam ortasına ilerlememi sağladı. Kafasında nasıl bir plan vardı bilmiyordum ama bizim için tüm çıkış yolları kapalı gibiydi.

"6..."

Laboratuvara ilk girdiğimde fark ettiğim çelik ve cam karışımı dolabın önünde durarak bana döndü.

"Her ne olursa olsun, kendini suçlamanı istemiyorum."

"A-Anlamadım," dedim neredeyse kekeleyerek.

Ama cevabımı beklemeden ensemi kavradı ve o anı, kulaklarımızı kanatan alarmı, etrafımızı saran tuzakları bile unutturacak kadar derin bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Sıcaklığını benden uzaklaştırdığında gözlerimi açmak istemedim. Sonumuzun bu şekilde, onun sıcaklığına karışmış bir halde gelmesini istiyordum.

"3..."

Kollarımdan sıkıca tutarak son defa beni görüyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

Ardından tam arkasında bulunan dolaba dönerek, biraz asıldıktan sonra kırmızı kolu çevirdi ve içerisinden ilginç bir şekilde temiz havanın çıktığı dolabın kapağı açıldı.

"2..."

Daha ne olduğunu anlayamadan, kendimi bu tek kişilik mezarı andıran dolabın içinde bulmuştum.

İtiraz etmeme bile izin vermeden dolabın kapağını üzerime kapattığında, ölüm sessizliği her yanımı sardı.

Alarm susmuştu. Uyarı sesi susmuştu. Ama ben hâlâ içimden sayıyordum.

"1..."

Lacivert'im tam karşımdaydı. Edepsiz Lacivert'im...

Aramızda camdan bir duvar ve ondan da öte koca bir hayat vardı şimdi.

Tüm gücümle camı yumruklamaya başladım. Beni oradan çıkarıp yanına alması için yalvardım. Tırnaklarım camda tiz bir ses çıkarsa da, benim onu duyamadığım gibi o da beni duyamıyordu.

"James! "

"James, bunu yapıyor olamazsın! Lanet olsun! Ne olur çıkar beni buradan!"

"James!"

Hareket alanım o kadar kısıtlıydı ki, camı kırmak için hiçbir şansım yoktu.

O camın kırılmayacağını biliyordum. Lacivert'in tüm bunları başından beri düşündüğünü biliyordum.

Ama orada durup onun yok oluşunu izleyemezdim.

Kafamdaki saat acımasız sesini bir kez daha duyurduğunda, yalvaran gözlerle ona bakıyordum. Ağlayarak, beni yanına alması için yalvarıyordum.

İçinde bulunduğum tabutu andıran kabin tek kişilikti ve Tobias'ın acil durumlarda kendini korumak adına yaptırmış olduğu bir sığınaktı. Bunu en başında anlamadığım için kendime lanetler okurken hâlâ cama vurarak bağırıyordum.

"0..."

Defalarca yumrukladığım cama dayadı avucunu. Bir çeşit veda ediyordu ama zihnim bu fikri hızla reddetti. Çığlık atmaya başladım. Kan ağlıyor, zifir saçıyordum. Dudakları son bir defa kıpırdadı ve bir şey söyledi.

Nefret ettim. O an, dudaklarına dokunamamaktan, her ne söylediyse onu anlamamış olmaktan nefret ettim. Hayatımda duymuş olduğumu sandığım tüm öfke, tüm olumsuz duygular bir hiç olmuştu. O andan daha ötesi, nefreti daha çok çağrıştıran bir durum olamazdı. Lacivert'imin sözcüklerini kaçırmıştım. Kadife sesinin sakin tınıları, ruhumu doyuran tek melodi, gözlerimin önünde uzaklaşmıştı.

Hissiz ve ifadesiz kaldım bir süre. Saat çoktan felaketi çağırmıştı. Ben sadece zamanın durduğu noktada oyalanıyordum. Beynim açılmış, korkumla beraber saniyeler uzun sürelere aldandırmıştı beni.

Onu kaybetme fikri daha kıyılarıma vurmamıştı bile. Buruk son sözcüklerinin peşine düşmüştüm tam bir çaresiz gibi.

Çünkü çaresizdim.

"0..."

Tekrar kanattı zihnimi. Kafamdaki ağır çekim sahne final yapar gibi dev flaşlar patlattı etrafımda. Kızıl lazer ışınları tüm laboratuvarda kol geziyordu. Gözlerimi kapatmak istedim ama buna gücüm yoktu.

Bir anda tüm laboratuvar havaya uçtu. Metal parçaları etrafa saçıldı.

Bir süre sonra tek görebildiğim, ortama hâkim olan kara dumandı. Lacivert'i göremiyordum. Lanet bir karabasan

gibi dolanan duman bulutlarının arasından yükselen alevler, adeta şeytanı çağırıyordu.

Bağırdım.

Çığlık attım.

Yine.

Defalarca.

Boğazım yırtılana kadar adını haykırdım.

Bileklerim kanayana kadar yumrukladım camı.

Hiçbir hareket yoktu.

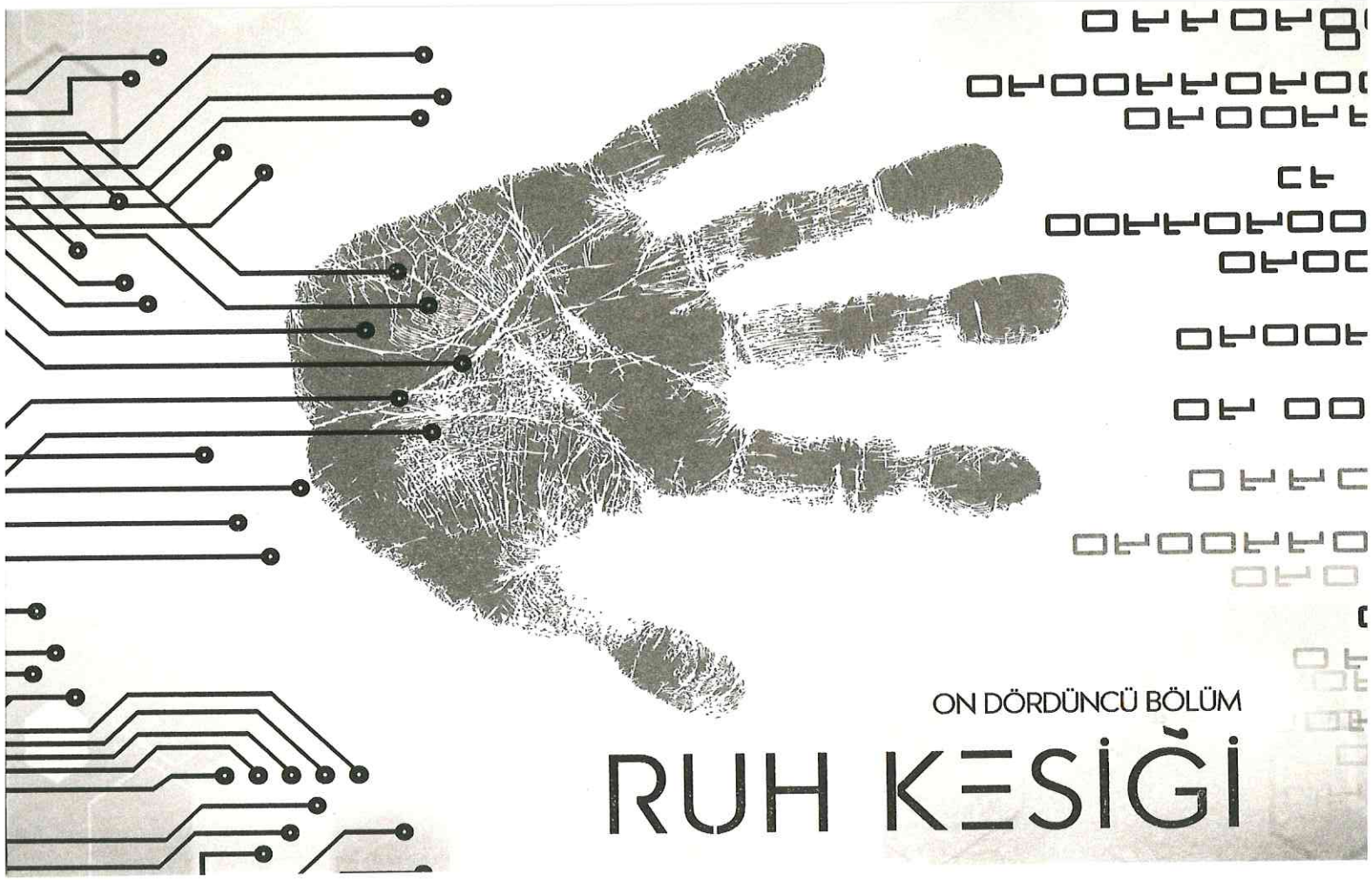
Lacivert gitmişti ve beni de bir mezarın içinde bırakmıştı. Diri diri yanıyordum. Yokluğuyla, yok oluşuyla öldürüyordu beni.

Aklımı yitirir gibi oldum. Tüm gücümle kafamı cama vurmaya başladım.

Alnımdan süzülen sıcak kan, çığlıklarımla ağzıma dolan metalik tat ya da bileklerimdeki morluklar umurumda değildi.

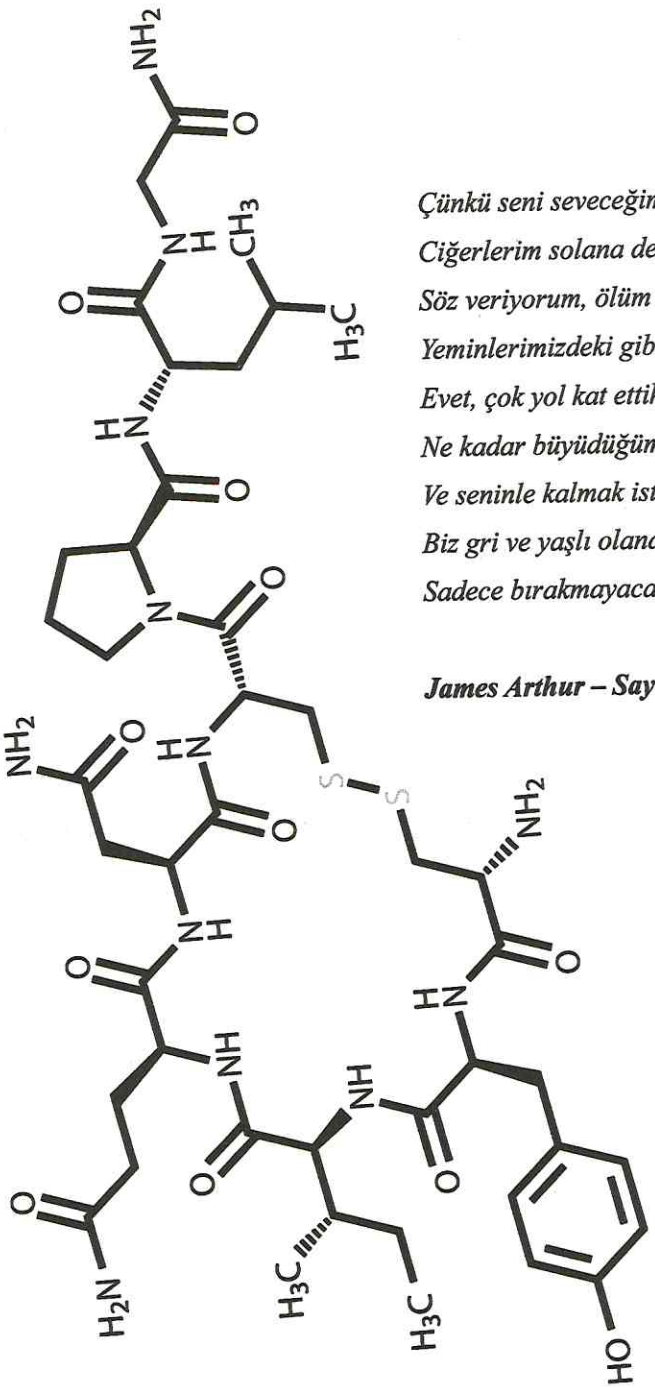
Her hücrem kanıyordu, her hücrem onu arıyordu ve beni korumak için koyduğu bu ısı geçirmez tabutun görevini yapması için hiçbir neden yoktu.

Çünkü Lacivert olmasa, benim bir anlamım yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUH KESİĞİ

Çünkü seni seveceğim
Ciğerlerim solana dek
Söz veriyorum, ölüm bizi ayırana kadar
Yeminlerimizdeki gibi
Evet, çok yol kat ettik sevgilim
Ne kadar büyüdüğümüze bir bak
Ve seninle kalmak istiyorum
Biz gri ve yaşlı olana kadar
Sadece bırakmayacağını söyle

James Arthur – Say You Won't Let Go

Çelik tabutun penceresinde görüş açım yok denecek kadar azdı. Alnımdan süzülen kan her yere bulaşmıştı ve yoğunluğunu kaybetmişti. Camın üzerinde kırmızı ve pembe tonlarda bir resim yapmışım gibi görünüyordu.

Bilincimi kaybetmek üzereydim ama bayılmak istemiyordum. Bayılmak ve sonrasında gözümü bir hastanede açıp onu görememek...

Acı her gözeneğimden kızgın yağ gibi fışkırıyor, tenimi, ruhumu, şu aciz bedenimi daha önce tatmadığı bir işkenceye maruz bırakıyordu.

Hissetmek istemiyordum. Ama bu kendimi bırakmak demekti. Bu bilincime elveda demek anlamına geliyordu. Ama bir veda edeceksem bu, ruhuma olsun istiyordum.

Sonsuza kadar kaybolmak ve göğsümde açılan şu koca delikten kurtulmak istiyordum.

Asırlar gibi geçen dakikalar ya da saniyelerin ardından dumanlar yavaş bir ritimle geriye çekilmeye başlamışlardı. Tabutun içinde jöle gibi büzülmüştüm ve ayakta durmak zor geliyordu ancak bayılmamam gerektiğini kendime hatırlatıp duruyordum.

Zihnim bunu kabul etmek istemese de, o, orada bir yerlerdeydi. Enkazın altındaydı. Onu bulmam gerekiyordu.

Ona dokunmam, ruhu çekildiyse bile bana ait olan bedenini yanımda tutmam gerekiyordu.

Tekrar ağlama krizine girdim. Şokla ellerime bakıyordum. Bana az önce veda ettiği, dudaklarını kıpırdattığı o noktayı defalarca öptüm. Ağzıma gelen tek tat, kanımın metalik tadıydı. O çiğ ve ılık koku her yerdeydi. Delirmiş gibiydim. Bir çılgın gibi şu daracık tabutta hayalini öpüyordum.

Benim için hayatını feda etmişti. Benim için kendinden vazgeçmişti.

Aslında bu yeni bir şey değildi. Onunla ilk karşılaştığım gece beni protokole dâhil etmeyerek bu riski göze almamış mıydı ki zaten? Bu görevde ona eşlik etmeseydim, beceriksiz sıradan bir kız olmasaydım, bundan çok daha iyisini yapabilirdi. Bundan daha iyisine de gerek yoktu. O zaten mükemmeldi. O Lacivert'ti. Özeldi. Onu ölümle beraber anmak mantıksızdı.

Hayır...

Hayır! Mantıksız olan bendim. En başından beri onu zayıflığa sürükleyen, onun dikkatini dağıtan bendim. Ateşten çok daha kuvvetli bir fırtına olduğumu söylemişti defalarca. İkimizin de yok olacağını söylemişti. Ona kulak asmadım. Kaçtığını, korktuğunu düşündüm.

İşte şimdi gerçekten Deirdre'ydim. Gözlerimin önünde Naoise ve tüm diğer kişiliklerinin öldüğünü görmüştüm. Oysa Naoise olmasına ne kadar da çabuk alışmıştım. Beni bu konuda da uyarmıştı.

Allah kahretsin! Beni her konuda uyarmıştı.

Anılarıma üşüşen tüm bu gerçekler zehirli bir elektrik akımı gibi bedenimden geçerek çığlıklar atmamı sağladı.

Kafamı tekrar kanımın boyadığı cama vurmaya başladım. Bu kadarı fazlaydı. Çok fazla!

Sonra tekrar aklıma son sözleri geldi.

"Sakın kendini suçlama."

Tuzlu gözyaşlarım ve kırmızı demir tadı yeniden birbirine karıştı. İçinde bulunduğum tabutta oksijen azalmıştı ancak boğulmam için yeterince sebep varken, oksijen en son düşüneceğim şeydi.

Onun yokluğunu düşünmekten kaçan zihnim boğuluyordu. Bu düşünceden kaçarken bile nefes alamıyor, beynimin patlamak üzere olduğunu hissediyordum.

Başımdaki dayanılmaz ağrı, kalbimdeki sıkışıklığın yanında, küçük bir sıyrık gibi kalıyordu. Cehennemi dünyada tatmak bu olsa gerekti. Sanki içimde kaynayan kazan, o sonsuz günah çukurunun en deriniydi.

Kara dumanların arasında beliren hareketliliği görünce, bunun zihnimin bir oyunu olmaması için dua etmeye başladım. Çünkü dumanlar yarılıyor, sanki aydınlığa doğru küçük bir patika açılıyordu.

Ya da sadece bayılıyordum.

Ciğerlerime dolan taze hava, tabutun önünde beliren karanlık siluetle tezat oluşturarak, gerçek ama bir o kadar da zehirli, yasak bir nefes almama neden oldu. Onsuz ben yasaktım.

Koltuk altlarımdan tutulduğumu hissettiğimde kanayan başımı kaldırdım.

"Geçti fıstık, buradayım. Geçti."

"James!" dedim tüm gücümü toplayarak.

Kendimi geriye attığım anda yere savruldum. Acı duman boğazıma dolmuş, öksürmeye başlamıştım.

Mike hiç zaman kaybetmeden, bu sefer beni kucağına alarak enkazın içinden çıkardı. Acı nefesi, belki kokusunu taşır umuduyla biraz daha içime çektim. Biraz daha... Kokusunu vermese bile beni ona götürürdü belki.

"James'i bul, Mike! Beni bırak! James!"

Çürüyen avuçlarımla Mike'ın göğsünü dövmeye başladım.

"Geçti, Beren. Artık güvendesin," dediğinde beni laboratuvarın dışına sürüklemişti.

Hızla kollarından kurtularak nefretle ona baktım.

"James, nerede? Onu görmeden bana güvenden bahsedemezsin, lanet olası!"

"Sakin ol, lütfen." Ellerini hafifçe havaya kaldırarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

Mike... Beni her an neşelendiren, gülümseyerek omzuma elini koymaktan hiç vazgeçmeyen dostuma dehşet dolu gözlerle bakıyordum.

Onun bir suçu olmadığını bilsem de, o an, içimde biriken zehri ona akıtmak daha doğru gelmişti. Ama o kadar çaresizdim ki, tekrar ağlamaya ve yalvarmaya başladım.

"Mike, lütfen... Lütfen! James nerede? Onu görmeme izin ver. Lütfen..."

"Şştt!" dedi bir adım yaklaşarak. "O güvende. Götürmek için helikopteri bekliyoruz."

"Nerede?" diye çığlık attım olağan gücümle. Mike'ın tişörtüne tutunan ellerimi yumruk yaparak bağırdım. "Onu görmeme izin ver, Mike! Lütfen, onu görmek zorundayım!"

Yalvarışlarıma hıçkırıklarım eşlik ediyordu. Mike'ın göğsüne vuran yumruklarım sızlıyor ama hiçbiri göğsümdeki delikle yarışamıyordu.

Nefesim yine boğazımda takılı kalmış, öksürmeye başlamıştım ama son nefesimi bile üflesem onu görecektim.

Fersiz vücudumu serbest bırakıp Mike'ın ayaklarına kapandım. Etraftaki dumandan ve tozdan hiçbir şey görünmüyordu. Buradan bir an önce uzaklaşmamız gerektiğinin de farkındaydım.

Mike omuzlarımdan tutarak beni kaldırdı.

"İyi görünmüyor, Beren. Onu bu şekilde görmek istemezsin."

O an, kendi acımı onun gözlerinde gördüm. Mike da perişandı ancak beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Beni ona götür!" dedim son defa hıçkırarak. Sesim güçsüz ama pürüzsüz çıkmıştı.

Mike olumlu anlamda başını salladı ancak gözlerindeki keder beni dehşete düşürmüştü.

Bana tekrar destek olup omuzlarımdan kavradı ve karanlık koridor boyunca hızlı adımlarla ilerlemeye başladık.

Koridorun sonunda cılız ışıklı bir asansör seçiliyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve baş ağrımın izin verdiği ölçüde asansöre odaklandım. Çelik kapıları iki yana açılmıştı ve hareketsizdi. Yaklaştıkça cılız ışığın altında parlayan bedenden gelen yanık kokusunu duydum.

Koku, damağımda yer edinen dumanın acı tadından çok daha tesirliydi. Birkaç adım daha attığımda, bu bedenin kime ait olduğunu kavradım.

Koşmaya başladım.

İşte oradaydı. Benim Lacivert'im... Beyaz bir örtünün üzerinde yüzüstü yatıyor, kendini bile aydınlatamayan bir ışık altında kızıl bir kor gibi parlıyordu.

Dehşet çığlıkları çenemi delip geçerken, dizlerim kesik acılarıyla yırtılıyordu. Ruhumun en derininden kopup gelen feryatlar keskin bir bıçak gibi tenimi katlediyordu.

Yanına ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm. Hıçkırıklarım boğazımı yırtarak çıkmak için diretse de, çenemi sıkarak onlara engel oldum.

Aşina olduğumu düşündüğüm lazer yanıklarına baktım. Vücudunun arka tarafına hâkim olan tek renk kömür rengi ve onun içinde tenini belli eden uğursuz kırmızı yaralardı. Ayak bileklerine kadar rastgele uzanan şeritlerin derinliği kemiklerine kadar işlemişti.

İyice yaklaşıp yaralarının derinliğini gördüğümde, çığlığımı bastıramayacak kadar dehşete düşmüştüm.

En dehşet verici yarıklar sırtındaydı. Öyle ki üzerindeki siyah gömlek tamamen yanarak erimiş, çıplak teni kızıla dönmüştü.

Gözyaşlarım kalbimi karartan bir buluttan dökülürcesine görüş açımı kapattı.

Ona dokunmak için her daim sızlayan parmak uçlarım, şimdi zarar vermekten korkarak geriye kaçıyordu.

"Hayır! Hayır hayır! Lütfen James, lütfen..."

Titreyen ellerimle bana dönük olan yüzüne dokundum. Güzel çehresinde sadece birkaç çizik vardı. Sırtındaki görüntü yüzündeki görüntüye o kadar tezattı ki, çok kısa bir süre önce şahit olduğum gülümsemesi zihnime doldukça titriyordum.

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak nefesini kontrol ettim. Cılız nefesler alıyordu. Ona yakışmayacak nefesler...

Ağlamamı durduramıyordum. Onu böyle görmeye dayanamıyordum.

"Ah James, lütfen dayan! Lütfen beni bırakma! Lütfen..."

Yalvarışlarım arasından hıçkırıklarım seçilse de bağırmamaya çalışıyordum.

Bu adam benim gerçeğimdi. Bu adam saatler önce tüm hayatımı, özelimi, benliğimi, ruhumu bağışladığım parçamdı. O benim Lacivert mucizem, kırılmış parçam, soğuk ama fedakâr sahibimdi.

Dokunmaya kıyamadığım saçlarını okşadım. Çok uzaklarda görünüyordu. Gözleri kapalı, yüzünde yine o her zamanki uzak, erişilmez ifade kol geziyordu.

Mike'a döndüğümde ses tonumu kontrol edemedim.

"Hâlâ ne bekliyoruz? Nabzı çok zayıf! Bu şekilde devam etmesi imkânsız!"

"Beren..." dedi başımda bekleyen Mike derin bir nefes alarak. "Onu kıpırdatmamamız gerek. Helikopterle beraber bir sağlık ekibi de gelecek."

Sesindeki dile gelen acıdan onun da bu durumdan nefret ettiğini hissedebiliyordum.

Ben gözyaşlarımı sessizce akıtırken, Mike kireç gibi bembeyaz bir suratla, bir gardiyan gibi başımızda dikiliyordu.

Ben ağlayabiliyordum ancak Mike hâlâ şokta gibiydi. Elimi uzatarak yanıma gelmesi için işaret verdim. Donuk bakışlarını bana çevirip bir süre yüzüme baktı ama sonra ne istediğimi anlamış olacak ki yanımda diz çöktü.

"Kendini koruma kalkanına almış," dedi düz bir sesle. Ancak ses tonunun altındaki ızdırap kendini açıkça belli ediyordu. "Seni acil durum kabinine kilitledikten sonra, kalkanı kullanarak çıkmaya çalışmış. Ama 360 derece dönen lazerler arkasını dönmesiyle, sırtını ve arka bacaklarını hedef almış."

O anlatırken, sadece Lacivert'imin yüzüne bakıyordum. Buğday tenine rağmen beyaz görünen yüzündeki asalet hâlâ aynıydı. Sanki birazdan gözlerini açacak ve beni lacivert dünyasına davet edecekti. Bunu yaparken dudağının kenarını kıvırarak bana küçük bir mucize bahşedecekti.

Tuzlu su, gözlerimden mekanik bir şekilde akıyordu artık.

Mike'a dönmedim ancak o anlatmaya devam etti.

"O lazerlerden kurtulma imkânı yoktu," dedi derin bir nefes alarak. "Ancak ışınların sırtına isabeti esnasında patlama olmuş ve James dışarı savrulmuş. Patlama en büyük şansı olmuş."

Patlama anını gözlerimle görmüştüm ancak Lacivert'e olanların hayali zihnimde canlanınca tüm o uğursuz görüntülerle birleşip, acımasız bir kâbusa dönüştü. Tekrar hıçkırmaya başladım. Ellerim deli gibi titriyordu. Gözlerim sırtındaki cehenneme kaydıkça kursağımda takılı kalan hıçkırıklar beni daha da zorluyordu.

Bu manzara karşısında daha fazla güçlü durabilme ihtimalim yoktu. Başımı tam onunkinin karşısına, asansör zeminine koyarak cenin pozisyonu aldım ve yüzlerimizi hizalayarak, güzel yüzüyle sakinleşmeye çalıştım. Artık ikimiz de zeminde yatıyorduk. Parmak uçlarımla sakallarını sevmeye başladım. Bir elimle hâlâ nefes alış verişlerini kontrol ediyordum.

Kulağına yaklaştığımda fısıltılarıma gözyaşlarım yine eşlik etmeye başladı.

"Yanındayım, James. Hiçbir yere gitmiyorum. Her nereye gidersen git yanında olacağım. Deirdre'nin laneti bizi de içine alabilir, umurumda bile değil."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken burukça gülümsedim.

"Hem bakarsın bizim de toprağımız üzerinde kök salan âşık bir ağacımız olur. Sahi, daha bana âşık olup olmadığını bile söylemedin. Kadın ruhundan gerçekten anlamadığını söylemiş miydim?"

Histerik bir şekilde güldüm ve tekrar gözlerimi sildim.

"Elbette söylemene gerek yok. Çünkü kadınların değil, bir tek benim ruhumdan anladığını biliyorum. Bir tek bana dokunduğunu, sadece birbirimize ait olduğumuzu biliyorum. Bize ne olursa olsun, bu hikâye sonsuza kadar devam edecek. Deirdre'nin Naoise'i varsa, sen de Beren'in James'i olarak kalacaksın. Edepsiz Lacivert'im olarak. İfadesiz yüzünün altında benim için saklı olan gülüş hep zihnimde olacak."

Ilık yaşlar tekrar görüş açımı kapattığında sesim iyice boğuklaşmıştı.

"Ah James! Yanımda olmana ihtiyacım var. Çünkü iliklerime, her hücreme kadar âşığım sana. Sensiz devam edemem..."

Sesim hıçkırıklara karışırken kesik nefeslerim arasında bir şeyi fark ettim.

Nefes almıyordu.

Elimle titreyen dudaklarımı kapatarak sadece ona odaklandım ve dinledim.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

Dudaklarımdan kopan itirazlar bilinçli bile değildi.

"Mike, nefes almıyor! Mike, bir şeyler yap!"

Olduğum yerde doğrulup ellerimle tekrar yüzünü kavradım.

"Sakın beni bırakmaya kalkma James, sakın! Şimdi olmaz! Bu şekilde olmaz! Dayanmak zorundasın, dayanmak zorundasın!"

Bir yandan feryat edip, bir yandan da bir şey yapması için delirmiş gibi Mike'a bakıyordum.

Mike girdiği transtan kurtularak hızla Lacivert'e yanaştı ve saniyeler sonra mümkünmüş gibi yüzü daha çok beyazladı.

Benimkisi gibi titreyen dudaklarından birkaç kelime firar edecekti ki, gözümüzü alan fener ışıklarıyla karanlık koridora döndük.

Karanlığı kısmen aydınlatan ışıklar arasında, tamamen beyazlarla kaplı dört kişi belirdi. Ellerindeki sedyeyi hızla asansöre sokarak Lacivert'in bulunduğu örtüyü dikkatle kaldırdılar ve onu sedyeye taşıdılar.

Ağlayarak gelenlere yalvardım.

"Nefes almıyor! Nefes almıyor, ne olur yardım edin!"

Beyaz kıyafetli adamlar mekanik bir şekilde Lacivert'i sedyeye yerleştirdikten sonra, beni dışarıda bırakıp asansörün kapılarını kapatmaya çalıştılar.

Elimi arada kalan boşluğa koyarak bağırdım.

"Onu nereye götürüyorsunuz? Ben de geleceğim! Lanet olsun, nefes almıyor diyorum!"

Mike kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Beren, işlerini yapmalarına izin ver."

"Hayır!" dedim delirmiş gibi. "Hayır! Bensiz olmaz! Yanında olmak zorundayım. Bırak beni!"

Görevlilerden biri elimi ittirdiğinde asansör hızlıca kapandı ve ben tamamen dışarıda kalmış oldum.

Asansörün kapısını yumruklamak için atıldığımda Mike belimden sıkıca kavrayarak bana engel oldu.

"James! Hayır! James!"

Arkasından çılgın gibi bağırırken, Mike hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama sakinleşmek gibi bir niyetim yoktu.

Kollarından kurtulmaya çalışarak bağırmaya devam ediyordum.

"Lütfen, Mike! Onunla olmama izin ver lütfen!"

Tekrar yalvarmaya başladım. Ama Mike beni bırakmıyordu.

Ağlamaktan çatallaşan sesimle Mike'a dönmeye çalıştım.

"Eğer yanında olmama izin vermezsen, seni hayatım boyunca affetmem, Mike."

Mike donmuş gözlerle bana baktı.

Kolları hafifçe gevşediğinde, bunun bir onay olduğunu anlayarak, beni hapsettiği küçük kafesten çıktım.

"Yanında olmak istiyorsan..." dedi kısılan sesiyle. "Her şeye hazırlıklı olmalısın."

Kalbim zaten bildiğim bu gerçeğin yarattığı yeni depremle yerinden oynarken koşmaya başladım.

Lacivert'e koştum. Son nefesimizi beraber paylaşabilirdik. Çünkü ben oydum, o da ben... Nefesimiz ortaktı.

Adımlarım çığlıklarım kadar sert, içimde biriken öfke kadar tepkiliydi. Ama hepsinden öte, çaresiz yakarışlarımın göstergesi gibi bilinçsizce zeminde kayboluyordu.

Soğuk havanın esintisi tenimi ısırmaya başlamasına rağmen koşmaya devam ettim.

Helikopter pervanesinin kulak uğuldatan sesi havaya karışıp erise de, çok daha fazlası beynimin içinde dönüyor gibiydi. Çarpık adımlarla helikopter pistinin ortasındaki iki helikoptere doğru ilerledim. Lacivert'in hangisinin içinde olduğunu bilmediğimden kısa bir an gözlerimi kısmam gerekti. Ancak aynı zamanda acele etmeliydim, çünkü kalkmak üzereydiler.

Tanıdık bir simayı ilk helikopterin içinde görünce o yöne doğru koşmaya başladım. Doktor Smith, helikopterin içinde sedyenin başındaydı.

Doktor Smith'le Çetin'in beni tanınmayacak hale getirmesinden sonra tanışmıştım. İç hasarımı onarmak adına, beni hızla tedavi etmişti. Şimdi onu bu şekilde karşımda görmek, acı bir hatırayı canlandırsa da, bu hatırayı olduğu yere gömüp helikoptere doğru koştum.

"Dördüncü derece yanık! Entübasyon tüpü takılsın, solunum yolunu açmamız gerekiyor!"

Hararetle verdiği direktifler pervane seslerine karışarak, beynimdeki gürültüde yerlerini aldı. Arkamdan yetişen Mike kolumdan tuttu ve beni diğer helikoptere yönlendirdi.

Benimse tek duyduğum, helikopterin kapıları kapatılmadan önce Doktor Smith'in söyledikleriydi.

"2 mg morfin sülfat verin. Yanıkları çok derin, daha fazla dayanamaz."

Ölmeden önce hayatının bir film şeridi gibi önünden geçtiği hikâyesini hepimiz biliriz. Hayır, ben ölmüyordum. Ama anladım ki, bu film şeridinin devreye girmesi için, insanın kendinden çok sevdiği birinin bu çizgiye gelmesi dahi yetiyordu.

Helikoptere bindiğimiz anda tüm günün savaşını yüklenen omuzlarım ağır bir acıyla çöktü. Pervane sesleri kulaklarımı delip geçerken, dudaklarımdan kopup karanlık gökyüzüne karışan dualarım mırıltı şeklindeydi.

Sakinliğin ötesinden bile geçmiyordum ancak bedenim, içimdeki ateşi taşımak konusunda istekli değildi artık. Yorulmuştum. Tek istediğim onun yanında olmaktı.

O an dünyanın en büyük fiziksel acısını çektiğini düşündükçe, ona nazaran iyi durumda olmam büyük bir haksızlık gibi geliyordu.

Helikopterler piste iniş yaptığında, her şey gözlerimin önünde ama bir o kadar da uzak, ağır çekimde ilerliyordu. Sanki korkunç bir karabasan beni felç etmiş ve hareket etmemi engelliyor, olan biten her şey bulanık görüntülere dönüyordu.

Mahzende Lacivert için hazır bekleyen ekip, Jenny, bütün o kalabalık, etrafta koşuşan Brad ve Elizabeth, mahzene yeni geldiği belli olan ve panikle sarsılan Sofia, kolumdan tutan Mike... Hepsinin görüntüleri birer sinek

vızıltısı gibi zihnime üşüştü. Olduğum yerde sendeleyip geriye doğru düştüğümü hissettim. Ama Mike belimden tutarak düşmemi engelledi.

"Başına baktırmamız lazım."

Sesi de aynı sinek vızıltısından farksız geliyordu.

"Önce James," dedim kısık sesimle. Gerçekten yorgun hissediyordum.

Doktor Smith'in direktiflerini duyabiliyordum. Sterilizasyon odasına nakledilmesinden bahsediyordu.

Dakikalar sonra daha önce mahzende görmediğim bir odadaydık.

Soğuk bir hastane odası gibi ruhsuz, her bir köşenin metal cihazlarla kaplı olduğu bir odaydı bu.

Lacivert, odanın merkezindeki güçlü ışığın altında cam bir fanusun içindeydi ve yan yatırılmıştı.

Ruhunun çıplaklığını gördüğüm adam, şimdi tüm çıplaklığıyla karşımdaydı. Bana ait olan, her zerresini *benim* yaptığım adamın iliklerine kadar uzanan yanıkları, gerçek olamayacak kadar korkunçtu.

Yüzü hâlâ bembeyaz ama pürüzsüzdü. Aramızdaki cam engeli aşıp, yüzüne tekrar dokunmak, soğuktan morarmış dudaklarını ısıtmak istedim. Sonsuza kadar onunla kalmak istedim.

Jenny'nin mekanik ama rahatlatıcı sesi odada yankılanırken, fanusun içinden yükselen lazer ışınları kesiklerin üzerinde gezinmeye başladı.

Ellerimi cam fanusa dayadığımda artık kontrolüm dışında akan gözyaşlarım tamamen serbest kalmıştı.

Tedavisini takip eden Doktor Smith'e döndüm.

"Bu işe yarayacak mı?"

Doktor Smith'in sıkılgan tavrı, içimde bir köşede hazırda bekleyen öfkeyi uyandırmak için yeterliydi.

"Açık olun, doktor!" dedim sert bir şekilde.

Kafasını salladı.

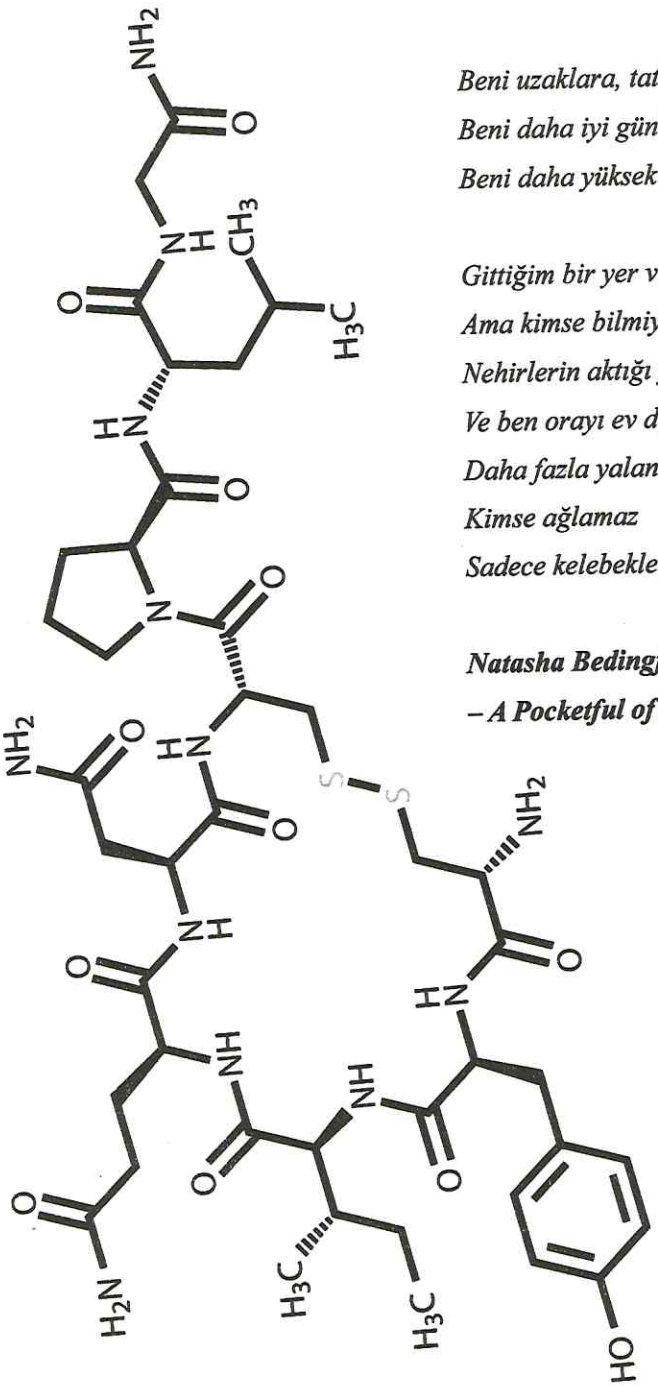
"Kesikler çok derin, bazıları kemiklerini bile parçalamış. İşe yarasa bile, bu uzun sürebilir."

Deli gibi akan gözyaşlarım bir kez daha görüş açımı kapattı ama bu sefer umursamadım.

Asırlar gibi gelen saatler sonunda ilk kez kalbimin atışını, aldığım nefesi hissettim. Bir umut parçası bekleyen vücudum kendini yorgunluğa teslim ettiğinde dizlerimin üzerinde çökerek şükretmeye başladım.

CENNET

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Beni uzaklara, tatlı bir kaçışa götür
Beni daha iyi günlere götür
Beni daha yüksek bir yere götür

Gittiğim bir yer var
Ama kimse bilmiyor
Nehirlerin aktığı yer
Ve ben orayı ev diye çağırıyorum.
Daha fazla yalanlar yok
Kimse ağlamaz
Sadece kelebekler var.

Natasha Bedingfield
– A Pocketful of Sunshine

Üç gün... Birbirinden zor geçen 73 saat ve 16 dakika... Kolumdaki saatin akrep ve yelkovanının kafamın içinde hareket ettiği, her geçen saniyenin küçük kesikler gibi kalbime işlendiği 73 saat...

Sağ elimi bacaklarımın arasına sıkıştırmış, sol elimi ise her an ona dokunabilecek gibi fanusun camına hapsetmiş bir şekilde sandalyede oturuyordum. Günlerdir oradan ayrılmayı ve tedavi olmayı reddetmiştim.

Onun iyi olduğunu öğrenene kadar, iyi olmak gibi bir isteğim yoktu.

Kolumda tıkırdayan saate çatık kaşlarla baktım. Dakikalar geçmekte diretiyordu. Gözlerimi Lacivert'in soluk yüzüne çevirdim. Şimdi belinde incecik bir örtü vardı ama onun haricinde hâlâ çıplaktı. Sırtından ayak bileklerine kadar uzanan kesiklerden geriye kırmızı izler kalmıştı. En kötüsü de, o kara gün kaburgalarını açığa çıkaran, sırtının sağ tarafında dik uzanan derin kesikti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açarak aklıma gelen görüntünün tekrar midemi altüst etmesinden kurtulmaya çalıştım.

Ancak gözümü açmama rağmen, görüş açımda beliren karartı geçmiyordu. Cam fanus ve içinde yatan Lacivert'in bedeni, koyu birer siluet gibi görüş açımdan

uzaklaşırken, günler süren inatçılığımın sonuna yaklaştığımın farkındaydım. Başım önüme doğru düştü ve görüntü tamamen karardı.

Sessizlik rahatsız ediciydi. Sessizlik ilk defa huzur vermiyordu. Gözlerim hâlâ kapalı olsa da, başımdaki bandajı ve kolumdaki serumu hissedebiliyordum.

Gözkapaklarımı yavaşça aralayarak, ortamı aydınlatan loş ışığa dikkat kesildim. Kesinlikle farklı bir odadaydım.

Hiç görmediğim bir odanın daha olduğunu bilmek bir nebze ürpermeme neden olsa da, bu bembeyaz mobilyalarla döşenmiş odadaki sıcaklık, ilginç bir şekilde hoşuma gitmişti. En önemlisi de, tam yatağımın karşısında Deirdre'nin eskizi bulunuyordu.

Doğrulmak için yavaşça vücudumu hareket ettirdim. Ancak el bileklerimi sıkan kemerleri hissedince, kafamı kaldırarak neden bu halde olduğumu anlamaya çalıştım.

Öfkeyle bağırmak için ağzımı açtığım anda Mike kapıda belirdi.

"Sakin ol, fıstık! Geliyorum."

Acele adımlarla yatağımın başına geldiğinde, ona bir kafa atmamak için kendimi zor tutuyordum. Teorik olarak kemerler beni tutuyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Mike?"

Bir yandan kemerleri çözerek gülümsedi.

"Baygın bir halde olmana rağmen, ilk ayıldığın anda James'in yanına gitmeye çalışıp durduğun için önlem almış olabiliriz."

"Ne zamandır buradayım?" diye bağırdım çılgın bir şekilde.

Mike'ın söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordum ve çok fazla geçmiş olmaması için dua ettim.

"Sakin ol," dedi Mike elimi tutarak. "Seni burada tutmak ve toparlanmanı sağlamak için emir aldık."

"Kimden?" diye bağırdım sesime hâkim olamayarak. Her kim beni Lacivert'ten ayrı tutmaya çalıştıysa, bunun hesabını sormakta gecikmeyecektim.

Mike cevap verene kadar kemerlerimden kurtulmuş ve ayağa kalkmıştım. İki ayağımın üzerinde durduğum an başım biraz dönmüş olsa da dengemi bulmaya çalıştım.

Mike sırıtışını iyice yayarak cevap verdi.

"Ekip liderimizden."

Kaşlarımı çattım. Cevabı birkaç saniye zihnimde dönüp durdu.

Ekip liderimizden...

Ekip liderimizden...

Ekip liderimizden...

Söylediklerinin tek bir karşılığı vardı ve sonuca ulaştığım anda Mike'a bir adım yaklaştım.

"Nerede?"

Boğazıma bu sefer mutluluk hıçkırıkları takılmış, sesimin boğuk çıkmasına neden olmuşlardı.

"Odasında."

Öyle hızlı koşarak koridora çıkıp onun odasına yöneldim ki, ne üzerimde kurumuş kan lekelerinin olduğu

rengi kremden kahverengine dönüşmüş tişört, ne de saçımın keçe gibi oluşunun önemi vardı.

Avuç içimle gözyaşlarımı son defa silerek siyah kapıyı açtım.

Elizabeth ve Sofia sessiz bir ittifakın müttefikleri gibi karşılıklı oturmuş, Lacivert'i izliyorlardı.

Sofia'nın gözleri kırmızıydı ve her an ağlayacak kadar kırılgan görünüyordu. Elizabeth ise, her zamanki soğukluğuna rağmen yüzündeki rahatlama ifadesini açık ediyordu.

Adımlarımı onlara yaklaştırdığım anda ilk dönen Elizabeth oldu ve bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra küçük bir baş hareketi yaparak ayağa kalktı.

Sofia ise tuttuğu gözyaşları daha fazla taşıyamıyormuş gibi serbest bırakarak yanıma geldi.

Ve bana sarıldı.

Önce gözlerim kocaman açılsa da, Sofia'nın samimiyetinin gerçek olduğunu biliyordum. Kısa bir süre bekledikten sonra ben de kollarımı ona doladım.

"Ben çok üzgünüm..." dedi hıçkırarak.

Tekrar gözlerim dolarken, Sofia ile beraber James için ağladığımız gerçeğinin ironisi yaşıyordum.

"O iyi," dedim kırık sesimle.

Sofia beni bırakmadan ben de kollarımı çekmedim. Sonunda kendini toparlayıp benden ayrıldığında, gülümsemeye çalıştı ancak kıpkırmızı olan yüzü buna pek elverişli değildi.

"Ona iyi bak," dedikten sonra tekrar gülümsedi ve Elizabeth'in arkasından çıktı.

Yatakta göğsü çıplak yatan Lacivert'ime yaklaştım. Bedeninin ön kısmı hâlâ pürüzsüzdü. Yüzündeki küçük çizikler silikleşmiş, yanaklarında kendine geldiğini kanıtlayan sıcak bir renk peyda olmuştu.

Adeta titreyerek yanı başına ulaştım. Normalde kullandığı koyu gri çarşafların yerini bembeyaz çarşaflar almıştı.

Üzerimdeki kanlı, pis kıyafetler ona dokunmadan önce duraksamamı sağladı.

Nasıl koktuğumdan bile bihaberdim. İkinci kez düşünmeden üzerimdeki tişörtü ve altımdaki pantolonu çıkararak iç çamaşırlarımla kaldım. Örtüyü kaldırıp Lacivert'in yanına uzandığımda vücudum deli gibi titremeye devam ediyordu. Onu huzurlu uykusundan uyandırmamak için, günlerdir çektiğim sıcaklığının özlemine rağmen dişlerimi sıkarak titreyişimi durdurmaya çalıştım.

Lacivert sırtüstü yattığı için yaralarının hiçbiri görünmüyor, solgunluğu dışında ihtişamından hiçbir şey kaybetmeyerek sağlıklı duruyordu.

Bedenimi sakinleştirerek sıcaklığına odaklanmaya çalıştım. Şimdi ikimiz de örtünün altındaydık ve vücut sıcaklığının yoğunluğunu aramızda santimler kalmasına rağmen hissedebiliyordum.

Alnına düşen kumral tutamlarını geriye atarak, parmaklarımın hasretine kısa süreli de olsa son verdim. Ona has baharatlı kokusu oksijen gibi havada yayılırken, nefeslerimi çoğalttım. Sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşurken, canını yakmamak adına kontrollü olmaya çalışıyordum. Bu kadarı bile yeterdi. Onunla aynı havayı solusam, nefeslerine ortak olsam bile yeterdi.

Parmaklarımı saçlarından çekerken, bir damla yaş yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ama ağlamak istemiyordum. Aklım bulansın, anılar zihnime üşüşsün, şu anki huzuruma gölge düşürecek tek bir şey olsun istemiyordum. Sadece onunla dolmak istiyordum.

Gözlerimi kapatarak gözyaşlarımı geri gönderdim ama birkaç ılık tane çoktan yanaklarımı arşınlamıştı.

Lacivert'in sıcaklığına yakın, ona ait bir köşede sessizce ağlamamaya çalışıyordum ancak günlerdir kapkara bir girdaba çekildiğim gerçeği istem dışı sarsılmama neden oluyordu.

Derin bir iç çektikten sonra, yanaklarımda hissettiğim sıcaklıkla kalbim atmayı durdurdu.

Pürüzsüz teni yanaklarımdaki yaşlarda hissettim. Acılarımı parmak izleriyle temizliyordu. Sonra nefesimi kesen kadife sesi beni gizli cennetimize taşıdı.

"Deirdre..." diye fısıldadı yorgun sesi. "Ağlama."

Cennetin nasıl bir yer olduğunu merak ederken, aklınıza hiç sesinin nasıl olduğu gelir mi? Oradaki sonsuz güzelliği düşlerken, etrafınızdan geçen nehirlerin akış sesini, kuşların şarkısını ya da havanın tatlı uğultusunu düşlediğiniz olur mu?

Benim tüm bunları düşlememe gerek kalmamıştı. Çünkü öyle özel, öyle tarifsiz bir hediye bahşedilmişti ki bana, cennetin sesi bir kez daha kulaklarıma dolmuştu. Cehenneme hapsolduğumu, artık kaçışımın olmadığını düşündüğüm bir asır uzunluğundaki saatler sonunda, gerçek bir nefese karışan sesi yaşamım için gerekli olan havayı mümkün kılmıştı.

Benim adım, Beren değildi artık. *Deirdre*'ydi. Yaralı dudaklarından dökülen o isim tek gerçeğim olmuştu.

Göğsüme dolan hıçkırıkların istilasının çok yakın olduğunu tahmin ederek uzaklaşmaya çalıştım ama hâlâ sapasağlam olmayı başaran refleksleriyle kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Kokusu buram buram hücrelerimi çevrelediğinde taze bir nefes alarak huzurun kollarına teslim ettim kendimi.

Gözlerimden amansızca süzülen yaşlara ince parmakları değdiğinde, o an ne yaparsam yapayım şükürlerimin az geleceğini düşündüm. Bana tekrar dokunuyor oluşu, cehennemden yara almadan çıkmayı başarmak gibiydi. Gözyaşlarımın ılık akıntısını engellemeye çalışması, varlığını sevinçle haykıran bir göstergeydi adeta.

"Ağlama, Deirdre," diye fısıldadı tekrar kısık sesiyle.

Beni saracak kadar güçlü olmasına şaşırmakla beraber, teninden yükselen ateş bedenimi yakıyor olsa da geri çekilmedim.

Sıcaklığı normal değildi.

"James..." dedim telaşla. "Yanıyorsun! Yardım çağırmama izin ver."

Kollarından sıyrılmaya çalışsam da beni bırakmadı.

"Şştt!" dedi mırlar gibi.

Sesindeki sakinlik ve ahenk hayretle ona bakmama neden oldu.

Gözlerini kısmış bir halde bana bakıyordu. Aradan sızan mavi yansıma ve yüzündeki o tatlı ifade her şeyi bir kenara bırakıp ona sarılmam için fısıldasa da, kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim.

"Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin," dedi ve gözlerini tamamen açarak açık bir uyarı gönderdi.

Ağzım açık bir şekilde ona bakarak hayretle başımı salladım. "Ja-James!" dedim kekeleyerek.

Gözlerimi bir kez daha istila eden yaşlar serbest kalırken, dudaklarım titreyerek ona baktım. O an tüm acılarım keskin bir jilet gibi derimin yüzeyinden geçiyordu sanki.

"Öldüğünü sandım!" diye fısıltıyla bağırdım.

Gözyaşlarım görüşümü engellemeye başladığında hıçkırıklarım tekrar ortaya çıkmıştı.

"Beni o lanet kapanda tek başıma bıraktın ve ölüme gittin, James!" derken sesim boğuk çıkıyordu. "Ve şimdi, seni incitmemek için dokunmaya kıyamazken, her bir hücremle seni istememe rağmen uzak durmaya çalışırken, kıskançlığın hiç yeri değil!"

Verdiğim tepkiye şaşırdığını belli eden lacivert hareleri küçük bir kıvılcımla parladı. Beni tekrar yanına çekerek yüzümü avuçları arasına aldı ama hâlâ onun canını yakabileceğim korkusuyla tedirgin oluyordum.

"Ben iyiyim," dedi içten bir şekilde. Bir yandan gözyaşlarımı silerken konuşmaya devam etti. "Sadece yorgun ve halsizim. Ve de eski gücüm yok. Ama iyiyim." Sonra muzipçe gülümsedi. "Seni hâlâ ilk dokunduğum kadar net hissediyorum."

O sırada yeni bir hıçkırık dudaklarımdan firar etti.

"Şştt!" dedi tekrar. "Artık ağladığını görmek istemiyorum. Ayrıca söz konusu ben olsam bile, bu iyileşme süreci zorlayıcı oldu. Normalde iç hasara öncelik verilirken, bedenimdeki yanık kesikleri yüzünden önce yüzeysel bir

onarım yapıldı. O yüzden ateşim düşmüyor. Ve o yüzden günlerdir, yanında olmak yerine bu yatakta uslu bir şekilde yatıyorum," dedi yarı imayla kaşlarını kaldırarak.

İnanamıyorum dercesine başımı salladım ve yanaklarımı hapseden ellerine dokundum. Parmaklarım hâlâ ürkek bir şekilde geri geri gidiyordu.

Ellerimi kavrayarak beni kendine doğru çekti. Göğsüne sokulduğumda kokusu her yanımı sarmıştı. Saçlarımda ince parmaklarını dolaştırarak beni kendine daha çok yaklaştırdı.

"Ölmeye gitmedim," dedi sakin bir sesle. "Seni bir an bile bırakmayı düşünmedim. Ancak bir karar vermem gerekiyordu ve senin o patlamadan sağ çıkman imkânsızdı."

Söyledikleri kalbimi yeni parçalara bölerken gerildiğimi anlamış olacak ki hemen sustu.

"Hâlâ buradayım, Deirdre," dedi keçe gibi saçımdan öperek. "Ve bizim hikâyemiz kötü sonla bitmeyecek."

Başımı olumlu anlamda salladım. Ve son sözlerini kısık bir duaya çevirerek defalarca tekrarladım.

Gözlerimi araladığımda ilk hissettiğim şey, aşırı sıcak bir bedenin beni sardığı oldu. Panik yapmaya başlamadan önce bir süreliğine düşündüm ve olan biteni hatırlayarak ilk defa rahat bir nefes aldım. Odanın ortasında dolanan Doktor Smith'i görmek beni şaşırtmıştı.

Tepki vermeme fırsat kalmadan James'in sakinlikten uzak sesini duydum.

"İşini çabuk bitir, doktor."

Doktor Smith tepemizde dikilirken sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi. "Yirmi saniyede bir uyarmazsan bitireceğim."

Tam kıpırdanmaya başlayacaktım ki, kısık sesi kulaklarıma ulaştı.

"Hareket etmeyi aklından bile geçirme."

Kaşlarımı çatarak Lacivert'in göğsüne gömülüp yüzümü Doktor Smith'den saklamaya çalıştım, çünkü o uyarana kadar yarı çıplak olduğum aklımdan uçup gitmişti. Dünkü cesaretim sönen bir balon gibi bana ihanet etse de, kollarında güvende hissediyordum.

Nihayet doktor gittiğinde yatakta doğrularak yüzünü bana çevirdi ve elini uzattı.

Soru dolu gözlerle ona bakıyor olmama rağmen elini tutmakta gecikmemiştim.

"Ilık bir duş?" dedi hafifçe gülümseyerek.

"Ama..." diye itiraz edecektim ki, dudaklarımı parmaklarıyla kapattı.

Kalbim yangın topu gibi alev almaya başladığında kendime kızdım. Onu her anlamda özlemiştim ancak böyle şeyler düşünmeye hakkım yoktu.

Göğüs kafesimi yoran yumrukları görmezden gelerek başımı salladım ve ayağa kalktım. Ancak ayağa kalkmamla beraber yarı çıplak vücudum ortaya serilmişti. Kızaran yanaklarım eşliğinde kollarımı göğsüme siper ederek dekoltemi gizlemeye çalıştım. Bu neyin çabasıydı bilmiyordum. Ben zaten bu adama aittim.

"Benden utanma," dedi tek nefesle.

Sesindeki buğu dikkatimi çekmişti ancak nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum.

Teni hâlâ alev alevdi ve endişem gün yüzüne çıkmak için yer arıyordu. Yine de ses etmeden yavaş adımlarla onu küvete kadar izledim.

Üzerindeki boxer'ı çıkarmak için hamle yaptığında artık kızarmakla kalmamış pancara dönmüştüm. Bunu fark etmiş olacak ki, hareketine son verip elini boxer'ından uzaklaştırdı ve beni yanına çekti. İnce parmakları şakaklarımda konumlanırken sesi derin bir fısıltı gibi baştan çıkarıcıydı.

"Ruhlarımız çıplak, Deirdre," dedi parmağı köprücük kemiğimde kadife dokunuşlarla ilerlerken. "Ruhlarımız tutkulu..." Parmak uçları büyülü bir şekilde aşağıya doğru kaymaya başladı.

Kalbimin ortasında durdurduğu dokunuşuyla, bakışlarını dudaklarımdan çekip gözlerime kilitledi. Tek eliyle hangi ara sırtımı kavramıştı bilmiyordum ama kuruyan damağım ve onsuzluktan çatlayan dudaklarımla tek yaptığım efsunlu sözlerini dinlemekti. Bu süre zarfında gözleri gözlerime kilitliydi.

Sonra aniden ellerimi tuttu ve beklemediğim bir şekilde beni kendinden uzaklaştırarak, eserine bakan bir heykeltıraş gibi gözlerini üzerimde gezdirdi.

Çok kısık bir inleme çıkararak avuç içlerimden öptü.

"Benim en büyük sınavım sensin," dedi ateşten kopmuş dudaklarını avuçlarımda gezdirerek. "Ilık değil, soğuk bir duşa ihtiyacım var, yoksa ateşim düşmeyecek."

Söyledikleri karşısında renkten renge bürünsem de kıkırtımı serbest bırakmıştım. Sıcak kollarıyla tekrar beni sardığında ait olduğum yere geri dönmüştüm.

Ilık suyu açarak bu sefer ben ona ilaç olmak istedim. Suyun serinliği tenimi ısırsa da, Lacivert'i göğsüme yatırmış, onun bitmeyen ateşinden gelen sıcaklıkla ısınmıştım. Ve asla onun kadar şifalı olamayacağını bildiğim parmaklarımı güneşi kıskandıracak saçlarında gezdirdim. Ruhum ılık, tenim sıcak... Kalbim ise ateşler içindeydi. Ateş oydu ve ben o ateşte sonsuza kadar yanabilirdim.

Bir süre duşta kaldıktan sonra kurulanıp odaya geçtik. Lacivert'e ait çekmecelerde bana ayrılan kısımdaki kıyafetler hâlâ duruyordu ve bu küçücük ayrıntı bile dudaklarımın kıvrılmasına yetmişti.

Yine de altıma bir tayt ve üzerime ona ait bir tişört geçirdim. Lacivert ateşi olduğu için sadece boxer giymeye devam ediyordu.

Hâlâ halsiz olduğunu görebiliyordum ve itiraz etmesine izin vermeden onu yatağa yönlendirdim. Yatağın kenarına oturduğunda lacivert irisleri yüzümde dolandı. Dizlerimin üzerine çökerek, ona daha yakın olabilmek için ellerimi diz kapaklarının üzerine koydum. Aramızdaki sessiz duygu paylaşımı başparmağını yanağımda dolaştırmasıyla daha da kuvvetlendi. Her dokunuşu ipeksiydi. Ürkeklikten uzak, sahipleniciydi. Özeldi.

Derin bir iç çekerek, yatağın yanında uzanan seruma baktım. Beni duşa sürüklerken hiç düşünmeden serumu kolundan çıkarıp atmıştı.

"Tekrar damar yolu açmamız gerek," dedim kendime bile yabancı gelen soğukkanlı bir tavırla.

Tek kaşını kaldırdı ve uysal küçük bir çocuk gibi kolunu uzattı. Minik bir tebessümün ardından masadaki malzemeleri aldım.

Uygun damarı bulduktan sonra, dikkatli bir şekilde damar yolunu açtım ve serumu tekrar ayarladım. Canını yakmaktan korksam da, konsantre olarak doğru bir şekilde yapmaya çalıştım. İşim bittikten sonra başımı kaldırdığımda, soluğumu kesecek kadar derin bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Bakışlarımız birleştiğinde harelerindeki laciverdin tatlı bir maviyle buluşup yumuşamasını izledim. Sanki beni tekrar tekrar keşfediyordu ve her seferinde yeniden şaşkınlığa uğruyordu.

Aralık kalan dudaklarının dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek sert bir komutla yatmasını söyledim.

Ama o, elimi bırakmayarak derin bakışını üzerimde tutmaya devam etti.

"Ateşin var, James. Tek yatman daha sağlıklı olacaktır," dedim düz bir sesle ama içimden kendime lanetler ediyordum. Onun yanında olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

"Bakın, doktor hanım," diye düz ve soğuk bir sesle konuşmaya başladığında, dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım.

Konuşmasındaki zarafet her tınısında kendini hissettirirken, ciddiyeti ise buz havasını tattırıyordu.

Bir an onun karşısında bu konumda olmanın ne kadar zor olabileceğini fark ettim. Doktor Smith'in sıkıntılı hallerini anlamak o kadar da zor değildi artık.

"Hastanın tedavi olmak isteyip istememesi en sonunda ona kalmış bir karardır ve kararıma saygı duymanızı istiyorum."

Ses tonundaki tını bir an olsun bozulmamıştı. Öyle ki, beni ikna etmek için yaptığını bilmesem, ciddi olduğuna kesinlikle inanırdım.

"Pekâlâ," dedim başımı sallayarak.

Zafer kazandığını açık eden gülümsemesi çarpık bir şekilde dudaklarına yayılırken ben de gülümsemeye başlamıştım. Yine o baştan çıkarıcı, cenneti vadeden dudak kıvrımlarını hediye etmesi iyi bir şey miydi bilmiyordum. Çünkü içim yanıyordu ve ondan uzak kalmamak nefesten öte bir öncelik haline gelmişti.

Günlerdir çektiğim uykusuzluk huzura teslim olmuş, tüm gün kollarında uyumuştum. Bazen saçlarımı okşadığını hissetsem de uyku o kadar tatlı bir şekilde çağırıyordu ki, araladığım göz kapaklarımın tekrar kapanmasına engel olamıyordum.

Acı azalmış, insani ihtiyaçlar ortaya çıkmıştı. Akşam saatlerinde açlığım dayanılmaz hale gelip uyanmama neden olmuştu. Uyku mahmuru halimden kurtulmak için yataktan hızla kalktığımda, Lacivert'in bunu fark etmeden uyumaya devam etmesi dikkatimi çekti.

Başucuna giderek ateşini kontrol ettim. Hâlâ yanıyordu. Dönüp serum torbasına göz attığımda, değiştirilmiş

olduğunu gördüm. Muhtemelen Doktor Smith yenisine uyumasını sağlayacak bir şeyler ilave etmişti.

Gülümseyerek, huzurla uyuyan bu güzel adamın kumral tutamlarını okşadım. Sıcak alnına dudaklarımı değdirdikten sonra, yüzümü yıkamak için banyoya yöneldim.

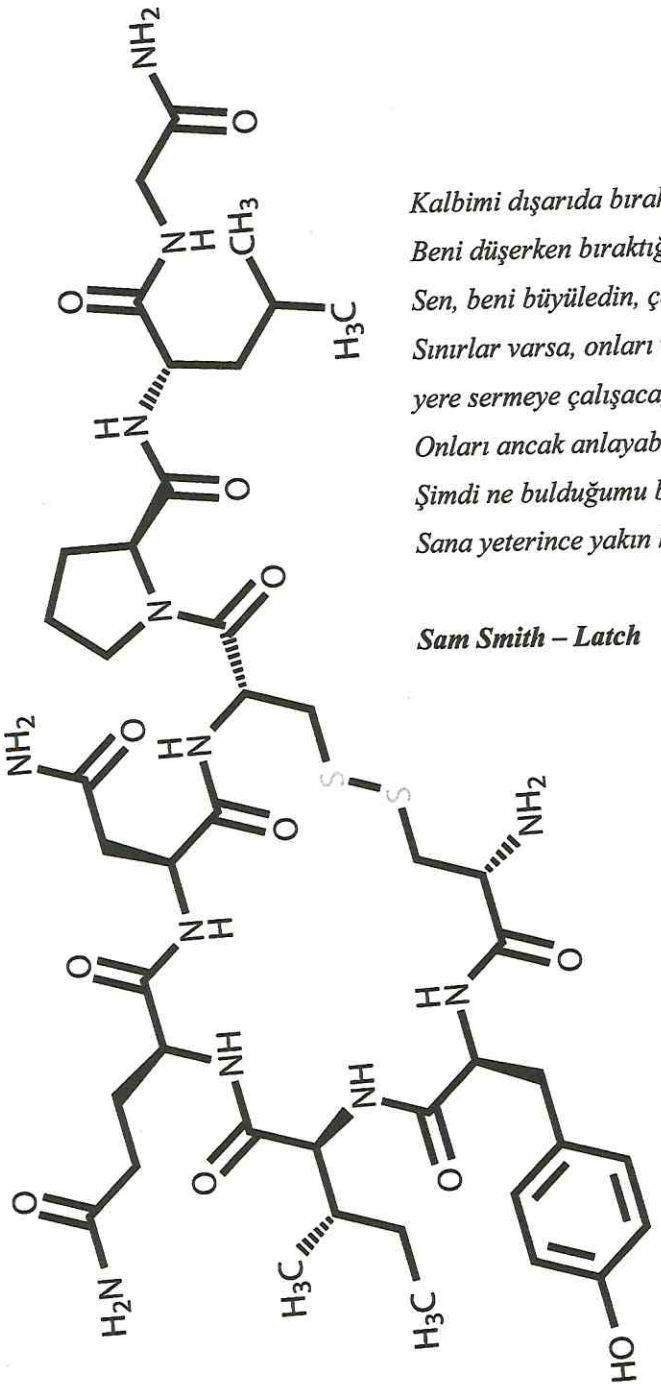
On dakika sonra elimde minik bir sandviç ve meyve suyuyla ayakta bir şeyler atıştırıyor ama gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyordum. Sanki günler öncesi yaşadığım kâbus hiç gerçek olmamıştı ve o hep yanımdaydı. Kötü düşünceler bir taş gibi mideme oturup iştahımı kestiğinde sandviçin yarısını tezgâha bırakarak meyve suyunu içtim.

Gerçekliğe geri dönerek, vakit kaybetmeden yatağın kenarına oturdum.

Kaç saat sakallarını sevmiştim ya da dudaklarımdan sessiz bir mırıltı gibi çıkan sesimle ona olan aşkımı fısıldamıştım bilmiyordum. Saatler sonunda ritmik nefes sesleri hoş bir ninni gibi kulağımı doldurmaya ve hâlâ yorgun olan bedenimi uykunun bağımlılık yapan kucağına çekmeye başladı. Direnmeden gözlerimi kapadım.

VATES

ON ALTINCI BÖLÜM

Kalbimi dışarıda bıraktın
Beni düşerken bıraktığın zaman
Sen, beni büyüledin, çevremde değilken bile
Sınırlar varsa, onları vurup
yere sermeye çalışacağım
Onları ancak anlayabiliyorum
Şimdi ne bulduğumu biliyorum
Sana yeterince yakın hissediyorum.

Sam Smith – Latch

Uyandığımda James'i yanımda bulamayınca ilk yaptığım şey yataktan bir ok gibi fırlamak oldu. Önce odayı, ardından banyoyu kontrol ettim. Tamamen kırışmış tişörtüme aldırış etmeden, uyurken çıkardığım taytı tekrar dizlerimden geçirerek odadan fırladım.

Kapıyı açıp kendimi dışarı attığım anda Mike'ın sert bedenine çarptım.

"Hey!" dedi şaşkınlıkla. "Nereye böyle, bayan fırtına?"

İmalı bakışı üzerine gözlerimi devirdim.

"James'i arıyorum," dedim. "O halde göreve gittiğini söyleme sakın."

Ellerini ben masumum der gibi havaya kaldırınca sabırsız bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Sakin ol," dedi sırıtarak, "Özel eğitim alanında." Boş bakışımı görünce bir çekti. "Şanslısın ki diğerleri yerine benimle karşılaştın. Özel eğitim alanını bilmiyor oluşun garip karşılanırdı."

"Nerede burası?" diye sorduğumda, adımlarını koridorda ilerleterek buraya ilk geldiğimde kullanmak zorunda kaldığım gizli kapıya kadar yürümemizi sağladı. Ancak yolun sonuna varmadan durdu ve boş duvara parmak izini okuttu. Duvar şeklinde yeni bir kapı kendini

gösterip kenara kaydığında, içinden geçen Mike'ı tereddüt etmeden takip ettim.

Bir dizi kimlik kontrolü sonrası asansörle epeyce aşağı indik. Sonunda kata vardığımızda Mike önden inerek onu izlememi işaret etti. Ortamda hafif bir nem hissediliyordu ve koridorlar mahzendeki çoğu alana göre daha dardı.

Çelik devasa bir kapının önüne geldiğimizde sabırsızlıkla ona baktım. Yamuk bir gülüş eşliğinde kolu çevirerek kapıyı ittirdi. Kapı açılır açılmaz yüzümüze hafif serin bir hava çarptı. Karşımızda uzanan oldukça büyük havuzu görünce nemli havanın kaynağını anlamış oldum. Ortam neredeyse gece renginde, karanlıktı. Havuz normal bir havuz olmaktan çok uzaktı. Bir göl ya da minyatür bir deniz denebilirdi, çünkü kapkara görünüyordu ve ne kadar derin olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Meraklı gözlerle odayı incelemeye devam ederken, bir yandan da Lacivert'i bulmaya çalışıyordum. Karanlık suda olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Dizlerimi kırarak havuzun yanına eğildim ve suyun rengine bakmak için parmaklarımı içinden geçirdim. Buz kadar soğuk su karşısında hem şaşırıp hem ürpersem de elimi geri çekmedim. Aynı anda parmaklarıma dolanan bir şey korkuyla sıçramama neden oldu ancak o kadar güçlüydü ki parmaklarımı geri alamadım.

Lacivert'in önce ipeksi tutamları, ardından eşsiz yüzü suyun üstüne çıkınca derin bir nefes aldım ve kızgın bakışlarımı ona yönelttim. Suyun içinde bu kadar sessiz olunabileceğinden haberim yoktu. Ve dakikalardır oradaydık. O kadar süre boyunca su altında kalmış olamazdı, değil mi?

Parmak uçlarıma buz gibi dudaklarını değdirdikten sonra kızgınlığımı görmezden gelerek hafifçe gülümsedi.

"Karanlık sulara elini daldırmadan önce bir kez daha düşün, Deirdre."

"Harika!" diye seslendi arkadan Mike. "Tüm işi ben yapayım, süper cool balık şovunla tüm takdiri sen topla. Zaten Mike'a neden teşekkür edesiniz ki? Alt tarafı her fırsatta paçanızı kurtaran ben oluyorum. Hayır hayır, hâlâ teşekkür etmeyin. Lütfen o derin bakışmanızı ve *Birazdan öpüşeceğiz, çık artık!* ifadenizi yüzünüzden silmeyin. Ne gerek var, değil mi?"

Mike söylenerek uzaklaşırken, kahkahamı bastırmak için boşta olan elimi ağzıma kapattım. Lacivert sabit bir bakışla dişleri arasından tısladı. "Sinem'le çok takılıyor."

Bu yorum üzerine kendimi tutamayarak küçük bir kahkaha attım. Tepkimle Lacivert'in ifadesi anında yumuşadı ve seri bir hareketle havuzdan çıkarak yanıma oturdu.

Vücudu benimkine yaklaştığı anda soğuk bir dalga hissettim. Yanımda olmasının verdiği güvenle etrafa daha dikkatli baktım.

"Üşümüyor musun?" diye sordum hayretle.

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Hissetmemeye eğitimliyim. Vücut ısımı dengede tutmak için iyi bir yöntem," dedi suya bakarak.

Dudaklarımı yalayarak ona döndüm ancak dilime gelen tuz tadı kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Su tuzlu muydu?" dedim hayretle.

"Karadeniz'in suyu," dedi mekanik bir şekilde. "Burası deniz operasyonlarımız için tasarlandı. Suyun derinliği neredeyse deniz seviyesinde ayrıca Karadeniz'e açılan kanallar sayesinde gerçek deniz suyunun kaldırma kuvvetinden yararlanabiliyor ve doğru antrenman yapabiliyoruz."

"Vay canına!" dedim şaşkınlıkla. "Yani altımızda bir Avrasya Tüneli olduğunu mu söylüyorsun?"

Yorumum karşısında güldü.

"Ah!" dedim devam ederek. "Muhtemelen bu şey Avrasya'dan önce de vardı."

Hafifçe başını salladığında gözlerimi sular damlayan bedenine çevirdim. Üzerinde sadece sıkı bir dalgıç taytı vardı. Gövdesi çıplaktı ve can alıcı görüntüler sunuyordu.

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Burası çok sıcak oldu."

Elimle boynumu havalandırdım. İçerisinin sıcak olduğu filan yoktu. Elini elime kenetleyerek hiçbir şey söylemeden beni ayağa kaldırdı. Gözleri buğulu bakıyordu ancak harelerindeki anlamı çözememiştim. Avucunun içinde sıkışan parmaklarım anında ısınınca şaşırdım. Daha az önce buz gibi olan teni çoktan ateşe dönmüştü.

"Gel," dedi neredeyse fısıltıyla.

Hipnoz olmuş bir şekilde onu izlemeye başladım. Çıplak ayakları ve sıkı vücuduyla beni çekiştirmesi iyi haber olamazdı. Çelik kapının yanından geçip başka bir kapıya yöneldiğinde soru sormadan beni sürüklemesine izin verdim. Girdiğimiz odayı görünce gülümsedim. Havuzun ürkütücü ama aynı derecede huzurlu manzarasını sunan alan, ön tarafı tamamen camla kaplı bir odaydı. Sadeydi ancak içinde büyük bir yatak ve küçük bir mutfağı bulunduruyordu.

Lacivert saçımdan bir tutamı parmaklarına doladığında dikkatimi manzaradan alıp ona baktım. Diğer eliyle hiç zorlanmadan kapıya uzanarak kapattı. Ardından minik bir tuşa bastığında kilit sesini işittim.

Parmak uçları yanağımda gezinmeye başladığında, "Seni özledim," dedi yumuşak bir sesle.

"Be-ben de," diye kekeleyerek cevap verdim.

Onu aramak için çıktığımda böyle bir an yaşayacağımızı hiç düşünmediğim için hazırlıksız yakalanmıştım.

Parmağını aşağıya kaydırarak kalbime uzanan bir yol çizdi. Delice vuran ritimlerimi duyunca hafifçe gülümsedi ve ardından elimi alarak kendi göğüs kafesinin üzerine bıraktı.

Onun kalbi de çok hızlı atıyordu.

"Seni nasıl hissettiğimi duyabiliyor musun?" dedi nefesini yaklaştırarak.

Teni o kadar sıcaktı ki, nasıl cevap vereceğimi, hatta nasıl konuşacağımı bile unutmuştum.

"Sana ihtiyacım var," dedi fısıltıyla.

Kollarında savunmasız olmam önemli değildi artık. O ateşti, kabullenmiştim. Ve ben o ateşe gönüllü girmeyi isteyen cılız bir ağaçtım. Bazen orman oluyor, bazen bir fidan kadar küçük kalıyordum yanında. Ama ben oydum, o da ben. Bu değişmeyecekti. Onun yangını her koşulda beni yakacak, bir tek bana kalacaktı.

Onunla olmayı defalarca hayal etsem de, gerçekliğin hayalden de güzel olacağı bir an bile aklıma gelmemişti. Şimdi kollarımda cehennem azabıydı o. Azaptı, çünkü ateşten dokunuşlarının durmasını istemiyordum. Azaptı, çünkü hissettiğim bu doyumu hep isteyecektim. Kalbim hep böyle atmak isteyecek, azıyla yetinmeyecekti. Azaptı, çünkü ruhum onla sarmalanmıştı. Onsuz hayal kuramayacak, varlığını her daim arayacaktı.

Tenimde başlattığı kavurucu fırtınanın sonu yok gibiydi. Sanki tenlerimiz şeffaftı ve ruhlarımızı da içine çekip kalbimizi aynı noktada birleştiriyorduk.

Bir kez daha ben oydum, o da ben... Bundan ötesi yoktu.

Kaşlarıma kadar örten, kocaman siyah güneş gözlüğünü burnumun üzerinde oynatarak, kapı kolundaki parmaklarımla ritim tuttum. Eve gidiyor olduğumuz için hem mutlu, hem de sabırsız hissediyordum. Beşiktaş'a ulaşmamızı sağlayacak tünele girdiğimizde güneş gözlüğümü çıkarmayarak dikkatle etrafı süzdüm. Tünelin loş ışıklandırmasına ve yol boyunca uzanan işaretlere bakmaya devam ettim.

Lacivert ne yaptığıma bakmak için başını bana çevirdiğinde tek kaşını kaldırdı.

Bu sessiz bir soruydu.

"Bir şey deniyorum," dedim dikkatimi bozmasına izin vermeyerek.

Konsantre bir şekilde, gözlüğümün ardından tünelin bitimine kadar inceleme işlemini sürdürdüm. Tünelin sonuna geldiğimizde derin bir iç çektim.

"Bu ajanlık işi cidden çok yorucu. Düşünsene, gece gündüz güneş gözlüğüyle dolaşmak zorunda kaldığınız görevler oluyor ve ben az önce loş ışıklı bir tünelde araba kullanmaya odaklandığımda bile zorlandım. Şu an gözlerim acıyor."

Lacivert'in dudakları kıpırdadı ancak dikkati yoldaydı. Beni kendine çekip başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda içimde bir şeyler eridi.

"Seni rahatlatmak adına söylemiyorum ama TV'de gördüğün çoğu sahne abartı. Isolater'lar akıllı gözlük kullanır, bu kadar zahmete katlanmana gerek yoktu."

Lacivert'in ciddi bir şekilde yaptığı açıklama karşısında şaşkınlıkla ağzımı açtım ama sonra tekrar kapadım.

Bana olan hisleri açığa çıkmıştı ama mizah duygusu hâlâ bir yerlerde saklıydı anlaşılan. Bir saniye sonra bu yaptığım çıkarım için kendimden nefret ederek onu her haliyle ne kadar da sevdiğimi düşündüm.

"Peki ya şu süper hızlı araba yarışları ve kötü adamları kovalama sahneleri? Lütfen onların da abartı olduğunu söyleme, yoksa sizi gözümde büyüttüğümü düşüneceğim. Zaten senin arabayı hızlı kullandığını bile görmedim."

O sırada Bebek sahilinden geçiyor, Sarıyer'e doğru ilerliyorduk.

"Kullanıyorum," dedi sabit bir sesle. "Sadece sen fark etmiyorsun."

Başımı kaldırıp hız ibresinin 180 kilometreyi gösterdiğini görünce şaşkınlıkla gözlerimi açtım. En fazla 100 kilometre ile gittiğimize yemin edebilirdim. Sahile baktığımda gerçekten de insanları seçemediğimi, çok seri ilerlediğimizi fark ettim. Uçak hızına o kadar alışmıştım ki, hız eşiğim tamamen değişmiş olmalıydı.

"Sadece Mike gibi şov yapmaktan hoşlanmıyorum," dedi açıklamasına devam ederek. "Güvende hissetmen daha önemli."

Başımı sallayarak gülümsedim. Dünyanın en güçlü isolater'ı yanı başımda, süper teknolojik arabasını kullanırken tek düşündüğüm, bu adamın kalbinin ne kadar güzel olduğuydu.

Eve varmak muhteşemdi. Ancak eşikten Lacivert'in bedenine sarılı bir şekilde girmek... İşte bu paha biçilemezdi.

Her ne kadar tüm vaktimi onunla geçirmek istesem de, bir haftadır okula gitmemenin sonucu olarak biriken ödevlerimle baş etmek için odama çıktım. Birkaç saat

makalelerin ve anatominin esiri olduktan sonra, ders çalışan her öğrenci gibi abur cubur almak için mutfağa indim. Lacivert'i de benim gibi konsantre olmuş bir şekilde, laptopunun başında görünce gülümsedim.

Bakışları bana odaklı olmamasına rağmen, dudaklarını hafifçe kıvırarak karşılık verdi. Bu adam inanılmazdı.

Buzdolabından içecek bir şey çıkardıktan sonra başımı salonun girişine doğru eğerek seslendim.

"İçecek bir şey ister misin?"

Olumsuz anlamda başını sallayınca kendime bir bardak çıkardım ve içini şeftali suyu ile doldurdum. Bu ev için daha önce hiç alışverişe çıkmamış olmamıza rağmen her zaman tüm dolaplar doluydu. Lacivert'in de bu işe vakti olmadığını tahmin ettiğimden, sihirli bir el tüm eve hâkim diye düşünmeye başlamıştım.

Çekmeceden çıkardığım cipsi açıp bir kâseye koydum. Bir elimle boş paketi tutarken, dayanamayarak bir tane ağzıma attım. Ancak çöpe atmak için buruşturduğum paket elimden çekilince ağzımdaki lokmayı çiğneyemeden öylece bakakaldım. Çünkü Lacivert hâlâ salonda oturuyordu.

Sessiz bir dua mırıldanmaya hazırlanırken, olduğum yerde donup kalmıştım. Belki de düşüncem çok da çılgın değildi. Gözlerimi açıp kapattım ve dikkatle etrafımı inceledim. İşte o an, bembeyaz kıyafetlere bürünmüş birtakım insanların evimizde dolaştığını gördüm.

Lacivert'in oturduğu masanın arkasında duran adam öne eğilerek, ince bir bezle profesyonel bir şekilde masanın tozunu alırken, Lacivert kılını bile kıpırdatmadı. Ardından mutfağın en ücra köşesindeki poşetlerden paketleri çıkarmaya başlayan diğer bir adamı fark ettim. Başlarında beyaz başlıklar olmasına rağmen yüzleri seçiliyordu. Bir

anda evimizde arı gibi çalışan ve arkamızı toparlayan somut birilerinin olduğunu görmek garip gelmişti. Hazırladıklarımı mutfakta bırakarak Lacivert'e doğru ilerliyordum ki, arkamdaki görevli onları alıp çöpe dökmek için hamle yaptı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Lütfen onları atma, birazdan yiyeceğim."

Görevli sadece başını sallayarak bardağı ve cips kâsesini tezgâha geri bıraktı.

James'in gözleri hâlâ önündeki laptopun ekranındaydı. Yanına yaklaşıp "Bunlar da kim?" diye fısıldadım.

"Temizlik ve tedarik ekibi," dedi sabit bir sesle. "Merak etme, senin odanla bir kadın ilgileniyor," dedi ardından.

Eh, bu durum evin her zaman nasıl temiz ve düzenli olduğunu açıklıyordu.

"Daha önce hiç karşılaşmadım," dedim şaşkınlığımı gizlemeyerek.

"Genelde sen okuldayken burada oluyorlardı ancak son günlerde kimsenin onlarla ilgilenecek vakti olmadı."

Elbette, Lacivert can çekişirken kimsenin temizliği düşünmemiş olması normaldi. Yüzümün asıldığını görünce beni yanına çekti ve yanağımı okşadı.

"Bugün ne yapmak istersin?"

"Ders çalışmak dışında mı?" diye sordum gereksiz bir şekilde. Gözlerinden onay alınca konuşmaya devam ettim. "Normal şeyler yapmak istiyorum. Sinemaya gitmek gibi." Ardından "Ama seni tanıma ihtimalleri olabilir. Öğrencinin yanında görünme riskini alamayız," diye ekledim mutsuz bir sesle.

"Beden değiştirmemi mi öneriyorsun?" dedi sakin bir şekilde.

"Hayır!" diye karşı çıktım.

Tris'in bedenindeyken ona o kadar yakın ama aynı zamanda uzak olmak arasında büyük bir ikilem yaşamıştım. Ne yaparsak yapalım yanımda istediğim tek Lacivert bana ait olandı.

Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Peki," diyerek hafifçe gülümsedi. "Sinemayı bu ülkede izlemek zorunda değiliz."

Bu cevap üzerine kıkırdayarak oturduğu sandalyenin arkasına geçtim ve kollarımı boynuna dolayarak kulağına minik bir öpücük kondurdum.

Vücudu bir anlığına gerilse de kendini hemen serbest bıraktı. Beni hissetmeye zamanla daha çok alışıyordu.

"Beni baştan çıkararak final sorularını alacağını sanıyorsan yanılıyorsun," dedi mırıltılı bir sesle.

Tatlı yorumuyla başımı kaldırıp ekranda hazırladığı dosyaya baktım.

"Hayır," diye gülümsedim. "Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Güzel," diye cevap verdi. "Çünkü şu an ne istersen yapacak durumdayım."

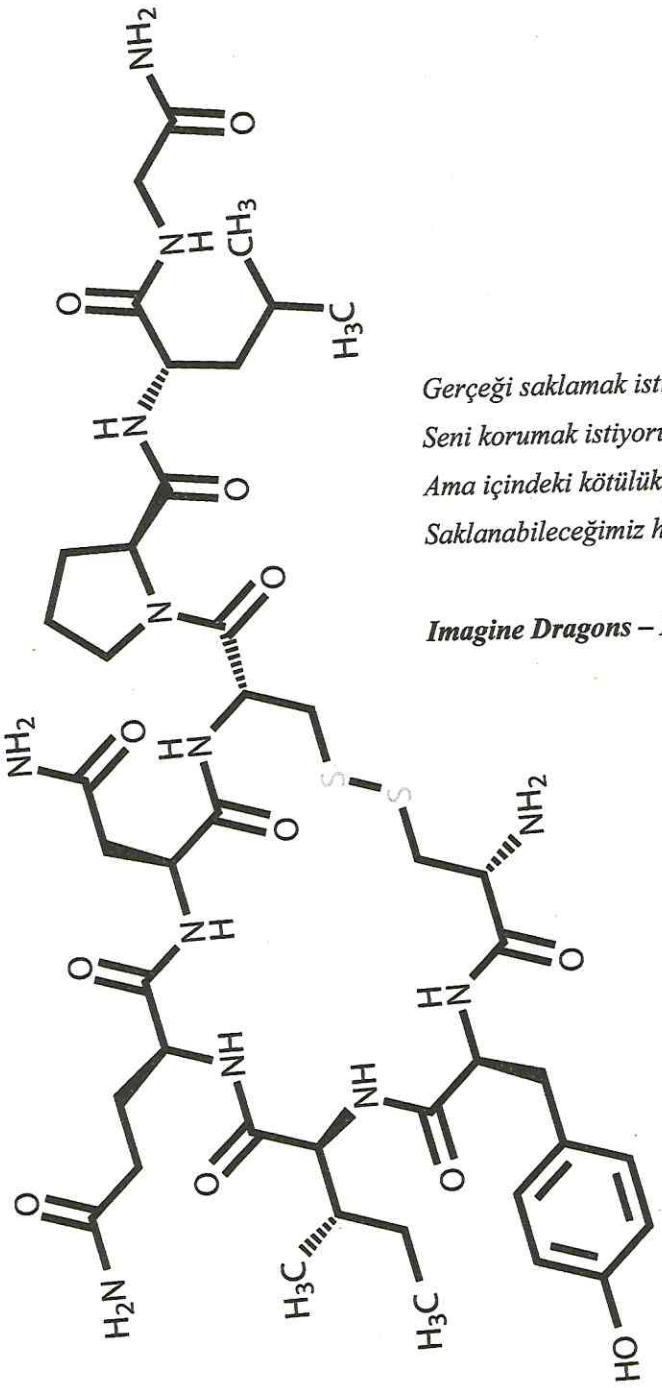
Bu sefer kahkahamı serbest bıraktım ama hemen ardından çalışanları düşünerek dudaklarımı ellerimle kapatınca buğulu bir sesle konuştu.

"Çoktan gittiler."

Ve beni daha yakınına çekti.

GİZ

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gerçeği saklamak istiyorum
Seni korumak istiyorum
Ama içindeki kötülükle
Saklanabileceğimiz hiçbir yer yok.

Imagine Dragons – Demons

Odanın kapısını tıklattıktan sonra seri bir şekilde içeri süzüldüm. Sırtı bana dönüktü, tüm odayı aydınlatan büyük pencereden manzarayı izliyordu.

Herhangi bir şey söylemememe rağmen, ben olduğumu anladığını biliyordum.

"Donaldson'ın yanına gideceğini sanıyordum," dedi dümdüz, duygudan yoksun bir tonla.

Cevap vermeden adımlarımı ona yaklaştırdım. Gerginliği sırtındaki kaslardan belli oluyordu. Daha birkaç gün geçmesine rağmen, tüm gücünü geri kazanmış ve göreve kaldığı yerden devam etmesine hiçbir şey engel olamamıştı.

Ancak o, bana engel olmak istemişti. Beni görevden çıkarmak, Tobias Donaldson'la daha fazla bir araya gelmememi sağlamak için her şeyi yapabileceğini söylemişti. Ama ben reddetmiştim. Çünkü onu bu yolda yalnız bırakmayacaktım. Söz verdiğim gibi hep yanında olacaktım. İkimizin de bu konuda kararlı oluşu bir süredir aramızda esen soğuk rüzgârları besliyordu.

Sinema maceramızdan sonra mahzene dönmüş, orada birkaç gün daha geçirsek de hiç yalnız kalamamıştık. Görev sonrası değerlendirmeleri, yeni plan ve kurgular derken her günümüz toplantıyla geçmiş, geri kalan vakitlerde

de tüm ekiple iletişim halinde olduğumuzdan aklımızda kalan büyüyle idare etmiştik.

Şimdi de Donaldson'la yüzleşeceğim ilk anın öncesindeydik ve Lacivert görevin içinde oluşumu açık bir şekilde onaylamıyordu.

Aramızda çatırtılarını ardı ardına sıralayan bir elektrik vardı. Sonsuz bir özlem. Kararsızlık.

Tereddüt etmeden bir adım daha atarak yanına ulaştım ve kokusuyla ciğerlerimi yuvaya döndürdüm.

"James..." diye fısıldadım beline sarılarak.

Boyu benden fazlaca uzun olduğu için acemi ve orantısız bir sarılıştı bu ama önemli değildi. Günler sonra ona dokunmak ve onu böylesine hissetmek gerçekten nefes alabildiğimin canlı kanıtıydı.

Dokunuşlarım altında seğiren kasları daha da gerginleşirken yavaş bir hamleyle bana döndü. Kollarımı gevşeterek ona izin verdim.

Lacivertlerini yine duyguya kapamış, hissizliğin sınırlarında dolaştırıyordu.

Ona ulaşmak ister gibi tekrar fısıldadım.

"James..."

Gözlerindeki uzaklık koyulaşırken, tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Söylediklerimi dinlese de anlamıyor gibiydi.

Bu durum onun için olduğu kadar benim için de zordu. Çünkü onu o hale getiren adamın yanına gidip hiçbir şey olmamış gibi davranmam ve tüm nefretimi içime saklayarak ondan hesap soramadan işime devam etmem gerekiyordu.

"James," dedim tekrar. Sesim biraz daha gür çıkmıştı. Onun hissizliğine karşılık ona dokunmak için ateşlenen ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı yüzünde dolaştırdım. "Bu durumdan ben de senin kadar nefret ediyorum."

Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı.

"Nefret benim hissettiğim bir duygu değildi," dedi dişlerinin arasından. "Ama şimdi ne kadar güçlü olduğunu, insanlara neler yaptırabileceğini görebiliyorum."

Kuruyan damağımı yumuşatmak için sertçe yutkundum.

"Yanında olmama izin ver."

"Zaten yanımdasın," dediğinde sesinde hâlâ duygudan eser yoktu.

Gözlerimin dolmasına engel olamayarak başımı öne düşürdüm. Artık gitmem gerekiyordu ve ona istediğim gibi dokunamamanın, ondan karşılık alamıyor olmanın verdiği hayal kırıklığı Donaldson'a karşı hissettiğim nefretin bile ötesine geçebilirdi.

Kolumdaki saati kontrol edip, büyük bir yenilgiyle ellerimi yüzünden çektim.

Donaldson bu saatte ofisinde olmalıydı ve günlerdir nerede olduğumla ilgili ona iyi bir açıklama borçluydum(!).

Kapıya yöneldiğimde gözlerimden birkaç hayal kırıklığı damlasının akmasına engel olamadım. Derin bir nefes alarak kapı koluna uzandığımda gözyaşlarımı saran sıcak el, aynı anda kalbimi sarmalamış, beni güvenli topraklarıma taşımıştı.

"Bir daha ağlamayacaktın, Deirdre."

Sesinde sabit kalan düzlük hâlâ canımı yakıyordu. Başımı biraz daha eğip ona dönmeyi reddettim. Çevik bir hamleyle beni kapıyla arasına sıkıştırdı. Şimdi yüz yüzeydik.

Lacivertlerinde gördüğüm yumuşama içime su serpmişti. Tutuşunun verdiği heyecanla nefessiz bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm.

İnce parmaklarıyla göz çevremi sildikten sonra elini enseme kaydırdı. Bu yavaş ama iç kavuran hareketiyle nefeslerim hızlanmış, göz bebeklerim büyümüştü. Sabah taktığım küpeyi işaret ederek kulağımdaki hassas noktayı okşadı.

"Güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu bir daha çıkarmayacaksın."

Sesindeki ani değişim sesli bir şekilde yutkunmama neden olmuştu ve tek yaptığım uslu bir şekilde başımı sallamaktı.

"Her an sizi dinleyeceğim."

Yumuşaklık yerini tehditkâr ama aynı ölçüde davetkâr bir tona bırakmıştı.

"Yap demediğim hiçbir şeyi yapmayacaksın."

Nefessiz bir şekilde tekrar kafamı salladım. Sıcaklığını dudaklarıma üflüyor, bilerek ve isteyerek kanımı kaynatıyordu.

"Sözümden çıkmayacaksın."

Harelerinde oluşan yeni kıvılcımlara hayranlıkla bakarken tekrar ve tekrar kafa salladım.

"Şimdi..." dediğinde sesindeki boğukluk kalbimi kavurmuştu. "Öp beni, Deirdre."

Yine bir kapının önündeydim ve bu sefer ayaklarım geri geri gidiyor, bu durumla yüzleşmemem için bahaneler üreten bilimcimle savaşıyordum. Birkaç kez derin nefes aldıktan ve kendime sakin olmayı emrettikten sonra kapıyı açtım.

İlk hissettiğim odadaki havasızlık oldu. Kapıyı iyice aralamamla kaşlarım çatıldı.

Tobias Donaldson'ın her zamanki düzen kontrolüyle ilgisi kalmayan oda, karmakarışıktı. Tüm kitaplıklar boşalmış, zemin, koltukların üstü ve odadaki tüm boş alanlar doküman ve sayfaları karıştırılmış kitaplarla dolmuştu.

Bakışlarımı odadan alıp Donaldson'ı aradım. Masası da odadaki dağınıklıktan nasibini almıştı.

Girdiğimi fark etmediğinden ya da umursamadığından, hâlâ önündeki kâğıtlara bakıyordu. Bakışlarındaki yorgunluğa rağmen dikkatle, bilgiye aç bir şekilde incelediği kâğıtları karıştırıp duruyordu. Saçları dağınık, göz altları şişti. Günlerdir uyuduğundan ya da yemek yediğinden şüpheliydim.

Orada olduğuma dair bir şey söylemem gerektiği halde duygusuz bir şekilde yüzüne bakıyordum. Nötr olmaya, hissetmemeye çalışsam da, onu gördüğüm anda içimdeki zehri akıtmamak için dişlerimi sıkmam gerekti.

Nihayet kafasını kaldırdığında beni gördü.

Gözlerine yerleşen karanlık ani bir parlamayla aydınlandığında midem bulandı.

Hızlıca ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Ah küçüğüm... Tam zamanında geldin!"

Sesindeki yardıma muhtaç tını, hasta hissetmeme neden olmuştu.

"Ben," dedim tüm gücümü toplayarak. "Olanları çok geç duydum. Ailemin yanındaydım, çok üzgünüm."

Önemli değil der gibi elini savuşturdu ama gözleri hâlâ derin bir şekilde beni süzüyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum kendimi fazlaca zorlayarak.

Sadece kafasını salladı ama tavırları beni korkutuyordu. İçimden Lacivert'in yanımda olduğunu geçirerek rahatlamaya çalıştım. Ancak Tobias'ın aç bakışları dikkatimi dağıtıyordu.

"Ben," diyerek konuşmaya başladı. Gözlerini dağınık odada gezdirdikten sonra, acıyla yüzü kasıldı. "Kayboldum, Beren. Çalışmalarımın çoğunu patlamada kaybettim! Ve toparlayamıyorum!"

Dudaklarımı aralasam da doğru cevabı bulamıyordum. Ancak bana fırsat vermeden ellerimi kavradı ve çocuksu bir heyecanla devam etti.

"Lütfen bana yardım et, bir tek sana güvenebilirim!"

Elleri ellerime kenetliyken tek düşündüğüm koşarak uzaklaşmaktı. Lacivert'in bu sahne yüzünden öfkeden delirme ihtimali bir yana, kendi yaşadığım tiksinti bile beni yeterince geriyordu.

Derin bir nefes aldım. O ise, ihtiyaçla gözlerimin içine bakıyordu.

Bakışlarımı hâlâ beni tutsak eden ellerine çevirdim ve buzdan dokunuşundan kaçmak için zihnimde bahaneler türetmeye çalıştım.

Kapının tıklanmasıyla, beklediğim soluğu bularak ellerimi ellerinden çektim. Bu hareketim karşısında önce kaşları çatılsa da, sonra anlayışla gülümsedi ve İngilizce olarak "Girin!" diye seslendi.

Kapı aralandığı an, kalbimin ağzıma ulaşıp dile gelmesine tanık oldum. Az önce dudaklarımı mühürleyen dudaklar düz bir çizgi halinde, eşsiz yüzüyle oluşturduğu ahenkle kapı aralığından kendini göstermişti. Yüzünde sahte olduğunu bildiğim ama yine de hayranlıkla izlemekten vazgeçemediğim yapay bir tebessüm vardı.

"Donaldson," dedi öksürükle boğazını temizleyerek.

Sanki etraftaki dağınıklığı görmemiş gibi oldukça rahat bir tavırla araya girmişti.

"Bölmüyorum ya?"

Kalbimin yarıya ayrılıp bir parçasının ona koşmak istediğini hissettim. Çaresizce, gözlerimi saklayarak önüme döndüm. Ona daha fazla bakmaya devam edersem aramızdaki her şey alenen ortaya serilecekti.

"Sorun değil, Allen," cevabını duyunca tüylerim diken diken oldu.

İki ebedi düşmanı ilk kez karşı karşıya görüyordum. Elbette tanıştıklarını biliyordum ancak hiçbir zaman konuşmalarına tanık olmamıştım.

Nefesimi tuttuğumu fark ederek derin bir soluk aldığımda iki göz de bana döndü.

Lacivert ne hissettiğimi anlamış gibi, söze devam ederek ilgiyi benden uzaklaştırdı.

"Yaşananları duydum, Donaldson. Üzgün olduğumu söylemek ve yardımcı olabileceğim bir durum var mı diye sormaya gelmiştim," dedi hayranlık uyandıracak bir şekilde. Kelime seçimleri ve konuşurken kullandığı mimikler o kadar profesyoneldi ki, dibimin düşmesine ramak kalmıştı.

Kibarca gülümseyerek Donaldson'a döndüm.

"Bay Donaldson, benim derse yetişmem gerekiyor ama ben de her zaman yardıma hazırım."

Başını cevabımdan memnun bir şekilde salladı.

Kapıdan çıktığımda iki düşmanın konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordum. Acele adımlarla sınıfa yönelerek az önce sıkışıp kaldığım o korkunç auradan kurtulmaya çalıştım.

Sınıfa vardığımda kapıdaki dersin iptal olduğunu belirten notu görünce, diğer öğrencilerin mutluluğunun aksine, omuzlarımı düşürerek çıkışa doğru yürümeye başladım.

Bu okula dair içime kazınan uğursuz anılar, koridorlarında dolanmamı imkânsız hale getirmişti. Adımlarımdaki hızı kesmeyerek kendimi bahçeye attım.

Sinem'e mesaj atmak için telefonumu çıkarmıştım ki, bugün okula gelmeyip dişçiye gideceğini hatırlayınca yüzümü asarak telefonu çantama geri koydum.

İnsan bazen sadece yanında bir kız arkadaşının olmasını ve bir fincan kahveyi sessizce paylaşmak istiyordu. Sinem'e söylediğim yalanlar ve aramızdaki dostluğun aslında telden bile ince bir köprünün üzerinde konumlandığı gerçeği çoğu zaman midemi bulandırsa da, ondan vazgeçmeyecek kadar bencildim. Neyse ki, Mike yanımdaydı ve benim beceriksizliğimi ya da açıklarımı kapatarak, Sinem'in benden şüphe etmesini engelliyordu.

Aklıma Mike geldiği anda yanaklarım kızarmaya başladı. Çünkü Mike'la son görüşmemiz, daha doğrusu onun bizi görmesi pek de hoş bir anda olmamıştı. Mike her zamanki patavatsızlığını yapıp Lacivert'in odasına kapıyı tıklamadan daldığında, ben mutfak tezgâhının üzerinde oturuyor, bacaklarımı ona dolamış bir şekilde güzel yüzünü inceliyordum. Lacivert kollarıyla beni sımsıkı sarmış,

dudaklarımız çok yakın olmasına rağmen bu tatlı ızdıraba göz yumarak, birbirimizi gözlerimizle sevmemize olanak sağlıyordu. Tam dört saat süren ve o süre boyunca birbirimizle profesyonel bir göz temasından öteye geçemediğimiz bir toplantıdan yeni çıkmıştık. O an için doya doya, gerçek bakışmaların keyfini sürüyor, gözlerimizle birbirimize dokunuyorduk.

Mike kapıyı açıp odaya daldığı an heykel gibi donup kalmış, sadece gözlerimi kocaman açarak tepki gösterebilmiştim. Elbette yanaklarım kendiliğinden kıpkırmızı olmuştu.

"Ooo, mutfak fantezisi mi?"

Toparlanmamıza fırsat kalmadan yorumu yapıştırmıştı ancak zaten Lacivert'in sinirden atan alnındaki damar dışında toparladığı bir yeri yoktu.

"Senden bu kadarını beklemiyordum, James! Hem de görev esnasında. Aman Tanrım! Beni bile aştın, dostum! "

Anlık şaşkınlığım, Lacivert'in saniyeler içinde nereden çıkardığını bilmediğim bir bıçağı kapıya fırlatmasıyla korkuya dönüşmüş, boğazımdan küçük bir çığlık kaçmıştı.

Asla sahip olamayacağım bir refleksle kapıyı hemen kapatan Mike'ın sesi kapı kapanmasına rağmen hâlâ bize geliyordu.

"Ah James! Bu acıttı, dostum."

Bahçedeki kafeye açılan kapının girişinde alev alan yanaklarımla öylece durduğumu fark ettiğimde, hızlıca toparlanarak tuvalete yöneldim. Yüzüme soğuk su çarpmadan kendime gelemeyecektim.

Aynadaki aksimle karşılaşınca bir süre görüntümü süzdüm. Üzerimde askılı, lacivert, spor bir elbise ve onun üstüne giydiğim kot ceketim vardı. Ayağımdaki beyaz spor

ayakkabılar bugünkü hızlı adımlarımda bana kolaylık sağlıyordu. Mayıs ayının ilk günlerini yaşadığımız için çoğu arkadaşımın içinde bahar ateşi yanmaktaydı ve yaklaşan ikinci vizelerden çok havanın tadını çıkarmanın derdindeydiler.

Bense kötü geçen ilk sınavlarımın ardından ikincileriyle arayı kapatma telaşındaydım. Sofia'nın gelişinden sonra, yanlış anlamalarla geçen zaman boyunca notlarım tepetaklak olmuştu ve ders kaçırma gibi bir opsiyonum da yoktu.

Yanaklarıma soğuk su değdirerek yaşadığım ikilemleri sakinleştirmeye çalıştım. Bir yandan uzak kalmak istediğim okul koridorları ve içimde yer etmiş kara deliğin izleri beni bu ortamdan uzaklaştırırken, bir yandan da Lacivert'e duyduğum o iç gıdıklayıcı, dengemi altüst eden çekim sadece zihinsel değil, fiziksel kontrolümü de ele geçiriyordu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes çektim. Öyle bir çekişti ki, sanki kalbim dile gelmiş ve tüm algılarımın delicesine arzuladığı kokuyu burnuma taşımıştı. Gözlerimi açmadan, tek kişilik tuvaletin içinde olmanın verdiği rahatlıkla bu hayali anın tadını çıkardım ve dudaklarımda rahat bir gülümseme gezdirdim.

Benimkine benzer bir iç çekiş kulaklarımı doldurduğu anda temkinle gözlerimi açtım. Arkamda gördüğüm siluet kalbimden kopan bir parça olsa da, orada bulunmasının imkânsız olma ihtimali panikle bağırmam için yeterli bir nedendi. Ama her hareketim gibi, bunun olabileceğini de tahmin etti ve ince parmaklarıyla dudaklarımın hareketini engelledi.

"Korkma, Deirdre," dedi derin bir sesle. Kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Sen böyle gülümserken, öfkem paramparça oluyor."

Her ne kadar söyledikleri kanımın ılık bir şekilde akmasına neden olup başımı göğsüne yaslama isteğimi tetiklese de, kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Ne yapıyorsun, James?" dedim kısık bir sesle.

Daracık alanda bana doğru iyice yaklaşırken refleks olarak geriye gitmeye çalıştım ancak tek yapabildiğim arkamdaki lavaboya yaslanmak oldu. Sıcak nefesi yüzümü yalamaya başlamıştı ve nedense kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Donaldson'a fazla yaklaşma," dedi dudaklarının esintisi havaya karışırken.

Parmaklarını omuzlarımdan düşen saçlarıma doladı. Saç tutamlarımı sol omzuma atıp boynumun sağ tarafını serbest bıraktı. Nefesi sıcak bir dokunuş gibi boynumun etrafında dolanıyor, ılık akan kanımı kaynatıyordu.

Yavaşça kot ceketimin sağ omzunu geriye doğru kaydırdığında, bu ufacık hareketin tenimde bıraktığı ize ve yaşattığı heyecana hayret ederek soluklarımı hızlandırdım. Hiç acele etmeden, acı çekmemi sağlayacak kadar yavaş hareketlerde çıplak omzuma dudaklarını bastırdığı an içimde oluşan titreme koca bir buzulu eritmeye yeterdi.

Gözlerimi kapadım ve etkisini her hücremde hissetmenin hazzını yaşadım. Tekrar açtığımda o olmayacaktı, biliyordum. Ve o andan itibaren tek önceliğim akşam evimize gitmek için sayacağım dakikalar olacaktı.

Yaklaşık üç buçuk saattir Donaldson'la beraber odasını toparlamaya uğraşıyorduk.

Tüm bu karmaşayı istediğim şekilde düzenleyebileceğimi söylediğinde şaşırmış olsam da yorum yapmadım. Böylece her şeyi incelemek için daha fazla zamanım olabilirdi.

Tek sorun, her dokümanın ne olduğunu sormam şüphe çekebileceği için kendi kendime tahmin yürütmeye çalışmam ve bunun da fazlaca kafa patlatmama neden olmasıydı. Yine de çok sık diyaloga girmiyor olmak, bizi her an dinlediğinden emin olduğum Lacivert'i düşününce yararıma gibi görünüyordu.

Elimdeki kalan dosyaları bir düzene soktuktan sonra mecburen Donaldson'a döndüm.

"Laboratuvardaki çalışmalara ait herhangi bir dosya yok mu? Şu ana kadar düzenlediklerimin çalışmalarla bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum."

"Farkındayım," dedi yumuşak bir sesle. Badem gözleri bana dönmüştü. Sesinde hissedilen yenilgi de göz ardı edilecek gibi değildi.

"Çalışmalarıma dair tüm belgeler laboratuvarda yok oldu. Olayın şokuyla odamda ne varsa kurcaladım ancak bunun boş bir çaba olduğunu en başından biliyordum," dedi omuzlarını düşürerek.

Savunmasız haline rağmen, yol açtığı onca şeyi düşününce tiksintiden öte bir duygu yaratmamıştı benim için.

"Yani," dedim sesimdeki öfkeye hâkim olmaya çalışarak. "Burada bize yardımı dokunacak hiçbir şey yok mu?"

"Yok," dedi acı dolu sesle.

Öfkem damarlarımda kabarıp somut bir şey gibi karşıma dikilirken, ona karşı bastırdığım nefret ve iğrenti bir yandan kanımı dürtüyordu.

Oturduğum zeminden yavaşça ayağa kalktım.

Saatlerdir Lacivert'i çıldırtmak pahasına onun odasındaydım ve sonuç olarak hiçbir şey elde edemeyeceğimi öğrenmiştim. Donaldson'ın cezalandırılması için gerekli olan tüm belgeler elimizden uçup gitmişti ve bu görevi bitirmek adına göze aldığım her şey fluya dönmüştü artık.

"Belki de," dedim ona uzattığım parmağıma hâkim olamayarak. "Bu kadar kontrol takıntılı olmayıp, laboratuvarını havaya uçurmasan, boşa kürek çekiyor olmazdık!"

Ani öfkem ve tepkim karşısında neredeyse şoka uğrayan Donaldson, hızla masasından kalkarak yanıma ulaştı. Yaptığım çıkıştan çoktan pişman olmuştum ama özür dilemek için hayatımın en usta rolünü sergilemem gerekecekti.

"Beren," dedi kısık sesiyle. "Bu çalışma için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. İnan bana ben de öyleydim. Ama bulduklarım o kadar değerliydi ki, bir devlet sırrı gibi korunması gerekiyordu."

Yumuşak tavrı karşısında şaşırsam da, sadece başımı salladım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım isteksiz bir şekilde.

Ama o, parlayan gözlerle bana bakmaya devam etti.

"Üzülme, küçüğüm. Bilim adına aynı tutkuyu paylaşıyoruz ve inan bana bundan daha değerli bir şey yok."

İfademi korumaya çalışarak olduğum yerde kıpırdandım.

"Ben artık iznini rica edeceğim. Ailemle yemek yiyeceğim."

Bu habere çok şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Ailenle aranı düzelttin demek."

"Evet," diye kısaca cevap verdim.

Yalan değildi. Benim tek ailem Lacivert'ti.

"Memnun oldum. Onlara selamlarımı ilet."

"Elbette," diyerek karşılık verdim.

Daha fazla oyalanmadan Donaldson'ın odasından çıktığımda, yüzüm öfkemi kontrol etme çabasıyla kasılmıştı. Onun ise bu halimle eğlenen alaycı bir tavrı vardı. Sanki bu duruma öfkelenmem hoşuna gidiyordu.

Koridora adım attığımda Lacivert'in derste olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla derin bir nefes alarak yürümeye başladım. Aslında amacım gizlice odasına girip onu beklemekti. Kapısının kilitli olmasına rağmen avuç izimle açılabildiğini öğreneli çok olmamıştı. Yavaş hareketlerle koridoru kontrol ederek kulpu kavradım ve aşağı kaydırdım. Kapı kolayca açılırken bana göre ışık hızıyla kendimi içeri attım ve Lacivert'ten odaya armağan kalan kokuyu içime çektim.

Gözlerimi kapatıp rahat koltukta başımı geriye yaslayarak alnıma masaj yapmaya başladım. Saatlerdir Donaldson'ın odasındaydım ve bunun James'i ne hale getirdiğinden korkmuyor değildim.

Bir süre geçtikten sonra, çantamdan telefonumu çıkarmak için uzandım ama ne kadar arasam da telefon elime gelmiyordu. Panikle çantamı ters çevirerek içinde ne var ne yoksa boşalttım.

Yoktu!

Telefonun Donaldson'ın odasında kalması içten bile değildi. Üstelik Lacivert'ten bir şey saklamayı düşünmediğim için bir şifre bile koymamıştım.

Avuç içimle alnıma vurarak yaptığım aptallık yüzünden kendime kızmaya başladım. Yaşadığım panik dalgası aniden ayağa kalkıp odanın içinde volta atmama neden oldu. Lacivert gelmeden bu sorunu halletsem iyi olacaktı, çünkü bir de bunun için öfkelenmesini istemiyordum. İşin

aslı, bu görevi elime yüzüme bulaştırdığımı düşünmesini istemiyordum.

Kapıyı aynı temkinle açarak tekrar boş koridoru kontrol ettim. Donaldson'ın kapısı aralık görünüyordu. Belki de derse gitmişti ve açık unutmuştu. Elbette böyle bir ihtimal yok diye uyardı zihnim. Onun kadar kontrol manyağı bir adam kapısını iyice kilitlemeden hiçbir yere adım atmazdı.

Ürkek adımlarla odasına yaklaşmaya başladım. Sakin olmalı ve telefonunu başkasının odasında unutan normal biri gibi davranmalıydım.

Kapıya yaklaştığımda aralık kalan kısımdan kısaca içeriye göz attım. Uzak bir ihtimal olsa da, hâlâ Donaldson'ın odada olmadığını düşünmek istiyordum. Ancak karşıma çıkan sahnenin aktörleri, tüm tahminlerimin ötesine geçmiş, olduğum yerde donakalmamı sağlayıp nefesimi kesmişti.

Tüm sıcaklığı, samimiyeti ve her zamanki gülümsemesiyle Donaldson'ın karşısında duruyordu. Mimikleri dahi her hareketi alıştığım şekildeydi, doğaldı.

Donaldson'a yaklaşarak söylediği sözcükleri duyduğumda kanımın her damarımdan tek tek çekildiğini hissettim. Daha fazlasını duymadan oradan uzaklaşmam gerekiyordu ancak tüm uzuvlarım uyuşmuş, parmak uçlarımdaki sinirler görevini yapmak yerine beni oraya çivilercesine sabit tutuyordu.

Kapının aralık durmasının bir tesadüf olmadığını o an anladım. Orada geçirdiğim her saniye, beynimdeki uğultuların canımı delicesine yakarak dolanmasına yol açıyor, gördüklerimin gerçek olduğunu haykırıyordu.

Donaldson'ın yüzündeki ifadesizlikten, karşısındaki kişinin orada bulunduğuna şaşırmadığı belliydi. Tüm

dengem karışmış, mide bulantım eşliğinde önümde sahnelenen görüntüye bakakalmıştım.

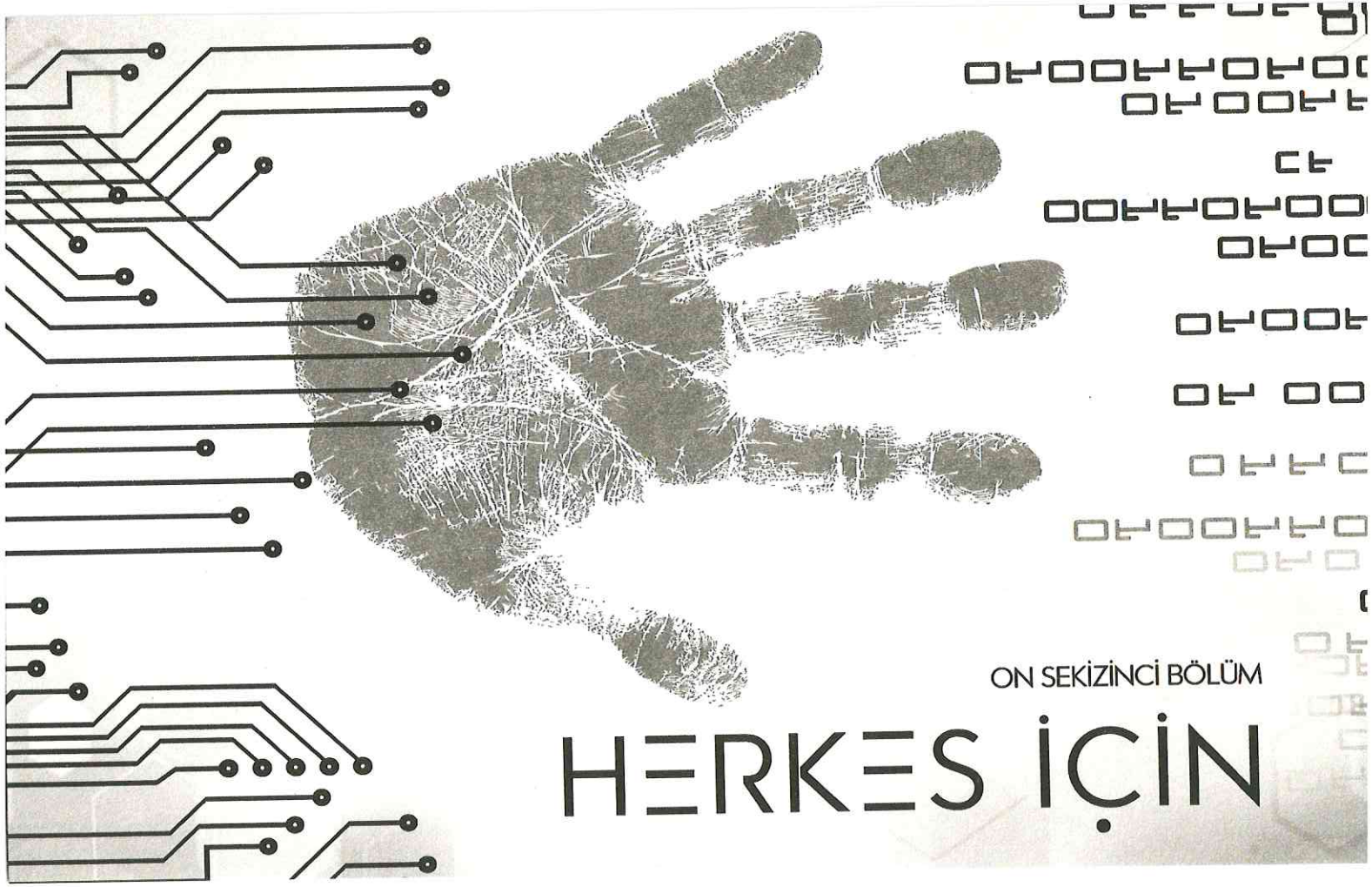
Adımlarımı zorlukla geri çekmeye çalıştığım anda, Donaldson arkasını dönerek pencereye doğru ilerledi. Dalgındı. Fark edilmediğimi düşünerek vücudumda gezinen adrenaline tutundum ve elimden gelenin en iyisini yaparak oradan uzaklaşmak, gördüğüm ve duyduğum her şeyi unutmak istedim.

Çünkü biliyordum. Gördüklerim sonum olacaktı. Sonumuz olacaktı.

Kesik nefeslerim ve alevlerin hedef aldığı güçsüz bedenimi Lacivert'in odasına kadar sürükleyebildiğim için şanslıydım.

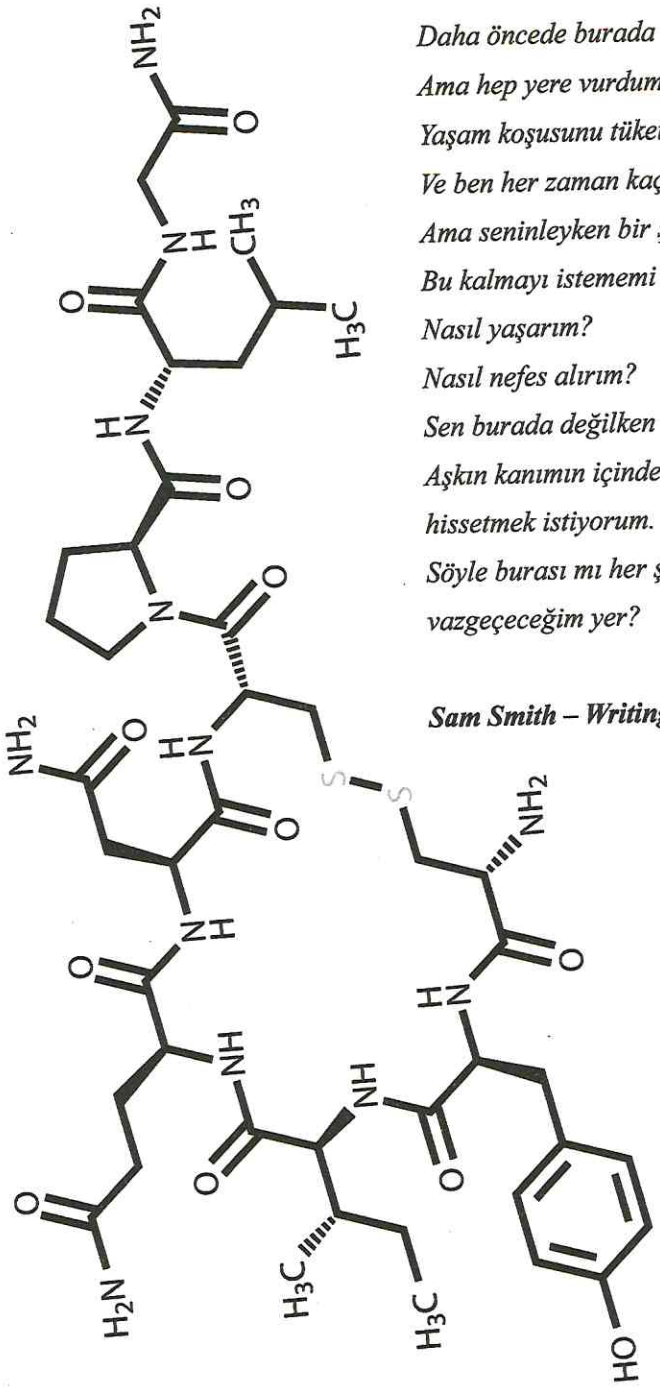
Avuç izimi tanıyan kulpa dokunduğumda bir anlığına güvende olacağımı düşündüm.

Ancak omzuma değen parmaklar ve kulağımda çınlayan "Şştt!" sesi, oldukça geç kalmış olduğumun uğursuz fısıltısı olmakla kalmamış, lanet bir karanlığın pençesinde hapsolmama neden olmuştu. Çığlığım da, itirazım da bu karanlıkta kaybolmuş, sonun başlangıcının kanayan haberini, sürüklenen bedenimle koca bir boşluğa taşımıştı...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HERKES İÇİN

Daha öncede burada bulundum
Ama hep yere vurdum
Yaşam koşusunu tükettim
Ve ben her zaman kaçarım
Ama seninleyken bir şey hissediyorum
Bu kalmayı istememi sağlıyor.
Nasıl yaşarım?
Nasıl nefes alırım?
Sen burada değilken ben boğuluyorum.
Aşkın kanımın içinden geçişini
hissetmek istiyorum.
Söyle burası mı her şeyden
vazgeçeceğim yer?

Sam Smith – Writings on the Wall

Birçok şeyin yanlış olduğunu biliyordum. İçinde bulunduğumuz operasyon yanlıştı. Benim o okulda bulunmam, Lacivert'in eğitmen olması veya Mike'ın asistan olması...

Tüm operasyon aptal bir kurgudan ibaretti. Her şeyin tamamen bir aldatmaca olduğunu kulak misafiri olduğum konuşmanın başında anlamasam da, o samimi gülüş yerini farklı bir bakışmaya bıraktığında zihnimde sağa sola çarparak dolanan taşlar en sonunda yerine oturmuş ve görmeyi istemeyeceğim bir resmi algıma açık hale getirmişti.

Bana her ne yaptıysa zihnimi açık tutuyor ama hareketlerimi, beden kontrolümü engelliyordu. Bunu özellikle yaptığını, düşünceler ve ihtimaller arasında boğulmamı istediğini biliyordum. Sadece göz kapaklarıma hâkimiyetim vardı ancak gözlerim bağlıydı. Yani kontrolsüzlüğümü her an hissetmemin keyfini çıkarıyordu.

Bilincim tamamen bulanıklaştığında, beni taşımaya başladığını anladım. Bir yere gidiyorduk ve bu yerin benim sonum olmamasını umut ettim. Çünkü daha James'e söyleyeceğim tonlarca şey, onunla paylaşacağım binlerce an vardı. Tüm bu hayallerin bir toz tanesi gibi parmaklarımın arasından havaya karıştığını düşündüğümde, donukluğuma rağmen kalbimin ortasında bir yaranın acımasızca kanamaya başladığını hissettim. O an konuşabilseydim,

acı çığlıklarım bulunduğumuz ortamın duvarlarına çarparak yankı oluştururlardı.

Zamanımın kalmadığını bilmek hiç bu kadar acıtmamıştı. Çünkü sessiz hayallerim saklandıkları kovuklardan çıkmış, ömrümüz bu kadar mıydı diye yakama yapışıyorlardı. Oysa çoğu hayalime daha yaklaşamamıştım bile.

Ama işte aşk vardı.

Hiçbir zaman hayalini tam anlamıyla kurmaya cesaret edemediğim aşk, en can alıcı yerimden vurup hayatımın anlamını değiştirmişti.

Aşk Lacivert'ti.

Aşk onun gecenin en ahenkli tonunu çalan gözleriydi. İpekten yumuşak, sudan şeffaf dokunuşları, hareleriyle, ruhundaki renklerle sevişiydi beni.

Her yol, her çıkmaz oydu.

Her dokunuş, her seviş, her mühür oydu.

Vücudumdaki uyuşukluk yavaş yavaş kaybolurken, bir çuval gibi hoyratça taşınmaya devam ediyordum. Beni tutan kolların kim olduğunu pekâlâ biliyordum. Ama anlamadığım bunu neden yaptığıydı. Beni direkt öldürebilir ve sesimi kesebilirdi. Ya da o kapıyı hiç aralık bırakmayıp, tüm gerçeklere kulak misafiri olmamamı sağlayabilirdi.

Nedense, hiçliğin kıyısında gezen sorularımın cevabını bir şekilde alacağımı hissediyordum.

Sert bir zemine oturtulduğumda, tanıdık rutubet ve küf kokusu ciğerlerime doldu. Sandalyeye oturtulmuştum. Uyuşuk ellerimi arkamda birleştirerek sandalyeye sabitledi. Ve sonra da ayak bileklerimi.

Vücudumda dolaşan adrenalin saldırma isteğimden değildi. *Neden yaptığını merak ediyordum.*

Ona sormak istediğim onlarca şey vardı. Ne zamandan beri bu oyunun içindeydik? Yoksa her şey en başından beri bir oyun muydu? Hepimiz piyon olarak mı kullanılmıştık?

Lacivert... Ya Lacivert?

Onun acı çekeceğini düşündükçe acım defalarca katlanıyor, koca bir enkazın altında kaybolmama sebep oluyordu.

İlacın etkisi hâlâ devam ediyordu. Kafamdaki çınlamalar şimdi tok ve korkutucu bir sese dönüşmüştü ve zihnim bu sesleri patlamadan önce çalan alarm sesleriyle birleştirdi.

Şuursuzca kafamı salladım. Tüm yapabildiğim buydu. Deli gibi sallanıyor, o lanet sesi zihnimden çıkarmaya çalışıyordum.

"Kendini bırakma," dedi alaycı sesi. "Seninle işim bittiğinde, bundan çok daha kötü bir halde olacaksın ve o halini görme zevkinden mahrum olmak istemiyorum."

Ani bir farkındalıkla kulak mememi omzuma sürtmeye, küpeyi hissetmeye çalıştım.

"Cık cık cık! Bu kadar dikkatsiz olduğumu düşünmedin herhalde!"

Gözlerim hâlâ bağlıydı ama küpemden kurtulduğunu anlamıştım.

"Ne istiyorsun?" diye tısladım dişlerimin arasından.

Bir hışımla yanıma gelerek göz bandımı çıkardı.

Gözlerim ışığın etkisiyle kamaştığı için önce zemine sabitledim bakışlarımı. Yerler leş gibiydi. Yıllarca biriken toz ayağımın altındaki desenli halıyı koyu griye bürümüştü.

Kırık camlardan içeriye süzülen güneş ışığı havada dolanan tozları açık ediyordu. Solumda duran masanın

üzerinde, bir zamanlar meyve kâsesi olan şeyin etrafında sinekler dolaşıyordu ve yoğun bir küfle karışık çürük kokusu salıyordu. Boğazıma dolan safrayı tükürmek istesem de yapmadım. Sadece yüzümü buruşturdum ve gözlerimi odadan ayırıp ilk defa yüzüne baktım.

İşte şimdi göz gözeydik. Yüzündeki samimi gülüşe tiksinmeden edemedim. Muhteşem rol yapıyordu. Muhteşem!

Sadece beni değil, Lacivert'i de inandırmıştı. Oysa Lacivert onu yüzüstü bırakmamak için defalarca savaş vermişti. Benden önce tek güvendiği, tek inandığı insan oydu. Lacivert'in her sırrını bilen, onu tanıyan, onun ruhunu gören kişi...

Onu bu kadar uzun süre tanıdığı için deli gibi kıskandığım kişi...

Yüzünü görmemi istiyordu. Alaycı kahkahasını duyunca maskesinin aralandığını düşündüm.

"Ne mi istiyorum?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Sonra melek yüzünün karanlık bir şeytana dönüşmesini izledim. Tıslayarak eğildi, yüzlerimizi hizaladı.

"Sayende hiçbir şeyim yok, lanet olası!"

"James' i sevmiyorsun!" dedim sakin bir şekilde. "Onu sevmediğini biliyorum. Sizi duydum."

"Duymak istediklerimi duydun," dedi alayla. "Ama haklısın, James'i artık sevmiyorum."

"Benden ne istiyorsun o zaman?" diye bağırdığımda deli gibi gülmeye başladı.

"İntikam!" diye bağırdı o da, adeta zafer kazanmış gibi.

Neyin intikamından bahsettiğini anlamıyordum bile.

Kendimi sakinleştirmem gerektiğinin farkındaydım, çünkü karşımdakinin iyi bir durumda olmadığını biliyordum.

Sakin bir şekilde gülümsedim.

"Hadi ama Sofia! Bu kadar klişe olma. James sana asla zarar vermedi. Seni hep koruyup kolladı."

Tekrar yüzüme yaklaştı ve fısıldadı. "Ama sevmedi." Bir iki saniye bekledikten sonra "Kendi hayatını zor mu sanıyorsun?" diye bağırdı. Ve hiç ara vermeden yüksek sesle konuşmaya devam etti. "O zaman bir adamın on iki yıl boyunca seni sevmesini bekle! Onu deli gibi arzularken, dudaklarının tadını her an teninde hissetmek isterken, her öpücük sonrası gözlerindeki boşlukla karşılaş! Sonra sana dokunmamaya başlasın! Sen ona her yaklaştığında seni ittiğini düşün. Hissetmiyor diye kendini sakinleştirdiğini ama gecelerin onsuz geçmediğini düşün."

Lacivert'le öpüştüğü ya da dudaklarının onun teninde dolandığı düşüncesi zaten kasılan midemin ağzıma gelmesine neden oldu. Kalbim yaklaşan sonum yüzünden yeterince sızlamıyormuş gibi bir de bu anılar eklenince, gözlerime tuzlu yaşların dolduğunu hissettim.

Kulağıma yaklaştı.

"Seni saran sıcaklığı ben hiç tatmadım, biliyor musun? Siz birbirinizin ilki olurken, ben yıllarca çılgın bir bakire gibi onu beklemiştim. Koca on iki yıl onu bekledim!"

Cevap vermek yerine dümdüz yüzüne baktım. Onu anlamaya çalışmanın manası yoktu. Ne yaptığını biliyordum. Sadece duymak istiyordum.

"Ama..." diyerek tek kaşını kaldırdı. "Sonra Tobias'la karşılaştım. Yani eski adıyla Metin Taner'le."

Nefesimi tutarak bekliyordum.

"James'le yıllarca onun peşindeydik. Ama arkasındaki tüm izleri kapatıyor, büyük bir beceriyle operasyonlarımızı başarısızlığa uğratıyordu. James'de yaşadığım başarısızlığı

görevde yaşamak istemiyordum. O yüzden bu dosyaya takık hale geldim. Gece gündüz onu izlemeye başladım. Zamanla hareketlerinden, duruşundan etkilenmeye başladım. Ondaki güç hırsı beni büyülüyordu. O zamana kadar James'e saygı duyarak ve anlayışla yaklaşmıştım ama elimde ne vardı? Koca bir sıfır!"

Hâlâ nefessizdim. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyordum.

"Yine de James'e ihanet etmek istemedim. Ona bağlı hissediyordum. Bir gece üzerimde sabahlıktan başka bir şey yokken odasına girdim. Kusursuz bedeniyle öylece mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Gözlerindeki donukluğun ötesini görmeye çalışsam da başaramıyordum. Duvarlarına toslamaktan sıkılmıştım. Benim geldiğimi görmesine rağmen bana dönmedi. Ancak tüm cesaretimi toplamıştım. Sabahlığı yavaşça omuzlarımdan kaydırarak ayaklarımın üzerine düşmesine izin verdim. Tüm gençliğim ve güzelliğimle karşısındaydım."

Derin bir nefes aldı. Onunla beraber ben de derin bir nefes aldım. Tüylerim diken dikendi. Boğazım kurumuştu. Lacivert'in kokusunun burnuma dolduğunu hissettim ve o anı bile kıskandım.

"Peki, o ne yaptı biliyor musun?" İnanamıyormuş gibi güldü. "Dönüp bana bakmadı bile. 'Üzerini giyin, Sofia!' dedi ve öylece odadan çıkıp gitti. İşte o an kararımı verdim. Artık iyi kız olmak yoktu. Arzularımın, tutkularımın, günahlarımın peşinden gidecektim. Ve kimse bana engel olamayacaktı. Deli gibi çalışarak Tobias'a ulaştım. Yani Metin'e."

Bir saniye duraksadı. Ama sonra devam etti.

"Değişik bir adam olduğunu fark etmişsindir. Ama aynı zamanda tutkulu bir âşıktır da."

Histerik bir şekilde kıkırdadı.

"Hikâyemi ona anlattığımda benden etkilendi. İlk önce bana güvenemeyeceğini söyledi ama yanında kalmama izin verdi. Bir süre sonra yakınlaşmaya başladık. İkimiz de yalnızdık, ikimiz de tutkularımıza tutkunduk. Bekâretimi hiç düşünmeden Metin Taner'e verdim. Bunun bir çeşit intikam olduğunu düşünecek kadar da aptaldım o zaman üstelik."

Kafasını salladı ve devam etti.

"James'i sevmiştim ancak Metin'de aşkı tattım. Tutkuyu, ihtirası hissettim. Birlikte deneyler yapmaya başladık. Uyumumuz mükemmeldi. Isolation Unity'de yasak olan her şey artık elimin altındaydı."

Bunları anlatırken gözlerinin parlamasına inanamıyordum. Söyledikleri buzlu su etkisi yapmıştı. Hareketsiz bir şekilde sözlerini tamamlamasını bekledim.

"Tobias'ın bizim teknolojimizi nasıl taklit ettiğini düşünüyorsun?" dedi alayla sırıtarak. "Elbette zeki bir adam ancak onlarca bilim adamının meydana çıkardığı bir çalışmaya tek başına ulaşmasını bekleyemezsin, değil mi? İşte bu aşamada, James'in bana olan sadakati işime yarayan tek şeydi. Çünkü benden asla şüphelenmedi. Ben yokken deli gibi beni aradığını biliyordum. Bu bana tarifi değişik bir haz veriyordu. Ama..." dedi alnını ovuşturarak,

Söyledikleri karşısında kafamı sallayarak silkelendim. Hâlâ yaptıklarına inanamıyordum.

"Ben Tobias'a âşıkken, onun bilime olan aşkı üstün çıktı. Bana âşık değildi aslında."

Sesindeki coşku azalmış, omuzları düşmüştü.

"İşte o sırada sen devreye girdin," dedi dolan gözlerini bana çevirerek. Bir katilden farksızmışım gibi bana bakıyordu.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdım hırsla. Nefretimi her mimiğimde açık ediyordum.

Tobias'a birliğin sırlarını vererek tüm suçuna ortak olduğunun farkında bile değildi. Tek derdi sevilmek olan ve bunun uğruna bir teröriste âşık olduğunu sanıp ona yardım eden zayıf karakterli bir sürtükten başka bir şey değildi Sofia.

"Sen!" dedim tıslayarak. "Birliğin teknolojisini kullanabilen bir canavar yarattın ve o canavar neredeyse James'i öldürüyordu!"

"Hah!" dedi hayretle. "Hepiniz kusursuzsunuz ama bizler kötüyüz, değil mi?" Bir an duraksadıktan sonra "Sen ne anlarsın?" diye bağırdı. "Abinden dayak yedin diye, şımarık bir kız gibi evden kaçıp bu pisliğin içine düştüğün için kendini masum sayıyorsun, değil mi?"

"Hiçbir zaman masum olduğumu iddia etmedim," diye bağırdım. Çetin kartını öne sürmesi acımasızcaydı. İçimde saklı tuttuğum kutulardan biri açılırken, sızısı gün gibi açığa çıktı.

Başkaldırışım onu deliye döndürmüş gibiydi. Anında yanıma gelip saçlarımı kavradı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Nefesi yüzümü yakıyordu. Yüzüne tükürmek istesem de kendimi tuttum. O an elleri ayakları bağlı olan bendim ve o üstün olan taraftı.

"Üniversitede çalışmalara başladıktan kısa bir süre sonra Tobias değişti," dedi kelimeleri tek tek sarf ederek. "Artık beni arzulamadığını ve bana karşı isteğinin söndüğünü görebiliyordum, çünkü gözlerinde başka bir alev

vardı. Ve çok geçmeden bana gitmemi söyledi. Çok duygusal olduğumu ve hayatından defolup gitmezsem beni ifşa edeceğini..."

Saçımı daha sıkı kavrayarak çekmeye devam etti. Canım çok yansa da tek bir ses çıkarmadım.

"Elbette beni öylece salıveremezdi. Çoğu formülü ve planlarını biliyordum. Ve onun düşündüğünün aksine, aşırı duygusal değildim. Ondan gizli birçok deney yapıp, onlarca silah geliştirmiştim ve hafızamı silmeye çalışacağından da adım gibi emindim. Sadece âşık kadın olmayı o kadar uzun zaman beklemiştim ki, rolümü fazla abartmış olabilirim."

Kendini beğenmiş bir nefes aldı.

"Ve sonuç olarak, hafızamı sildiğini sanarak beni bıraktı. Ve ben de, yıllarca istediğim şekilde yanımda olmasa da, güvenebileceğim tek kişiye koştum. James'e..."

O anı hatırladım. Yılbaşı gecesi James'in beni bırakıp gitmesini, bir ay boyunca ondan haber alamadığım günleri ve Sofia'nın gelişini hatırladım. Mağduriyetine, yaşadığı travmaya herkesi inandırmıştı.

"Ve neyle karşılaştım, biliyor musun?"

Dudaklarım kurumuştu. Derin nefesler alarak onu dinliyordum ama konuşmanın gidişatından çok varacağı nokta ilgimi çekiyordu.

Deli gibi gülmeye başladı.

"Âşık bir James!"

Kahkahası odada yankı yaptı.

"Senin gibi sıradan, beceriksiz ve salak bir kıza deli gibi âşık bir James'le karşılaştım! On iki yıl aşk için dilendikten sonra, alelade bir kızın bu emeği elimden aldığını gördüm!"

Dişlerimi sıktım.

"Sen hastasın!" dedim tükürür gibi.

Yine güldü.

"Daha bitmedi."

Sesi tekrar kaba bir hal almış, içindeki şeytanı açık edercesine çıkıyordu.

"Operasyonun ayrıntılarını öğrenince bir de bakıyorum ki, Tobias'ın yanındaki köstebek sensin. Sonra dayanamıyor ve sizi uzaktan izliyorum. Sana bakışını görüyorum. Ve o anda dünya duruyor."

Bunu söylerken yukarıya bakıyordu. Sanki dünya gerçekten durmuş gibi duraksadı.

"Gözlerinde parlayan alev sendin!" diye bağırdı. "İnanabiliyor musun?"

Saçlarımı bıraktı ve odada hızla dolanmaya başladı.

"Hayatımda iki adam sevdim ve ikisi de sana âşıktı! Küçük bir kız geliyor ve iki adamı da elimden alıyor! Birinin *Deirdre'si*, diğerinin *küçüğü* oluyor!"

Saçlarını çekiştirerek odada dolanmaya devam etti.

Sakinliğimi yavaşça paniğe bırakmaya başlamıştım. Donaldson bana âşık mıydı? Bu sadece bir takıntıdan ibaretti. Buna emindim ancak Sofia böyle düşünmüyordu. Onu aksine ikna etmeye çalışmayacaktım. Çünkü beni dinleyecek ve anlayacak kapasitede görünmüyordu.

Kendime hâkim olamayarak nefretimi kusmaya başladım.

"Sen James'i hiç hak etmedin! Eğer ona kendini tatmin etmek için değil de, ruhuna dokunmak için yanaşsaydın, belki sana karşı bir şeyler hissedebilirdi. Şimdi *Neden sen değil de ben?* diye defalarca kendime sorduğum soruyu cevaplamış oldun. Çünkü biz birbirimize ruhlarımızla dokunuyoruz. Tenlerimizle değil!"

"Bu söylediklerine pişman olacaksın!" dedi yarı ağlamaklı bir sesle.

"Beni öldürsen bile bizi ayıramazsın!" dedim. Ben de her an ağlayacak gibiydim ama sesim yine de kararlı çıkmıştı.

"Sana yapacağım şey ölümü arzulamana neden olacak." Ağlamaklı halinden kurtulup gülümsemişti. "Şimdi..." Keyifli bir şekilde duraksadı. "İşin en eğlenceli kısmına geldik."

Ve o an, kâbus gibi bir farkındalıkla, çürük meyvelerin yanında duran şırıngayı gördüm.

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Onunla ne yapacaksın?" dedim korkudan kısılan sesimle. O şırıngada ne varsa, yararıma dokunacak bir şey değildi.

"İşte istediğim sorular ve yüz ifadesi." Kahkaha attı. "Bu şırınga..." Elindeki karışımı havaya doğru salladı. "Hepinizin acı sonu olacak."

"Anlamıyorum!"

Sesim düşündüğümden de yüksek çıkmıştı. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı kan pompalıyor, nefesim kalbimle senkronize olamayacak kadar kesik çıkıyordu.

"Bu karışımı senin için özel olarak hazırladım. Her dozunu, her etkisini tek tek ölçtüm. Yarın gözlerini bu izbe yerde açtığında, tüm bu yaşadıklarımızı unutacaksın. Tüm öğrendiklerin silinecek."

Söyledikleri o an için korkutucu değildi ama arkasından büyük bir vuruşun geleceğini biliyordum.

"Gelelim acı sona... Bu solüsyon, James'in hissizliğinden yola çıkarak hazırlandı. Hepinizden intikamımı almaya ve acılarınızı izlememe yetecek kadar etkisi olacak."

Nefes aldığımdan bile habersizdim. Tek bir telimi bile kıpırdatmadan dinlemeye devam ettim.

"Uyandığında..." dedi ve güldü. "James'e olan aşkını unutacaksın. Ondan nefret edeceksin."

Ne söylediğini anlayabilmem için defalarca tekrar yaptı zihnim. Duyduklarım doğru olamazdı. Bunu yapacak, duygu merkezimle oynayacak bir formül bulmuş olamazdı! Ama yine de içimdeki çığlıklar çoktan harekete geçmişti.

"Hayır!"

Sesim kısık çıkmıştı. Gücüm vakumla çekilmiş gibi yok olmuştu.

"Hayır!" diye tekrar bağırdım. "Hayır, Sofia! Bunu yapamazsın!"

Zihnimdeki karışıklık dilimin ucuna gelen kelimelerin zehriyle birleşti. Bu söylediğini yapamazdı. Yapamazdı!

"Şştt! Daha devamını dinlemedin." Hikâye anlatır gibi samimi bir tonla söylemişti bunu. "Bu solüsyon, gerçek aşkını unutturduğu gibi, duygularını manipüle edecek ve kalbinin aslında nefret ettiğin birine ait olduğunu sanacaksın."

"Sen çıldırmışsın!" diye bağırdım.

Bir yandan iplerden kurtulmaya çalışıyor, el ve ayak bileklerimi oynatmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"Bunu yapamazsın! Bize bunu yapamazsın!"

Daha çok bağırdım.

Avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

"Bırak beni!" diye yalvardım. "Lütfen bırak beni, Sofia!"

Gülümsedi. Samimi, sıcak bir gülümseme...

"Ve böylece, herkes için acı bir son olacak. James'i unutacak, Tobias'a âşık olduğunu sanacaksın ve kendini en büyük düşmanına, nefret ettiğin adama sunacaksın. Yatağına gireceksin, kendini ona teslim edeceksin."

Gözlerimden tuzlu yaşlar çılgınca akmaya başlarken o gülerek devam etti.

"Ama merak etme, yatakta çok iyidir. James'i aratacağını zannetmem."

Haykırarak ağlamaya başladım. Bu halimden gerçekten zevk alıyordu.

Gülümsemesi yüzünde yayılırken konuşmaya devam etti.

"Tobias da aşkına karşılık bulduğunu düşünerek, dünyanın en mutlu adamı olduğunu sanacak. Ama inandığı yalan bir aşktan ibaret olacak. Tam ona göre! Bir bilim klasiği!"

Ağlamalarım hayvani seslere dönüşmüştü. Her şey karışmış, zaman mekân algım birbirine girmişti. Kızgın ateşlerden beter bir acıyla baş başaydım. Mantıklı düşünmeye çalışmak için kendimi zorladığım her saniye kahkahaları ile kana bulanıyordu.

"Ve James... Senden karşılık alamayınca, benim ne hissettiğimi, yıllarca karşılıksız bir aşk için çabalamanın ve başarısız olmanın ne olduğunu anlayacak. Reddedilmeyi tadacak. Ve günün sonunda çaresiz yalnızlığında yanında

ben olacağım. Yine elini tutacağım ve bu sefer beni reddetmeyeceğimden emin olacağım."

"Ruh hastası!" diye bağırdım. Hıçkırıklarım, çığlıklarım, burnumdan ve gözümden akan sıvıların hepsi birbirine karışmıştı.

"Ve büyük final!" diye anons eder gibi bağırdı. "Kendini başkasına vermiş bir Deirdre, küçüğünün aşkının yalan olduğunu öğrenmiş bir Tobias ve hissiz geçen yıllar sonrası aşkı bulan ama çok geçmeden kaybederek acı çeken bir James! Herkes için bir acı, herkese yetecek, herkesi doyuracak kadar keskin bir acı..."

Gözyaşlarım önce kan, sonra katran oldu. Görüşümdeki yaşlardan bana doğru yaklaştığını görüyordum. Sandalyemi devirerek yerde sürünmeye çalıştım. Bileklerim zorlamaktan kanamaya başlamıştı ama o an tüm hücrelerimin kanadığını hissediyordum.

Ağlamaklı sesimle son defa yalvardım.

"Lütfen, Sofia! Lütfen... Lütfen bunu bize yapma! Lütfen..."

Kurtuluşum olmadığını anladığımda, dudaklarımdan son dökülen isim onun adıydı.

'James!' diye fısıldadım benliğime. *'James, seni asla unutmayacağım. Seni unutmayacağım, seni unutmama izin verme!'* diye haykırdım.

Başka birinin olmak, ondan başka yuva istemiyordum. Beni öldürmesi için her şeyimi verebilirdim. Ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Gözkapaklarım kapanmadan önce tenime dokunuşunu hayal ettim. Sıcaklığını, kokusunu... Bir daha tadamam diye dudaklarının yumuşaklığını... Lacivert gözlerinde bana ayırdığı alanı getirdim gözlerimin önüne. Zihnimde harelerindeki aydınlığı

tekrar ettim. Güneşim olduğu günleri, geceme doğup içimi aydınlattığı anları tek tek andım. Onun olduğum geceyi, mührünü bana kazıdığı, tek bir ruh olduğumuz geceyi düşündüm son kez. Gözyaşlarımın son taneleri pis halıyı boylarken içimden yemin ettim.

Zihnim unutursa kalbim unutmayacak, kalbim unutsa ruhum, ruhum unutsa ona mühürlü tenim unutmayacaktı...

Tekrar "Şştt!" dediğinde ağzımda kan tadı, derimin altında ise soğuk iğneyi hissettim.

"Merak etme küçüğüm, uyandığında sadece onu hatırlayacaksın."

Ne olduğunu anlamıyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Başımda bir sürü insan vardı. Zihnimdeki şafak vakti, güneşin doğuşu için bilinçaltımı zorlasa da, başımdaki ağrı kilisenin çanları gibi yüksek sesli bir çınlamaya yol açıyordu. Acıdan dişlerimi sıkarak etrafımdakilere baktım. Belimden saran ve beni kaldıran kol sıcaktı. Kim olduğunu daha anlayamamıştım. Gerçi etrafımdaki insanlar görüş açımda olsalar da, onların kim olduklarını da çıkaramamıştım. Gözlerime inen pustan çok zihnimdekini kaldırmak zor olacaktı. Ama kendimi güçlü hissediyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra başka şansım yoktu.

Yavaş yavaş kendime gelirken, belimi sıkıca saran kollar beni kucağına çekti. Sıcaklık güzeldi. Uzunca bir süre üşümüş olduğumu hissettim.

Ama yine de birinin kucağında olma fikri hoşuma gitmemişti. Etrafımdaki yüzlere tekrar bakarak artık tanıdık geldiklerini düşündüm.

"Mike..." diye mırıldandım cılız sesimle.

Adını söylememle gülümsedi. "Buradayım, fıstık."

Yüzündeki gülümsemeye rağmen, sesindeki endişeyi seçebiliyordum. Ben de ona burukça gülümseyerek, diğer yüzleri seçmeye başladım. Sofia ve Elizabeth de oradaydılar. Sofia'ya gülümsesem de Elizabeth'e gülümsemedim.

Mike'la ilgili anılarım berrak olsa da bu iki kadını gördüğümde her şey flu bir hatıradan ibaretti. Bunun zihnimdeki bulanıklıktan kaynaklandığını düşündüm. Elbette her şeyi hatırlıyordum.

Ve en son, aslında ilk önce dönmem gereken kişiye döndüm. Kim olduğunu biliyordum ve beni böylesine sahiplenmesi iyi hissettirse de, yanlış olduğunu da biliyordum. Bu sıcaklık yalandı. Soğuk bir taştan, duygusuz bir objeden farksızdı o. Kayıtsız ve ruhsuzdu.

Yine de bana dönüp yüzümü avuçları arasına aldığında onu durdurmadım. Sonra yanımızdaki insanları umursamadan dudaklarıma yaklaştığında şaşkınlıktan açılan ağzım istem dışı bir davet belirtisi göstermiş olmalı ki, sıcak nefesini damağımda hissettim.

O kadar şaşkındım ki, bir süre dudaklarımı hareketsiz bıraktım. Sıcaktı, nefesi güzeldi. Dudakları yumuşaktı. Böyle mi olması gerekiyordu bilmiyordum, çünkü daha önce dudaklarıma dokunan kimse olmamıştı. Ama yanlış olduğunu biliyordum. Bu yanlıştı. Dudaklarım bu duygudan keyif alırken zihnim ısrarla reddediyordu.

Bu yanlış! Yanlış, yanlış, yanlış...

Tobias diye fısıldadı zihnim.

Tobias...

Bu komut karşısında, mekanik bir robot gibi vücudum kaskatı kesildi. Hızla kendimi ondan koparırken, tüm gücümle yüzüne bir tokat savurdum.

Sanki ben değil, içimde hissettiğim robot konuşuyordu.

"Ne cüretle?" diye haykırdım boğazım yanacak kadar hararetli bir sesle.

Ortamdaki tüm sesler kesilmişti.

Sadece ikimiz var gibiydik. Etrafımızdakilerin yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyordum. Tüm bu insanların nesi vardı?

Yüzüm öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Tenim alevler içindeydi. Bunun nedenini bilmiyordum.

Lanet bedenim neden böyle alev alevdi?

Öfkeden olmalıydı.

Öfkeliydim. Çok öfkeli!

Tekrar ona döndüm.

Dizlerinin üzerinde öylece duruyordu. Tüm o gücüne ve ihtişamına rağmen yenik görünüyordu. Onun gibi duruşundan taviz vermeyen bir adam için, bu büyük bir şey sayılırdı. İnatla gözlerime bakıyor, orada bir şey arıyor gibiydi.

"Deirdre," dedi fısıltıyla.

Lacivert gözleri kara birer kuyu gibiydi. Bu kadar yenik durmasa, bu gölgelerden ölesiye korkabilirdim. Onu ilk gördüğümdeki korku hâlâ tazeydi. Ona olan nefretimin taze olduğu gibi. Bu halde olmamın tek sorumlusu oydu.

Fısıltısında hissettiğim acı kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Hipnoza uğramış gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

"Deirdre de ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

Önce yüzü kasıldı. Sonra çenesinin sertleştiğini ve zorlukla yutkunduğunu hissettim. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Elleri yumruk olmuş, iki yanına düşmüştü.

Tekrar gözlerime baktı. Aradığı şeyi bulamayacağını anlamış gibi, gözlerini sıkıca yumdu.

Yeniden açtığında, lacivert gözlerindeki ışıkların söndüğüne şahit oldum. Kapkaranlıktı. Parlaklık yerini donuk, ziftten bir katmana bırakmıştı. Gözleri çoraktı. Ruhu gibi. Şimdi bir uyum yakalamışlardı işte.

Hayatımı mahveden adam acı çekiyordu. Nedenini anlamadım. Umurumda olması da gerekmiyordu.

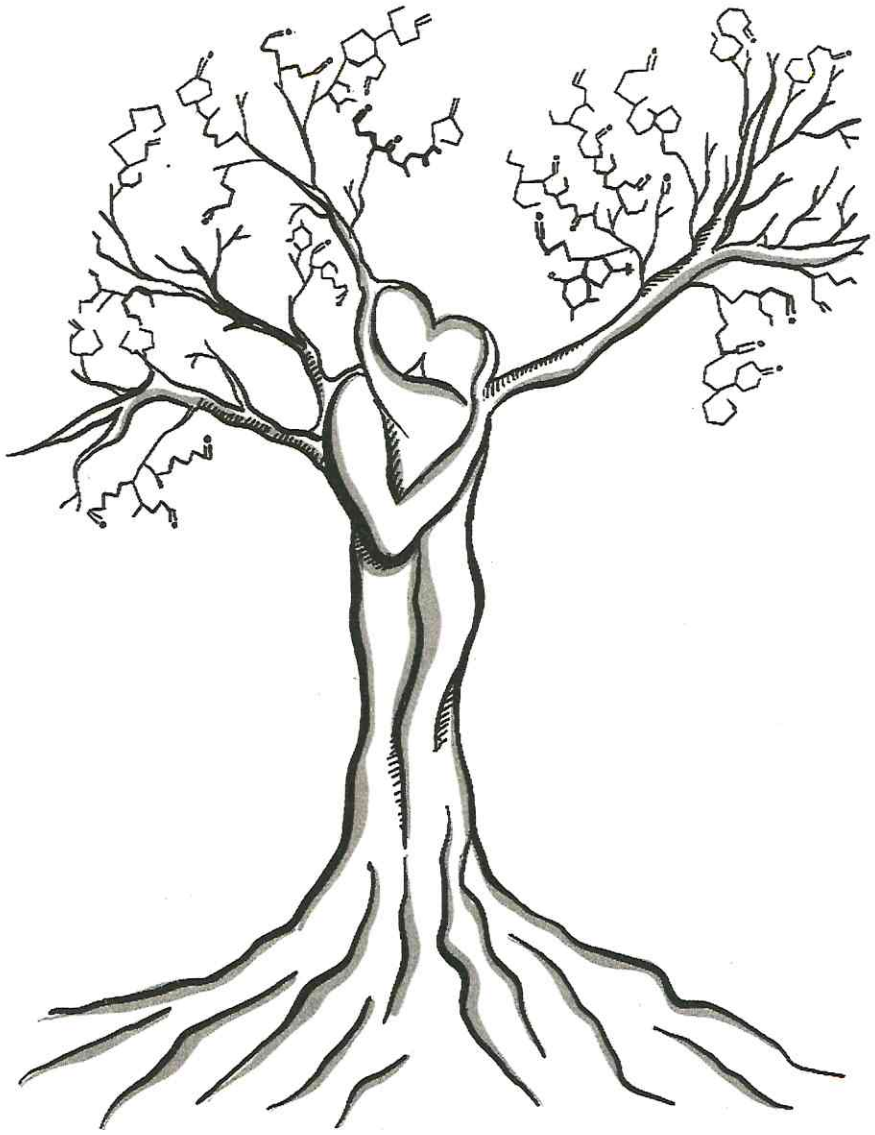
Yerden destek alarak ayağa kalktım.

Yanından geçip giderken bir daha arkama bakmadım.

Mike'ın yanına gittim ve yaşadığı trans haline omuz silkerek seslendim.

"Hadi gidelim."

DEVAM EDECEK...

James & Beren

TEŞEKKÜR

Uzun uzun teşekkür etmeyi sevsem de, bu seferkini kısa tutmaya çalışacağım. Ne kadar başarabilirsem tabii!

Kitabın sonunu okudunuz... Şu an içiniz paramparça ise, bir şeyleri başarmışım demektir. Biri bana üçüncü kitabı fırlatsın diyorsanız, eh daha da iyi. Neyse, bunu sırf tadı damağımda kalan kitapların sonunda, teşekkür kısmına gelip kitapla ilgili bir şeyler okumak için yanıp tutuşan benim gibiler için yazdım. Üçüncü kitapla ilgili bir ipucu yok yani. Ama kısa zamanda sizlere ulaştırmaya çalışacağım.

Her kadının ruhunda mükemmel erkeği tarif etmek için birçok kelime vardır. Ancak mükemmel yoktur. Kusurludur ama bize yine de kusursuz gelir. James de böyle biri. İlk kitapta ne kadar kusuru varsa, bu kitapta kusursuzluğa erişti. Aşkla bakan gözler zaten tüm kusurları kapamaz, mükemmeli bulmaz mı?

İşte gerçek hayatta benim mükemmelim de eşim. Yiğit, her şeyde ilhamım seninle başlıyor. Seni seviyorum. Hep yanımda olduğun için teşekkürler.

Canım oğlum, hayat ışığım, tabii ki ilhamımın özü de sensin. Varlığın bize en büyük hediye. Minik koalama teşekkürler.

Zeynep annem, Murat babam, Sumru kuzum hep yanımdasınız. Teşekkürler.

Canım M.Rise, Şuliş, Eylül Şevval, Leyloş Sinem ve muhteşem Lacivert grubum... Teşekkürler.

Ruhu aydınlık Gamze'm. Sen olmasan doğru adımlar atamazdım. Teşekkürler.

Ve güzeller güzeli editörüm Nilüfer Savaşer Nişli, emeğin, ruhun, dokunuşun için sonsuz teşekkürler. Seni çok seviyorum, güçlü insan.

Bir ağabey gibi hep yanımızda olan Mustafa Güneş, her daim desteğin ve inancın için teşekkürler.

Ve sevgili okurum, elbette sizi unutmadım. Fuarda, sokakta, herhangi bir karşılaşma anında bana kocaman sarılan sizi dünya harikaları. Teşekkürler. İyi ki varsınız. Sizleri seviyorum.

T.Y. MAZER

Dışarıdan bakıldığında soğuk ama etkileyici bir katildi.
Karanlık değildi. Aydınlık hiç değildi.
Gündüzle gecenin, aşkla esaretin,
ölümle yaşamın arasında kalan tondu o.

Çok gizli bir birlik için çalışan, özel yeteneklere sahip Ajan James Hunter ile ailesinin baskıcı tavırlarına dayanamayarak evden kaçan tıp öğrencisi Beren Soydan'ın yolları karanlık bir gecede kesişir.

Kendini hayal dahi edemeyeceği bir teknolojinin ve bol aksiyonlu bir kovalamacanın içinde bulan genç kız, lacivert bakışlarla kuşatıldığı bu yeni dünyada, bilinmezliklerle örülü, merak ve tutku dolu bir maceraya sürüklenir...

James, nam-ı diğer Lacivert, beklenmedik bir anda tehlikeli hayatına konuk olan Beren'i korumak için kurallara karşı gelirken, mekanik duvarlarının ardında sakladığı duygularına karşı kayıtsız kalmayı başarabilecek midir?